

Giới thiệu Phượng Nghịch Cửu Thiên

Phượng Nghịch Cửu Thiên thuộc thể loại dị giới nữ cường xoay quanh Thất chi đông ngung, có được những năm cuối đời.

Hỏa Phượng roi biển, sao biết không phải phúc.

Một lần ngã xuống trí mạng.

Một nam tử giảo hoạt như sói, đẹp như hồ ly, thần bí như rồng, tàn nhẫn như cá mập.

Khiến nàng trúng ma chướng.

Yêu nghiệt cực phẩm như vậy

Là nữ xuồng tay, hay là xoay người áp đảo đây?

Cao thủ so chiêu, thay đổi trong nháy mắt.

Phong ba nổi gió, Trời đất thay đổi.

Phượng múa tứ hải ai dám tranh phong

Là một tựa truyện online mang phong thái ngôn tình hay, tác phẩm sẽ đưa bạn đọc đến với những cung bậc cảm xúc đầy thú vị, đón chờ và thưởng thức nhé.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Đuổi Giết

Đây là một thế giới của biển cả.

Đây là một thời đại hoàng kim của hải tặc.

Trên lục địa Vân Khung, ba phần là đất liền, bảy phần là biển, Hàn Chiêu, Hắc Lịch, Hoa Phong, ba đại lực trời nam đất bắc, dùng biển để ngăn cách, việc buôn bán ven biển rất nhiều, vì vậy cũng sinh ra vô số hải tặc.

Trên việc tranh giành vùng biển.

Nước Hàn Chiêu là lục địa mạnh nhất trong ba lục địa.

Cảnh xuân tươi đẹp, ánh mặt trời vàng rực rỡ chiếu sáng cả vùng đất, mầm xuân mới nhú, nhu hòa nhảy múa trong gió xuân, cây cỏ màu xanh nhạt phản chiếu vươn lên từ trong lòng đất, tản ra mùi thơm tinh mịn đẹp đẽ, hoa đào đầu cành nhẹ cười, đúng là tiết mùa xuân đẹp mắt.

“Đại tiểu thư, chạy nhanh, mau chạy nhanh.” Trong cảnh xuân sáng lạn, ở ngoại ô thành đô của Hàn Chiêu, tiếng vó ngựa mất trật tự đột nhiên vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh.

Hai con tuần mã chở một nam một nữ toàn thân đều là máu chạy như bay tới, bên sau còn có tiếng chân cuồng loạn, một đám người mặc đồ đen đang đuổi theo sau không dứt.

Mới đầu nhìn vào, không nhìn ra cô gái kia là nữ, mặt đào má hạnh, bề ngoài vô cùng duyên dáng, đôi mắt chăm chú nhìn phía trước, cực kỳ lợi hại. Lúc này, sắc mặt nàng tái nhợt, ngay cả chút sắc máu cũng không có, tóc tai bay tán loạn, trên tay nắm thanh đao ngắn dính máu, máu còn nhỏ giọt nhuộm đỏ cả đao, nhưng nàng vẫn cầm thật chặt, cả người như ngọn lao bay vút trong gió, sắc bén mà lạnh lùng.

Phía sau nàng là một nam tử máu me đầy mặt, cả người đều có vết thương, lúc này vừa nói xong liền níu chặt dây cương, quay người định chống lại đám người áo đen đang đuổi theo sát nút như điên.

“Đi nhanh.” Giọng nói lạnh lẽo bỗng vang lên, nữ tử cả người nhuộm máu không quay đầu lại, đột nhiên ném thanh đao ngắn trong tay ra.

Thanh đao bay vút qua bầu trời, ánh đỏ nhìn vô cùng bén nhọn, găm sâu vào ngực tên áo đen đuổi đầu tiên.

Một chiêu giết địch.

Nam tử người đầy máu kia thấy vậy, trong mắt vẫn không hiện vẻ vui mừng mà vẫn lo lắng vô cùng, cắn răng điên cuồng hét to: “Đại tiểu thư, đi mau.” Vừa nói vừa cầm chặt trường kiếm trong tay, quay đầu giết chết tên áo đen gần nhất.

Nữ tử người đầy máu nghe vậy nhưng vẫn không quay đầu lại, chỉ là khuôn mặt đã nặng nề vô cùng, nín chặt dây cương, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm.

Nếu còn có ngày nàng trở về thành đô Hàn Chiêu, nàng nhất định sẽ báo thù gấp mười lần, Băng Vũ Nguyệt nàng xin thề.

Nàng phóng ngựa chạy như điên với vận tốc sinh tử.

Nhanh như những vì sao đuổi theo mặt trăng.

Nhưng liệu mạng chạy một ngày một đêm như vậy, ngựa tốt cũng không chống cự nổi nữa, một người một ngựa ngã xuống, con ngựa màu máu đột nhiên sùi bọt mép, bỏ nhào xuống mặt đất, Băng Vũ Nguyệt bị văng ra ngoài.

Con ngựa thấy Băng Vũ Nguyệt như vậy, nó chậm rãi chảy nước mắt, hơi thở ngắt quãng như đang lo lắng chủ nhân của nó gặp nguy hiểm.

Băng Vũ Nguyệt nhìn thoáng qua tuần mã, Xích Bạch theo nàng đã năm năm, lúc có nó chinh chiến tứ phương, lúc có nó uy chấn tám hướng, lúc có nó nhân hạ thoát mái... Nó là đồng bọn thân cận nhất của nàng, là bạn của nàng, là huynh đệ, hôm nay lại...

Lúc ra ngoài có tùy tùng trái phải, trước ba tướng, sau ba tướng, mười lăm thuộc hạ, mười bảy huynh đệ, vô cùng nháo nhiet, khi trở về, từng thị vệ một đã ngã xuống trên đường hộ tống nàng trở về, bây giờ chỉ còn lại một mình nàng.

Răng ngà cắn chặt vào môi, bong cả một mảng da, tia máu đỏ tươi chảy xuống, nước mắt óng ánh bị Băng Vũ Nguyệt ép bức kìm nén.

Nàng nhắm mắt xuống mặt đất, sau đó xoay người, bỏ chạy về phía trước.

Phía trước chính là sông Hộ Thành, chỉ cần qua được sông Hộ Thành chính là ra khỏi bầu trời thành đô Hàn Chiêu.

Máu tươi rơi tí tách lên cỏ, phủ những đóa hoa đỏ tươi lên màu xanh non nà.

Sau lưng bỗng vang lên tiếng vỗ ngựa càng ngày càng gần.

Nàng cố chạy như điên, tóc dài màu đen đã bay thành một đường thẳng tắp, mắt Băng Vũ Nguyệt như có lửa, điên cuồng mà chạy.

“Xoẹt.” Một tiếng vang nhỏ vang lên, Băng Vũ Nguyệt nghe thấy liền lắc mình né tránh, chỉ thấy một đường lạnh lẽo xẹt qua tai nàng cắm vào bãi cỏ dưới chân.

Ngay sau đó là tiếng mũi tên nhọn xé gió, mấy người áo đen đã đuổi đến sau lưng Băng Vũ Nguyệt, bọn họ cách Băng Vũ Nguyệt ngày càng gần, mũi tên bay rào rào muốn đưa Băng Vũ Nguyệt vào chỗ chết.

Đôi mắt sắc như dao, Băng Vũ Nguyệt vừa chạy vừa lách mình tránh những mũi tên nhọn bay tới.

Đám người đuổi theo trong bóng đêm, thấy Băng Vũ Nguyệt không quay đầu, chỉ chạy như điên mà vẫn lắc mình tránh được mũi tên, trong lòng cảnh giác hơn.

Băng Vũ Nguyệt quả nhiên là mạnh, xưng hùng ở lục địa, quả không phải chỉ là hư vô, đuổi giết một ngày một đêm, sát thủ nội cung đều đã xuất ra, năm trăm sáu mươi một sát thủ đẳng cấp của lục địa chống lại bốn mươi tùy tùng và Băng Vũ Nguyệt, vậy mà chỉ còn mấy người bọn họ, mà bây giờ Băng Vũ Nguyệt vẫn còn bản lĩnh tránh tên.

Tròng mắt đục ngầu, mũi tên nhọn xé gió lao tới.

Phía trước là sông Hộ Thành, chỉ cần một bước, chỉ cần một bước nữa thôi, mặt Băng Vũ Nguyệt trở nên dữ tợn, lao mình nhảy xuống sông.

Đang ở giữa chừng không, chỉ cần nàng xuống nước, muốn bắt nàng quả khó như lên trời.

Tiếng xé gió lao đến bên tai, xé rách cả không khí.

Một tiếng “Phập” trầm đục, là tiếng vật nhọn cắm vào da thịt.

Cơ thể đang ở lưng chừng không của Băng Vũ Nguyệt run lên, trong lòng tê rần, một thứ gì đó xuyên qua cơ thể nàng, ở ngay trước tầm mắt của nàng.

Nàng chậm rãi cúi đầu xuống, Băng Vũ Nguyệt nhìn mũi tên xuyên qua ngực nàng, trên mũi tên có dính máu... Máu của nàng, nàng vẫn chưa thoát sao?

Người nàng cứng lại, thân hình cứng ngắc ngã thẳng vào lòng sông.

Nước sông văng lên trắng xóa, lại nhanh chóng bị cuốn đi, từng gợn sóng trở về lòng sông, một mảng máu lan rộng dần rồi biến mất.

Mặt sông chảy xiết về hướng đông như trước.

Đám người áo đen chăm chú nhìn rồi quay ngựa vội chạy về, nếu như bọn họ nhìn không lầm, một mũi tên này đã trúng vào tim Băng Vũ Nguyệt, không có ai bị bắn trúng tim mà có thể sống sót được, cho dù là Băng Vũ Nguyệt uy danh vô cùng.

Lần xuất quân này hao tổn gần hết cao thủ của Long Cung bọn họ, phí ủy thác này phải đòi thêm mới được.

Gió xuân thổi lất phất, bên cạnh bờ sông là cảnh liễu nhảy múa, cỏ xanh như ngọc tán mùi thơm mát, trên trời vẫn là màu lam, ánh mặt trời vẫn rực rỡ như vậy, chỉ có dòng cỏ ven đường loang lổ vết máu, đất trời một phương như chưa có chuyện gì xảy ra.

Gió xuân ấm áp, cả thiên hạ nước Hàn Chiêu, thậm chí là cả ba đại lục cũng sắp phải nghênh đón một tin tức chấn động khiếp sợ.

Mà đây... Mới chỉ là bắt đầu

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hải Tặc

Ánh mặt trời lấp lánh, đúng chuẩn mực tiết trời mùa xuân.

Trời xanh mây trắng, nước biển xanh trầm chập chòn, từng lớp sóng đuổi bắt nhau, một con cá lớn nhảy ra khỏi mặt nước theo sau hai con cá bé, tung người lên cao khỏi mặt biển, vòng thành một đường cung trên không trung rồi rơi xuống nước, bắn lên chút bọt nước.

Trên bầu trời, hải âu giương cánh bay lượn, đảo mình lao xuống mặt biển một cái rồi bay vút lên, trong mỏ đã ngậm một con cá, nhanh chóng giương cánh bay vào không trung, gió biển phất phơ, thổi qua mặt biển, trời xanh như ngọc, cảnh đẹp vô cùng.

Trong cảnh đẹp như thế, một con thuyền lại đang trôi như bay trên mặt biển.

“Tiên sư bố nhà nó chứ, vớt con đàn bà thú vị này lên làm cái quái gì thế hả?”

“Đây là ý lão đại, ta nào biết...”

“Lão đại hả? Được rồi, ném vào chỗ nào hẻo lánh đi là được.” Một người đàn ông vẻ cao lớn thô kệch, vẻ mặt ghét bỏ tiện tay quăng một cô gái lên sàn.

“Phụt.” Cô gái vốn đang hấp hối kia bị ném một cái, cơ thể bị tác động mạnh, há miệng phun thẳng một ngụm máu tươi ra, bắn tung tóe lên người người đàn ông kia.

“Má nó, xui thấy bà...”

“Con mẹ nó chứ...” Hai người đàn ông lập tức kêu không may, hùng hổ mà đi.

Không biết diễn tả sự đau đớn này thế nào, sự đau đớn thức tỉnh cả con người, tràn vào tứ chi, toàn thân như bị xé toang ra, như đang bị trừng phạt ở địa ngục.

Băng Vũ Nguyệt khó lòng mà nói nên lời nổi trong cơn đau này, nặng nề nê mở mắt ra.

Lọt vào tầm mắt là cột buồm đen nhánh của con tàu, vết bẩn loang lổ, dường như đã tám trăm năm rồi chưa lau chùi qua.

Một mũi tanh tươi chui vào chóp mũi, khiến cho người ngửi được thấy buồn nôn.

Băng Vũ Nguyệt bị mũi tanh này hun phát ngạt, thần trí đã vốn không rõ, bây giờ lập tức chìm vào hôn mê.

“Cô tỉnh rồi à?” Một giọng nói mềm nhũn đột nhiên vang lên bên tay, thứ gì đó lạnh băng trơn trượt chui vào miệng, là nước, thần trí hôn mê của Băng Vũ Nguyệt rốt cục cũng đỡ hơn một chút.

Kiệt sức mở mắt ra, Băng Vũ Nguyệt nhìn ra chung quanh.

Chỉ thấy một cô gái có khuôn mặt trái xoan, vẻ ngoài dịu dàng ốm yếu, có phần nhút nhát e lệ nhìn nàng, trong mắt cất giấu ánh cười và sự sợ hãi, vạt áo lông léo buộc qua vai, là loại vải thô hạ đẳng nhất, lúc này đang bê một cái chén giúp nàng uống nước.

Nàng đánh giá cô gái này một chút, là người, là người sống? Lông mày của Băng Vũ Nguyệt nhíu một cái, nàng không chết sao? Mũi tên kia bắn vào lồng ngực, mà sao lại không chết? Nàng không dám tin, thử nhúc nhích một chút, lập tức khiến ngực càng đau đớn kịch liệt hơn, Băng Vũ Nguyệt bị đau, cơ thể run lên, dường như là nghẹn thở.

Đáy mắt lại chậm rãi hiện lên ý cười, một nụ cười lạnh như băng, cho dù lạnh băng nhưng vẫn vui vẻ cực kỳ.

Nàng còn sống, trời không diệt nàng.

Tốt, tốt lắm, nàng còn sống. Những người đã từng phụ bạc nàng, cứ chờ nàng đi.

Cô gái bên cạnh nhìn thấy Băng Vũ Nguyệt tỉnh lại mà không khóc không làm loạn, bị thương nặng như vậy mà vẫn còn cười được, không khỏi cảm thấy lo lắng đưa tay sờ trái Băng Vũ Nguyệt, có phải nhiễm phong hàn rồi, cháy hồng đầu rồi không nhỉ.

Đây là đâu?” Băng Vũ Nguyệt thấy vậy liền thu lại sự vui vẻ trong mắt, mở miệng nói.

Giọng nói vừa phát ra dường như khàn đến mức nghe chẳng ra chút thanh thúy nào, yếu ớt như tiếng côn trùng vậy,

“Đây là...AAA...” Cô gái còn chưa nói hết đã đột nhiên hét lên một tiếng sợ hãi, chén nước trong tay văng lên người Băng Vũ Nguyệt, khiến nàng đau đớn nhíu mày.

“Cô em à, tôi đại gia hôn cái coi.” Một giọng nói tục tĩu theo sát tiếng thét chói tai của cô gái yếu đuối.

Bóng người trước mắt nhoáng một cái, cô gái yếu đuối đã bị người ta bế bổng lên, ném lên cái buồng nhỏ trên tàu, một gã đàn ông cao lớn thô kệch tháo bỏ hết quần áo trên người cô ấy ra, cỡi quần rồi đè lên.

“Gia, tha mạng...”

“A... Gia...”

Trong khoảnh khắc, mấy tiếng thét chói tai vang lên, nương theo đó là những tiếng cười hạ lưu vô cùng.

Băng Vũ Nguyệt trừng mắt, cơ thể không thể nhúc nhích nổi, đành lé mắt nhìn sang buồng nhỏ bên cạnh trên tàu.

Chỉ thấy trong khoang thuyền nhỏ hẹp, ba cô gái bị lột trần như thỏ trắng, trên người không có lấy một mảnh vải, bị đặt dưới thân ba gã đàn ông có vẻ mặt xấu xa, người đầy mùi hôi thối thô lỗ, bị ép nhận lấy sự phát tiết kịch liệt.

Mà bên cạnh các nàng, một đám đàn ông không có phụ nữ đứng thẳng bên cạnh, đưa tay sờ nắn, lại để mấy người con gái kia vỗ về chỗ dơ bẩn của bọn chúng, vô cùng hạ lưu vô sỉ.

Cả một phòng dâm uế.

Nửa lồng ngực đen thui phập phồng, thân dưới động qua động lại, trên người đầy rẫy những vết thương, dao găm đeo bên hông có khắc một cái đầu lâu dữ tợn, lắc lư theo cử động của bọn chúng.

Băng Vũ Nguyệt thấy vậy, lông mày nhíu lại, xem ra đám người này là hải tặc.

Nàng đang ở trên biển sao?

Nhìn buồng nhỏ kia còn tưởng là đang chạy trên sông, nhưng đám người này là hải tặc, nói khác khác, nàng đã ra khỏi thành đô Hàn chiêu, ra khỏi đại lục Hàn Chiêu rồi.

Lông mày nàng vẫn nhíu chặt, xem ra thời gian nàng hôn mê cũng không ngắn.

“Triệu lão tam, người nhanh lên chút.” Băng Vũ Nguyệt đang nghĩ, bên cạnh đã có tiếng một tên hải tặc không kiên nhẫn mà thúc giục.

“Nhanh làm quái gì, đằng kia không phải vẫn còn một ả sao?” Giọng nói đàn ông như phát ra từ cuống họng vịt đục vang lên.

Vừa dứt lời, một bàn chân đã dẫm lên đùi Băng Vũ Nguyệt thăm dò, khiến nàng đau suốt ngất.

“Thất tiểu tử, ả này có nhúc nhích mẹ gì đâu, chơi xác chết thế này thì sao đủ ghiền, đợi cho ả dưỡng thương chút đã.” Một giọng thô như chiêng đồng lại vang lên.

“Thất tiểu tử, lão đại vừa ý con ả đó đấy, người dám động vào hả?” Gã đàn ông vừa nhào vào cô gái dịu dàng kia mà phát tiết bây giờ đang vừa đè quần, vừa nói về âm trầm.

Bàn chân dẫm lên đùi Băng Vũ Nguyệt lập tức rút về, Thất tiểu tử kia lập tức cười hi hi nói: “Chẳng trách nhìn duyên dáng vậy, lão đại quả thật là có con mắt tinh tường.”

Nghe thấy những lời này, chân mày Băng Vũ Nguyệt nhăn lại, bề ngoài cả nàng thế nào nàng tự rõ, không tính là khuynh thành tuyệt điểm, đoan đoan chán chán, nhưng không thể coi là đẹp mắt được, không ngờ nàng thế này mà mấy tên hải tặc cũng coi là đẹp.

“Nói nhảm, không có con mắt tinh tường thì hẳn đoạt từ thủ hạ của Ngô lão tam làm gì, cơ thể rách rưới như vậy cũng không dùng luôn được, còn phải nuôi ả, bề ngoài không xinh đẹp thì ai thèm?”

Trong nhất thời, những gã đàn ông kia đã cách xa Băng Vũ Nguyệt Vũ, tụ lại bên cạnh ba cô gái kia mà phát tiết.

Băng Vũ Nguyệt nghe mà không giải thích nổi được chút gì, nhưng hiển nhiên chuyện này không hề có lợi cho nàng, hình như vẫn còn cái gì đó mà nàng chưa biết.

Trong tai văng vẳng âm thanh dâm uế, tiếng phụ nữ đau khổ cầu xin, Băng Vũ Nguyệt chậm rãi nhắm hai mắt lại, bây giờ bản thân nàng còn khó bảo toàn, quả thật lực bất tòng tâm.

Một phòng mê hoan.

Hôn mê, rồi tỉnh lại, tỉnh lại, rồi lại hôn mê.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, vết thương của Băng Vũ Nguyệt cũng dần tốt lên, bắt đầu kết vảy, tuy nội thương rất nặng, không thể khỏi trong nửa năm hay một năm, nhưng vết thương ngoài da đã lành kha khá.

Truyền càng lúc càng trôi xa, Băng Vũ Nguyệt biết lúc này đã cách đại lục Hàn Chiêu rất xa rồi.

“Mạng của cô cũng thật lớn, ta còn nghĩ cô không sống nổi nữa.” Hôm sau, cô gái yếu đuối kia vừa xúc thuốc lên vết thương cho Băng Vũ Nguyệt, vừa khẽ nói.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Hầm Hạ

Băng Vũ Nguyệt liếc nữ tử kia, nhẹ gật đầu rồi cũng không nói gì, nàng là kiểu người thiên vị nhưng chuyện này, lệch đi một ly là sai cả ngàn dặm.

Những cô gái này trong tay hải tặc cũng chỉ có một tác dụng, chính là để làm ấm giường, dùng để giải quyết sinh hoạt buồn tẻ trên biển, còn sống bị hường dụng, chết lại bị ném xuống biển, cũng là một đám người tội nghiệp, bởi vậy Băng Vũ Nguyệt mặc dù Băng Vũ Nguyệt có lạnh lùng nhưng vẫn trả lời nàng ta.

Nữ tử yếu đuối kia qua mấy ngày cũng đã quen với thái độ của Băng Vũ Nguyệt, cũng không để ý mà thuận thực cởi bỏ quần áo cho nàng.

“A, sao lại chảy máu rồi? Không phải hôm qua đã ngừng chảy máu rồi sao?” Nữ tử yếu đuối kia nhìn miệng vết thương dữ tợn trên ngực Băng Vũ Nguyệt vốn đã đóng vảy, hôm nay lại chảy một dòng máu, không khỏi la hoảng.

Băng Vũ Nguyệt lạnh như băng, khuôn mặt lo sợ không yên, đôi mắt sáng như sao lỡ đăng đảo qua cửa phòng nhỏ trên tàu, một gã đàn ông đang quay người đi ra ngoài.

Nàng âm thầm cười lạnh một tiếng, nàng bị thương nghiêm trọng như vậy, không dưỡng nửa năm há có thể khôi phục được, đám hải tặc vô nhân tính này sẽ chờ nàng khỏi mới động vào nàng sao? Đúng là vọng tưởng, đoán chừng chờ đến khi vết thương đóng vảy rồi nàng cũng chẳng thoát nổi kiếp sống như những cô gái này,

Bởi vậy mỗi lần vết thương kết vảy, nàng lại thừa dịp ban đêm xé rách nó ra, lúc này một thân công lực của nàng dường như mất đi chín tầng, muốn xoay chuyển tình thế chỉ có chờ, chờ và chờ, không ngừng khiến mình bị thương để tranh thủ thời gian.

Nữ tử yếu đuối kia lại thương tiếc luống cuống tay chân băng bó vết thương cho Băng Vũ Nguyệt, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, ngưng nội lực điều dưỡng.

Thời gian đảo mắt trôi đi, sắc trời đã dần tối đen xuống.

Băng Vũ Nguyệt bị nhốt trong khoang thuyền hơn một tháng vẫn chưa đi được bước nào ra ngoài, chỉ có thể dựa vào biến hóa của sắc trời mà phỏng đoán thời cơ, ánh chùng ánh sáng ngoài khoang thuyền lại âm đạm, khuôn mặt Băng Vũ Nguyệt lại lạnh như băng, bây giờ nàng đã càng lúc càng cách xa đại lục Hàn Chiêu rồi.

Hoàn toàn yên tĩnh, đám hải tặc phát tiết ban ngày không ở đây, khó có được một đêm yên tĩnh như vậy.

Băng Vũ Nguyệt nằm trong khoang thuyền, nhắm mắt điều tức.

“Àm, âm.” Tiếng động dồn dập đột nhiên truyền đến, mặc dù Băng Vũ Nguyệt mất nội lực nhưng thính giác vẫn còn nhạy bén, có người tới!

Xem ra lại là một tên hải tặc chưa thỏa mãn dục vọng.

Không để cho Băng Vũ Nguyệt kịp nghĩ nhiều, đám người trong buồng nhỏ đột nhiên bị đá văng ta, một người cầm đèn đi tới.

Tiếng vang lớn đánh thức cả đám nữ tử, bọn họ la lên sợ hãi.

“Người... đi theo ta.” Một gã đàn ông có miếng vải màu đen bịt mắt trái, mặt mũi dữ tợn túm lấy Băng Vũ Nguyệt.

Băng Vũ Nguyệt nhắm hai mắt lại, đã nhiều ngày như vậy không đi tìm nàng, xem ra tên đầu lĩnh đã không nhận được nữa.

“Gia, thân thể nàng ấy còn chưa khỏe, cầu gia... Ôi...” Nữ tử yếu đuối kia lo sợ nom nớp nhìn gã kia, tuy sợ hãi nhưng vẫn cầu xin cho Băng Vũ Nguyệt.

“Cút, ngươi là cái thá gì mà dám xen vào.” Gã đàn ông kia nghe răng trợn mắt, một miệng đầy răng vàng, một cước đá ngã nữ tử kia.

“Àm.” Chỉ nghe thấy một tiếng vang lớn, nữ tử yếu đuối kia bị tông mạnh vào góc bàn sắc nhọn, đồ trang sức văng khắp nơi, cơ thể đầy máu me mềm nhũn té xuống.

“A...” Hai nữ tử khác ở bên cạnh lập tức bị hù, la âm lên.

“Con mẹ nó chứ, toàn mùi mốc.” Gã có khuôn mặt dữ tợn kia nhăn nhúm mặt, hừ lạnh một tiếng quay đầu nhìn Băng Vũ Nguyệt: “Nhanh lên.”

Băng Vũ Nguyệt nhìn nữ tử hương tiêu ngọc vẫn, vẫn không lên tiếng, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, chống sàn chậm rãi đứng lên, đi tới chỗ gã kia.

Gã kia thấy vậy liền thỏa mãn nhẹ gật đầu, tham lam nhìn khắp người Băng Vũ Nguyệt, quay người đi trước dẫn đường.

Cảnh đêm mê say.

Trong bầu trời đen như tơ lụa, mấy ngôi sao lấp lánh tỏa ánh sáng nhẹ lờ lờ nhấp nháy, trăng sáng động giữa bầu trời, ánh sáng màu bạc rủ xuống thanh lệ mà u nhã.

Nước biển ban ngày màu xanh lam bây giờ chỉ còn lại màu đen kịt, thỉnh thoảng lại phản chiếu ánh sao trên bầu trời, lay động theo bọt nước rồi đi xa không ngót.

Gió biển thổi phàn phật, một bầu không khí im lặng.

Băng Vũ Nguyệt ra biển lâu như vậy rồi, đây mới là lần đầu ra khỏi khoang thuyền.

Nàng vẫn không lên tiếng, im lặng đi theo gã kia vào phòng của đầu lĩnh.

“Tiểu mỹ nhân thật khiến gia muốn quá.” Băng Vũ Nguyệt đứng giữa phòng, lạnh lùng nhìn gã đầu lĩnh mập như heo ngồi trên giường, ngũ quan như dìm gió thành một cục.

“Lão đại cứ từ từ hưởng dụng, tiểu nhân lui trước.” Gã đàn ông dữ tợn ton ton hét.

Cửa đóng lại sau lưng Băng Vũ Nguyệt.

“Tới đây đi.” Tên đầu lĩnh ngồi trên giường lộ vẻ tham lam, trầm giọng ra lệnh.

Băng Vũ Nguyệt nhúc nhích đi tới, tên hải tặc kia thấy vậy liền thỏa mãn gật đầu, ánh mắt quét lên người Băng Vũ Nguyệt, dường như muốn dùng mắt lột luôn quần áo trên người nàng.

Chậm rãi đi về phía trước, Băng Vũ Nguyệt đứng nghiêm trước mặt tên đầu lĩnh.

“Ừ, ta thích mỹ nhân nghe lời.” Trong mắt tên đầu lĩnh lóe vẻ dâm dăng, vuốt tay heo ra như muốn hấp dẫn Băng Vũ Nguyệt, một tay lại chụp qua eo nàng.

Băng Vũ Nguyệt thấy vậy cũng nghe lời tới gần sát, tên đầu lĩnh thấy vậy liền thỏa mãn gật đầu, quay người há mồm muốn tới gần nàng.

Hai môi không ngừng gần nhau, dường như chỉ cách nhau một đường nữa.

Đột nhiên Băng Vũ Nguyệt chuyển động, đôi tay vẫn để sát eo nhanh như điện lao tới cổ tên đầu lĩnh, hai ngón tay mảnh khảnh kẹp mảnh vỡ lần trước nữ tử yếu đuối kia đánh vỡ chén.

Đột nhiên thay đổi như thế, tên đầu lĩnh kia lại phản ứng rõ nhanh, hai tay khê động khóa trái tay của Băng Vũ Nguyệt, đồng thời đầu cũng hướng ra sau, quay người tránh một chiêu trí mạng của nàng, tốc độ nhanh không hòa hợp với thân hình béo núc kia chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chạy Trốn

Băng Vũ Nguyệt thấy vậy, ánh sáng trong mắt lại càng lạnh hơn, cắn răng một cái, trong tay nổi một tia sáng rồi lao đến như tia chớp.

Hải tặc đầu lĩnh kia có thể xưng bá một vùng biển, chung quy lại vẫn là có công phu, đáng tiếc gã lại gặp phải Băng Vũ Nguyệt, người tạo ra phong vân trên cả ba đại lục, mặc dù lúc này là hổ xuống đồng bằng nhưng cũng không phải là dễ chọc.

Cổ họng vang lên một tiếng trầm đục, máu đỏ tươi theo vết đâm chảy ra.

Hải tặc đầu lĩnh lập tức trắng bệch cả mặt, trừng mắt như chuông đồng, không dám tin mà vận vẹo tron ngược lên.

Băng Vũ Nguyệt buông tay ra, mặt không biểu tình lau hết máu trên người mình của tên hải tặc kia, xoay người gỡ cánh tay đang nắm chặt cổ tay mình ra, sau đó gỡ thanh đao ngắn trên vách tường xuống, nàng vung tay lên thổi tắt ngọn đèn dầu trong phòng.

Sờ trên ngực đã thấy ướt đầm, miệng vết thương lại toác ra.

Nội thương đã nặng, lại thêm một chiêu phải vận nội lực này, hủy hết công sức dưỡng bệnh một tháng trong gang tấc, Băng Vũ Nguyệt nở nụ cười tự giễu.

Ở cửa gian phòng, Băng Vũ Nguyệt hít một hơi thật sâu, sau đó nắm chặt thanh đao đẩy cửa bước ra.

Trên boong thuyền rất yên tĩnh, chỉ có lính canh đang huyền thuyền trên đầu tàu bắn thủ.

Băng Vũ Nguyệt nghe ngóng qua, nàng không đi về hướng đuôi thuyền mà quay người đi về nơi thành viên trong thuyền tụ tập.

Xa xa có tiếng huyệt sáo nhẹ nhàng, tên hải tặc mặt mày dữ tợn kia lại trở về, Băng Vũ Nguyệt im hơi lặng tiếng đi theo.

Ánh băng lóe lên, máu tươi phun ra, tên hải tặc mặt mày dữ tợn kia còn chưa kịp phản ứng thì đã nghiêng người ngã xuống.

Băng vũ Nguyệt khê đỡ lấy hắn ta, đặt hắn ta nằm xuống không chút tiếng động nào.

Buông thi thể tên hải tặc ra, Băng Vũ Nguyệt chỉ cảm thấy cổ ngọt ngào, một dòng nóng ngai ngái phun lên cổ họng, một chiêu này của nàng đã khiến thương thể càng nặng hơn.

Nàng tựa vào thành thuyền thờ dốc, thương thể này quá nặng rồi.

Nghỉ ngơi một lát, Băng Vũ Nguyệt lại động dậy, nắm chặt thanh đao dom dóp máu đi tới đuôi thuyền, ở đó treo thuyền gỗ nhỏ, là đồ dự phòng để chạy trốn.

Đuôi thuyền không có ai, Băng Vũ Nguyệt ánh theo trí nhớ tìm vị trí của thuyền dự bị, nàng mặc dù chưa từng trải qua thời gian trên biển nhưng lại đã ngồi không ít thuyền lớn nhỏ.

Trong lúc nhón nháo, nàng phát hiện ra mấy chiếc thuyền bị thất đuôi lại.

Băng Vũ Nguyệt giơ tay chém xuống, mấy đao đã chém đứt dây buộc đuôi thuyền, hai chiếc thuyền nhỏ lập tức bị sóng giật ra, biến mất khỏi tầm mắt của Băng Vũ Nguyệt.

Băng Vũ Nguyệt giữ lấy dây của chiếc thuyền cuối cùng, nàng cắn ngang con dai, tay nắm lấy dây thuyền trèo xuống thuyền nhỏ.

Hôm nay nàng giết tên đầu lĩnh, nếu không bỏ trốn nhanh thì chẳng biết sẽ có chuyện gì.

Vừa đặt chân xuống thuyền, ở trên thuyền lớn bỗng nhiên vang lên tiếng reo hò đánh trống ầm ỹ, âm thanh liên tiếp khiến người ta giật mình.

Trong lòng Băng Vũ Nguyệt trầm xuống, chẳng lẽ bị phát hiện nhanh vậy sao?

Còn chưa kịp nghĩ gì, Băng Vũ Nguyệt đã nghe được tiếng hô to: “Không hay rồi, không hay rồi, hải tặc, nhiều hải tặc lắm.”

Nhiều hải tặc?

Động tác của Băng Vũ Nguyệt ngưng lại, đám này đã là hải tặc rồi, sao còn sợ hải tặc nào nữa?

Chỉ thấy chỗ đường chân trời phía trước, một dải đèn dầu long lánh, ở giữa là năm chiếc thuyền hải tặc đang điên cuồng chạy tới đây, mà sau phía sau bọn họ còn là cả một bầu trời lửa, thuyền hải tặc đông nghịt bao phủ một vùng biển, đang từ từ tiến tới.

Hải tặc công kích hải tặc.

Băng Vũ Nguyệt sáng tỏ trong lòng, trên lục địa Vân Khung, hải tặc nổi lên khắp nơi, chiếm đoạt của cải, tranh chấp phe phái, đây là một chuyện rất bình thường.

Trong nháy mắt, hải tặc trên thuyền đều bị đánh thức, quần áo còn chưa kịp mặc tử tế, thất tha thất thểu chạy ra ngoài, hỗn loạn hết cả lên.

Băng Vũ Nguyệt thấy vậy liền định quay người nhảy xuống, lúc hỗn loạn thế này không chạy thì còn đợi lúc nào?

Nhưng ngay tại lúc Băng Vũ Nguyệt hít sâu một hơi, chuẩn bị nhảy xuống, không biết từ lúc nào một chiếc thuyền hải tặc đen đã lù lù tới phía sau, bỏ đuôi chiếu sáng mọi thứ.

Xung quanh đã bị vây kín toàn bộ.

Băng Vũ Nguyệt đang nhấc chân thấy vậy thì nghiêng chặt răng.

Có thể thấy đám hải tặc này đang bị năm thuyền hải tặc vây quanh, bọn họ đánh bậy đánh bạ lại vào phải khu vực của ngòi khác, lúc này bị bao vây tứ phía, dưới ánh lửa sáng rực thế này, nàng có đi cách gì cũng bị phát hiện.

Nàng chậm mắt một bước, nếu không giết tên mặt mũi dữ tợn kia thì hẳn bây giờ đã ra khỏi vòng vây này rồi.

“Ầm.” Một tiếng nổ vang.

Xa xa có một chiếc thuyền hải tặc bị vây quanh, đầu thuyền sáng long lánh, ánh lửa chói mắt nở rộ trong đêm như một đóa hoa.

Hoa lửa sáng rực, nương theo ánh sáng chói mắt kia, đầu thuyền kia chậm rãi chìm xuống biển.

Một tiếng gầm thét vang lên.

Là pháo chạm pháo mới có thể tạo ra kết quả như vậy, Băng Vũ Nguyệt nhủ chặt hai hàng chân mày, trang bị thật mạnh.

“Là Đông Phương Âm Hoàng, là Đông Phương Âm Hoàng giết Linh Vương.” Tiếng thét chói tai vang lên, đám người trên thuyền hải tặc này càng thêm rối loạn.

Đông Phương Âm Hoàng, hải vương Minh Dạ, Băng Vũ Nguyệt nhìn ngọn lửa bay múa, đám người vẫn đứng đó, khuôn mặt tàn khốc, người này nàng có nghe nói qua, là một trong tứ vương, vô cùng lợi hại, có thể sánh ngang với vua của ba đại lục.

Nàng nghiêng chặt răng, sớm không tới, muộn không tới, cứ nhờ lúc nàng làm chuyện tốt mà tới.

Ánh lửa rằm trời, pháo bay múa trong không trung, những quả cầu sắt và cầu lửa vọt qua không trung, tạo nên âm thanh như quỷ khóc, dưới bóng đêm càng thêm dữ tợn.

Vô số người nhảy ra khỏi thuyền muốn thoát thân.

Không ai trốn thoát, toàn bộ đều bị đám người quanh Đông Phương Âm Hoàng giết chết.

Băng Vũ Nguyệt thấy vậy liền chậm rãi xoay người đứng vào thuyền, động tác như vậy khó tránh khỏi bị phát hiện, cũng may nàng biết bản thân bị thương quá nặng, không thể lặn xuống nước, nếu không nàng cũng đã sớm nhảy.

Giữa ánh lửa chiếu rọi như mặt trời, mặt biển đột nhiên chấn động, một vòng xoáy nhả ra ngay giữa trung tâm, tốc độ càng lúc càng lớn, bắt đầu lan rộng ra.

Ánh lửa chiếu trên mặt biển lăn tăn khiến người ta lóa mắt.

Người của Đông Phương Âm Hoàng cũng ngừng tay, cung kính đứng sừng sững, trên mặt biển yên tĩnh lại.

Ngay cả đám người đang nhảy xuống biển cũng ngừng động tác, hoảng sợ nhìn vòng xoáy dần xuất hiện.

Vòng xoáy càng lúc càng lớn, như có cái gì đó muốn phá nước chui ra.

Băng Vũ Nguyệt tựa vào thành thuyền, nhẹ nhõu mảy, nàng chưa từng nghe nói hải tặc có vũ khí gì lại lặn được xuống nước.

Ánh trăng sáng rõ chiếu vào mặt biển, chiếu thành một tấm chắn màu bạc.

Trong lúc im ắng, mặt biển đột nhiên bị nghiền nát, giữa vòng xoáy đột nhiên có một cái bóng xuất hiện.

Tóc bạc rơi tung, dán chặt vào thân hình, quần áo đỏ sẫm trong ánh lửa bao lấy dáng người thon dài, chậm rãi bay lên từ đáy biển, đứng sừng sững trên mặt biển.

Quý biển?

Trong lòng Băng Vũ Nguyệt đột nhiên nhảy ra hai chữ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Cưới Cá Mập Tới

Mặt biển găm rú, màu vàng và bạc giao màu đỏ sẫm, bốc lên từ dưới biển, xinh đẹp mà kinh thế tuyệt tục.

Nhất thời trong trời đất như không còn lại âm thanh, chỉ còn lại bóng dáng xinh đẹp kia.

“Cá mập, cá mập...”

“AAAA...”

Trong yên tĩnh, tiếng la hét sợ hãi đột nhiên phá tan bầu trời đêm tĩnh lặng, truyền ra trong tiếng sóng biển vỗ.

Vô số người đang vùng vẫy hoảng sợ trong nước biển, đó là những tên hải tặc nhảy vào trong biển.

Màu đỏ trong nháy mắt nổi lên từ trên mặt biển, kèm theo tiếng kêu sợ hãi từ trong nước biển truyền ra.

Sóng lưng cao cao nhô lên trên mặt biển, bơi qua bơi lại, chính là cá mập, vây quanh toàn bộ tất cả đều là cá mập.

“Đầu hàng hay là chết.” Giọng nói miễn cưỡng truyền đến từ trên mặt biển, chính là Quý biển đang đưa lưng về phía Băng Vũ Nguyệt.

Chỉ thấy hấn một mình độc lập ở bên trong vòng chiến, khoanh tay sau lưng, dưới chân đạp trên lưng một con cá mập màu trắng bạc, gió biển thổi tóc dài của hấn tung bay, tóc bạc xinh đẹp cực kỳ, giống như Hải yêu xuất thế.

Đạp trên cá mập mà đến.

Trong mắt Băng Vũ Nguyệt chợt lóe sáng, đây chính là Đông Phương Âm Hoàng, Minh Dạ.

“Đầu hàng hay là chết.” Một tiếng gào thét, thủ hạ của Đông Phương Âm Hoàng cùng rống to, rung động chín tầng mây.

Trên thuyền, hải tặc từ đầu đến cuối nhìn một màn này đều bị dọa đến tè ra quần, vừa nghe tiếng rống lớn như thế, trong đó có vài người nhất gan, bịch một cái liền quỳ xuống, luôn miệng nói: “Hàng, hàng.”

Lần thứ hai nhìn Hải yêu tóc bạc kia, Băng Vũ Nguyệt rũ mắt, không cần phải nhìn nữa, hết thấy thắng bại đã định.

Ánh sao sáng lóng lánh, bầu trời đêm không còn yên tĩnh.

Ánh nắng ban mai chiếu xuống, con thuyền nhỏ của bọn hải tặc đã bị thế lực của Đông Phương Âm Hoàng chiếm đoạt, Băng Vũ Nguyệt từ trong tay của bọn hải tặc trên con thuyền này lưu lạc đến tay của bọn người Đông Phương Âm Hoàng.

Thân phận nô lệ —

Trời xanh mây trắng, bầu trời quang đãng.

Mặt biển mênh mông vô bờ, hàng trăm chiến thuyền chậm rãi nhắm hướng đông mà đi.

Đông Phương Âm Hoàng thật sự không thể so sánh với tiểu thế lực của bọn hải tặc kia, mỗi tiếng nói hành động, nhất cử nhất động đều có quy định rõ ràng, toàn bộ thuyền viên đều tự tuân thủ, một bước tiến lui đều được cân nhắc, thay đổi một bước sẽ làm liên lụy đến toàn bộ, Băng Vũ Nguyệt muốn động thủ cũng không có cơ hội, đành phải chờ lúc Đông Phương Âm Hoàng trở về chúc mừng, đi tới Đông Hải của Hải Vương Minh Dạ, đảo Huyết Sắc 72

Đảo Huyết Sắc 72 chính là trung tâm quyền lực của Đông Phương Âm Hoàng, nơi này phồn hoa hoàn toàn không thua gì đại lục Hàn Chiêu, tài phú có thể nhiều hơn nữa.

Cây xanh lay động chung quanh.

Đại thụ cao tới năm sáu trượng an phận ở một góc, vô số loại động thực vật cổ quái hiếm lạ, hoàn toàn không giống với đại lục hiện ra phong tình nồng đậm ở Hải vực.

Xách lên một thùng nước còn to hơn eo nàng, Băng Vũ Nguyệt cố hết sức mang nước ngọt về đảo.

Không biết là vận khí của nàng tốt hay là không tốt, sau khi báo cáo số nô lệ bắt được, nàng bị phân làm nô lệ sai khiến cho Hải Tương phủ của Đông Phương Âm Hoàng.

Bỏ đen hai má, cũng không lên tiếng nói chuyện, từ ngày ở trên hòn đảo này cho đến hôm nay nàng cũng chỉ gánh nước chẻ củi, làm những công việc nặng nhọc ở trong phủ mà sống, dường như không ai để ý tới nàng là một nữ nhân, mỗi ngày tiếp xúc cũng chỉ là những nô lệ cấp bậc ngang nhau, ngay cả nô lệ đẳng cấp cao cũng không thể gặp, lại càng không nói đến đại nhân vật gì, ở đây là thôn trang vùng ngoại ô, cũng rất ít người ở, không có chủ nhân ở đây.

Trên chân buộc xiềng xích, mặt trên đóng dấu hiệu của Hải Tương phủ, được chế tạo từ Tinh Cương, bằng công lực của nàng bây giờ, thoát không được chém cũng không gãy, muốn chạy trốn cũng trốn không thoát.

Nhưng điều này khiến cho Băng Vũ Nguyệt, không, bây giờ nàng gọi là Mạc Tĩnh, lúc thu nạp danh sách nô lệ, phụ nhân kia thấy nàng không nói lời nào, nghĩ nàng là người câm, nhìn mặt nàng đen như bầu trời ban đêm liền trực tiếp lấy tên này cho nàng, nhưng Mạc Tĩnh cũng thấy rất tốt, làm việc mệt cũng không thể chết người, dường như cũng không thấy người khác, chờ nàng dưỡng thương tốt rồi nói sau, toàn bộ người phản bội nàng, nàng nhất định phải tra ra manh mối.

Ngày qua ngày làm việc mệt mỏi, hai tay mềm mại sinh ra vết chai, thương thể trên ngực đã có chuyển biến tốt.

Bề ngoài vậy đã bóc ra, chỉ là nội thương vẫn còn rất nặng, một thân công lực chỉ mới khôi phục được hai tầng, Mạc Tĩnh nôn nóng, nhưng mà nôn nóng cũng không có cách nào.

Ngày hôm đó, thời tiết nóng bức, Mạc Tĩnh giặt sạch toàn bộ quần áo, trên người sớm đã có mùi chua.

Thu dọn một chút, trong màn đêm yên tĩnh không một tiếng động, Mạc Tĩnh băng qua nơi ở của nô lệ cấp thấp, nơi không có cao thủ trông coi đi tới một hồ nước tĩnh lặng.

Đây là nơi mà lúc nàng đi múc nước lạc đường tìm được.

Sao trời sáng lấp lánh, bầu trời đêm được khảm lên những vì sao, ánh sáng chiếu xuống mặt đất màu trắng bạc, tiếng sóng biển từ xa truyền đến, loáng thoáng, loại tĩnh lặng này thật sự rất đẹp, trên lục địa chắc chắn sẽ không có.

Ánh bạc chiếu trên mặt hồ, hiện ra nước biển màu xanh da trời, khiến cho màu xanh lam kia phủ lên trên một lớp ánh sáng trắng thuần trên hồ nước làm nổi bật ánh sao lấp lánh, sóng lăn tăn, theo gió bập bênh, dường như bao phủ một tầng sương mỏng manh, nổi trên mặt hồ nước, lúc ẩn lúc hiện, tiên hồ trên trời sợ cũng không hơn gì cảnh này.

Nhìn hồ nước trước mắt, Mạc Tĩnh cởi bỏ hai ba lớp quần áo rồi đi xuống.

Ánh sao chiếu trên người, hồ nước tĩnh lặng.

Chỉ còn lại tiếng động của một mình Mạc Tĩnh tưới nước tắm rửa .

“Phốc.” Đang lúc tĩnh lặng, một tiếng phá nước đột nhiên xuyên thấu phá vỡ bóng đêm tĩnh lặng, xuyên không mà đến, một vật từ đáy hồ hiện ra.

Một ánh sáng trắng vẽ lên giữa không trung, như một con ngựa được huấn luyện bay thành vòng cung, nước văng tung tóe bốn phía rồi rơi xuống hồ nước, xuất hiện nhiều gợn sóng.

Trước mắt, dưới ánh trăng soi sáng, một người đàn ông đi ra từ trong nước.

Tóc dài màu bạc xẹt qua một đường cong giữa không trung, rũ xuống vô số giọt nước, dính sát vào nhau trên da thịt màu đồng, trái dài xinh đẹp.

Nhìn lên phía trên là đồ trang sức, hai mắt hơi khép, bên cạnh chỉ thấy lông mi rậm rạp cao cao nhếch lên, còn hiện ra màu xám bạc, mang theo một chút bọt nước văng lên, cái mũi cao, đứng thẳng giống như do đao búa gọt khắc nên hình dạng bộ mặt này, bọt nước từ trán chảy xuống đôi má, xẹt qua hầu kết trên cái cổ màu đồng, hầu kết hơi nhấp nhô, bọt nước lập tức rơi xuống, rơi vào trên ngực.

Hoàn toàn lồ lộ, toàn thân không một mảnh vải che lấy, hoàn toàn hiện ra trong bóng đêm, nụ hoa anh đào trên lồng ngực tô thêm vẻ đẹp trắng kiêu, bọt nước từ lồng ngực chảy xuống phía dưới, đường cong trên eo hoàn mỹ, cơ bụng sáu múi trắng kiêu, đi tiếp xuống phía dưới. . .

Cánh tay vững chắc giương nhẹ, lau đi sợi tóc màu bạc trên mặt, nam tử tóc bạc quay đầu về phía Mạc Tĩnh đang đứng yên tại chỗ, đôi mắt khép hờ chậm rãi mở ra, Trời ạ, đôi mắt kia mờ mịt ánh sao, sâu như biển cả, mang theo một chút màu đỏ hủy diệt, tập hợp lại ở đôi mắt kia, một mảnh hỏa diễm lưu quang bay lượn, đỏ đến mức tận cùng là màu đen, đó là một loại nhan sắc hủy diệt, là một loại có thể đập tan tất cả âm hỏa.

Lông mày bay như tóc mai, khỏe mắt có chút khiêu khích, mang theo ba phần tà ba phần kiêu ngạo ba phần lẳng lơ, dưới sống mũi thẳng tắp là cặp môi đỏ mọng xinh đẹp như hoa anh đào, có chút nhếch lên, làm cho khuôn mặt trở nên phong lưu yêu nghiệt.

Nở một nụ cười, đôi mắt khép hờ lướt qua Mạc Tĩnh, nam tử tóc bạc hé môi, đầu lưỡi phấn hồng trượt ra như lưỡi rắn, chậm rãi thè lưỡi ra liếm đi bọt nước dính trên khóe miệng, động tác kia phảng phất như không để ý tới, lại hiện ra vẻ tao nhã trong đó, câu hồn đoạt phách, mê hoặc lòng người.

“Xem đủ chưa?” Giọng nói trầm thấp mang theo hấp dẫn phát ra tại mặt hồ tĩnh lặng, nam tử tóc bạc xoay người, mở hai chân ra, từng bước từng bước bơi về phía Mạc Tĩnh, sợi tóc màu bạc rối tung trên da thịt màu đồng ở cổ, yêu mị tán loạn, dưới ánh trăng như Hải Thần đến, mang theo vẻ đẹp câu hồn đoạt phách và cương nghị.

Hải yêu, là một Hải yêu – Hải Vương Minh Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Giao Thủ

Mạc Tĩnh lập tức nhớ tới tên đầu sỏ khiến nàng tới nơi này, trong nháy mắt, sắc mặt Mạc Tĩnh lạnh lẽo, xoay người hướng ngược lại lặn vào trong nước, nhắm hướng bên cạnh bờ mà bơi tới. Nàng ghét người này.

Về mặt yêu nghiệt, bề ngoài hiền lành nhưng lúc này lại không che dấu sự tàn nhẫn ẩn sâu bên trong, nàng bị phản bội bởi loại người này, trong ngoài không giống nhau.

Minh Dạ thấy Mạc Tĩnh lướt mắt nhìn hẩn một cái liền quay người đi, ánh mắt kia hẩn không nhìn lầm, đó là ánh mắt ghét bỏ.

Dám ở trên địa bàn của hẩn bày ra vẻ mặt này với hẩn, thật to gan, trong mắt hẩn lóe lên ánh sáng lạnh lùng, Minh Dạ nhanh chóng xoay người, thuận theo mặt nước bơi về hướng Mạc Tĩnh lặn xuống nước.

Minh Dạ là Hải vương, trong nước, Mạc Tĩnh trên người vốn đã bị thương sao có thể là đối thủ của Minh Dạ, trong chót lát đã bị đuổi tới đuôi.

Một chương xuất ra, một phát đã bắt được cổ chân trắng nõn của Mạc Tĩnh, cổ tay Minh Dạ khẽ động, giống như đầu của rắn nước, quấn quanh cái chân trắng nõn mà nắm lấy cặp đùi lồ lộ, ra tay rất tàn nhẫn.

Mạc Tĩnh trầm mặt xuống, đã sớm nắm thiết trầm trong tay, co thân một cái trở tay nhắm ngay huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu Minh Dạ đâm tới.

Minh Dạ thấy vậy, hào quang trong mắt chợt lóe, lại dám động thủ với hẩn, thân hình ở trong nước dừng lại một chút, sau đó nghiêng người tránh đi một chiêu trí mạng kia, lộn người một cái, một cước khóa hai chân của Mạc Tĩnh, chuyển động về phía bờ, đồng thời xoay người, một chương nhắm đánh xuống cổ Mạc Tĩnh.

Trở tay nặng nề, Mạc Tĩnh dùng thiết trầm đâm thẳng vào lòng bàn tay Minh Dạ.

Sức đâm không mạnh, Minh Dạ khẽ động tay, một kích này của Mạc Tĩnh bay xéo xuyên qua một bên, hẩn nhanh chóng tránh sau lưng Mạc Tĩnh, ôm lấy ngực của Mạc Tĩnh.

Mạc Tĩnh lập tức giận dữ, mượn sức nâng của hồ nước, hai chân giơ lên, khóa sắt trên chân quay đầu đánh tới sau lưng Minh Dạ, đồng thời hai tay khẽ chống bơi lên trên mặt nước, ở dưới nước nàng không phải là đối thủ của Minh Dạ.

Minh Dạ thấy vậy khoe miệng giương lên, cũng không chịu thua, tay không chộp lấy khóa sắt trên chân Mạc Tĩnh, một cước bắt được khóa sắt, thân hình Minh Dạ liền chìm xuống, túm chặt lấy Mạc Tĩnh cùng chìm xuống.

Trong nháy mắt, hai người đã đánh với nhau mấy chiêu dưới đáy hồ.

Mắt thấy đã sắp thoát lên mặt nước, không ngờ dưới chân lại bị một sức mạnh đánh úp lại, Mạc Tĩnh không thể chống đỡ, trực tiếp bị Minh Dạ kéo xuống dưới.

Mạc Tĩnh cắn răng, dùng trăm lần vũ khí, quay đầu đâm tới Minh Dạ, thương thế của nàng chưa lành, hô hấp đã bắt đầu khó khăn.

Miền cường đón nhận tập kích của Mạc Tĩnh, Minh Dạ bắt được tay Mạc Tĩnh, bắt gấp bọ khí trên miệng Mạc Tĩnh, Minh Dạ quay đầu lại hung dữ hôn lên bờ môi đã đỏ au của Mạc Tĩnh.

Dám ghét bỏ hân.

Đôi môi kề nhau, miệng hoa anh đào nhỏ nhắn của Mạc Tĩnh đã bị nuốt hoàn toàn vào bên trong đôi môi đẹp đẽ kia, cố ý ngăn chặn bọ khí kia nhả ra, hung dữ cắn xé lấy cánh môi đỏ thắm, phân cao thấp cùng hân hân, hừ.

Đôi mắt đen kịt gần trong gang tấc, Mạc Tĩnh phẫn nộ trong nháy mắt, con ngươi hiện lên sát khí văng khắp nơi.

Cây trâm trên tay bị Minh Dạ nắm chặt, tay còn lại của Mạc Tĩnh dùng ngón tay làm dao, đánh tới Minh Dạ.

Minh Dạ cũng chỉ còn lại có một tay, tránh không khỏi, vậy thì nghiêng tiếp.

Trong lúc nhất thời, hai người mỗi người một tay giao đấu với nhau, chiêu nào cũng là sát chiêu.

Nhưng thân thể hai người lỏa lồ, dính chặt với nhau như môi và răng, bàn tay lại đan xen, lúc giao đấu cũng tránh không được tiếp xúc mà sát thân thể.

Bộ ngực trắng nõn cọ sát với lồng ngực màu đồng, đùi đụng chạm với đùi, phần bụng chạm vào nơi riêng tư, không phải ta chạm vào người, thì là người đè lên ta.

Cứ như vậy người tới ta lui, hô hấp có thể nghe thấy, ngọn lửa đang bùng cháy dường như cũng không che dấu được trong hồ nước lạnh buốt này.

Đáy nước dần ấm lên.

Minh Dạ giãy dụa đánh nhau với Mạc Tĩnh mà phát hỏa.

Cắn răng chịu đựng, trong mắt Minh Dạ đen kịt một mảnh, thứ kia còn nóng hơn lửa.

Cảm giác được thân thể Minh Dạ phản ứng, ánh mắt trong sáng liền lạnh như băng, chuyện này nàng đã thấy nhiều trên thuyền hải tặc kia, lập tức lóe lên vẻ khắc nghiệt trong mắt, đùi ngọc bị Minh Dạ kẹp giữa hai chân nhấc mạnh lên, hung dữ đánh trúng chỗ riêng tư nằm gần trong gang tấc.

Sau đó liền nghe được một tiếng sói tru, Minh Dạ lập tức buông Mạc Tĩnh ra, lấy tay che bộ phận riêng tư chìm xuống đáy hồ, Mạc Tĩnh thấy vậy cũng không quay đầu lại, nhanh chóng bơi lên khỏi mặt nước.

Nàng bây giờ, không phải là đối thủ của Minh Dạ, mới chỉ giao thủ mấy chiêu mà có thể thấy được khó khăn cỡ nào.

Màn đêm buông xuống hồ, sau một trận kịch động, hồ nước liền trở nên yên tĩnh.

Nửa ngày sau, một tia rung động phá vỡ mặt hồ tĩnh lặng, một đầu tóc bạc xinh đẹp dị thường, Minh Dạ đen mặt hiện ra, cúi đầu nhìn dấu vết khắc trên đùi khi giao thủ, trong mắt Minh Dạ hiện lên một tia đen tối, quay lên bờ mặc bộ đồ màu đỏ máu vào, quay người đi về phương xa đi.

“Phù Hải Tương, hừ, ta xem cô làm sao chạy thoát khỏi được lòng bàn tay của ta.”

Lời nói hung ác theo gió thổi tới, lúc này cảnh sắc ban đêm yên tĩnh.

Cùng Minh Dạ giao thủ một lát, vết thương trên ngực lại có dấu hiệu rách ra, Mạc Tĩnh vừa điều tức vừa chậm chạp trở về.

Huyền đảo lớn như vậy, một nô lệ không nổi danh biến mất, có lẽ bọn họ sẽ không đi tìm.

Nào đoán được Mạc Tĩnh vẫn chưa về đến phủ Hải Tương, bọn người căn bản cho tới bây giờ đều chưa từng tới phủ Hải Tương lại mang theo một đám người đứng ở phía trước chờ Mạc Tĩnh.

Ngọn đèn dầu chói mắt, mặt Mạc Tĩnh không biểu cảm đứng đối diện với một đám người nghiêng đón nàng.

Cao lớn thô kệch, thoát nhìn thuộc về loại đầu óc ngu si tứ chi phát triển, nhìn thoáng qua khuôn mặt ướt sũng của Mạc Tĩnh, trong mắt hiện lên một tia kinh diễm, vẻ mặt tươi cười tiến lên, dùng tay vỗ bả vai Mạc Tĩnh cười nói: “Mạc Tĩnh đứng không, khó trách Vương nhìn trúng, không tệ, không tệ, có

đã được Vương nhìn trúng, bốn tướng cũng không giữ cô, nhớ kỹ, phải hầu hạ Vương thật tốt ha.”

Đứt lòi liền vung trường đao trong tay, một đao chém đứt khóa sắt dưới chân Mạc Tĩnh, dây xích đứt gãy, đám người sau lưng cả trai lẫn gái lập tức đi lên, trực tiếp nói cái gì mà Mạc Tĩnh thật tốt, vây quanh người nàng.

Tắm rửa sạch sẽ, xông hương xoa dầu.

Sau khi được hầu hạ một chặp, Mạc Tĩnh được bao bọc bởi một tầng lụa mỏng dường như là trong suốt, bị đưa đến trên giường rồng của Minh Dạ trong Minh Vương cung.

Mạc Tĩnh vẫn không nhúc nhích, tùy ý những phụ nhân kia sửa soạn, lúc này hít sâu một hơi mờ mắt ra, đi xung quanh một vòng, đau nhức trên ngực sau khi giao thủ cùng Minh Dạ đã biến mất.

Ngon đèn dầu chập chòn, lúc tối lúc sáng, tấm cung to như vậy nhưng lại chẳng có lấy một người, lúc này không đi thì chờ đến khi nào?

Mạc Tĩnh khởi động thân thể, còn chưa kịp bước, một giọng nói lười biếng miễn cưỡng đột nhiên vang lên: “Còn muốn đi?”” Kèm theo một tiếng này, Minh Dạ chậm rãi đi đến từ hướng Thiên Cung.

Một đầu tóc bạc tùy ý rối tung sau lưng, khuôn mặt phong lưu lúc này mang theo nụ cười nhạt, đôi mắt lợi hại âm trầm dọa người, con ngươi đỏ sậm tàn ra về muốn xé rách con mắt trước mặt, một thân y phục màu đen, trường bào màu đỏ bao lấy thân hình, đi chân trần tới.

Mà ở phía sau hắn, hai nam nô đang khiêng cái khung sắt lửa than nho nhỏ theo sát phía sau.

Lúc này đã là cuối xuân đầu hè, còn muốn dùng cái kia để sưởi ấm?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đêm

Hai nam nô đưa khung sắt lửa than tới trước giường rồi cung kính thi lễ với Minh Dạ, lặng yên không một tiếng động lui ra, còn Minh Dạ thì đi thẳng đến trước giường Mạc Tĩnh trước, từ trên cao nhìn xuống Mạc Tĩnh. Mạc Tĩnh thấy vậy, vẻ mặt không biểu tình, ngửa đầu lên cùng Minh Dạ mặt đối mặt.

Ngon lửa vô hình tỏa ra khắp nơi trong không khí, trong nháy mắt toàn bộ tấm cung lạnh buốt bao trùm một bầu không khí áp lực.

“Ánh mắt đẹp lắm, cô nói xem phế đi có phải sẽ rất thống khoái không?” Một tay để lên bả vai Mạc Tĩnh, trên mặt Minh Dạ yêu mỵ hiện vẻ lạnh như băng, chậm rãi cúi người xuống, ngón tay cơ hồ muốn bóp nát xương Mạc Tĩnh.

Mạc Tĩnh không để ý đến đau đớn, hai mắt nhú lại, bàn tay đang chống ở mép giường đột nhiên vung lên, nhanh như chớp hướng tới cổ của Minh Dạ đang cúi xuống, giữa ngón tay có một lưỡi dao mỏng đang kề trên gáy Minh Dạ.

“Đi.” Mạc Tĩnh trừng mắt lạnh lùng nhìn Minh Dạ nói.

Trong mắt Minh Dạ lóe lên tia lửa, cặp mắt yêu nghiệt kia gần như muốn giết người ngay lập tức.

Lửa văng khắp nơi, sát khí mờ mịt.

Không xem lưỡi dao kề trên gáy là điểm yếu, Minh Dạ nhú mày chậm rãi nói: “Chưa từng có người nào có thể uy hiếp được Minh Dạ ta.” Vừa dứt lời, đột nhiên cả người dừng tốc độ thân tốc nghiêng người một cái về phía sau, nhoáng một cái đã nhanh như một con cá đang bơi thoát ly khỏi sự khống chế của Mạc Tĩnh.

Mạc Tĩnh thấy vậy, lưỡi dao cầm trong tay liền bắn ra, lưỡi dao sắc bén bay lên không trung, thẳng hướng khuôn mặt Minh Dạ mặt mà đi, một bên phi thân đánh tới Minh Dạ, nếu như không chế hấn không được, vậy thì hôm nay mệnh nàng sẽ kết thúc ở đây vậy.

Tóc bạc tung bay, Minh Dạ nghiêng đầu, há mồm kẹp chặt lưỡi đao hướng đối diện kia.

Hàm răng trắng nõn va chạm lưỡi dao sắc bén, cặp môi đỏ mọng, xinh đẹp dị thường.

Một bên không tránh né phản công của Mạc Tĩnh, chỉ dùng tay làm vũ khí đánh tới Mạc Tĩnh, tiếng xé gió mãnh liệt, không khí chấn động.

“Ầm.” Vài tiếng va chạm nặng nề vang lên, hai bóng người quần lại với nhau.

Đôi mắt yêu nghiệt chợt lóe sáng, đột nhiên Minh Dạ phun lưỡi dao trong miệng ra, bắn tới phía Mạc Tĩnh.

Trong lúc cấp bách, Mạc Tĩnh lắc mình xoay eo tránh đi ra xa.

Nhưng với thân thủ của Minh Dạ, lúc này Mạc Tĩnh có thể hoàn hảo tránh đi nhưng thân thể đang bị trọng thương như vậy, thua chỉ là vấn đề thời gian.

Một chương đánh xuống, hung tợn đánh vào ngực Mạc Tĩnh.

“Phụt.” Mạc Tĩnh lập tức cảm thấy cổ họng ngọt, một ngụm máu tươi bắn ra, văng tung tóe trên mặt đất, ngũ tạng đảo lộn, đau đớn ập đến trong nháy mắt, dường như không thể cử động tay, thân thủ cũng dừng lại.

Minh Dạ thấy vậy liền dùng hai ngón tay điểm yếu huyệt trên người Mạc Tĩnh, vung tay áo lên ôm lấy Mạc Tĩnh.

Cổ tay vung lên, Minh Dạ kéo tấm lụa mỏng trên người Mạc Tĩnh xuống, con mắt lạnh lùng nhìn lướt qua trước ngực và sau lưng Mạc Tĩnh, vết thương bị mũi tên bắn qua hoàn toàn hiện ra trước mắt Minh Dạ.

“Xem ra cô quả thật là người không khiến người khác ưa thích nổi.”

Lời nói trào phúng kích thích Mạc Tĩnh nắm chặt nắm đấm, trong mắt hiện ra ngọn lửa giận dữ tợn, hần dăm nói nguyên do nàng bị thương ra như vậy.

Ánh mắt phẫn nộ, nếu như ánh mắt có thể giết người, không biết Minh Dạ đã chết bao nhiêu lần.

Minh Dạ thấy vậy liền hừ lạnh một tiếng, ôm cổ Mạc Tĩnh đang bị điểm huyệt đạo không thể động đậy lách mình đi đến bên giường, thoáng một cái đè ép xuống.

“Bồn vương nói cho cô biết, trên địa bàn của Bồn vương, rồng cũng phải nghe lời ta, hổ cũng phải nằm xuống vì ta, muốn so chiêu cùng Bồn vương, cô bây giờ còn chưa đủ tư cách.” Nghĩ tới sự việc trong hồ, Minh Dạ cảm thấy hạ thân lại bắt đầu đau, khuôn mặt kia vốn tà mị bây giờ lại càng phát ra vẻ yêu nghiệt, Minh Dạ hần tung hoành trên biển nhiều năm như vậy lại có thể bị nhục nhã trong tay nữ nhân như thế này.

Vén tóc dài của Mạc Tĩnh lên, Minh Dạ dùng tay chống đỡ sau lưng Mạc Tĩnh, một luồng nội lực hùng hậu lập tức xâm nhập vào thân thể Mạc Tĩnh, tay kia không biết lấy được hoàn ra từ đâu, cường ngạnh nhét vào trong miệng Mạc Tĩnh, cưỡng ép Mạc Tĩnh nuốt xuống.

Một dòng nước ấm chảy vào bụng, Mạc Tĩnh như mộng, Minh Dạ muốn gì? Muốn kéo dài tính mạng cho nàng?

Không đợi nàng suy tư, Minh Dạ dời thân thể nàng dựa vào hần, thò tay đến mép giường bên cạnh lấy khung sắt, dùng kim sắt kẹp ra một vật, đốt khói sắt thành màu đỏ bùng, trở tay cực kỳ lưu loát in lên sau gáy Mạc Tĩnh.

“Ah...” Mạc Tĩnh đang dựa vào Minh Dạ lập tức cảm thấy sau gáy đau đớn đến tận xương tủy, kêu lên một tiếng, thân thể phản ứng kịch liệt một cái, khí tức giữa ngực và bụng hỗn loạn, thân thể suy yếu dường như không thể hít thở không khí.

Mà lúc này, nội lực Minh Dạ giống như một hồ nước bao vây lấy Mạc Tĩnh, duy trì hơi thở của Mạc Tĩnh, viên đan dược đã uống cũng làm ổn định trái tim của Mạc Tĩnh.

“Nô lệ của Bồn vương phải có ấn ký của Bồn vương.” Lời nói tàn khốc vang lên bên tai, dung nhan yêu mỹ của Minh Dạ lúc này trong mắt Mạc Tĩnh lại giống như một Ác Ma.

Mùi da thịt cháy khét bay ra khắp nơi trong tấm cung, nửa ngày sau, Minh Dạ ném khối sắt xuống, lấy được từ bên trên khung sắt thoa lên vết thương trên gáy cho Mạc Tĩnh.

Cũng không biết Minh Dạ dùng cái gì, Mạc Tĩnh đang chìm vào hôn mê cảm thấy sau gáy nhẹ nhàng khoan khoái, lúc này vừa mới đau đớn đến tột cùng, một mảnh mát lạnh này dường như không đau đớn như vừa rồi.

Không đợi nàng trợn mắt, bên tai đã vọng lên một giọng nói: “Đây mới chỉ là bắt đầu.”

Sau đó cơ thể lệch ra, Mạc Tĩnh bị đặt lên giường một cách hung dữ.

“Dám động đến chỗ quan trọng của ta, mượn thứ quý giá nhất của nàng đến bồi thường vậy.” Đưa tay gạt lấy y phục trên người xuống, Minh Dạ liền trở thành khóa thân, áp xuống người Mạc Tĩnh.

Dám động vào mệnh căn của hần, dám muốn hần đoạn tử tuyệt tôn, Minh Dạ hần có thể nhẫn nại chứ không thể nhẫn nhục.

Nàng mở to mắt, trong mắt dần tờ máu, ánh mắt dán lên người Minh Dạ ở trên người nàng, nói từng chữ từng chữ một: “Hôm nay tốt nhất là giết ta đi, nếu không sau này nhất định ngươi sẽ phải chết trong tay ta.”

Quyết tuyệt lạnh băng, không chút nghi ngờ.

Minh Dạ nghe vậy, giận quá thành cười, cười lớn nhìn chăm chăm Mạc Tĩnh, gay gắt nói: “Vậy bồn vương mỗi mắt trông chờ.”

Dứt lời liền cúi xuống hôn hít lấy thân thể trắng nõn, chậm rãi xuống dần, xuống dần...

Trong mắt đã hiện lên tia máu, Mạc Tinh cắn chặt răng, không thể phản kháng, không có năng lực phản kháng, nàng đường đường là Băng Vũ Nguyệt lại bị vũ nhục như ngày hôm nay.....

Chân bị tách ra, Minh Dạ tiến vào.

Không thua gì đau đớn sau gáy lúc nãy, cơn đau lập tức truyền đến, bộ phận kia lúc trước bị nàng hung hăng đánh trúng lúc này dâng trào, phần nộ xông vào thân thể của nàng.

Nàng hung tợn cắn vào bả vai không ngừng lắc lư, răng ngà cơ hồ muốn xuyên qua lớp da thịt màu đồng của Minh Dạ, xâm nhập vào bên trong huyết nhục.

Máu chảy xuống từ bên khóe miệng.

Máu lan ra ga giường.

Bông hoa xinh đẹp nở rộ, phần nộ sẽ mãi ghi nhớ tại đây.

Ánh mắt nhìn chăm chăm vào trướng幔 trên đỉnh đầu không ngừng lắc lư.

Minh Dạ, từ nay về sau, có người không có ta, có ta không có người...

Đêm, có phải rất xinh đẹp không ——

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tượng Hải Thần

Một đêm kích động, đến bình minh Minh Dạ mới thả Mạc Tinh ra. Trọng thương trên người chưa lành, lúc này lại bị ấn kí giày vò, tâm tư suy nhược, toàn bộ cơ thể đều mệt mỏi, nàng sốt cao mê man không lui.

Minh Dạ thấy Mạc Tinh bị hấn hung ác giày vò rồi, trong lòng vẫn bình tĩnh, chỉ không tiếp tục giày vò Mạc Tinh nữa mà trực tiếp ném nàng cho đại phu.

Mạc Tinh hôn mê bất tỉnh bảy ngày bảy đêm, chỗ có bệnh không kịp thời trị liệu đều phát tác toàn bộ, ngực trúng tên, một đường kia của Minh Dạ, tổn hại khí huyết đều đồng loạt hiển hiện, đại phu được đem đến đây trị liệu cho nàng luống cuống tay chân.

Cũng may người này y thuật cao minh, luống cuống tay chân nhưng cũng nhanh chóng trị liệu cho nàng.

Ngày thứ bảy, Mạc Tinh chậm rãi tỉnh lại, nhìn lên màn che trên đỉnh đầu, thân thể đã hết đau, nhưng chỗ kia... thân thể ô uế, đã rách nát rồi.

Nàng bình tĩnh trừng mắt, năm ngón tay của Mạc Tinh chặt chẽ nắm chặt thành nắm đấm, nắm thật chặt trong chăn.

“Đại ca, sao vậy nè, tiểu muội mới ra ngoài mấy hôm huynh đã có nữ nô rồi sao, cái này cũng lạ à nha.” Trong bầu không khí tĩnh lặng, một giọng nói thanh thúy vang lên, nương theo đó là tiếng bước chân liên tiếp đi tới hướng tâm cung của Minh Dạ.

Mạc Tinh nghe thấy, ánh mắt liền lập tức lóe lên vẻ khắc nghiệt, nàng nhắm mắt lại giả bộ chưa tỉnh.

“Có cái gì kỳ lạ hay sao?” Giọng nói lười biếng của Minh Dạ truyền đến, đẩy đại môn tâm cung.

“Nhiều năm như vậy rồi, bên cạnh đại ca cũng không có một nữ nô nào hầu hạ, muội muốn nhìn xem là nhân vật kinh tài tuyệt điểm nào được đại ca coi trọng.” Tiếng nói vừa dứt, Mạc Tinh nhạy cảm cảm giác được một bóng người đứng ở trước giường, ánh mắt sắc bén dò xét nàng từ trên xuống dưới.

“Không tệ, nhưng cũng chẳng phải là tuyệt điểm.” Quét mắt nhìn Mạc Tinh vài lần, nàng ta đã nhanh chóng kết luận: “Nhưng thiên hạ này có ai hơn được đại ca nhà mình đây, có khuôn mặt này của đại ca bày ở chỗ này, những thứ khác đều là dong chi tục phẩm.”

Tiếng vui cười truyền đến, nữ tử này rõ ràng là đang giễu cợt Minh Dạ.

“Chỗ Lê Xuyên thiếu nhân thủ, ta thấy Tước Vũ rất nhân nhả, không bằng đi giúp Tam đệ đi.” Mạc Tinh cảm giác được trên giường trầm xuống, Minh

Dạ ngồi ở bên giường.

“Đại ca, huynh có làm không vậy, muội mới dọn dẹp đám tiểu thế lực ở trên biển xong, vừa mới trở về, trà còn chưa có uống, huynh đã bảo muội đến Lê Xuyên đục thuyền ấy hả, bỏ đi, bỏ đi, muội không nói nữa có được không, đại ca, chẳng lẽ huynh không muốn nghe một chút tin tốt tiểu muội mang về cho huynh sao?” Giọng điệu làm nũng vang lên, Tước Vũ kéo ghế qua ngồi xuống.

Tiếng cười nhẹ nhàng chậm rãi vang lên, Minh Dạ không trả lời.

Giảng co nửa ngày, Tước Vũ hung dữ nói: “Lần nào cũng vậy, được rồi, muội không so đo với huynh nữa, lần này đi diệt đám Cung Sa Vương kia, tiêu diệt mười vạn thế lực của hắn, của cái của hắn đúng là phải 30 thuyền chiến mới chứa nổi, những năm qua, tên này cũng ăn được không ít.”

Càng nói về sau, Tước Vũ càng hưng phấn mà nói: “Trong đó có một thứ tốt, tên kia toàn thu lấy hàng rác rưởi, muội thấy vật này đại ca nhất định rất ưa thích.” Một bên vừa nói, vừa lấy một vật ra.

“Tượng Hải thần.” Mạc Tinh cảm giác trên giường chợt nhẹ, Minh Dạ dường như đã đứng lên, giọng nói lười biếng kia hiện lên một tia kinh ngạc mà nghiêm túc.

“Đúng, là tượng Hải thần có thể mở Hải Thần điện trong truyền thuyết ra.” Tước Vũ hạ thấp giọng, trong giọng nói không che dấu được sự hưng phấn bên trong.

Trầm mặc mất một lát, Minh Dạ không nói tiếp, trong tâm cung lâm vào một bầu không khí tĩnh mịch khó diễn tả, ngay cả không khí cũng như đọng lại.

“Còn có ai biết?” Trầm mặc mất nửa ngày, Minh Dạ đột nhiên trầm giọng nói.

Tước Vũ thấy biểu hiện của Minh Dạ không giống trong dự liệu, không khỏi cũng nghiêm túc lại, nhanh chóng nói: “Tùy thân đi theo muội đều biết.”

Đầu ngón tay vuốt vuốt Tượng hải thần kia, Minh Dạ lại ngồi xuống.

“Thất phu vô tội, mang ngọc có tội, Tước Vũ, muội nói Đông Hải ta chống lại ba mặt biển khác cùng hàng ngàn vạn hải tặc đến Tam đại lục, có bao nhiêu phản tráng?” Giọng nói miễn cưỡng vang lên, Minh Dạ bất ngờ hỏi.

Nhưng Tước Vũ đã hiểu, xưa nay bảo vật đều không phải điềm lành, đặc biệt là bảo vật quý hiếm dường như khắp thiên hạ đều mơ tưởng như thế này, đều dốc sức liều mạng tranh đoạt chỉ bảo, lúc có được bảo vật nhưng thế lực không đủ, vậy thì cũng chỉ là rước lấy họa sát thân mà không phải là may mắn, huống hồ tin tức nàng đoạt được quá nhiều người biết rõ, bọn họ ở Đông Hải rất nguy hiểm.

Mạc Tinh một mực giả bộ ngu cũng đã hiểu, trong lòng cũng sáng khoái, nếu bây giờ tình thế không như thế này, nàng thật muốn lớn tiếng khen hay, khiến nàng thành ra như thế này, Minh Dạ tốt nhất là chết không có chỗ chôn.

“Đại ca, chúng ta nên làm thế nào bây giờ?” Giọng nói Tước Vũ bắt đầu thận trọng.

“Bây giờ nghìn vạn dặm vùng biển xung quanh và Tam đại lục, sợ là đều công khai ám toán Đông Hải ta đến rồi.” Nhẹ nhàng gõ lên mép giường, giọng nói vang lên, vốn là chuyện cấp tốc nhưng nghe vào giọng Minh Dạ lại chẳng lo lắng chút nào.

“Đại ca...”

“Đồ rơi vào tay ta, muốn ta giao ra thì có phần khó đấy.” Giọng nói lười biếng dường như hỏi ý kiến của mình, mang theo có chút phiền não nhưng lại mang theo sự bình tĩnh.

“Đại...” Tước Vũ muốn nói gì nhưng lời nói lại nghẹn nơi cổ họng, không nói nên lời, Mạc Tinh biết Minh Dạ đã can lại.

“Vấn đề này ta sẽ xử lý, muội nên làm cái gì thì làm cái đó, không cần lo lắng.” Giọng nói bình bình vang lên, dĩ nhiên có ý muốn tiền khách.

Không nhiều lời, không giữ lại, Tước Vũ cũng nhanh chóng đi ra.

“Nghe đủ rồi đấy.” Tước Vũ vừa bước chân ra khỏi, Minh Dạ đã liền quay đầu.

Mạc Tinh nghe nói vậy cũng không tiếp tục giả vờ, mở mắt ra lạnh lùng nhìn Minh Dạ, vẻ rét lạnh trong mắt vẫn nồng đậm.

Mạc Tinh bị bệnh mấy ngày như vậy, lại đã là người của hắn, Minh Dạ thấy vậy cũng không giận, thò tay chậm rãi vuốt ve đôi má Mạc Tinh, cúi đầu xuống dừng lại cách gương mặt Mạc Tinh khoảng mười tấc.

Đôi mắt yêu mỹ đối mặt với ánh mắt lạnh như băng của Mạc Tinh, ánh mắt chợt lóe lên, gần từng chữ một: “Đừng vội mừng quá sớm, nàng đã là người của ta, ta sống nàng sống, ta không sống nàng cho rằng ta sẽ cho phép nàng sống sót sao?” Nói đến đây, ánh mắt hắn sâu thẳm, lời nói vừa dứt liền cúi đầu xuống, đầu lưỡi liếm trên cánh môi có chút đỏ hồng của Mạc Tinh, giọng nói khàn khàn nói: “Hoặc là nàng cho rằng một mình bản vương không đủ, còn muốn hầu hạ thêm những người khác...”

Hắn như hủy diệt, Mạc Tinh sống là nữ nô của hắn, nếu hắn chết cũng không tới lượt người khác cướp đi đem làm nữ nô.

Một lời còn chưa nói hết, Minh Dạ đột nhiên khẽ động một tay chế trụ bàn tay Mạc Tinh đã chém tới gáy hắn.

“Đúng là mèo con, móng vuốt thật sự rất sắc bén.” Trên mặt Minh Dạ tràn đầy yêu mị, mỉm cười, nụ cười khi chiếm hết thể thượng phong.

“Nhưng móng vuốt quá sắc cũng không tốt, tổn hại đến mèo con của bốn vương, bốn vương sẽ đau lòng đấy.” Nói đến đây, trông mắt Minh Dạ khẽ động, dịu dàng như tan chảy.

“Ngươi... Dám...” Mạc Tinh bị áp chế trên giường, chỉ nghẹn được hai chữ từ trong cổ họng...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Võ Công

“Nàng nghĩ sao?” Lời nói nhu hòa vang lên bên tai Mạc Tinh, hai ngón tay Minh Dạ đã điểm lên huyệt giữa Mạc Tinh, Bách Hối Nhị Huyệt.

Nháy mắt, Mạc Tinh chỉ cảm thấy đan điền trống rỗng, nội lực nàng tích lũy liền biến mất vô tung vô ảnh, Minh Dạ đã che đi võ công của nàng.

Nghiến chặt hàm răng, Mạc Tinh lạnh lùng trừng mắt nhìn Minh Dạ đang cười vạ phần khoan khoái dễ chịu.

Hận này, nàng nhất định phải nghiền Minh Dạ xương thành tro.

Dứt khoát đứng lên, Minh Dạ vung ống tay áo, thân nhiên nói: “Về sau tốt nhất thông minh một chút cho Bốn vương, nên nói cái gì không nên nói cái gì, tự nàng hiểu rõ, nếu không Bốn vương không bảo đảm nàng có thể sống đến ngày có thể giết của ta đâu.” Tiếng nói vừa dứt, Minh Dạ đã đi nhanh ra bên ngoài tầm cung.

Trong tầm cung, năm ngón tay Mạc Tinh nắm chặt thành quyền, trong mắt như phun huyết.

Những ngày tiếp theo, Minh Dạ bề bộn không thấy bóng dáng, Mạc Tinh một mình ở trong tầm cung của Minh Dạ.

Cận vệ, người hầu lúc trước thấy Minh Dạ không phân phó liền mời Mạc Tinh trở lại gian phòng nữ nô lúc trước để hầu hạ, từ trước đến giờ không có nữ nhân nào có thể ở lại tầm cung này, bởi vậy họ cũng không dám tự tiện làm chủ, chỉ xem Mạc Tinh nằm trên giường mấy ngày nay như chủ tử mà hầu hạ chứ không phải là một nữ nô địa vị thấp.

Minh Dạ cũng không nói đại phu kia về, bởi vậy ông ta cũng không dám quay về, mỗi ngày đều bắt mạch, châm cứu và bốc thuốc cho Mạc Tinh.

Tổ yến thượng hạng dường như như xuất ra như nước chảy cho Mạc Tinh dùng, tính cách Mạc Tinh cực kì cứng cỏi, chịu đựng đại nhục này, chẳng những không cam chịu mà ai đến cũng không từ chối, dưỡng tốt thân thể mới có ngày báo thù được, trước hết phải có tiền vốn sau đó mới có thể tính đến những thứ khác.

Sau khi bồi bổ lại một thời gian, Mạc Tinh từ một người suy yếu trầm trọng trở thành sắc mặt hồng nhuận, thân thể đã khôi phục rất nhanh.

Mà tin tức nho nhỏ Đông Phương Âm Hoàng Minh Dạ chuyên sủng một nữ nô Mạc Tinh cũng đã truyền bá đi ra ngoài rất nhanh.

Thời gian nhanh chóng đi qua, đảo mắt đã vào mùa Hạ.

Thời tiết trên hải đảo này nóng hơn Hàn chiều đại lục nhiều, tất cả mọi người ở trên đảo bắt đầu mặc áo mỏng váy mỏng.

Lúc này, Mạc Tinh đã được đại phu kia phê chuẩn có thể xuống giường hoạt động.

Đứng trong hoa viên bên ngoài tầm cung, Mạc Tinh ngẩng đầu nhìn cây cối cao có thể che trời trước mắt, trên cây kia kết ra một loại trái cây to bằng hai nắm đấm, đen đen vàng vàng, không biết là loại trái cây gì.

Trên bầu trời, chim đang khoái hoạt bay lượn, từ trên một cành cây cao bay vút đến một cành cây cao khác, vui sướng kêu hót líu ríu, nghe chiều cực kỳ thoải mái.

Trời xanh mây trắng, tự do tự tại, thật tốt.

Nắm trong tay trường kiếm y như vật trang trí được mang tới từ trong tầm cung Minh Dạ, Mạc Tinh đột nhiên xuất kiếm.

Một kiếm bay xéo, người đi chuyên theo kiếm, y phục màu tím dưới ánh mặt trời hiện ra quang ảnh màu tím, giống như một hồ điệp đang nhẹ nhàng bay

múa.

Chuyển động xoay tròn, như mây bay nước chảy.

Một kiếm phá không, đâm ngang đại thụ trước mắt.

“PHẬP.” Một tiếng vang rất nhỏ, trường kiếm đâm vào cây cổ thụ nhưng chỉ đâm được tới vỏ cây.

Mạc Tinh bảo trì tư thế giờ kiếm đâm vào, tay phát run.

Nhớ năm đó tung kiếm cuồng ca, một kiếm đơn giản có thể trăm bầu trời Thương Vân, một kiếm có thể đoạn nước chảy sông lớn, hôm nay một tảng vỏ cây đã đâm không thấu được.

Trên mặt không biểu tình, trong tay run run, Minh Dạ, Minh Dạ, nàng thề không đội trời chung với hắn

Đang khẽ run tay, sau lưng đột nhiên có một cánh tay duỗi ra ôm eo của nàng, một tay nắm chặt tay cầm kiếm, tiến về phía trước đâm một phát.

“Phập.” Tiếng vang rất nhỏ vang lên, đại thụ bị một kiếm đâm thủng như xuyên qua một miếng đậu phụ.

“Hay.” Một tiếng ca ngợi vang lên, có tiếng vỗ tay thừa thốt truyền tới từ bên cạnh.

Màn mắt sáng trong, ánh sáng lạnh lóe lên, nàng cũng có ngày rơi vào tình cảnh này, người bên cạnh đã đến gần nàng như vậy nhưng một chút cảm giác nàng cũng không cảm nhận được, cái này...

Vừa nghĩ như vậy, trong lòng Mạc Tinh càng thêm phần nộ, thúc khuỷu tay liền đánh tới Minh Dạ đang ôm sau lưng nàng.

Nhưng nàng không có nội lực, không có chiêu thức, lúc này sao có thể là đối thủ Minh Dạ.

Sức trong tay Minh Dạ xiết chặt, một tay giữ trên người Mạc Tinh, hai người vẫn bảo trì tư thế vừa rồi, một chút thay đổi cũng không có.

“Ám Hoàng thật lợi hại, một nữ nô nhỏ nhỏ đã có công phu như thế, Đông Hải thật đúng là tàng long ngoạ hổ, ha ha.” Tiếng cười cỏi mở vang lên, một nam tử mặc váy áo màu xanh da trời và hai nữ tử đang đi tới.

“Nữ nô này múa kiếm chỉ có thể xem như Kiếm Vũ mà thôi.” Minh Dạ ôm Mạc Tinh, thu tay xoay người lại.

Hình ảnh một nam ba nữ lập tức đập vào mắt Mạc Tinh.

Chỉ thấy nam tử đứng đầu khoảng hai mươi ba tuổi, bề ngoài thanh tú, còn thanh tú hơn nữ tử ba phần, dường như chỉ một con gió cũng thổi ngã được, chỉ là trong mắt kia cất giấu thần khí mạnh mẽ, không giống như tướng mạo.

Hai nữ tử bên người, một người mặc váy dài vàng nhạt, cách ăn mặc trang điểm hết sức xinh đẹp như hận không thể đeo tất cả đồ trang sức có được lên đầu, giống như một bông hoa Không Tước.

Nữ tử còn lại tương đối trầm ổn, một thân màu xanh nhạt rất thanh lịch, dung mạo tuy kém nữ tử hoa Không Tước kia một phần nhưng cách ăn mặc lại xinh đẹp hơn rất nhiều.

“Nói rất đúng, nữ nô này chỉ khoa tay múa chân, không có ý gì, Dạ ca ca, ca ca của ta muốn khen công phu của Dạ ca ca cao đấy.” Nữ tử hoa Không Tước kia bước nhanh tới, cười với Minh Dạ còn sáng lạn hơn ánh mặt trời.

Mạc Tinh bị Minh Dạ khống chế chặt chẽ trong ngực rừng mình một cái, lông mao trên lưng đã dựng đứng, Dạ ca ca.

Minh Dạ cảm giác được Mạc Tinh rừng mình, cánh tay ôm bên hông càng xiết chặt, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nhìn hoa Không Tước nói: “Thù hạ của Ngọc kỳ Vương người tài chiếm ba phần, bốn vương sao có thể lọt vào mắt hắn.” Nói xong liền ngửa đầu liếc nhìn nam tử thanh tú kia, như cười mà không phải cười nói.

“Ám Hoàng đang đùa ta phải không?” Ngọc kỳ Vương lấy quạt xếp trong tay khẽ đánh một cái, trả lời một câu.

Mấy người thoát nhìn vô cùng hữu hảo thân mật.

Hoa Không Tước nhìn Minh Dạ lúc này còn ôm Mạc Tinh, trong mắt không khỏi trầm xuống, hung dữ trợn mắt liếc nhìn Mạc Tinh, tuyệt không che dấu đồ kỵ trong mắt, ngẩng đầu nói với Minh Dạ: “Dạ ca ca, cho muội nữ nô này được không? Lần này đi hải đảo, ta không mang theo một nha hoàn nào.”

Minh Dạ nghe nói như vậy, trên mặt vẫn tràn đầy nụ cười như trước, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trên gương mặt Mạc Tinh, trong mắt phản chiếu vô cùng thân mật, chậm rãi nói: “Nhã Ngư không mang người hầu hạ thì có thể tùy tiện chọn một người ở chỗ này của Bồn vương, nhưng người này, Bồn vương phải mang theo lên đường, sợ là không hầu hạ muội được rồi.”

Dứt lời, hai tay liền khép lại, ôm chặt lấy Mạc Tinh từ phía sau lưng, thần sắc giống như cực kỳ ưa thích Mạc Tinh.

Trong mắt Ngọc kỳ Vương kia và nữ tử vẫn không nói gì kia lóe lên hào quang, liếc nhìn Mạc Tinh đánh giá thật sâu.

Ánh mắt Hoa Khổng Tước Nhã Ngư lộ vẻ căm hận, càng thêm hung dữ trợn mắt lườm Mạc Tinh, ánh mắt kia như đao muốn giết người.

Mạc Tinh bị Minh Dạ ôm vào trong ngực không thể động đậy thấy vậy cũng hung dữ trừng trở lại, giọng điệu lạnh lùng nói: “Mù lòa.”

Vừa nói như vậy xong, thần sắc Ngọc kỳ Vương, hoa Khổng Tước lập tức khẽ biến.

“Buông tay.” Hơi ngửa đầu lạnh lùng đối mặt với Minh Dạ sau lưng, ánh mắt sáng trong chỉ có ghét bỏ căm hận, thái độ rõ ràng như vậy lại khiến cho ánh mắt ba người kia biến đổi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Hải Thần Điện

Trên mặt Minh Dạ mặc nhiên bảo trì bộ dáng tươi cười, nghe nói vậy rất dứt khoát buông tay ra, cười cười nhìn Mạc Tinh hất lên tay áo, xoay người bỏ đi, một chút mặt mũi cũng không để cho hắn.

Trầm mặc ngẩn ngui.

“Ám Hoàng, xem ra tính tình nữ nô này của huynh không tốt lắm nha.” Ngọc kỳ Vương nhìn thấy bóng lưng Mạc Tinh biến mất, nhướn mày mỉm cười nói.

Minh Dạ ôm hai tay ngực, trên mặt khẽ cười nói: “Như vậy mới càng có hương vị.”

“Ha ha, nói cũng đúng.” Ngọc kỳ Vương nghe nói vậy lập tức cười lên ha ha.

Trong mắt Hoa Khổng Tước Nhã bên cạnh Ngư lộ vẻ căm hận, nghe thấy Minh Dạ nói như vậy lại càng mãnh liệt hơn. Mà nữ tử một mực không nói gì kia vẫn bất động như cũ.

Trong tiếng cười, Minh Dạ chậm rãi quét mắt nhìn Mạc Tinh đi xa, khóe miệng phác lên chút vui vẻ như có như không, thật thông minh, rõ ràng muốn tránh hiềm nghi nên biểu hiện hân và nài không có tình nghĩa thăm thiết gì, mưu đồ phòng thân, nhưng nài cho rằng hắn là ai chứ, hiềm nghi kia còn không phải do một câu của hắn mà thành sao.

Con gió đầu Hạ chậm rãi thổi qua, mang theo cảm giác nóng nực.

Cung hải đảo, Đông Hải ở tí bên ngoài một hòn đảo, thuộc phạm vi thể lực của Minh Dạ, là một hòn đảo hoang tàn vắng vẻ.

Nhưng chỉ cần một lời thông báo của Minh Dạ đã trở thành một địa điểm cực nóng trong thiên hạ.

Mùng ba tháng tư, vì thể hiện sự công bằng, Đông Phương Ám Hoàng rộng rãi mời đồng nghiệp tứ hải đến cung hải đảo, thiệp mời gửi trên biển Nam Bắc Tam đại hải vương, hải tặc có danh tiếng khắp bốn biển, có thiệp mời đều có thể đến đây cùng nhau thương lượng Tượng hải thần thuộc về ai.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ tứ hải đều sôi trào, vô số tiểu hải tặc ngày đêm dong thuyền gấp gáp tới đây.

Trên lục địa Tam đại lục, Hàn châu, Hoa Phong, Hắc Lịch, khi nghe thấy tin tức kinh bạo như thế cũng lặng lẽ phái người ra chọn lựa.

Tượng hải thần xuất hiện, Hải Thần điện hiện ra.

Hải Thần điện.

Nghe nói chỗ đó mai táng Hải Thần thượng cổ sau khi thống nhất bốn biển, là bá chủ xưng bá hải dương, trong thần điện có tài phú vô biên, có binh mã vô tận, có vô số bí kíp võ công, có thể dùng những thứ đó để trở thành Duy Ngã Độc Tôn Vô Thượng.

Xưng bá hải dương, đăng vị xưng Hoàng.

Đó là mộng tưởng ngàn năm trên biển tranh giành Bá chủ, đó là mục tiêu cuối cùng của hải tặc, đó là vật vô số người truy đuổi suốt đời.

Hải Thần điện, yên lặng ngàn năm, trăm ngàn năm qua mọi người dường như thu hết toàn bộ thông tin trên hải vực đều không chỗ nào có được, mà Tượng hải thần là chìa khóa duy nhất để tiến vào Hải Thần điện.

Trăm năm không hiện thế, nay Đông Phương Âm Hoàng đột nhiên đạt được Tượng hải thần, còn phát thư mời thiên hạ hào kiệt cùng bàn bạc, chuyện tốt như vậy ai không muốn đi thử vận may, cho dù thể lực cực kì nhỏ nhưng lỡ như vận may tốt, có khi báu vật còn rơi trúng đầu cũng nên, cho nên trong lúc nhất thời, gió nổi mây phun, vô số người dong buồm xuôi tới đây.

Dường như khiến cung hải đảo trở thành địa điểm nóng nhất thiên hạ,

Thời tiết một ngày một ngày chuyển nóng, mừng ba tháng tư ngày càng tới gần.

Thuyền đồ quanh cung hải đảo chật như nêm, vậy mà vẫn có cơ sở thuyền chưa tới.

Sắc trời nồng đậm, mặt trời lấp lờ ánh sáng, giống như ánh mắt trẻ con tinh nghịch, trong nháy mắt đấy, tinh quang bắn ngược lại trên biển, trên mặt biển đen như mực sóng gợn lăn tăn, một mảnh tĩnh lặng.

Về hoang vu không người thanh tĩnh ngày xưa thoáng cái thay đổi thành náo nhiệt giống như một thị trấn phồn hoa nhất Lục Địa.

Một vòng trăng sáng động ở ngọn cây, nhà gỗ dựng tạm thời tản ra khí gỗ thô.

Mạc Tinh một mình ở trong hậu viện của Minh Dạ xuất ra một quyền.

Một thân công lực bị Minh Dạ phong bế, được, lúc trước nàng có thể luyện ra, hôm nay nàng cũng có thể luyện lại từ đầu, huống chi bây giờ nàng cũng tiện nghi hơn lúc trước, chiêu số tâm pháp đều có sẵn, nàng tự mình luyện là được rồi.

Chỉ cần nàng có quyết tâm, lo gì không có một ngày thành công.

Thương thế trên người vốn đã khép lại, trọng thương trên ngực nhờ đại phu của Minh Dạ mang tới đã trị liệu tốt được năm phần, còn lại chỉ cần điều dưỡng là có thể chậm rãi khôi phục, chỉ là không gấp gáp được.

Một quyền đánh ra theo tâm mạch, Mạc Tinh mặc một thân y phục màu lam nhạt, dường như dung hợp với màu đen trong màn đêm.

Minh Dạ dẫn người đi chính sảnh thảo luận chính sự, đến nhà khách có khách đến thăm, tuy nhiên ba Hải Vương kia còn chưa tới, nhưng vẫn có rất nhiều nhân vật lớn đã đến, Minh Dạ với tư cách là người đứng đầu tổ chức đại hội lần này cần phải lộ mặt chào hỏi một chút.

Lúc này đúng là cơ hội tốt của nàng.

Không để ý đến phồn hoa náo nhiệt trên hải đảo, gió nổi mây phun, những thứ này đều không liên quan tới nàng, Minh Dạ không dám độc chiếm lấy Tượng hải thần này, sợ rước lấy tai họa, cho nên hai tay chuyển nó đi, nhưng vẫn lòng có tính toán, mượn cơ hội muốn làm chuyện gì đó, những chuyện này đều không nằm trong phạm vi nàng quan tâm, nàng chỉ quan tâm bản thân mình.

“Vù vù.” Quyền phong đánh ra, không có sắc bén mạnh mẽ như ngày xưa, chỉ có thờ hào hỗn hển, nhưng Mạc Tinh đầu đầy mồ hôi, vẻ mặt kiên nghị, kiên quyết, đó là sự chấp nhận và dốc sức liều mạng mà không có bất kỳ người nào có thể quấy nhiễu.

Hậu viện to như vậy, trong lúc này cũng chỉ có một mình Mạc Tinh.

“Hừ.” Đang lúc Mạc Tinh đang luyện công, một tiếng hừ lạnh đột nhiên truyền đến.

“Y như vệt, bằng vào nguoi cũng xứng học tập võ công?” Giọng nói chua ngoa truyền đến, Mạc Tinh thu quyền, không cần quay đầu lại xem cũng biết đó là hoa Không tước Nhã Ngu trên Huyền đảo ngày ấy.

Nàng thở ra một hơi, không thêm quan tâm đến lời nói cố ý khinh miệt của hoa Không tước Nhã Ngu mà xoay người rời đi.

Nhã Ngu thừa dịp Minh Dạ không có ở đây mà tìm tới, vừa thấy một nữ nô nhỏ nhỏ như Mạc Tinh lại có dáng vẻ ngông nghênh như thế, không thêm quan tâm đến lời nói của nàng ta đã xoay người rời đi, đôi mắt vốn đã oán độc giờ lại tăng vẻ cay nghiệt.

“Nô tài to gan, dám bắt kính với Bồn công chúa.” Nàng ta gầm lên giận dữ, roi da trong tay Nhã Ngu cũng đánh tới Mạc Tinh.

Roi xé không khí, vang lên âm thanh bén nhọn phá không, một roi này xen lẫn sức mạnh và nội lực, cơ thể Mạc Tinh như vậy, trên người không có nội lực, nếu như bị đánh trúng tất nhiên chết là điều không thể nghi ngờ, Nhã Ngu lúc này đã có ý muốn giết người.

Mạc Tinh nghe tiếng gió phân biệt vị trí, trong tay không biết đã cầm chặt cục đá nhỏ tự lúc nào, cũng không quay đầu lại mà phóng thẳng tới điểm huyết Nhã Ngu.

Mặc dù đánh ra sau lưng, nhưng nhận thức huyết rất chuẩn, dường như không sai chút nào, tuy nội lực nàng không có, nhưng nhãn lực vẫn còn, độ chính xác vẫn còn.

Nếu như viên đá này đánh trúng, cho dù Mạc Tinh không có nội lực cũng sẽ khiến Nhã Ngu không chết cũng tàn phế.

Mạc Tinh nàng như hổ đi lạc đồng bằng, đã bị Minh Dạ lấn áp thì thôi, nhưng nếu một cô ả tầm thường cũng có thể gào lên với nàng thì nàng há còn là

chính nàng nữa sao?

Ban đêm thanh tĩnh, âm thanh viên đá xé gió bay tới tuy nhỏ nhưng cũng bị Nhã Ngư nghe thấy, trên mặt Nhã Ngư lập tức khẽ biến, roi dài trong tay vung lên, không kịp quát Mạc Tĩnh, run tay đánh tới viên đá.

Một công chúa chỉ biết mê trai có thể có bao nhiêu tu vi, roi dài trong tay là một vật dư thừa, khẩn cấp đánh ngược lại, không đụng tới viên đá mà lại nhắm tới nàng ta, khiến nàng ta không khỏi hoảng hốt.

Nàng ta hoảng sợ quên cả hét lên, trong đêm tối đột nhiên bắn ra ba viên đá, hai viên thẳng kích bắn về phía hai viên đá đang bắn đến Nhã Ngư, một viên đánh về phía roi dài kia.

Ba tiếng va chạm thanh thủy vang lên hết sức rõ ràng trong bóng đêm tĩnh lặng, Mạc Tĩnh đưa lưng đi phía trước Nhã Ngư nghe thấy, cánh tay giương lên, lại ném hai viên đá vọt tới Nhã Ngư, đồng thời dưới chân bước nhanh hơn đi về nơi có người của Minh Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Sát Cơ

Nhã Ngư vừa thấy sau lưng có người, tâm thần kinh hãi lập tức định thần, đổ kỵ và oán hận một khắc dường như ngập trời, còn dám động thủ với nàng.

Nàng ta lập tức quát lớn một tiếng, đá lớn phóng tới trước mặt Mạc Tĩnh, giờ roi đánh tới Mạc Tĩnh, roi bay như múa, tuy đang tức giận nhưng tầng tầng lớp lớp roi như múa của nàng ta roi nào cũng đầy uy lực.

Trong lòng Mạc Tĩnh biết mình không có thể lực để địch lại, dưới chân càng gắng sức chạy nhanh về phía trước hơn.

Nhưng cái người trong màn đêm kia không muốn cũng không cho nàng thờ, vài tảng đá trong không trung phóng tới đối diện nàng, tốc độ vừa nhanh lại ngoan lệ, xen lẫn nội lực thâm hậu.

Mạc Tĩnh nghe tiếng gió đã biết rõ lợi hại, mắt thấy trước sau không tránh được, liền cắn răng, liều mạng nhào đất lăn, hi vọng tránh được ám thạch, về phần roi, nàng chẳng quan tâm cũng không cần quan tâm rồi.

Ám thạch phá không, hai viên bắn qua bên trái Mạc Tĩnh, một viên đập mạnh công kích chân Mạc Tĩnh.

Mạc Tĩnh lao đảo một cái, thân hình đột nhiên cứng đờ trên mặt đất, mà lúc này roi dài của Nhã Ngư lại trùng điệp quát tới đầu nàng, đã gần trong gang tấc, tránh không kịp.

Mạc Tĩnh chỉ tới kịp liều mạng uốn mình, nghiêng người lại để lộ sau lưng.

“Vụt.” Một tiếng nặng nề trong màn đêm vang lên, roi da vốn nên nện lên lưng mình nhưng mãi không rơi xuống.

“Dạ ca ca, Dạ ca ca, là do nữ nô này muốn giết ta, ta mới phản kháng.” Giọng nói ba phần lo lắng bảy phần làm nũng vang lên, đúng là Nhã Ngư.

“Nhã Ngư, không được nói lung tung.” Giọng nói hơi trầm vang lên, là Ngọc Kỳ Vương.

Nương theo tiếng Ngọc Kỳ Vương, tiếng bước chân nhẹ nhàng như không tiếng động.

Một cánh tay ôm ngang thân thể nàng, đó là tay Minh Dạ.

Dùng lực một chút, ôm Mạc Tĩnh từ mặt đất vào trong ngực, đôi mắt tỏa hào quang đỏ sẫm của Minh Dạ dường như hòa thành một thể cùng đêm tối.

“Dạ ca ca, thật đó, nàng bắn đá về phía ta ta, nàng ta muốn giết ta, ta mới quát nàng, Dạ ca ca, huynh phải làm chủ cho Nhã Ngư đấy.”

“Câm miệng, không cho phép nói.” Đứng bên người Nhã Ngư, Ngọc Kỳ Vương trừng mắt liếc Nhã Ngư, nghiêm nghị quát, một bên nói với Minh Dạ vẫn chưa nói gì: “Ám Hoàng, Nhã Ngư không hiểu chuyện, xin ngài nể tình ta và ngài thân thiết, tha cho nàng một lần.”

“Ca ca, là người này không biết xấu hổ...”

“Nhã Ngư.” Lời còn chưa nói hết, Minh Dạ bế đem Mạc Tĩnh từ trên mặt đất lên, chậm rãi gọi một tiếng

Ôm Mạc Tĩnh, Minh Dạ nhìn lướt qua Nhã Ngư đang trơ mắt câm miệng nhìn hẩn, dịu dàng mà nói: “Bỏn vương cũng không bao che thủ hạ, sai, nên

phạt thì phạt, nên chết thì chết.”

Dừng một chút, không đợi trên mặt Nhã Ngu hiện lên vui sướng, Minh Dạ chậm rãi nói tiếp: “Nhưng cho dù như vậy, người của bốn vương cũng không phải ai muốn đánh liền có thể đánh, muốn giết liền giết. Nhã Ngu, người đã nói mèo con của ta muốn giết người, có chứng cứ gì, bốn vương đương nhiên đứng về phía người.”

Vừa dứt lời, Nhã Ngu lập tức trắng mặt, chứng cứ, à ta tìm chứng cứ nơi nào, Mạc Tĩnh ném đá đã bị người phía sau nàng bắn nát, bây giờ chẳng lẽ bảo à tùy tiện tìm hai viên đá trên mặt đất tới làm chứng cứ.

Rùng mình một cái, chân tay Nhã Ngu luống cuống, mắt nhìn ca ca nàng đang đen mặt đứng cạnh, đành nhìn Minh Dạ về mặt dịu dàng, nụ cười cực kỳ đẹp mắt: “À, chứng cứ đã bị nát bấy rồi, Dạ ca ca, nàng ta thật sự...”

“Nếu không có chứng cứ, bốn vương lại thấy các người liên thủ l tổn thương mèo con của ta”. Hắc cười nhẹ nhìn Nhã Ngu, tay Minh Dạ khẽ động, nắm ngay bắp chân Mạc Tĩnh.

Lập tức, một mảnh vải trên chân Mạc Tĩnh bay đi, lộ ra như một cửa động, dưới ánh sao, một vết bầm tím hiện rõ bên trên bàn chân trắng nõn.

Đồng thời, hắc như cố ý lại như vô tình vén mái tóc sau gáy của Mạc Tĩnh lên, một chữ Minh bằng đầu ngón tay, dưới ánh trăng chiếu rọi thật sự hiển hiện rõ ràng trên gáy Mạc Tĩnh.

Chậm rãi cúi đầu xuống, Minh Dạ hôn một cái lên chữ Minh, đó là ký hiệu của hắc, Minh Dạ, đó là đánh dấu chủ quyền của hắc.

Nhã Ngu vừa thấy chữ kia, mặt dường như đã không có huyết sắc, nữ nhân này có ký hiệu của Minh Dạ, có ký hiệu như vậy chỉ có Minh Dạ mới có thể động, những người khác nếu động, cho dù tới hắc trời góc biển, thế lực Âm Hoàng tuyệt không buông tha.

Bị Minh Dạ chặt chẽ ôm trong lòng ngực của hắc, Mạc Tĩnh nhìn một màn trước mắt, trên mặt cũng không có biểu cảm, chỉ là ở thời điểm Minh Dạ hôn cổ nàng, trong mắt nàng lạnh như băng.

“Đi ra.” Ngẩng đầu lên, Minh Dạ đột nhiên gọi nhẹ một tiếng, mọi người nghe trong tai không có cái gì khác thường, người trong bóng tối một mực giúp Nhã Ngu vẫn không đi ra, lại đợi đến khi bị đập ra, đầu ngã xuống đất, miệng mũi đỏ máu, toàn thân rút gân.

Đó là nữ tử vẫn một mực im lặng trong ba người lên đảo ngày đó.

“Âm Hoàng, việc này là Nhã Lãm dạy dỗ không nghiêm, Âm đảo tự nhiên sẽ cho Âm Hoàng một công đạo.” Sắc mặt Ngọc Kỳ Vương khó coi trầm giọng nói.

Minh Dạ nhìn lướt qua nữ nhân nửa chết nửa sống kia, như lơ đãng nhìn Nhã Ngu đã bị dọa đến sắc mặt tuyết trắng, cuối cùng nói với Ngọc Kỳ Vương: “Một chút việc nhỏ, hôm nay coi như xong, Nhã Ngu không hiểu chuyện mà thôi.”

“Đứng, đứng.” Ngọc Kỳ Vương vội vàng tiếp lời nói: “Về sau ta sẽ quản giáo Nhã Ngu, cô nương lớn như vậy rồi, cũng nên hiểu chuyện rồi.” Vừa nói vừa dắt lấy Nhã Ngu, bế nữ tử toàn thân rút gân, nửa chết nửa sống lên, bước nhanh bỏ đi.

Trong màn đêm, yên lặng khôi phục.

“Mèo con của ta, chỉ có ta mới có thể động.” Vuốt mái tóc đen óng của Mạc Tĩnh, trong mắt Minh Dạ chột lóc lên một tia huyết tinh, người của hắc, hắc muốn ức hiếp như thế nào thì ức hiếp như thế đấy, muốn nàng chết thì chết, muốn nàng sống thì sống, không tới phiên người khác làm chủ.

Mạc Tĩnh từ đầu đến cuối vẫn một mực không nói gì, tai nghe lời Minh Dạ, cười lạnh một tiếng, nàng cho tới bây giờ không có ý trông cậy vào Minh Dạ giúp nàng.

Giữa giữa vòng ôm ấm áp của Minh Dạ, Mạc Tĩnh cả nhấc đi về, nàng cực kỳ chán ghét người này.

Minh Dạ thấy vậy, ánh mắt mãnh liệt lên, tay vung lên một cái đã bắt được Mạc Tĩnh giật trở về, nhìn chăm chăm vào hai mắt lạnh lẽo của Mạc Tĩnh: “Vài ngày không giáo huấn nàng mà cánh vẫn muốn vươn ra sao.” Dứt lời liền vác Mạc Tĩnh lên vai, quay người đi về phòng ngủ của hắc.

Không khí chậm rãi phiêu tán.

Trên Cung Hải đảo, người bốn phương tụ tập ngày càng nhiều, mừng ba tháng tư đảo mất đã tới.

Quần hùng trên biển dường như muốn cùng tề tụ trên khu vực này.

Vì không có chuẩn bị gì nên trên đảo vẫn chưa bày biện gì, đợi mọi người đến, Minh Dạ mới sai người bày soạn lên.

Nhất thời, Đông hải có được tài phú rộng lớn, đất bằng lên nhà, vội vàng mấy ngày, vô số phòng ốc lớn nhỏ bằng gỗ liền sừng sững đứng tại Cung Hải đảo, kiến tạo nên một hòn đảo từ đơn sơ thành phồn vinh, hết thảy tài vật, sức người đều có đủ.

Chương 12: Giác Đấu

Vốn trong nội tâm hải tặc khắp nơi còn cảnh giác, vừa thấy Minh Dạ chỉ công vô tư, quang minh lỗi lạc như thế, ở trên đảo xác thực là không có cơ quan gì, bên ngoài đảo cũng không đóng chiến thuyền, trong nhất thời đều có chút buông lỏng đề phòng.

Nhưng nhiều đầu lĩnh hải tặc độc bá xưng vương từ lâu, tụ tập lại với nhau, toàn loại nhân vật kiệt ngạo bất tuân (*cương quyết không dễ thuần phục), càng không phải thiện nam tín nữ gì, vốn rất khó ràng buộc, tuy không muốn nhưng cũng kiềm chế tính nết của mình, không hô phong hoán vũ trên đảo, mặc dù cửu nhân gặp mặt cũng liếc mắt chỗ khác, không có tranh chấp.

Một, là kiềm chế lẫn nhau không dám vọng động; hai, là Minh Dạ kia bất động thanh sắc, trước mặt nhiều đầu lĩnh hải tặc như vậy, dùng thời gian mấy ngày để đất bằng khơi trần, điều này cần bao nhiêu tài lực vật lực nhân lực, mặc dù không bày chiến thuyền ra nhưng thế lực Đông Hải cũng lặng yên không một tiếng động lộ ra lại khiến cho chúng đầu lĩnh hải tặc kiệt ngạo bất tuân không dám vọng động.

Bởi vậy, hải tặc khắp nơi đến trên Cung Hải đảo ngày càng nhiều nhưng vẫn bình an vô sự, hưởng thụ ăn ngon ở tốt trên đảo, chờ đợi mùa ba tháng tư đến.

Đêm nay sao trời sáng trong.

“Hay...” Trong đại sảnh nơi săn bắn trên đảo, vô số tiếng trầm trồ khen ngợi vang một vùng.

Chỉ thấy chúng đầu lĩnh hải tặc chuyên tu luyện săn bắn, ngồi thành hình tròn bao quanh lõi đài để trống để giữa đại sảnh, lúc này trong đại sảnh đã sớm ngồi đầy hải tặc, hưng phấn nhìn màn vật lộn ở giữa lõi đài, tiếng trầm trồ khen ngợi vang không ngừng.

Lúc này trên lõi đài, một người một hổ đang đối chiến, mãnh hổ bị bỏ đói vài ngày hung mãnh dị thường, điên cuồng tiến công đồ ăn phía trước mặt nó.

Mà giao đấu cùng mãnh hổ chính là một nô lệ cường tráng, trên thất lưng là một chữ Trần lớn đã bị máu tươi dính đầy, ra sức vật lấy Mạnh Hổ.

“Cắn, cắn, cắn cho ta...”

“Lên đi.....”

Chung quanh phủ đầy một bầu nhiệt huyết sôi sục, phần đông hải tặc đang không ngừng kêu gào, cặp mắt đã bị máu tươi phía dưới kích thích đỏ rực một mảng.

“Gầm” Một tiếng gầm rú, cuồng nhiệt xung quanh và hương vị máu tươi kích thích đã chọc giận Mạnh Hổ, nhảy vồ tới người đối diện, hung hăng táp tới nô lệ toàn thân đã tổn thương.

“Hay...”

Trong tiếng hô hoán kinh thiên động địa, Mạnh Hổ cắn đứt cổ nô lệ kia, kéo lê đi.

Xung quanh khán đài, không có ai thương tiếc nô lệ đã chết kia, chỉ có cuồng tiếu và chửi bới, người cuồng tiếu thắng trận, người chửi mắng vì thua cuộc.

Ở trên đảo bố trí vô số phòng khách, có sông bạc, có khu săn bắn, có trường giác đấu để những đầu lĩnh hải tặc đến sớm không có chuyện làm giết thời gian.

Trong khu săn bắn lớn nhất đảo những ngày này không hề yên tĩnh, trên biển kiếm ăn, ai không một hay nửa kẻ thù, dưới áp chế của Minh Dạ không dám nhận mặt trả thù, cũng chỉ có thể đấu thắng thua, tranh giành thắng lợi ở chỗ này, bởi vậy những hải tặc thường bị thua thiệt rất ưa thích.

“Chết tiệt Thư lão tứ, tìm đâu ra con hổ mãnh liệt như vậy, bà ngoại nó, lại thua rồi.” Trên khán đài, một độc nhãn nam tử ngồi ở vị trí tốt nhất hùng hùng hổ hổ nói.

“Cái này mà tốt, ta còn có thứ hay không muốn lấy ra, sợ các ngươi không ai có thể qua được.” Thư lão tứ thắng không ít tiền, không coi ai ra gì nói.

“Vương bát đản, dám miệt thị ông hả...”

“Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, dám nói chúng ta...”

“Thư lão tứ, ngươi ngứa da phải không...”

“Lấy ra, cho bọn vương nhìn xem...”

Trong lúc nhất thời, toàn bộ đại sảnh sấn bắn chửi loạn.

Thư lão tứ kia thoát nhìn tâm tình vô cùng tốt, cũng không mắng nhiếc cùng mọi người, cũng không lấy ra, chỉ dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn mọi người.

Trong đây ai cũng không phải kẻ yếu, tất cả mọi người đều là quyền thế địa vị ngang nhau, không ai sợ ai, không ai phục ai, trong lúc nhất thời khắp nơi vang lên tiếng la hét hùng hổ kinh thiên động địa.

Minh Dạ ngồi ở địa vị cao nhất nói chuyện cùng Ngọc Kỳ Vương và Sát Vương, cũng không can thiệp.

“Đông Hoàng, ngươi ra đi, để cho nô lệ của ngươi đến.” Náo nhiệt lao nháo một hồi, đột nhiên một tiếng hô thô bi vang lên, ý dẫn tới Minh Dạ, bên cạnh cả đám người đang mắng chửi quên trời đất liền đứng hình, sau đó lập tức đồng thanh hò hét.

“Đứng, đứng, dám nói chúng ta không có người, Âm Hoàng, ngươi ra, ngươi đến.”

“Để Thư lão tứ ngâm cái kia miệng chim chạy về Nam Hải đi...”

Lập tức, ánh mắt toàn bộ mọi người trong đại sảnh đều nhìn Minh Dạ chăm chú.

Minh Dạ nghe vậy chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua người đề nghị.

“Thư lão tứ, đừng tưởng rằng bảo bối của ngươi lợi hại, ta nghe nói Âm Hoàng có một nữ nô tên Mạc Tĩnh, một thân mưu kế tinh ranh, bảo bối kia của ngươi đoán chừng chân người ta cũng sờ không tới.” Trong tiếng huyền não, đột nhiên bốc lên một câu như vậy.

“Thật ao, Âm Hoàng, để cho nữ nô của ngươi lên.”

“Lên, để cho nữ nô lên.”

Khu sảnh bắn chưa từng có nữ nô lên sân khấu, lúc này chúng hải tặc nghe thế, lập tức còn hưng phấn hơn hồi nãy.

Có một vài đầu lĩnh ngồi ngay ngắn, ngồi ngay ngắn bất động, không kêu gào theo cũng không lùi đi, dám kéo nữ nô Đông Hải Âm Hoàng âu yếm lên sân đấu sinh tử này không phải đặc tội Minh Dạ sao, còn muốn sống trở về không chứ. Mà một số người không được khôn khéo, toàn là những đầu lĩnh dùng vũ lực xưng vương thì hưng phấn hòa theo.

Trong tiếng kêu gào, khỏe mắt Minh Dạ lướt qua người không lên tiếng ẩn mình trong đám đông, Mạc Tĩnh lợi hại, trên biển này có ai biết Mạc Tĩnh lợi hại chứ, ngay cả hắn còn chưa biết cơ mà.

“Âm Hoàng, để cho nữ nô của ngươi lên đi.., đừng không nỡ.”

“Âm Hoàng có được tài phú Đông Hải, vậy mà keo kiệt một nữ nô, ngươi làm sao nói chuyện được đây...”

“Đứng, đứng...”

“Âm Hoàng, nếu nữ nô của ngươi lên, bảo bối lão Tứ cũng không thèm giấu diếm, người đâu, mang ra cho ta.” Thư lão tứ đứng lên vỗ tay một cái, lập tức nữ nô phía dưới hần liền xoay người đi ra ngoài.

Không lâu sau, một hòm làm bằng sắt với gỗ cực lớn được khiêng ra, bốn nữ nô đứng tại bốn góc đem hòm sắt đẩy “phịch” một tiếng xuống dưới, hòm sắt tại trên lối đi va chạm hai cái, đồ vật bên trong lập tức lộ ra.

Một cự mãng dài độ năm sáu trượng. (1 trượng = 4m => khoảng 20 ~ 24 mét)

Một mảnh tĩnh lặng, sảnh bắn vốn huyền não chợt yên tĩnh, tất cả mọi người nhìn chăm chú Cự Mãng phía dưới.

Trong núi có hổ, lợn rừng, gấu chó, xung hùng. Trên biển, cá mập xung hùng, mà Cự Mãng lại hoàn toàn không để ý công kích của hổ lợn rừng hay gấu chó, có thể nói là bá chủ lục địa.

Lúc này, Cự Mãng ngẩng đầu lên, một đôi mắt đỏ lóe yêu quang, biểu hiện cực kỳ tà ác.

“Hay...” Không biết ai kêu một tiếng, yên tĩnh lập tức bị đánh vỡ, tất cả hải tặc, đầu lĩnh đều hưng phấn.

“Âm Hoàng...”

“Âm Hoàng...”

Nghe tiếng gào liên tiếp, Minh Dạ biết rõ nếu hắn không đồng ý, sau này không thể dùng vũ lực trấn áp được nữa.

Trong mắt lóe lên hào quang đỏ sậm, khoe miệng chậm rãi nhếch lên, nụ cười kia khiến người ta hoàn toàn nhìn không ra nội tâm của hắn đang nghĩ gì.

“Mang đem Mạc Tĩnh tới.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Đấu Với Mãng Xà

Thiếp thân hộ vệ Lam Sơn vẫn đứng sau lưng Minh Dạ, trao đổi ánh mắt cùng Minh Dạ, cung kính nói “Vâng” rồi quay người bước ra ngoài.

Trong sảnh sảnh bản, một đám đầu lĩnh hải tặc nghe xong lập tức ầm ầm khen hay.

Minh Dạ thấy vậy, trên mặt vẫn cười nhàn nhạt như trước, ngồi trên cao nhìn không ra bất kỳ cảm xúc.

Mà Ngọc Kỳ Vương ngồi bên cạnh hắn nhìn chăm chú nhìn phía có người nhắc tới Mạc Tĩnh, lông mày hơi nhíu lại, cúi đầu nhỏ giọng phân phó người sau lưng vài câu, lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua Minh Dạ không có chút biểu hiện khác thường gì, mi tâm nhíu lại.

Người tập kích đêm đó.

Một lúc sau, khi chúng hải tặc đợi đến sắp hết kiên nhẫn, cửa lớn đại sảnh mở ra, một bóng người quần áo dài ôm sát thân làm bằng da chậm rãi đi đến, là Mạc Tĩnh.

Chỉ thấy nàng mặc y phục nhỏ màu đỏ không cổ ôm sát thân, tay áo làm bằng da bó chặt cổ tay, bên hông buộc một cái đai thiết màu bạc, đai thiết ôm trọn eo thon, chặt chẽ thắt lại giữa eo với quần dài phía dưới, y phục bó sát hoàn toàn, làm cho Mạc Tĩnh càng tân ra hòa diễm, khí thế bức người.

Mà trên mặt nàng, đeo một mặt nạ hồ điệp bằng sắt, chỉ lộ ra vùng dưới mũi.

Trong đại sảnh lập tức xôn xao, mặt nạ che chắn, ai biết đó có phải Mạc Tĩnh hay không.

Không để ý đến mọi người trong đại sảnh, Mạc Tĩnh một thân sát khí bức người chậm rãi đi đến bên người Minh Dạ, đôi mắt dưới mặt nạ sắc bén dường như muốn chọc thủng về mặt mỉm cười lười biếng của Minh Dạ.

Minh Dạ thấy vậy khoe miệng càng tươi cười đậm hơn, đợi Mạc Tĩnh đến gần, Minh Dạ ôn hòa kéo Mạc Tĩnh qua, vươn tay ra vén lên mái tóc dài xỏa trên vai, chữ Minh trên gáy Mạc Tĩnh lập tức lộ ra trước mặt tất cả mọi người.

Mạc Tĩnh trừng mắt nhìn Minh Dạ, lửa giận trong mắt lửa có thể lan khắp đồng cỏ.

“Hôm nay những người đến đảo có những ai, Vương nói trong lòng cô biết rõ, tại sao cô đến đây, trong lòng Vương cũng rõ, Vương nói thì phải nghe, phần mặt mũi này Vương để cô gánh, mặc dù đôi phương không có chút lai lịch nào trên đảo này, ở đây chỉ có Vương định đoạt. Nếu không đi, nữ nô không nghe lời có thể tùy tiện vứt bỏ, đi ra ngoài, muốn làm gì là tùy cô.”

Lời Lâm Sơn vẫn còn bên tai, Mạc Tĩnh tay nắm thành quyền, Minh Dạ uy hiếp nàng.

Hôm nay tuy Minh Dạ mời hải tặc bốn biển, nhưng Tam đại lục có phái người ra hay không, không cần nghĩ cũng biết, tên tuổi Băng Vũ Nguyệt nàng tại Tam đại lục ai không biết, nếu những người muốn giết nàng cũng phái người đến đây, công phu của nàng bây giờ lại như thế này, sao có thể phản kháng, Minh Dạ, coi như ngươi biết tính toán.

Nhẹ cúi đầu, Minh Dạ mỉm cười say đắm hôn lên môi Mạc Tĩnh, cười nói: “Đi thôi.” Giọng nói không lớn, đủ để toàn bộ đại sảnh có thể nghe thấy.

Hải tặc chung quanh thấy gáy Mạc Tĩnh có ấn ký của Minh Dạ, nữ nô có ấn ký của Âm Hoàng Minh Dạ chỉ có một mình Mạc Tĩnh, cô gái này tuy che mặt nhưng chính là Mạc Tĩnh không thể nghi ngờ, chủ nhân không muốn nữ nô lộ mặt, việc này trên biển không phải chuyện đặc biệt gì, bởi vậy nghe Minh Dạ nói như vậy, làm như vậy, họ lập tức vỗ tay tán thưởng, âm thanh huyền ảo kích thích cự mạng trên lời đài ngọc cao đầu tiên lên.

Vỗ nhẹ đầu vai Mạc Tĩnh, Minh Dạ cười nuông chiều, cho Mạc Tĩnh vị trí dưới đài.

Nhìn như vô nhẹ động viên, Mạc Tĩnh chỉ cảm thấy một dòng nội lực xông thẳng lên hai huyệt đàn trung và bách huyệt, tất cả cảm chế trên người đã được Minh Dạ phá tan.

Lông mày khẽ động, Mạc Tĩnh hít sâu một hơi, một mặt yên lặng để nội lực của Minh Dạ kích phát huyệt vị, sau đó nàng bước chân tới lời đài.

Trên lôi đài, Cự Mãng nôn nóng đã lâu, vừa thấy Mạc Tinh xuất hiện tại trước mặt nó, thân hình nó lập tức khê động, há cái miệng lớn dính máu lao vào Mạc Tinh.

Trên khán đài, tất cả hải tặc huyền não ầm ầm, về mặt cực kỳ hưng phấn.

“Ám Hoàng, có thể thắng không?” Ngọc Kỳ Vương nhìn Mạc Tinh trong sân, hạ giọng nói với Minh Dạ, hẳn biết Mạc Tinh không có chiêu thức, không có nội lực.

“Không sao.” Minh Dạ lắc đầu, đáy mắt ẩn hiện tự tin vô cùng.

Vừa rồi thử một lần, Mạc Tinh chỉ khôi phục bốn thành nội lực, nhưng đối phó với mãng xà đã dư sức.

Nghiêng người một cái, Mạc Tinh lướt qua đầu Cự Mãng như nước đang cuộn cuộn, nhờ thân thể trơn trượt mà qua, trong tay nắm trường kiếm, một kiếm chém vào thân Cự Mãng, chỉ thấy một tia lửa xẹt, trên người Cự Mãng kia không có lấy một vết thương.

Hai mắt đỏ như máu của Cự Mãng không ngừng chớp động, nhìn như ngốc nghếch lại linh hoạt cực kỳ, vừa thấy Mạc Tinh lách mình mà qua, không đợi kết chiêu đã quay đầu tấp tới Mạc Tinh, cái đuôi lớn chớp động, từ mặt khác đánh qua Mạc Tinh.

Trong mắt Mạc Tinh hiện lên một tia khinh miệt, điểm nhẹ mũi chân trên người mãng xà, như chìm én nhẹ xoay người nhảy lên đầu mãng xà.

“Ầm.” Một tiếng nặng nề vang lên, đuôi Cự Mãng không đánh trúng Mạc Tinh mà nện trên mặt đất, lôi đài liền nứt ra một lỗ lớn.

Trên khán đài, đám hải tặc vừa thấy Cự Mãng lợi hại như thế lập tức hưng phấn đứng lên quan sát, trong miệng kêu gào không ngừng.

Mạc Tinh căn bản không cùng để ý tới mọi người, mắt nhìn chăm chú lên thân hình không ngừng chuyển động của Cự Mãng, như tìm cơ hội chém mãng xà một kiếm.

Trong lòng đang có hình dung sức mạnh của Minh Dạ đã thông huyết đạo của nàng, một huyết thông, trăm huyết thông, chỉ cần có thể phá giải thủ pháp điểm huyết của Minh Dạ, nàng còn sợ thủ đoạn của hắn sao.

Bởi vậy, Mạc Tinh bỏ ra ba phần tâm tư ứng phó Cự Mãng trước mắt, lại dùng bảy phần tâm tư tại nhanh chóng thay đổi khí tức, ngưng tụ nội lực mô phỏng hướng chạy của nội lực Minh Dạ khắp kinh mạch nàng.

Trong lúc nhất thời, chỉ thấy trên lôi đài, Mạc Tinh và Cự Mãng triển đấu với nhau, mắt thấy mỗi lần Mạc Tinh tránh đi công kích Cự Mãng trong khoảng cách ngắn, Cự Mãng kia tựa như chỉ chênh lệch một chút liền căn trúng Mạc Tinh, lại mỗi lần gần sát nhau như thế, cảnh tượng mạo hiểm như thế khiến đám hải tặc trên khán đài kích thích nhiệt huyết sôi trào, điên cuồng hét lên không ngừng.

“Bình.” Lại là một kiếm không đau không ngứa chém vào đỉnh đầu Cự Mãng, không ngờ có chút máu đỏ chảy ra.

Cự Mãng này độc bá trong rừng thiêng đã quen, bị người bắt đến đã nộ khí xung thiên, thịt sống đến miệng còn không kịp ăn, ngược lại bị chém đau còn đổ máu, cả người mạnh mẽ đâm tới trên lôi đài, điên cuồng cắn.

Mạc Tinh không đổi sắc mặt ứng phó, nhìn như chật vật không chịu nổi, thật ra là dễ dàng tránh né.

“Nếu không nhanh chóng giải quyết, bốn vương sẽ cân nhắc đêm nay trên giường nên kéo dài hay không đấy.” Giọng nói lười biếng vang lên bên tai, Mạc Tinh nắm chặt trường kiếm, là Minh Dạ truyền âm nhập mật.

Trong mắt lửa giận lóe lên, Mạc Tinh cắn răng, đột nhiên trở tay nhanh như chớp, một kiếm đâm vào mắt phải cự mãng đang phóng tới nàng, nhanh đến không thấy thế kiếm, chỉ thấy máu đen tung tóe.

Một kiếm đâm vào mắt phải mãng xà, ngay sau đó Mạc Tinh thả người một cái, đột nhiên phi thân tới Minh Dạ.

Cự mãng sau lưng bị chọc mù mắt phải nháy mắt bạo động, thân thể dựng đứng ầm ầm, đầu rắn cực lớn tấp tới Mạc Tinh.

Cự Mãng dài năm sáu trượng này mà dựng lên, khán đài lập tức đã rơi vào phạm vi công kích của nó.

Lắc mình một cái, Mạc Tinh liền đứng sau lưng Minh Dạ, theo sát phía sau là đầu rắn cực lớn thẳng tắp đối diện Minh Dạ đang ngồi trên khán đài.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Nội Đấu

Đám hải tặc đầu lĩnh xung quanh bọn họ vừa thấy biến cố bất thành linh, mững xà rõ ràng xông lên khán đài nhắm ngay Ám Hoàng Minh Dạ liền không khỏi sững sờ, sau đó từng người một không có hảo ý điên cuồng hét lên, nét mặt bắt đầu hưng phấn.

Minh Dạ ngồi trên khán đài, mắt thấy mững xà vọt tới chỗ hấn, ám nhãn lóe lên tia thị huyết, Mạc Tinh, hay lắm.

Khóe miệng nhàn nhạt cười, vẫn đậm phong khinh, xem như thứ xông lên trước mặt chính là một con thỏ nhỏ, không phải Cự Mãng, Minh Dạ vẫn không nhúc nhích, nghiêng người ngồi như trước.

Mững xà nén giận nhanh như tia chớp, hút một hơi miệng lớn dính máu đã đối mặt với Minh Dạ, quay đầu tấp tới Minh Dạ.

Nói thì chậm, diễn ra thì nhanh, miệng lớn nhuộm máu muốn nuốt trọn thân thể Minh Dạ, tay áo Minh Dạ đột nhiên vung lên, trở tay một chưởng đánh về Cự Mãng.

Mà ngay lúc này, Mạc Tinh nhảy đến sau lưng Minh Dạ, tay khê động, kiếm trong tay quét ngang, một kiếm đâm đến sau lưng Minh Dạ, vừa nhanh lại vừa hung ác, đâm thẳng đến góc chết sau lưng Minh Dạ.

Một kiếm này nếu đánh trúng, trên người Minh Dạ tất nhiên sẽ thừa ra một cái lỗ.

Khấp đại sảnh rộng lớn, tất cả mọi người bị mững xà kia hấp dẫn ánh mắt, không có người nào trông thấy tay Mạc Tinh mãnh liệt chuyển động, kể cả Ngọc Kỳ Vương bên người Minh Dạ.

Nhưng không bao gồm cả Minh Dạ.

Ám nhãn lóe lên, một chưởng kia lập tức tăng lực, chỉ thấy một ngọn gió phạt qua, mọi người đang ngồi dường như không phát hiện ra mánh khóe của Minh Dạ.

“Ầm.” Một tiếng vang lớn tại đại sảnh sẵn sẵn, Cự Mãng uy dũng kia đưa đầu chống lại một chưởng phản kích của Minh Dạ, hai lực tương giao, âm thanh nháy mắt vang động tứ phương.

Mững xà lệch đầu, cả người quay ngược lại, rõ ràng bị một chưởng của Minh Dạ đánh bay ra ngoài, văng tới phía trước khán đài ồn ào nhất.

Chỉ thấy một đầu Cự Mãng trên không bay đến, che khuất tất cả ánh lửa, rơi vào đám người, đầu bị Minh Dạ đánh ong ong, loạng choạng, điên cuồng, giữa không trung càng thêm dữ tợn.

Bên kia, trên khán đài, đám hải tặc đầu lĩnh lập tức kinh hãi, hưng phấn trên mặt đột nhiên chuyển thành kinh hãi, trong nháy mắt vận vẹo cực kỳ cổ quái.

Mà đồng thời lúc tung một chưởng đánh bay Cự Mãng, khi ánh mắt mọi người bị Cự Mãng hấp dẫn, đáy mắt Minh Dạ lưu chuyển ám quang, cũng không nhìn trường kiếm đang lao đến sau lưng, thân như tia chớp không đánh ra trước, ngược lại lùi về phía sau, nghênh đón trường kiếm Mạc Tinh.

Kiếm kia lập tức muốn đâm vào cơ thể, thân hình Minh Dạ đột nhiên lóe lên, một thân mềm dẻo uốn éo quý nị, khoảng cách gần lập tức kéo giãn, Mạc Tinh quyết không bỏ cuộc, trường kiếm vung sát qua.

Một tia máu bay ra từ lưỡi kiếm.

Mạc Tinh thấy vậy, tay liền khê động, phản kiếm ngược lại phía Minh Dạ.

Nàng nhanh, nhưng Minh Dạ nhanh hơn.

Tóc bạc bay bay, hai tay tung hoành giữa không trung, nhanh đến mức chỉ thấy tàn ảnh hay tay lóe lên, đầu ngón tay đã kẹp lấy mũi trường kiếm của Mạc Tinh.

Theo thế kiếm, hai ngón tay Minh Dạ như một cái kim, ngược theo kiếm hướng đến chuôi kiếm, ngón tay lướt qua thân kiếm, tựa như thiết khí đối lại tinh thiết, ma sát khiến lửa văng khắp nơi.

Tay kia để không, tay nhẹ xuất lực, điểm vào đại huyệt trên người Mạc Tinh.

Mạc Tinh lạnh mặt, thoát ra định né tránh, nhưng nội lực không bằng Minh Dạ, không khỏi có chút khựng người.

Cứ như vậy, Minh Dạ trở tay điểm hai cái, một ngón tay điểm trúng đại huyệt trên tay Mạc Tinh, một tay giữ trên mạch môn Mạc Tinh.

*mạch môn: là mạch máu ngay cổ tay, đứt là chết!

Kiếm đã rơi vào tay Minh Dạ.

Người đã rơi vào ngực Minh Dạ.

“A”

“Chết tiệt...”

Một đám hoảng sợ kêu to, mắng xà bị đánh bay kia đập vào khán đài, Cự Mãng lập tức đỏ mắt hoành hành, khán đài lập tức đại loạn.

Ám sát, đoạt kiếm, mắng xà roi, tất cả chỉ trong chớp mắt.

Nhanh đến người chung quanh đều không thấy rõ ràng, Mạc Tinh đã bị Minh Dạ ôm vào trong lòng, thật giống ái nô bị dọa sợ, trốn sau lưng Minh Dạ, còn hân một chưởng đánh bay mắng xà, lập tức dịu dàng xoay người nhận lấy trường kiếm trong tay Mạc Tinh, ôm nàng vào ngực an ủi.

Gương mặt cực kỳ âm áp, cực kỳ nhu tình.

Trở tay chế trụ một Mạc Tinh trong ngực, Minh Dạ không để cho Mạc Tinh kịp phản ứng, hai ngón tay điểm lên hai huyệt Đan Trung Bách Hối.

Mạc Tinh chỉ cảm thấy thân thể mềm nhũn, tất cả nội lực đang tan rã, nàng lại bị Minh Dạ phong bế võ công lần nữa.

Nàng nghiêng chắc răng, mắt lạnh như băng.

“Không tệ, không tệ, móng vuốt mèo con của ta quả nhiên rất sắc, đêm nay trở về, bốn vương sẽ mài móng cho nàng, xem nàng còn có thể quậy phá nữa không.” Giọng nói đầy khinh bạc và tà ngạo vang lên bên tai, hơi thở âm áp nhưng lời lại đầy băng giá.

Mạc Tinh nghe xong, sát khí trong mắt tràn ra, thân thể bị quản chế không thể nhúc nhích, một bụng ác khí lại không thể nhịn, nghiêng đầu táp cổ Minh Dạ.

Minh Dạ thấy vậy nhướng mày, cổ giương lên, cúi đầu liền nghênh đón miệng anh đào của Mạc Tinh.

Nháy mắt, mắt giao mắt, môi chạm môi, kịch liệt va chạm giữa không trung.

Miệng lớn bao lấy miệng nhỏ, cái miệng nhỏ răng ngà chắc chắn, gặp vật mạnh mẽ đâm tới liền cắn lấy, miệng lớn hút lấy không nhượng bộ, hung dữ quần lấy miệng nhỏ anh đào kia.

Ngươi tới ta lùi, tơ máu cũng xuất hiện.

Nói đây là một nụ hôn, không bằng nói là hai dã thú cắn xé.

Mà lúc này, bên kia khán đài đang đại loạn.

Đám đầu lĩnh hải tặc hung ác thật, nhưng kia là cự mãng bị đâm mất, bị mù lại bị đánh toi tã càng hung ác hơn, đầu rấn quất loạn, gặp người liền cắn, gặp vật liền xé.

Những hải tặc nay gặp phải đối thủ, không khỏi gào khóc thảm thiết, cong móng chạy té lên té xuống.

Chạy chậm bị Cự Mãng đón một cái, ai mà lơ ngơ liền bị đuôi rắn kia cuốn lấy, lắc một cái... nát xương.

Một ít hải tặc thông minh vừa thấy như thế cũng không động thủ, vô thanh vô tức thối lui ra ngoài vòng chiến, tuyệt không có ý lơ đãng xem cuộc vui, có thể để Cự Mãng diệt địch thủ, đây không phải là tốt nhất sao.

Một vài người lỗ mãng, hoảng sợ đâm đá lung tung, vốn liên thủ liền có thể chế ngự Cự Mãng, trong phút chốc bất kể liều lĩnh hay khôn lỏi đều như bị vòi rồng quét qua, cuồng sát tứ phương.

Đại sảnh sấn bắn loạn thành một đồng.

Ngọc Kỳ Vương thấy vậy nhú lông mày, quay đầu nhìn về phía Minh Dạ nói: “Ám...” Một chữ nói ra còn kẹt tại cổ họng.

Trước mặt, Ám Hoàng Minh Dạ đang kịch liệt hôn hít cùng Mạc Tinh, bên kia mắng xà đại loạn, bên này triền miên cùng một chỗ, khoe miệng Ngọc Kỳ Vương có chút co lại, nhiều người Minh Dạ mời đến đều lâm vào nguy hiểm, tuy nhiên bên trong có thể có nhiều nội gián của địch nhân nhưng đây đều là đám người coi trời bằng vung...

Trong đầu nghĩ còn chưa ra cách, Minh Dạ đột nhiên ôm Mạc Tinh nhảy lên, xoay người một cái trên không trung, một cước hung dữ dẫm nát đầu Cự Mãng đang tàn sát bờ bãi.

Thân như hành vân lưu thủy, người như định hải thần châm

*hành vân lưu thủy: mây bay nước chảy, ở đây có nghĩa là: lưu loát sinh động.

*định hải thần châm: là cây gậy như ý của đại thánh, ở đây ý nói: người vững vàng bình tĩnh

Tay giữa thân thể Mạc Tinh, môi chặt chẽ dán, trường bào đỏ thắm quấn lấy y phục bó sát rục rủa, Minh Dạ ôm Mạc Tinh đứng trên đỉnh đầu măng xà, ánh lửa kinh diễm tứ phương.

Đám hải tặc nhao nhác chạy thực mạng vừa thấy thế lập tức dừng lại, ngẩng đầu nhìn hai người cao cao tại thượng trên đầu cự măng.

Mắt híp lại vừa gian tà vừa ẩn hiện vui vẻ, trong mắt Minh Dạ chột lóe sáng, chân hạ một bước, đầu rấn đang vươn giữa không trung như đang chịu sức ép của một tảng đá lớn, bị áp xuống sát đất.

Chỉ nghe phịch một tiếng, khói bụi văng khắp nơi, Cự Măng cứ thế mà bị Minh Dạ đạp một cước từ giữa không trung thẳng xuống đất, mặt trực tiếp hôn mặt đất, chết không kịp ngáp, ghế bay tán loạn, trên đất đầy mảnh vụn.

Sau khi toàn trường yên tĩnh, lập tức âm thanh vỗ tay tán thưởng kích động vang trời nổi lên từ bốn phía.

Sau khi hôn Mạc Tinh đến trời đất quay cuồng, Minh Dạ mỉm cười ngẩng đầu lên, đồng thời một ngón tay điểm vào á huyệt của Mạc Tinh.

*Á huyệt: huyệt cam

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Ăn Thịt

“Các vị không sao chứ?” Giọng nói lười biếng vang lên, Minh Dạ cúi đầu, ánh mắt đảo qua mọi người. Vốn khắp nơi loáng thoáng không ngừng tiếng rên rỉ, nháy mắt đã tĩnh lặng lại, mọi người nhanh chóng tiếp lời gượng cười ha ha nói: “Không có việc gì, một đầu măng xà nho nhỏ mà thôi, không có việc gì, không có việc gì.”

Bọn họ là những đầu lĩnh hải tặc ác danh vang khắp tứ hải, lúc này từng người nhớ lại thân phận mình, chuyện vừa rồi đột nhiên xảy ra thì bỏ qua đi, lúc này trước mặt nhiều người như vậy làm sao dám mở miệng tỏ ra yếu kém lần nữa, mặc dù ngực đánh lỗ to, răng rớt ra cũng phải liều mạng nuốt xuống.

Minh Dạ thấy vậy, khóe miệng không thể không nhếch, gật đầu nói: “Không có việc gì là tốt rồi, mọi người chắc cũng sẽ không bị ác mạng này hù dọa.”

Chung quanh lập tức vang lên tiếng đồng tình.

Mạc Tinh bị ôm chặt, mặt hướng vào trong ngực của hắn, Minh Dạ cúi đầu vuốt ve sau lưng Mạc Tinh, cười khê nói: “Nhưng... xem ra đã dọa đến mèo con của ta.” Tiếng nói nhu hòa, động tác vuốt ve sau lưng vô cùng dịu dàng, tư thái kia quả thực là yêu sủng Mạc Tinh tới cực điểm.

Đám hải tặc chung quanh vừa thấy, từng người trao đổi ánh mắt, ánh mắt nhìn sau lưng Mạc Tinh càng sâu thêm vài phần.

“Nữ nô chính là muốn chủ nhân yêu thương mà, hôm nay dọa đến sợ nữ nô của Ám Hoàng rồi, Ám Hoàng nên an ủi thật tốt mới được.”

“Đúng, đúng, làm nữ nô Ám hoàng yêu thích sợ đúng là không hay...”

Nhất thời, người có tâm kế hay không có tâm kế đều ra sức nịnh nọt, hiển nhiên một cước vừa rồi bất hiển sơn bất lộ thủy(*) của Minh Dạ đã uy chấn quần hùng.

*bất hiển sơn bất lộ thủy: ý nói giấu diếm tài năng.

Mạc Tinh bị Minh Dạ áp chế trong ngực, nghe bên tai truyền đến lời lẽ như vậy, trong mắt gần muốn bắn ra lửa, hận không thể ăn thịt lột da Minh Dạ.

“Có phải đang muốn “ăn thịt” ta không? Đừng nóng vội, ta sẽ lập tức cho nàng được như ý nguyện.” Giọng nói như vuốt mèo gây nhẹ vang lên bên tai, hàm nghĩa ám chỉ cái khác lập tức làm Mạc Tinh muốn thổ huyết.

“Vậy, đêm nay mọi người tùy ý.” Vung tay lên, lập tức có người tiến vào đại sảnh sẵn sẵn sửa sang lại, Minh Dạ tươi cười, vừa ôm lấy Mạc Tinh không thể động đậy vừa không coi ai ra gì mà đi ra ngoài.

Sau lưng, trong đồng phệ tích, hải tặc đầu tiên nhắc đến tên Mạc Tinh, trong lúc hỗn loạn đã vô thanh vô tức chuồn mất.

Cảnh ban đêm nồng đậm, gió biển từng cơn thổi, đêm chỉ mới bắt đầu.

Thăng tay quảng ra, Mạc Tinh bị Minh Dạ mạnh bạo ném vào trên giường của hắn.

Chạm rã rời bỏ áo trên người, Minh Dạ mắt nhìn miệng vết thương ở thắt lưng, rất nhỏ, dường như chỉ làm rách một lớp da.

“Móng vuốt thật sắc, thật không nghe lời.” Đầu ngón tay chạm nhẹ thắt lưng kéo theo một tia tơ máu, đầu lưỡi Minh Dạ liếm nhẹ vết máu bên trên ngón tay, hân cúi người, năm ngón tay khẽ bóp quai hàm Mạc Tinh để nàng mở miệng ra, đầu lưỡi mang mùi máu lập tức đi vào thật sâu, triển miên không dứt.

Hàm răng trắng nhọn của Mạc Tinh liền cố cắn vật trơn nhuyễn tà ác đang tàn sát bừa bãi trong khoang miệng mình.

Minh Dạ sớm có chuẩn bị, tay trái duỗi tay ra hai ngón cường ngạnh giữ khuôn hàm nàng, tiếp tục cướp đoạt thật sâu không kiêng nể gì, cùng thời khác đó, tay phải chậm rãi trượt, những nơi đi qua, áo đều bị nghiền nát, lộ ra da thịt trắng ngần.

Chẳng mấy chốc, trên người Mạc Tinh đã không còn vật dư thừa, cái tay đã chiếm giữ tại nơi bí ẩn nhất gây nhẹ.

Giấy dựa, vụn vụn, đầu ngón tay sắc nhọn trên lưng Minh Dạ vẽ ra vết máu thật sâu, không biết Minh Dạ đã giải khai huyết đạo của nàng từ lúc nào, để mặc nàng chống lại.

Nhưng nội lực không có, chỉ bằng sức lực bản thân của mình, đối thủ lại là sư tử Minh Dạ ngược lại càng làm hấn thêm hứng thú, tiếng rên rỉ nức nở nghẹn ngào không ngừng truyền đến, miệng không thể khép lại, long tiên(*) theo khoe miệng chảy xuống, trơn trượt xuống căn cổ trắng nõn.

*long tiên: tên thuần việt là nước miếng... mình để như tác giả cho nó bớt kinh.

“Mèo con của ta muốn ăn thịt ta, bốn vương sao có thể làm nàng bất mãn.” Giọng nói tà vọng vang bên tai, Mạc Tinh mới kịp thở dốc một cái, thân thể đột nhiên bị Minh Dạ đảo lộn, hai tay bị giam cầm ở đỉnh đầu, hai chân bị mở ra.

Thân hình cực nóng kề sát tại trên lưng, nóng như hỏa thiêu, Mạc Tinh lại cảm thấy thân thể trong nháy mắt rét lạnh tận xương.

“Bốn vương rất có hứng thú với việc dạy dỗ mèo con, bốn vương không ngại tốn thời gian, một lần lại một lần, từng chút từng chút một, chậm rãi dạy dỗ.” Giọng nói khàn khàn từ phía sau truyền đến.

Song song đó, Minh Dạ một cúi đầu cắn phần gáy Mạc Tinh lộ tại trước mắt hấn, dám ra tay với hấn, là hấn hai ngày này bận rộn việc tượng Hải thần, không dạy dỗ được nàng thật tốt.

Vừa rồi nàng thiếu chú nữa đã làm hấn bị thương nặng, bốn phần công lực đã ra tay nhanh như vậy, nếu là mười phần nội lực chắc hấn cũng tốn sức một phen, ám quang trong mắt lóe lên, răng nanh cắn cổ Mạc Tinh càng dùng sức, tốt, càng mạnh càng tốt, Minh Dạ hấn không có hứng thú với một con thỏ, muốn thuần phục phải là dã sư trước mặt này đây.

Đau đớn kịch liệt kích thích thân thể Mạc Tinh, đầu nàng ngửa lên.

Vuốt ve cùng lúc bắt đầu.

Không giống với lúc trước hoặc lãnh khốc hoặc dịu dàng, lần này là tràn đầy kịch liệt, tràn đầy cướp đoạt, tràn đầy bá đạo.

Thật giống một con báo cắn xé lấy nơi chí mạng con mồi dưới thân, đang không ngừng cướp đoạt hết thảy của nàng, lại còn quấy tuyên thệ chủ quyền và quyền sở hữu của hấn, nói rõ thân thể nàng thuộc quyền sở hữu của hấn.

Đêm nóng bỏng.

Phần gáy bị Minh Dạ cắn chặt trong miệng, đầu chôn trên giường, dưới thân kịch liệt va chạm, răng ngà khảm thật sâu vào trong thịt.

Nàng biết rõ nàng không nên như thế, xúc động động thủ, nàng không nên dù biết không có phần thắng vẫn muốn động thủ, nhưng nàng mặc kệ, nàng từng giây từng phút đều muốn giết hấn, dù là có một cơ hội nhỏ, nàng cũng muốn động thủ.

Người phía sau là mãnh hổ, là lang sói, là hồ ly, giao thủ cùng hấn, nếu thất bại thì nghênh đón nàng sẽ là càn tra tấn càn nhục nhã.

Nàng cần trầm ổn, nàng cần nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị một kích chí mạng.

Điều này nàng cũng biết, nhưng nàng không làm được, nàng không làm được lúc đối mặt người này, không khiêm tốn hoà thuận hay trung khuôn mặt tươi cười nghênh đón, bày ra bộ dạng yếu nhược ra được, nàng không làm được, rõ ràng cướp đoạt hết thảy của nàng, vì sao còn muốn nàng tôn làm chủ nhân mà phụng dưỡng, chỉ cần nàng đối mặt với Minh Dạ, cả đời này nàng cũng sẽ không hạ mình, không đầu hàng.

Chỉ là nàng sẽ cố gắng, lần tiếp theo ra tay sẽ là ngày chết của Minh Dạ.

Đêm càng ngày càng chìm, trên bầu trời đêm lấp lánh ánh sao.

*nguyên gốc là thiên mạc trung quần tinh: chính là ý nghĩa tên Mạc Tinh, bầu trời đầy sao.

Đầu hạ nhiệt độ tăng cao, mà trong tầm cung Minh Dạ lại càng nóng.

Một đêm kích động, đến lúc hùng dũng, chiến tranh mới chấm dứt.

Trong nắng sớm, trời đã sáng rồi.

“Vương, thời cơ đến rồi.” Lâm Chính với vẻ mặt không đổi sắc trầm giọng gọi bên cạnh mép giường.

Minh Dạ chậm rãi mở mắt ra, trong mắt không có mờ mịt lúc mới thức, chỉ có minh mẫn sắc bén vô hạn.

Mùng ba tháng tư, tứ hải quần hùng tề tụ.

Ngày quan trọng một tay hấn chuẩn bị cũng đến.

“Thế nào rồi?”

“Hết thầy đã chuẩn bị thỏa đáng.”

Nhẹ gật đầu, hấn sờ soạng ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng. Mạc Tinh không còn chút sức lực đang nằm ngửa trên người hấn, Minh Dạ khẽ động để Mạc Tinh nằm sang cạnh, hấn đứng dậy một tay kéo qua quần áo ở đầu giường rồi đứng lên.

Sau lưng hấn, Mạc Tinh vốn nên say giấc lại lập tức mở mắt ra, cũng không nói chuyện mà kéo đồ cũ tối qua của Minh Dạ mà quần quanh người, ba bước gộp một muốn đuổi kịp Minh Dạ đang đi ra cửa.

Minh Dạ nghe tiếng bước chân, lông mày hơi nhướn lên, bước chân chậm lại. quay đầu lại nhìn Mạc Tinh với vẻ mặt lãnh khốc không một chút biểu cảm.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Đại Hội Hải Thần

Hai chân vẫn còn khẽ run nhưng ánh mắt kiên định kia nói cho hấn biết, nàng muốn đi. Cho tới bây giờ, Mạc Tinh vẫn không có một chút hứng thú nào đối với chuyện của hấn, hôm nay nàng lại đi cùng hấn, Minh Dạ nương mảy, trong mắt là ánh sáng u ám, đã hiểu rõ được một chút.

Còn chưa từ bỏ ý định.

“Thay quần áo.” Tốt, nàng chưa từ bỏ ý định hấn sẽ để cho nàng đi, mèo sẽ chẳng bao giờ thu móng lại, thu lại thì đã chẳng phải là mèo, hấn sẽ cho nàng cơ hội được dạy dỗ, hơn nữa chuyện tượng Hải thần nàng đã sớm biết.

Nghe Minh Dạ nói như thế, Mạc Tinh không nói hai lời liền thay một bộ quần áo, đeo mặt nạ Hồ Điệp lên, sau đó theo Minh Dạ đi về nơi quần hùng tề tụ.

Nàng có ý nghĩ của nàng.

Biển cát sinh sóng, quần hùng tề tụ.

Ban đầu Mạc Tinh vẫn không chú ý cái gì mà Hải Thần đại hội, chỗ ở của Minh Dạ thanh tĩnh, ngày đó nàng sẵn bản trong sảnh người nên cũng không chú ý chỗ này lớn hay nhỏ, lúc này đi tới cùng Minh Dạ, xem ra trận thế của hấn không phải hạng xoàng mới có thể mời được nhiều người đến tề tụ thế này.

Trông về phía xa xa bên bờ biển, thuyền lớn thuyền nhỏ rậm rạp chằng chịt đổ ồ ầy, dường như vây quanh diện tích hơn mười dặm cung hải đảo chật như nêm cối, mặc dù như thế nhưng vẫn còn có rất nhiều đội thuyền vẫn không đỗ được, chỉ có thể ở nơi khác.

Mất thấy chỗ thủy bộ giao nhau nhìn không thấy nước bao la bát ngát, chỉ thấy vô số cờ bay múa trên không, thuyền lớn che kín hết mặt biển.

Ven đường, vô số người mặc quần áo và trang sức khác nhau, ngọc bội đeo trên người cũng không giống đám hải tặc đang đi tới phía trung tâm hòn đảo.

Tại trung tâm hòn đảo, một tòa kiến trúc hình tròn đứng sừng sững, chiếm diện tích còn hơn cả cung điện Hàn Chiêu, lúc này bên ngoài đặc biệt bị thế lực hải tặc chiếm giữ gần hết, chỉ thấy toàn đầu người, chỉ sợ cũng phải mấy vạn người.

Theo đuôi Minh Dạ tiến vào hội trường, Mạc Tinh nhìn lướt qua chung quanh.

Cầu thang hình xoắn, trên chỗ ngồi đã đầy người, liếc nhìn lại dường như có hơn ngàn người, mà những người này chỉ là đầu lĩnh của hải tặc, tùy thân nô lệ không được phép vào.

Hơn một ngàn người, đây đại diện cho hơn một ngàn thế lực.

Lúc này, hơn một ngàn người ngồi ở hội trường, một mảnh tĩnh lặng im ắng, một đám hải tặc cương quyết bước binh thu liễm sự ngang ngược can rờ ngày xưa, ánh mắt tất cả mọi người đều bình tĩnh nhìn chăm chăm về đoàn người Minh Dạ đang đi đến, trên mặt lo lắng nhưng lại cố giả bộ trấn định, mặc dù tất cả mọi người đều cố ý che dấu nhưng không ai hoàn toàn che dấu được.

Ánh mắt nhìn chăm chăm vào Minh Dạ dường như muốn nuốt Minh Dạ vào, đám hải tặc ở trên đảo kiểm chế lâu như vậy, rốt cuộc cũng đã tới hôm nay, mừng ba tháng tư.

Minh Dạ thì ngược lại, vẻ mặt lười biếng vui vẻ, chậm rãi đi qua trước mặt tất cả mọi người, ngênh ngang đi tới vị trí cao nhất trong hội trường, coi như không thấy những ánh mắt bốc lửa chung quanh, cực kỳ tự nhiên.

Chậm rãi ngồi xuống, Minh Dạ nhìn lướt qua chỗ ngồi của tam đại hải vương Tây Nam Bắc trước mắt không có người ngồi, chân mày hơi nhíu lại, khóe miệng nở nụ cười bí hiểm “Ừ, xem ra tam vương Tây Nam Bắc không có hứng thú với Tượng hải thần.”

Vừa nói xong, một nam tử ngồi ở cạnh ghế Nam hải vương đứng lên khỏi ghế, thi lễ với Minh Dạ một cái rồi mỉm cười nói: “Lúc Vương ta nhận được tin tức thì đang tuần tra ở biên giới Nam hải, thời gian cấp bách không thể đến được, bởi vậy đặc biệt phân phó bốn tướng thay Vương ta đến đây, tại đây, bốn tướng thay Vương ta tạ ơn Âm Hoàng đã mời.”

Về phần Tượng hải thần, Vương ta phân phó, của mình tự nhiên sẽ là của mình, không cưỡng cầu được, hết thấy đều thuận theo ý kiến của Âm Hoàng.”

Cuộc nói chuyện mơ hồ, nhìn như khiêm tốn nhưng kì thực dấu điểm thực lực, không nói mặt khác, mấy câu nói kia đã cao hơn một đầu lĩnh hải tặc rất nhiều.

“Đúng vậy, thật là trùng hợp, lúc Vương ta nhận được thiệp mời thì đang ở đại lục Hắc Lịch...”

“Cũng thật ngẫu nhiên, Vương ta đang vào lúc luyện công quan trọng, không thể phân tâm, đặc biệt dặn dò bốn tướng tới trước, Vương ta sau đó sẽ...”

Từng người đứng dậy giải thích lí do.

“Không sao, chuyện xảy ra đường đột, tam đại hải vương không kịp chuẩn bị là chuyện bình thường.” Minh Dạ lắng nghe ba người giải thích, nụ cười trên môi càng thêm thâm thúy, hẳn vốn cũng không nghĩ ba người này sẽ đến, nhiều thế lực như vậy đã đủ rồi.

Mạc Tinh đứng ở sau lưng Minh Dạ nghe nói như vậy, khóe mắt bỗng nhiên nhúc nhích, tam đại hải vương quả nhiên là tam đại hải vương, thật là những nhân vật lợi hại, biết rõ lần này hung hiểm, xem ra đã âm thầm bàn tính không ít, hẳn đều là những nhân vật hung ác.

Sau khi hàn huyên mấy câu, Minh Dạ thu nụ cười trên mặt lại, ánh mắt chậm rãi đảo qua tất cả mọi người trong sân rồi đứng lên.

Trường bào đỏ thắm ánh vàng bao lấy thân hình thon dài của Minh Dạ, tóc màu bạc nhẹ nhàng chuyển động trong gió như một yêu tiên.

Tất cả hải tặc vừa thấy Minh Dạ đứng dậy, ánh mắt lập tức càng thêm cực nóng, chăm chú nhìn chăm chăm Minh Dạ.

Hắn vung tay lên, hội trường ngàn người lặng ngắt như tờ.

Tóc bạc xinh đẹp, quân lâm một phương.

“Hôm nay Minh Dạ ta mời mọi người đến đây, mục đích là gì, ta tin mọi người đều đã biết.

Tượng hải thần trăm năm không xuất hiện, hôm nay Đông Hải ta ngẫu nhiên có được thì chính là may mắn, cũng là may mắn của tứ hải, Tượng hải thần xuất hiện, Hải Thần điện mở ra, tài phú và lực lượng đang chờ huynh đệ tứ hải chúng ta đi chinh phục, lấy về dùng.”

Nói một hơi đến đó, Minh Dạ không cho bất luận kẻ nào ngắt lời, nói tiếp: “Tài phú ở Hải Thần điện là của huynh đệ tứ hải, Đông Hải ta sẽ không chiếm lấy, hôm nay mời thế lực ở tứ hải thế lực, có câu người có đức ắt sẽ được trời phù hộ, ai có thể làm cho người khác tâm phục khẩu phục, Tượng hải thần này sẽ thuộc về người đó.”

Nói xong Minh Dạ nhẹ nhàng phất tay.

Chỉ thấy ở chỗ trống trung tâm hội trường trên lối đài, bệ đá chậm rãi vỡ ra, một đài bạch ngọc được đưa lên, bên trên phủ một tấm gấm bó đỏ, một thẻ gỗ màu đen hiện ra ở trước mặt tất cả mọi người.

Toàn thân đen kịt, khi mặt trời chiếu rọi xuống loáng thoáng hiện ra ánh sáng màu đỏ, thẻ gỗ to cỡ bàn tay trẻ mới sinh, điêu khắc hai Cự Long bay ngược nhau cực kỳ chân thật, chính giữa thẻ gỗ khắc dấu ba chữ thuộc về ngàn năm trước, tản ra phong cách cổ xưa.

Nếu chỉ xem về bề ngoài thì đây quả là một thứ đồ cổ đáng giá.

Đồng hải tặc như vậy những cũng không ai ngờ Minh Dạ sẽ đưa tượng hải thần ra ngay từ đầu, lúc tượng bắt đầu hiện ra, những đôi mắt dần đỏ lên, vô cùng hưng phấn kích động, khăn trương khóa mắt lên tượng hải thần, những hải tặc ngồi ở xa thậm chí còn đứng dậy xem tượng.

Mạc Tinh đứng sau lưng Minh Dạ, nhìn thần sắc mọi người trước mắt lộ ra, trong mắt chỉ có hai chữ tham lam.

Ánh mắt trở nên lạnh lùng, kết cục của những kẻ tham lam chưa từng tốt đẹp, Minh Dạ sao có thể là người dâng mớ miệng mèo dễ dàng thể được, ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Một Người Địch Ngàn Người

“Vật ấy đến cùng là thật hay là giả?” Sau khi cuồng hi và hưng phấn, đột nhiên có tiếng người nào đó phá vỡ hoàn toàn sự yên tĩnh. Ánh mắt huyết hồng lập tức yên tĩnh trở lại, hơn một ngàn thể lực đang ngồi, ngay ngắn giữa đầu nhìn sắc mặt bất động của Minh Dạ, đúng vậy, Tượng hải thần này là thật hay giả? Âm Hoàng Minh Dạ lại lấy ra, sao lại hào phóng như vậy, nếu là đồ giả, lại để cho bọn họ tranh giành tới đâu roi máu chảy, chẳng phải là chuyện tốt đối với hắn hay sao, trong lúc nhất thời, trên mặt mọi người đều hiện lên nghi vấn.

Minh Dạ thấy vậy liền chậm rãi ngồi xuống, thần nhiên vung tay lên nói: “Có thể mời ba người các vị nguyện ý tin tưởng đi lên xem xét.”

Tiếng nói vừa ra, hơn một ngàn thể lực lập tức như một nồi nước sôi bình thường bốc lên, t nhất thời ai cũng muốn đi lên xem xét.

Nhưng Tượng hải thần này ai cũng chưa từng thấy qua, ai cũng không biết vốn là dạng gì, nếu như không cẩn thận đem cỏ rác làm châu ngọc, đây cũng không phải là một chuyện nhỏ.

Nhiều lần trăm mặt, cuối cùng sứ thần của hải vương Tây Nam Bắc được đề cử đi lên, dù sao ba người này đều là bộ hạ đắc lực của bá chủ một phương, ánh mắt cao hơn nhiều so với bọn họ, huống chi nếu như thể lực của Tam đại hải vương đều nhận định là đồ thật thì bọn họ còn có cái gì không thể tin được nữa.

Lập tức, ba sứ thần của tam đại hải vương cũng không chối từ, lên đài xem xét Tượng hải thần trước mắt bao người.

Nhiều lần xem xét, cẩn thận quan sát, sau một nén nhang, ba người kia suy nghĩ rồi cùng nhau nhẹ gật đầu, lớn tiếng nói: “Vật này là thật.”

Thật? Mạc Tinh nghe như vậy, giữa lông mày khẽ động, Minh Dạ lại có thể lấy cái thật ra? Nhưng chuyện này cũng không liên quan đến nàng, nàng quan tâm chính là chuyện kế tiếp.

Bốn chữ ngăn ngừa, tất cả mọi người đều lộ vẻ không sợ hãi, kì thực chính họ mới biết trái tim của mình đập phồng đến cỡ nào, ba đại thể lực hải vương đều nói như thế, vật kia tất nhiên tuyệt đối không thể là giả được, ngay tức khắc, trong mắt toàn bộ hải tặc đều hiện lên một tia tình thế bất buộc.

Minh Dạ thấy vậy liền dựa vào lưng ghế dựa, nói từng chữ một: “Các vị còn có nghi hoặc gì không?”

Phía dưới mọi người liếc nhau, ngay ngắn cao giọng nói: “Không còn nữa.”

“Âm Hoàng, người nhanh tuyên bố quy củ, làm sao để cho mọi người tâm phục khẩu phục.”

“Đúng, nhanh lên một chút...”

“Tuyên bố quy củ, tuyên bố quy củ...”

Tiếng hô liên tiếp truyền đến, Minh Dạ thấy mọi người phía dưới kiềm chế không được, đáy mắt hiện vẻ tươi cười ngạo mạn, nghiêng đầu.

Lâm Sơn sau lưng thấy vậy lập tức tiến lên một bước, mặt không biểu tình cao giọng nói: “Nếu là tứ hải chi bảo, tất nhiên phải là tứ hải cùng đồng ý, từ xưa vẫn vô đệ nhất, vô vô đệ nhị*, nói cái gì mà người có đức ắt sẽ được phù hộ, chỉ là một câu nói nhảm, nắm tay ai mạnh, thể lực ai cường, đó mới là trọng điểm.”

(*hàm ý chỉ con nhà võ luôn độc tôn xưng hùng, không chịu ai dù kẻ ấy đứng hàng thứ hai sau mình)

Lời này vừa nói ra, mọi người lập tức trầm trồ khen ngợi, hải tặc, hải tặc, đúng là dựa vào đánh giết đánh cướp, ai có thực lực cường hãn người đó sẽ là lão đại, cái gì là người có đức chứ, chó má, cho tới bây giờ, bọn họ đều thờ phụng vũ lực, lời này mới nói ra đã đánh trúng vào tâm khảm bọn họ.

Lâm Sơn thấy vậy tiếp tục nói: “Chúng ta đã nhiều lần thương nghị ở Đông Hải, bởi vì vật này là Đông Hải ta đoạt được, mà trước mắt các vị cũng đang

ở tại thế lực của Đông Hải chúng ta, để tránh phát sinh thị phi, nói Đông Hải ta mượn cơ hội sinh sự, dấu điểm bất công. Vương ta nói, nếu để võ công quyết định thắng thua, như vậy tất cả thế lực các phái đang ngồi ở đây tuyền ra một người mà các người cho rằng mạnh nhất, chúng ta đồng thời tỷ thí, ai có thể chiến thắng đến cuối cùng, Tượng hải thần sẽ thuộc về người đó, mà Đông Hải chúng ta bởi vì dâng ra bảo vật này nên cho phép lên sân đấu hai người, mọi người có ý kiến không?”

Giọng nói lắng xuống, hội trường hơn ngàn người lập tức lặng ngắt như tờ.

Một thế lực phái ra một người mạnh nhất, ở đây là hơn một ngàn người, đồng thời động thủ, ý như vậy là ngàn người cùng lúc thi đấu, cái này nếu như thắng tất nhiên có thể phục chúng, phương thức đánh giết như vậy, chúng đầu lĩnh hải tặc cho dù ở trên biển đánh giết cướp bóc đã quen nhưng cho tới bây giờ chưa từng có đối mặt quy tắc đầm máu như thế, trong nháy mắt không khỏi sắc mặt đều hiện lên tia sợ hãi.

Không có thời gian hạn chế, không có hạn chế sinh tử, cái này là liều mạng, Mạc Tinh nghe Lâm Sơn bên cạnh nói vậy... nắm tay nắm lại chặt chẽ.

“Cùng động thủ, một người định thắng thua, đã không có tổn thất, toàn bộ các thế lực đều đầy đủ, cũng không có bất kỳ sự mờ ám nào, Nam Hải không ý kiến.” Trong tình lặng, sứ giả Nam Hải nhẹ gật đầu cao giọng đáp.

Quy tắc này tuy đầm máu nhưng lại không mất sự công bằng, xem ra Minh Dạ lần này thực sự không dám một mình chiếm lấy cho nên dứt khoát hào phóng một phen.

“Bắc Hải không ý kiến.”

“Tây Hải cũng không ý kiến.”

Kèm theo sự đồng ý của sứ giả Nam Hải, Bắc Hải và Tây Hải cũng không có ai phản đối, trong lúc này, tốt xấu tự nhiên đều nhận ra đều là kẻ có kinh nghiệm chiến đấu.

“Tốt, liều mạng...”

“Không có ý kiến, tiên sư bà ngoại nhà nó chứ...”

Thấy tam đại thế lực hải vương đều đã đồng ý, những đầu lĩnh hải tặc kia lập tức kêu gào lên, mỗi một người đều là một vẻ đánh bạc cuộc sinh mệnh của mình.

Minh Dạ thấy vậy, khóe miệng cong lên, cả người không cười nhưng quanh thân lại tràn đầy một hương vị tà mị nói không nên lời, dường như thiên hạ đều nằm ở trong tay.

“Người đại diện Đông Hải thứ nhất, Lâm Sơn.” Thân là thiếp thân thị vệ của Minh Dạ, kỳ thật cũng là đệ nhất thủ hạ Hải Vương, Lâm Sơn tiến lên một bước, mặt mũi lạnh lùng lớn tiếng nói.

“Người đại diện Đông Hải thứ hai, Mạc Tinh.” Lâm Sơn vừa dứt lời, Mạc Tinh một mực lẳng lặng đứng thẳng bất động đột nhiên tiến lên trước một bước trầm giọng nói.

Hành động này liền bức lui một người sau lưng Minh Dạ vốn muốn lên sân tỷ thí.

Lại khiến cho đáy mắt Minh Dạ đang nghiêng người dựa vào ghế dựa lớn phát lạnh, một vẻ lạnh lùng cực kì sắc bén, thoáng bắn lên người Mạc Tinh.

Mà phía dưới, tứ phương đang tự hỏi muốn phái ai đi lên, đám hải tặc đang do dự, một chút sững sờ sau đó ầm ầm khen hay.

Vốn bởi vì mọi người đều nghĩ Minh Dạ sẽ đích thân lên nhưng lại để hai người kia lên sân, Lâm Sơn, một thân võ công gần với Minh Dạ, là một nhân vật lợi hại không cần phải nói nữa, thế nhưng một nữ đầy tớ cũng đi lên, đây chẳng phải là cho bọn họ một cơ hội tốt hay sao, nhất thời đám hải tặc vốn có chút e ngại Minh Dạ lên sân đấu đều hưng phấn.

“Vương.” Lâm Sơn chau mày, nhìn thoáng qua Mạc Tinh, quay đầu lại thấp giọng kêu một tiếng, trường hợp như vậy, câu nói đầu tiên là đại sự làm trọng, muốn nói ra nhưng lại rút về, Mạc Tinh này lại muốn làm gì.

Minh Dạ không để ý đến Lâm Sơn, khuôn mặt vẫn lười biếng như trước, chỉ là ánh mắt kia nhìn chăm chăm vào mắt Mạc Tinh, lại tản ra lạnh lùng.

Mạc Tinh quay đầu nhìn Minh Dạ, cũng không nói gì mà trực tiếp đi đến trước người Minh Dạ đứng nghiêm nhìn hẩn.

“Nàng muốn chết như vậy?” Trong tai truyền đến tiếng Minh Dạ bao hàm giận dữ, lúc này dùng một người đối với một ngàn, không phải cử tử nhất sinh mà là sẽ chết không nghi ngờ, trong trường hợp còn bị thương chưa hồi phục như nàng thì chỉ có một con đường chết.

Mạc Tinh không nhúc nhích như trước, cứ nhìn Minh Dạ như vậy, trong mắt đồng thời lóe lên vẻ bén nhọn, không thành công cũng thành nhân, đây là một cơ hội, một cơ hội nàng phải tranh thủ, quân chi nàng đối mặt là Địa Ngục Sát Lục, nhưng nếu như nàng thành công thì chính là thời điểm nàng Phụng Phi Cửu Thiên. (Phượng bay lên trời...)

Một tay nắm lấy tay Mạc Tinh, sức mạnh kia dường như muốn bóp nát xương tay Mạc Tinh, ánh mắt Minh Dạ tràn đầy bình tĩnh, là dấu hiệu trước bão táp.

Làm rối loạn kế hoạch của hắn không sao, Minh Dạ hắn có thể thay đổi kế hoạch, nhưng vừa nghĩ tới tâm tư của mèo con, đáy lòng của hắn không biết sao lại toát ra một ngọn lửa, lập tức cháy lan ra đồng cỏ, chơi đùa náo loạn với hắn thì không sao, hắn muốn thu thập thì có thể thu thập, nhưng mà trận này nhất định có đi không về, nàng lại dám làm như thế.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tu La Trường

Nắm ngón tay chế trụ tay Mạc Tĩnh, trong mắt Minh Dạ cuộn cuộn nhưng chưa từng hiện vẻ tức giận, người của Minh Dạ hắn chỉ có hắn mới có thể để nàng sống hoặc để nàng chết, đây rõ ràng là nàng đi tìm cái chết.

Mạc Tĩnh biết rõ mình quyết định như thế, Minh Dạ tất nhiên sẽ tức giận, bởi vậy cũng không hoảng sợ, lạnh lùng nhìn Minh Dạ nói: “Buông tay.”

Trận này không chỉ quan hệ đến nàng mà còn quan hệ đến mặt mũi của Đông Hải, không rảnh mà quản xem bọn họ làm khi gió gì, có bao nhiêu thù hận, chắc có lẽ Minh Dạ sẽ không để cho nàng tiếp tục như vậy.

Con ngươi đỏ sậm biến thành đen kịt, trong mắt Minh Dạ đã hiện ra nguy hiểm.

Giương cung bạt kiếm giăng cò.

Bên cạnh, trường kiếm trong tay người bị Mạc Tĩnh thể thân đã muốn rút ra khỏi vỏ, chỉ cần Minh Dạ ra lệnh sẽ liền lập tức bắt lấy Mạc Tĩnh.

Đôi mắt đỏ sậm chống lại ánh mắt lạnh như băng, sâu trong hai tròng mắt lạnh như băng hiện vẻ kiên định chưa từng có từ trước đến nay, lại làm cho người chán kinh, kiên trì như vậy, thật sự là làm cho người người rung động.

Hai mắt nhú lại, trong tay Minh Dạ xiết chặt kéo Mạc Tĩnh đến gần, nhanh chóng cúi đầu xuống trước mắt bao nhiêu người, bỏ qua toàn bộ hung dữ hôn lên cặp môi đỏ mọng xinh đẹp kia.

Mạc Tĩnh nhưng này không kịp phản ứng, tay Minh Dạ sau lưng đang kẻ sát, đột nhiên một luồng nhiệt lực truyền vào toàn thân, nhanh chóng lan tỏa khắp tứ chi.

Mạc Tĩnh chấn động, Minh Dạ không chỉ giải khai huyết đạo của nàng, còn truyền thêm nội lực cho nàng, người này...

Cảm giác được thủ đoạn của Minh Dạ, Mạc Tĩnh lúc này cũng chẳng quan tâm Minh Dạ đang hôn môi nàng, nhắm mắt nhanh chóng thu nạp nội lực dừng mảnh của Minh Dạ, chuyện tốt đến bức này, người ngu hay sao mà không muốn.

“Trở về, ta sẽ tính sổ với nàng.” Nửa ngày sau, giọng giận dữ vang lên bên tai, Minh Dạ chậm rãi buông Mạc Tĩnh, ánh sáng lạnh trong mắt lóe lên.

Vì để cho hắn coi bỏ huyết đạo của nàng, nàng nghĩ đến tất cả các biện pháp để đối phó với hắn, tuy nhiên hắn lại dùng một chiêu này, phải chăng hắn....

Thân thể rách rưới cũng dám lên đài, Minh Dạ nghĩ đến đây, ánh sáng lạnh trong mắt càng nhiều, hắn tuyệt đối không cho phép nàng vượt khỏi không chế của hắn, nàng có thể chết hay không chỉ hắn mới có thể quyết định, trong lúc này trước sẽ bảo toàn mạng của nàng, đợi nàng ra rồi, hắn sẽ thu thập nàng.

Hít sâu một hơi, thu nạp nội lực Minh Dạ và nội lực của mình, vốn thân thể đã khôi phục được năm thành công lực lập tức tăng lên tới tám phần, Mạc Tĩnh tròn mắt nhìn vẻ mặt mỉm cười nhưng hai con ngươi lại lạnh như băng trước mắt, tay vung lên đã cầm được một trường kiếm, quay người lại đi đến lôi đài.

Không chờ cho Minh Dạ chút sắc mặt nào.

Minh Dạ thấy vậy nhìn lướt qua Lâm Sơn, bất động thanh sắc nhẹ gật đầu.

Lâm Sơn vừa thấy lập tức hiểu ý, thi lễ với Minh Dạ một cái, theo đuôi Mạc Tĩnh.

Phía dưới, việc tuyển chọn người đã xong, người trúng tuyển đều lục tục ngo ngoe lên lôi đài, lôi đài rộng lớn, Tượng hải thần bên trên đã được thu hồi, chỉ còn lại hơn một ngàn cao thủ.

Mạc Tĩnh và Lâm Sơn đứng ở hai hướng cách xa, không đứng ở một chỗ liên thủ với nhau.

Quét mắt nhìn một nam nhân trắng kiện đường như giống như một đầu ngư trước mắt, kiếm Mạc Tinh nghiêng nghiêng chia xuống mặt đất, hai mắt vừa mở vừa khép, không ngừng âm thầm điều hòa nội lực.

Minh Dạ ngồi trên cao thấy vậy thì liếc nhìn Mạc Tinh, ngón tay bắn ra một dòng nội lực đánh lên cái chiêng màu vàng đồng trưng bày ở bên trên, chỉ nghe cái chiêng nổ ra một tiếng cực kì thanh thúy, nổ vang trong hội trường nghiêm túc.

Gió nổi, mây bay.

Trên lôi đài, hơn ngàn người cùng động, vung kiếm nhắm hướng đánh tới người bên cạnh, tiếng kêu dường như rung trời trong nháy mắt.

Ngàn người chém giết, không có bạn, chỉ có địch.

Tia máu văng khắp nơi, không phải người chết chính là ta sống.

Mạc Tinh chính là nữ tử duy nhất trong trận đấu này, lúc này giết chóc vừa bắt đầu, nam nhân đứng ở bên người Mạc Tinh đã giơ búa trong tay lên đánh tới Mạc Tinh, thế đánh tới mạnh mẽ ác liệt, không hề thương hương tiếc ngọc.

Hai mắt nửa mở nửa khép hai mắt đột nhiên đôi mắt mở ra, trường kiếm chia xuống mặt đất lập tức vung lên, nhanh như tia chớp.

Chỉ thấy một tàn ảnh lóe lên, quay đầu bỏ tới nam tử, thân thể chấn động, một huyết kiếm trên gáy bắn ra, người phịch một tiếng ngã xuống, toàn bộ chỉ là thời gian một lần đổi mặt.

Người tới công kích thấy vậy, trong mắt còn chưa kịp hiện lên khiếp sợ, Mạc Tinh trước mặt đã không thấy bóng dáng.

Nơi này, thời gian há có thể cho phép người khiếp sợ phân tâm, mấy người còn chưa kịp phản ứng, lợi kiếm của những người khác đã đến sau lưng.

Mà Mạc Tinh thì xâm nhập vòng chiến.

Cùng đối phó với tên cao lớn độc nhất vô nhị kia, Mạc Tinh một bên rất nhanh điều tức tìm kiếm phương thức thoát khỏi Minh Dạ, một bên thân hình chớp liên tục, chém giết như một đầu cá bơi, tốc độ tia chớp xẹt qua, tìm kiếm bất kỳ một nơi nào hẻo lánh trống vắng, không động thủ cùng người bên cạnh, nâng lên lôi đài, không phải đi tìm cái chết, chém giết hỗn loạn như thế, nàng không phải thần, muốn một đường chém giết sao, nàng không có nhiệm vụ kia.

Nghỉ ngơi dưỡng sức, tránh mũi nhọn, đây mới là đường sống.

Minh Dạ trên đài cao thấy vậy, thần sắc trên mặt bất động, tay chậm rãi vuốt vuốt một hòn bi.

Hỗn chiến, không cách nào dùng lời nói mà có thể hình dung được hỗn chiến lúc này.

Hơn một ngàn thế lực phái ra toàn bộ đều là cao thủ, cao thủ so chiêu há lại như trò đùa, thời gian một kiếm quang đều có thể quyết định là sống hay chết.

Bởi vậy, vừa bắt đầu, tất cả mọi người không có chần chừ, hoặc cũng có thể nói chần chừ cũng không được, toàn lực giết chết hết thảy mọi thứ uy hiếp thì mình mới có thể được sống.

Cuộc đánh cược một lần một ngàn này chính là đi dạo ở biên giới Địa Ngục.

Một khắc trước, người mới chặt bỏ cánh tay người trước, một khắc sau, sau lưng đã có một kiếm đâm vào.

Một khắc trước, người bên cạnh vẫn còn cùng giết đối phương cùng người, một khắc sau, trường kiếm người bên cạnh đã đâm vào ngực của mình.

Một khắc trước, đối thủ trước người một đao đã chém đến đầu, mình sắp chết, một khắc sau, đối thủ đã yếu đi, mà trường kiếm người phía sau hấn đang tiến đến.

Huyết quang chiếu trên lôi đài, bay múa ở giữa không trung, màu trắng của lôi đài dưới chân đã bị phủ lên màu đỏ máu, đang không ngừng chảy xuống, giống như một dòng suối nhỏ tụ hợp thành biển cả.

Vô số chân cụt tay đứt, tả tơi bị ném vút bỏ khắp nơi.

Tu La trường, chỉ có thể hình dung như vậy.

Trên lôi đài, Mạc Tinh không ngừng dùng khinh công di chuyển, có thể không động thủ thì nàng sẽ không động thủ, nếu không phải nằm trên mặt đất ngược lại sẽ bị giết chết, Mạc Tinh còn muốn dứt khoát nằm trên mặt đất, giả chết.

Thắng người trước mặt không phải là người thắng, người cuối cùng đứng trên lôi đài này mới là người thắng, Mạc Tinh vô cùng hiểu rõ điều này.

Huống chi hiện tại nàng cần có chút thời gian để dung nạp nội lực Minh Dạ truyền vào, cần phải có thời gian để tìm ra cách phá giải thủ pháp của Minh

Dạ, hôm nay nàng đã ra tay như vậy, nếu có thể còn sống trở về, Minh Dạ tất nhiên sẽ không bỏ qua nàng, tiếp theo suy nghĩ Minh Dạ coi bỏ huyết đạo của nàng không biết sẽ tới bao giờ, cho nên chỉ có hôm nay.

Người trên lôi đài bắt đầu giảm bớt, người nằm trên mặt đất bắt đầu tăng nhiều, Mạc Tinh di động càng cẩn thận, bởi vì nằm trên mặt đất chưa chắc đã chết, hải tặc, cũng không hoàn toàn là đại quẻ mùa.

“Vèo.” Đột nhiên một tiếng phá không nhẹ vang lên, lao thẳng tới sau lưng Mạc Tinh, thế tới mạnh mẽ ác liệt cực kỳ, tuyệt không phải bình thường.

Giữa lòng mây Mạc Tinh rung mình, nghiêng người một kiếm đâm tới sau lưng, đồng thời quay đầu nhìn lại, mắt quét nhanh, đột nhiên Mạc Tinh nắm chặt trường kiếm trong tay, là hấn.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Một Tên Cũng Không Thể Lưu Lại

Trên mặt người trước mắt về một ký hiệu hình mũi tên đen kịt, dường như che mất nửa khuôn mặt, liếc nhanh sẽ khó phân biệt chân dung, nhưng ánh mắt ác liệt kia, một thân nghiêm nghị và khí chất vương giả, sao có thể che dấu được. Thiếp thân thị vệ của Trần gia.

Ánh mắt bỗng nhiên lạnh lẽo, hai mắt Mạc Tinh băng hàn như đao.

Trần gia chính là đệ nhất gia ở đại lục Hoa Phong, ở đó, toàn bộ một phần ba thương mại bị Trần gia độc quyền, trong phủ của bọn họ có tới hai vị hoàng hậu, bảy vị Quý Phi, tuy cũng không đứng hàng trên triều đình, nhưng thế lực của hấn không thể đánh giá thấp, những năm gần đây, thủ đoạn càng ngày càng thêm độc ác, phát triển việc làm ăn ở hai đại lục Hàn Chiêu và Hắc Lịch, tiền tài nhiều vô số, có thể xếp đệ nhất thần tài ở hàng ba đại lục, đệ nhị thế lực trên ba đại lục.

Hôm nay, cận vệ của Trần gia gia chủ lại động thủ với nàng ở đây.

Trong mắt hiện vẻ sợ hãi thận trọng và khiếp sợ.

Người này nhận ra nàng ——

Mà nhận ra nàng lại ra tay với nàng, Băng Vũ Nguyệt nàng và Trần gia không phải quan hệ đối địch.

Thần sắc Mạc Tinh lạnh như băng, trong mắt lóe lên sát khí, trường kiếm trong tay lập tức mãnh liệt, nhanh như tia chớp đâm tới người này, dùng toàn lực đánh ra, không có chút lơ là nào, hấn lại sợ hãi nàng, nàng đã hiểu rõ.

Trần gia làm ăn bên ngoài, chút thủ đoạn vụng trộm nàng cũng có biết một hai, nếu không một thương nhân vĩnh viễn cũng không có khả năng trở thành đệ nhị môn trên Ba đại lục, cấu kết cùng hải tặc, thậm chí âm thầm nuôi dưỡng mấy đám hải tặc làm chút chuyện mờ ám trên biển, nàng rất rõ ràng, bởi vậy hôm nay xuất hiện cũng không phải là chuyện kỳ lạ quý hiếm gì.

Chỉ là nàng không nghĩ tới là Trần gia, quan hệ của Trần gia và Băng gia không phải địch, vậy mà lại động thủ sau lưng nàng, tốt, tốt lắm, tìm hoài không thấy, giờ lại tự dẫn thân vào rọ.

Hàn quang Trong mắt chớp động, muốn giết nàng, hừ, thực sự nghĩ Băng Vũ Nguyệt nàng thương thế hiện giờ chưa lành, tiếp không nổi chiêu của hấn có phải hay không.

Trường kiếm rét lạnh, ngân quang loạn chiến, xuyên qua người cầm trường kiếm trong tay, mũi kiếm nghiêng thẳng đến cổ họng đối phương, nàng sẽ không bỏ qua bất kỳ một kẻ thù nào của nàng, mặc kệ là tấn công trước mặt hay sau lưng nàng, Băng Vũ Nguyệt nàng cho dù chỉ có một người cũng muốn quấy bọn họ đến long trời lở đất.

Hộ vệ Trần gia này chính là đệ nhất cao thủ Trần gia, cũng là một nhân vật có tiếng trên ba đại lục, thấy vậy mũi chân điểm lên trên mặt đất, xoay người bay về phía sau, trường kiếm trong tay cùng lúc bay thẳng hướng chém xuống Mạc Tinh.

“Keng.” Song kiếm giao nhau, một chuỗi tia lửa lập tức bắn ra.

Màn mắt sáng trong, sát khí rung mình, đã biết rõ người Trần gia có vấn đề, hôm nay người này cũng không cần lưu lại làm gì.

Kiếm trong tay loạn chiến, chỉ thấy ngân quang chớp động, Mạc Tinh tung người bay lên, ra tay cực kỳ hung ác.

Nhảy mắt, trên lôi đài đã không thấy bóng dáng nàng đâu, chỉ thấy một mảnh kiếm tung hoành, kiếm khí kích động, những nơi nó đi qua, người giao

chiến bên cạnh không chết cũng bị thương.

Phập, chỉ nghe một tiếng trầm đục, sắc mặt hộ vệ Trần gia kia lập tức đỏ tươi, một tia máu chảy ra ở khóe miệng, một kiếm chém một hải tặc bên cạnh, mọn lực bay vút về phía sau, đồng thời trong miệng xì xào hai tiếng kêu nhỏ.

Mạc Tinh nghe tiếng thì lập tức rung mình, không đuổi theo nam tử Trần gia kia, dưới chân điểm một cái nghiêng người bay qua phía khác, Trần gia không chỉ có một thể lực hải tặc, lúc này không thể bị bao vây.

Lách mình bay xéo, còn chưa đợi Mạc Tinh nhảy vào chém giết, một hải tặc che một mắt phải trong tay cầm một thanh trường đao đột nhiên nhắm hướng bỏ tới Mạc Tinh, sức mạnh kia như mở núi phá đá, cực kỳ cường hãn.

Mắt thấy thân hình sắp đụng vào đao kia, dưới chân Mạc Tinh điểm một cái, trường kiếm trong tay chặt lên đại đao kia, mọn lực hai chân tung lên đá vào khuôn mặt nam tử độc nhãn kia.

Mà lúc này, một nam tử thanh tú khác cầm roi dài trong tay vung lên, uyển chuyển như độc xà phi tốc đánh tới thân hình Mạc Tinh.

Dưới chân có đại đao, sau lưng có roi dài, Mạc Tinh đang ở giữa không trung không kịp biến chiêu, lập tức xoay người, lộn ngược một cái ra sau bay xéo xuống đất.

Tức khắc, nam tử độc nhãn, nam tử thanh tú và hộ vệ Trần gia kia kết thành một thể chân vạc, vây quanh Mạc Tinh bên trong.

Độc nhãn cuồng đao, răng nọc cây roi, cao thủ đệ ngũ và đệ lục của ba đại lực rõ ràng đều bị Trần gia thu nạp, màn mắt sáng trong hiện lên một tia khắc nghiệt.

Thân hình vừa rơi xuống đất, chân Mạc Tinh chưa chạm đất đã tiếp tục di chuyển, trường kiếm trong tay không dừng lại, đánh tới ba người, cùng một thời gian, ba người kia ẩn ý vạn phần, quay đầu vây đánh Mạc Tinh, lấy ba địch một.

Cao cao trên khán đài, Minh Dạ một mực chú ý Mạc Tinh thấy vậy, ám quang trong mắt trầm xuống, ngón tay chậm rãi ma sát hòn bi trong tay, cả người trên mặt vẫn hiện vẻ lười biếng giống như đang xem một tuồng kịch như trước, nhưng cặp mắt lại lạnh như băng.

Gió nhẹ chậm rãi gọi lên tóc bạc, tùy ý rơi tung tóe bạc như một sinh mệnh vẫn còn sống, yêu mỹ dị thường.

Không khí âm áp bên cạnh hần ngưng kết, chậm rãi trở nên lạnh lẽo, chậm rãi hạ xuống.

Ánh mắt nheo lại, nhìn như một con mèo lười biếng, kì thực lại lợi hại khiến cho người không dám nhìn gần, Minh Dạ vuốt hòn bi, ngón tay đột nhiên bắn ra, hòn bi kia phịch một tiếng đập lên một chiếc ly bạch ngọc, phát ra một tiếng va chạm thanh thúy.

Rất nhẹ, trước cảnh chém giết, nó nhỏ như thể không để ai nghe thấy, nhưng người nên nghe vẫn nghe thấy là được rồi.

Người của hần, hần muốn ức hiếp như thế nào thì ức hiếp, Mạc Tinh, hần còn chưa ức hiếp đủ, còn chưa phục thù, ai dám động vào người của hần tại trên địa bàn của hần, đúng là quá không để mặt mũi cho hần.

“Keng.” Một tiếng va chạm kịch liệt, một kiếm của Mạc Tinh bổ ngang chém một kiếm của nam tử độc nhãn, thân hình uốn éo tránh roi dài đánh tới sau lưng, tóc đen bay lên, mặt nạ Hồ Điệp sáng lên dưới ánh mặt trời, nộ khí lạnh lẽo bao trùm trên người nàng, lợi hại mà cực kỳ khắc nghiệt.

Khóe miệng chậm rãi giương lên như cười mà không phải cười, như tức giận mà không phải tức giận, hai ngón tay Minh Dạ gõ cái ghế trên lan can.

Thân phận của Mạc Tinh trên ba đại lực, hần đã biết rõ tám chín phần rồi, xem ra hôm nay những người này cũng đã nhận ra thân phận của Mạc Tinh, cho nên vội vã ra tay trong lúc này.

Mim cười sờ lên đôi môi đỏ tươi, Minh Dạ im ắng làm một thủ thế, hộ vệ sau lưng lập tức lặng yên không một tiếng động lui ra.

Thân phận Mạc Tinh là một củ khoai lang nóng đến phỏng tay, Minh Dạ hần không sợ ba đại lực, nhưng bây giờ Đông Hải cũng không thể để tin tức Mạc Tinh đang ở Đông Hải bị lộ ra ngoài, hần không vui khi nhìn thấy kết quả phức tạp của ván cờ này, đã không thể tiết lộ, giết ba người kia vẫn còn chưa đủ.

Chậm rãi cầm chén bạch ngọc bên cạnh, nụ cười của Minh Dạ càng mỉa mai.

Ba thể lực hải tặc này, một tên cũng không thể lưu lại.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Thuận Mắt

Kiểm quang bay múa, giết chóc bức người. Nhưng lại thấy Mạc Tĩnh một kiếm ngang trời, mũi kiếm thẳng đến cổ nam tử thanh tú, cùng lúc nghiêng người một chuồng đến lồng ngực nam tử độc nhãn, mũi chân bay nhanh xen lẫn sức mạnh, phá không đá xuống, Hộ vệ Trần gia dùng một địch ba, đồng thời ra tay.

Nhanh, hung ác, chuẩn, không có một chiêu thức dư thừa, ra tay tấn công kẻ địch chắc chắn phải chết, không phải được rèn luyện, mà tình thế bắt buộc như thế.

Tức giận bộc phát, chỉ là một thân xinh đẹp như vậy, Minh Dạ nhìn Mạc Tĩnh chính thức lộ sở học của mình ra, trong mắt không khỏi sáng ngời.

Thân như Du Long, kiếm như Kinh Hồng.

Tức khắc, chỉ thấy điệp ảnh tung bay, dáng người trắng bạc kia tung hoành ra sắc thái mãnh liệt trên màu máu.

Lưu loát mà không lưu tình chút nào.

Nhưng thấy trên lôi đài, bốn người chiến thành một đoàn, kiếm khí những nơi đi qua không chết cũng tổn thương, hạ thủ rất mạnh.

Đám hải tặc chung quanh giao thủ, thấy vậy nguyên một đám tránh một phương này, bọn họ mặc dù đều là cao thủ nhưng so với những người này thì khác nào đi chịu chết.

Bởi vậy, đao kiếm tán loạn trên lôi đài, dọn ra một khoảng đất trống cho bốn người, có thể thấy được thực lực của bốn người này.

Kim quang chói mắt, huyết sắc mê hoa.

“Keng.” Lợi kiếm đánh lên roi dài, một tiếng trầm đục nổ vang, roi dài Độc Long giao với kiếm quang ngân bạch, bay xéo đi ra ngoài, cắt thành hai đoạn, thanh tú nam tử xoay người một cái ngã nhào xuống, nôn ra một ngụm máu tươi.

Cùng lúc đó, Mạc Tĩnh chỉ cảm thấy khí tức trong nội tâm loạn lên, lần này cứng đối cứng khiến khí tức của nàng rối loạn, trong thân thể mặc dù có ba tầng nội lực Minh Dạ cho nhưng dù sao cũng không phải là của mình, nội lực của mình chỉ có năm thành, phen này tiêu hao, còn lại năm thành, ứng phó với đám cao thủ ba đại lục đã quá hết sức rồi.

Hồi kiếm trở lại, một kiếm chặt ra sau lưng Hộ vệ Trần gia, sát khí trong màn mắt lóe lên, nàng vẫn có thể làm được, ba người liên thủ, hừ, nàng sợ gì chứ.

Thân thể ngã xuống, nam tử dùng roi cũng đã kiểm tra được công lực của Mạc Tĩnh, lập tức không kịp bảo vệ mình, vận khởi toàn bộ nội lực, trong tay còn thừa lại một nửa cây roi Độc Long, hung dữ vọt tới chỗ Mạc Tĩnh.

Độc Long phá không, thanh thế kinh người.

Đồng thời, nam tử độc nhãn và cùng thị vệ Trần gia bên cạnh kia vừa thấy, một đao một kiếm liền đâm tới cổ và trái tim Mạc Tĩnh, vốn là toàn lực ứng phó, dùng sinh mệnh đánh cuộc.

Đây là muốn đồng quy vu tận, Trần gia thật sự không tiếc bất cứ giá nào muốn nàng chết.

Tránh cũng không thể tránh.

Nàng cắn răng, thân hình mãnh liệt lóe lên, chống lại một kiếm kia của thị vệ Trần gia, thân hình xê dịch, nhượng một chút khoảng cách, dùng vai trái đỡ một kiếm về trái tim kia.

Trường kiếm nhập vào cơ thể, máu văng khắp nơi, trường kiếm của Hộ vệ Trần gia thẳng tắp đâm vào vai trái Mạc Tĩnh, lệch khỏi trái tim của Mạc Tĩnh, lồng mày hộ vệ Trần gia khễ động, lập tức trở tay muốn rút trường kiếm ra.

Nhưng Mạc Tĩnh muốn chính là thời điểm trì hoãn này, nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, lập tức thấy thân hình Mạc Tĩnh chẳng những không lùi, ngược lại càng tiến về phía trước, dùng lực đầu vai ngăn cản rút trường kiếm ra, khoảng cách giữa hai người lập tức thu nhỏ lại.

Trường kiếm ngang trời, đâm ra nhanh như tia chớp.

Máu vỡ toang, màu máu đỏ tươi từ trên gáy Hộ vệ Trần gia bắn ra, văng tung tóe lên người Mạc Tĩnh.

Không kịp xem xét hộ vệ Trần gia vận vẹo, tiếng roi dài sau lưng xé gió đã đến bên tai, Mạc Tĩnh đá một cước vào trên người gã, mượn lực thân thể phi tốc ngã ra sau, thân eo hoàn toàn hướng về sau, dưới chân điểm một chút, thân thể áp xuống mặt đất nghiêng nghiêng bay nhanh về phía trước.

Trường kiếm màu bạc theo nhanh chóng rời khỏi vai nàng, máu tươi lập tức văng khắp nơi, mà Mạc Tĩnh lại dường như không biết đau là gì, lồng mày cũng chẳng nhăn lấy một cái.

Dùng bản thân tổn thương để lấy mệnh của địch, thật ngoan độc.

Roi dài phá không mà đến, dường như đánh tới mũi Mạc Tinh, hung dữ đánh lên thân thể Hộ vệ Trần gia vẫn chưa ngã xuống, chỉ nghe phịch một tiếng nhẹ vang lên, nửa người nam tử Trần gia kia trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, gãy đôi.

Sức mạnh như thế, nếu như Mạc Tinh chậm một bước...

Không để Mạc Tinh có thời gian suy nghĩ, thân thể dán trên mặt đất vẫn chưa đứng lên, đại đao trên đỉnh đầu gào thét bổ tới, cũng nhanh như tia chớp hung ác bổ xuống đầu nàng, nam tử độc nhãn đã tấn công đến.

Thân thể Mạc Tinh lúc này dường như dán lên mặt đất, vừa thấy thế này không kịp biến chiêu, cắn răng, vung kiếm chống lại cuồng đao này.

Chân khí mạnh mẽ, một thân nội lực của Mạc Tinh toàn bộ ngưng tụ ở cổ tay, trở tay chống lại cuồng đao này.

Kiểm đối với đao, cho tới giờ chưa ai thắng nổi.

“Keng.” Một tiếng va chạm sắc nhọn cực kỳ vang lên, trường đao ầm ầm chống lại trường kiếm.

Cuồng đao thể đại, thoáng cái trường kiếm đã bị hung dữ đè ép xuống.

Cổ họng Mạc Tinh ngòn ngọt, năm thành nội lực cũng đâu không lại người này.

Chẳng quan tâm mùi vị ở trong miệng, màn mắt sáng trong đột nhiên bắn ra sát khí, lần trước không thể giết chết nàng, hôm nay cũng đừng có mơ, Băng Vũ Nguyệt nàng không phải là người ai cũng có thể chém giết.

Hàm răng nghiến chặt, nội lực toàn thân Mạc Tinh ừn ừn, tuyệt không thể kháng quá một đao kia.

Khí như hàn băng, Mạc Tinh được ăn cả ngã về không liều mạng nguyên lai thương thế càng nặng thêm, nội lực khô kiệt, trở tay cầm kiếm đã bị áp chế bởi cuồng đao xông lên.

Không được, kinh đạo nàng còn chưa phát ra, độc nhãn cuồng đao đã điên cuồng áp chế trường kiếm của nàng, khí tức trong tay dần dần yếu đi, cả người cứng ngắc trong nháy mắt, gục ra phía sau, áp lực dồi dào lấp biển lập tức biến mất không thấy đâu.

Trong lòng Mạc Tinh tức khắc được buông lỏng hít một hơi, ánh mắt lướt qua, sau lưng độc nhãn cuồng đao chính là Lâm Sơn một thân màu đỏ máu nắm trường kiếm.

“Lên.” Một tiếng quát chói tai, Lâm Sơn cầm kiếm nhảy lên, đưa lưng về phía Mạc Tinh một kiếm cũng đủ tiễn tên hải tặc sau lưng về quê.

Mạc Tinh thấy vậy liền biết rõ Lâm Sơn là giúp nàng, nuốt một ngụm máu tươi ở cổ họng xuống, một chưởng đập trên mặt đất, xoay người nhảy lên lưng tựa lưng cùng Lâm Sơn, bắt đầu liên thủ đối địch.

Lúc này, đã không cách nào tránh lui, chỉ có thể chém giết.

Nắng gắt như máu, Tu La sát tràng.

Một nam một nữ, hai thân đỏ máu, liên thủ tung hoành.

Ánh mặt trời màu vàng chiếu vào trận Tu La, ánh vàng chiếu rọi vào màu đỏ tươi, đẹp đến kinh người.

Minh Dạ vẫn bình tĩnh quan sát một màn này, lúc này híp mắt, nắm đấm nắm chặt chậm rãi giãn ra.

Ánh mắt tập trung khóa chặt vào Mạc Tinh đang tung hoành trong trận Tu La kia, trên bầu trời ánh sáng màu vàng chiếu xuống, bao vây lấy dáng người huyết sắc kia, bay múa như nhện nhào lên vô số lưu quang tràn ngập các loại màu sắc, dường như choáng váng người nhìn.

Đôi mắt khắc nghiệt kia, đôi môi đóng chặt, trường kiếm sắc bén, xinh đẹp và mạnh mẽ như vậy, ý chí kiên cường và trang sức màu đỏ cũng nhảy múa, mềm mại kiên cường như vậy.

Đây là một sư tử đẫm máu.

Ám quang trong mắt lóe lên, khóe miệng Minh Dạ chậm rãi hiện lên nụ cười khê mị hoặc chứng sinh.

Ngón tay chậm chạp lướt qua từ giữa lông mày, ánh mắt đỏ sẫm hiện lên một tia yêu quang.

Mèo con này, sao trước đây không phát hiện ra nhìn nàng thuận mắt như vậy nhỉ.

Chương 21: Chuyện Xấu

Trên mặt tràn đầy nét cười tà mị như hòa cùng ánh chiều tà tàn huyết. Lúc này trên lôi đài không còn nhiều người nữa, quá nhiều người đã ngã xuống, lúc này còn lại nguyên một đám người đắm chìm trong bể máu, đồng thời vây công lấy hai người Mạc Tinh và Lâm Sơn.

Đúng, là vây công.

Ban đầu, tất cả thế lực hải tặc đều đơn đả độc đấu, bởi vì không có ai để có thể tin tưởng, cũng không có ai để có thể dựa vào, chỉ có thể dựa vào chính mình, nhưng chém giết như vậy ngược lại không có nhắm vào ai, mà bây giờ Mạc Tinh và Lâm Sơn tụ hợp, sức mạnh phô trương, phần đông hải tặc lại không phải người ngu, lúc không có đối thủ cụ thể, lúc từng người chém giết, đến khi có một thế lực cường đại có thể uy hiếp đến mình, như vậy liên thủ cùng giết âu cũng là bản tính con người.

Trong phút chốc, trên lôi đài còn lại trên trăm người, tất cả đều đồng nhất nhắm đầu mũi giáo vào Mạc Tinh và Lâm Sơn.

Trên khán đài, sứ thần Tam đại hải vương vốn không có bất kỳ biểu cảm gì, lúc này trong mắt từng người đều có hào quang chớp động, không tự lại thì không nói làm gì, tự lại nhất định phải chết, Đông Hải vốn chính là đối thủ lớn nhất, thế này thì đã không còn là đối thủ nữa.

Màu đỏ của trời chiều bao phủ trên lôi đài, trên khán đài còn lại hải tặc đầu lĩnh vẫn chưa ra tay, Mục Xích Dục Liệt nhìn chăm chăm vào lôi đài chém giết, nơi đó liên quan đến thành bại.

“Àm.” Một tiếng va chạm kịch liệt, tứ chi Mạc Tinh mềm nhũn, lui về phía sau một bước, không ngờ ngay lúc đó Lâm Sơn sau lưng đột nhiên điên cuồng lui về phía sau, lực lượng như bão táp kia thật sự đánh lên Mạc Tinh phía sau hắn.

Mạc Tinh lập tức cảm thấy một sức mạnh cực lớn đánh tới từ sau, suy nghĩ chuyển ngay lập tức, ánh mắt lạnh lẽo nhú lại, máu tươi vẫn bị đè nén trong cổ họng phun ra, thân hình lao đảo, không vận lực chống đỡ, còn mượn sự va chạm kia của Lâm Sơn, thân thể bay thẳng ra ngoài.

Đồng thời, bên tai truyền đến tiếng Lâm Sơn: “Giã chết.”

Truyền âm nhập mật mới rơi vào trong tai Mạc Tinh, Mạc Tinh liền mượn lực bị đánh ra xa vòng vây, một đầu mới ngã xuống đất, thân thể giật hai cái, nhắm mắt lại.

Đám hải tặc bao quanh Lâm Sơn, vừa thấy Mạc Tinh toàn thân là máu, thương thế nặng như vậy, tất nhiên không lý nào sống nổi, lập tức nhắm ngay toàn bộ mũi giáo vào Lâm Sơn, điên cuồng công kích.

Mạc Tinh té trên mặt đất giả chết, thấy vậy lập tức lặng yên vận nội lực, nằng roi xuống vị trí rất tốt, lúc này những người còn lại trên lôi đài đã chuyển mục tiêu, không để ý nằng bên này, đúng là thời điểm tốt.

Nàng lập tức không để ý thương thế, bắt đầu bắt chước cách Minh Dạ ra tay.

Dưới chiều tà, mùi máu tươi dày đặc phiêu đẳng, bao phủ cả một vùng trời.

Bóng người tung bay, trong ánh chiều tà, một kiếm xuyên thấu qua hông Lâm Sơn, đệ nhất tướng Đông Hải ngã xuống.

Đám hải tặc thấy không còn đối thủ chung, lập tức lại hỗn loạn chém giết lẫn nữa, bây giờ đã không còn bao nhiêu người nữa, chỉ cần chống đỡ thêm chút nữa thôi là có thể có được Hải thần tượng, có thể có được địa vị và tài phú vô biên, tất cả mọi người trên lôi đài đều điên rồi.

Mà trên khán đài, tất cả đầu lĩnh cũng sắp điên rồi, dường như mọi người đều đứng lên, nhìn chăm chăm vào từng biến hóa nho nhỏ trên lôi đài, bầu không khí khẩn trương áp lực, khiến tam hải sứ thần vẫn yên lặng cũng nghiêm túc lên.

Mặt trời chiều ngã về tây, trong hào quang vạn tượng, chỉ có Minh Dạ tóc bạc yêu nhan vẫn mỉm cười, vẫn lười biếng.

*yêu nhan: dung nhan yêu nghiệt

Ánh nắng cuối cùng cũng chìm xuống cuối chân trời, vạn bó đuốc nhen nhóm khắp hội trường, chiếu rọi rõ ràng tràng cảnh trong hội trường

Người càng ngày càng ít.

Máu càng ngày càng đậm

Mùi máu tanh dày đặc, như xộc thẳng trời xanh, dưới ánh lửa chiếu rọi, lôi đài như phủ sắc đỏ thẫm vô biên vô hạn.

Đêm tối khát máu đã đến.

Thắng bại sắp rõ, người đập lên ngàn thi thể sắp xuất hiện.

Trên lôi đài, chỉ còn lại hai người, một người chậm rãi ngã xuống, thi thể trên lôi đài nhuộm đầy hoa máu, chỉ còn lại có một người còn một hơi thở.

“Ha ha, Bách Trục Vương ta thắng rồi, Hải thần tượng là của ta, Bách...” Trên khán đài, cuối cùng cũng chỉ còn một người còn đứng, đại biểu thể lực hải tặc, điên cuồng cười như điên, nào có thể đoán được, một lời còn chưa nói hết, hai mắt hưng phấn đột nhiên tròn to.

Trên lôi đài bỗng nhiên xuất hiện một mấy bóng người một chiều giết gọn.

Mà trên mặt ba hải sử thần Nam Hải, Bắc Hải, Tây Hải chậm rãi hiện lên nụ cười nhạt, người thắng cuối cùng nói còn quá sớm.

Giao thủ, chém giết, mấy bóng người nhanh chóng xông vào hội đồng một người, sau đó một đấng người bị trắng ngã xuống.

Ánh lửa trong gió biển chập chờn lay, lờ lờ nhấp nháy, vũ lực có thể quyết định hết thảy, nhưng có đôi khi đầu óc lại càng có tính quyết định hơn.

Trong ngọn lửa, Minh Dạ vuốt chén ngọc trong tay, lưỡi biếng tựa lên mặt ghế thưởng thức mỹ tửu.

“Àm, âm âm” Âm thanh nổ mạnh liên tiếp truyền đến, mấy bóng người kia chấn động, ba người ngã xuống, hai người đứng vững.

Một ngày liều mạng chém giết, cho dù bây giờ vác thêm trang bị, lúc này cứng đối cứng cũng không phải là ý hay, tuy còn hai người đứng trên lôi đài nhưng động tác chậm đến nỗi ốc sên cũng phải bái làm thầy, tất cả mọi người đều mắt nhìn một hướng, xem ai có thể bóp cổ ai.

Đêm tối như nước trôi qua rất nhanh.

Ngẩng đầu nhìn phía chân trời, ánh sao dưới màn đêm cũng tỏa sáng vô biên, khóe miệng Minh Dạ chậm rãi phác họa một nụ cười vui vẻ kiêu ngạo, ngón tay gảy nhẹ một cái trên chén ngọc, thì thào như tự nói: “Nên kết thúc rồi.”

Tiếng nói chưa dứt, thế cục trên lôi đài đột nhiên thay đổi, chỉ thấy một ánh kiếm hiện lên, hai hải tặc đang đối chiến đồng loạt ngã xuống.

Sau lưng hai người bọn họ là người vốn đã sớm ngã xuống đang đứng sừng sững, Lâm Sơn.

Yên tĩnh tuyệt đối, gió biển hiu hiu, thổi lên mùi máu nồng đậm.

Mạc Tinh già chết trên lôi đài đang nghiên cứu thủ đoạn của Minh Dạ, nghe thấy động tĩnh lập tức mở mắt ra nhìn thử.

“Bóp bóp bóp...” Sau mấy giây yên tĩnh, âm thanh vỗ tay thừa thốt truyền đến, sử thần Nam Hải nhìn người cuối cùng đứng vững, Lâm Sơn, y chậm rãi quay đầu nói với Minh Dạ: “Người của Âm Hoàng quả nhiên là cao thủ.”

Minh Dạ miễn cưỡng nói: “Quá khen.”

Dứt lời, mắt nhìn Lâm Sơn đứng trên lôi đài một thân là máu, tay Minh Dạ vung lên, cũng không để ý còn bao nhiêu là hải tặc đầu lĩnh trên khán đài hung tàn nhìn chằm chằm, cao giọng nói: “Đã như thế, Đông Hải ta không chối từ nữa, mở.”

Theo tiếng nói của hắn, giữa lôi đài phủ kín máu và thi thể, tượng Hải thần lại hiện ra lần nữa.

Chung quanh vang lên tiếng hít khí, mùi máu hòa mùi đất kích thích bản tính khát máu của đám hải tặc, bọn họ bắt đầu hô hấp kịch liệt, trong mắt lộ ra huyết quang nguy hiểm như dã thú.

Xa xa đứng trên lôi đài, Lâm Sơn thấy vậy thì chóng đờ thân thể từng bước một đi đến Hải thần tượng.

Mạc Tinh nằm trên đất gần như có thể nghe thấy mỗi một bước của Lâm Sơn, tiếng hít thở trên khán đài nặng nề.

Tay áo nhẹ phẩy, Minh Dạ chậm rãi đứng lên, nhìn tất cả mọi người phía dưới cao giọng nói: “Hôm nay thắng bại đã phân, Đông Hải ta...”

“Vèo, vèo, vèo.” Mới mở miệng, đột nhiên vài tiếng sắc nhọn đã phá bầu trời đêm bay về phía Minh Dạ, Lâm Sơn và tam hải sử thần.

Cùng lúc đó, mấy bóng đen phá không mà đến, phóng tới tượng Hải thần giữa lôi đài.

Nhanh như chớp.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Hàn Chiêu Quốc

Minh Dạ lập tức nhú hai mắt, vẻ khát máu trong mắt luân chuyển, hừ lạnh một tiếng, chưa kịp phản nộ hét lên, nét mặt đã đột nhiên biến đổi: ”Phụ cốt châm.” Trong ngọn lửa, một vật bắn đến trước người Minh Dạ, to cỡ nắm tay, phát ra ánh sáng đen, bên trên hắc xác gồ ghề, có cảm mấy thứ nhọn nhọn cao cao, nhìn sơ như một cái quả cầu sắt gai, nhanh chóng mãnh liệt.

Hắn vừa thét xong, cảnh tượng trước mắt đột biến, tam hải sứ thần vốn không thay đổi sắc mặt bây giờ đồng thời biến sắc, vung chưởng lực ra, không kịp thu về.

“Hàn Chiêu quốc.” Đám hải tặc còn lại trên khán đài nghe Minh Dạ quát lạnh thì trên mặt biến sắc, không kiềm chế thốt ra.

“Mau tránh ra.” Nương theo một tiếng này, cách Minh Dạ, tam hải sứ thần, đầu lĩnh hải tặc gần đó mặt không chút máu, không kịp chú ý trước mắt có gì, người liền né ra xa.

Phụ cốt châm chính là độc môn ám khí của Lịch gia Hàn Chiêu quốc, bên ngoài bình thường, nhưng một khi va chạm lập tức nổ tung, bên trong ẩn chứa hơn ngàn ngàn châm mảnh như lông trâu, kim tiêm mang độc, gặp máu liền theo mạch máu chạy lưu động, trực tiếp phá nát tâm mạch, chính là ám khí vô cùng lợi hại, mà Lịch gia này tuy là người trong giang hồ nhưng dường như không ai không biết, Lịch gia cho tới bây giờ đều là một phần của triều đình Hàn Chiêu.

Ám khí phá không, khí thế hung tàn.

Trong mắt Minh Dạ lóe lên ám quang, tay áo vung lên, thân hình không lùi không tránh, ngược lại duỗi tay phải thủ thế trên không, như nghênh đón phụ cốt châm đang bắn tới.

Nhìn như chậm chạp nhưng kì thực lại nhanh vô cùng, trong chớp mắt, bàn tay Minh Dạ đã chạm tới quả cầu sắt màu đen, chỉ thấy Minh Dạ khẽ động tay, tay phải sắp bắt được quả cầu sắt, nháy mắt, quả cầu sắc đột nhiên nặng xuống, một lực lượng vô hình kéo quả cầu sắt chìm xuống, ngay sau đó cổ tay Minh Dạ khẽ đảo, lòng bàn tay như hấp thụ lấy quả cầu sắt kia, xoay tròn lật qua lật lại rất nhanh.

Xoay tròn mấy cái, quả cầu sắt kia đã rơi vào trong tay Minh Dạ, một chút phản ứng cũng không có.

Hộ vệ bên người Minh Dạ không nhúc nhích, đám hải tặc đã bỏ chạy xa đồng thời thở phào một hơi.

Mà bên kia, đám người tam hải sứ thần cũng không dám tự nhiên đón một cái phụ cốt châm này như Minh Dạ, nguyên một đám thân pháp siêu quần đều né sang bên cạnh, nháy mắt, đám đầu lĩnh hải tặc bên cạnh bọn họ không kịp tránh, một tràng gào khóc thảm thiết vang lên.

Mà lúc này trên lôi đài, Lâm Sơn tiến đến Hải thần tượng nghe Minh Dạ quát thì không dám đỡ, không kịp lấy Hải thần tượng, chỉ quay đầu nhìn phía sau, liếc mắt một cái liền điên cuồng lẩn sang bên cạnh.

Phụ cốt châm bắn về phía hắn, phịch một tiếng đập vào lôi đài, ngàn vạn độc châm như sợi tóc bắn ra.

Mạc Tinh vẫn giả chết đã mở mắt ra nhìn hết thấy, lúc này vừa thấy như thế thì biến sắc, Lâm Sơn né ra một lối, phụ cốt châm thẳng tắp nện vào lôi đài trên góc Tây Bắc, cách nàng không xa.

Má nó, quân chi giả chết nữa, Mạc Tinh một tay nhắc tử thi bên cạnh lên chắn ngang trước mặt mình, một chưởng đánh xuống mặt đất, thân hình như kiếm lúi nhanh lại.

Nàng nhanh, nhưng lông trâu châm vô thanh vô tức nhanh hơn, bó đuốc chiếu rọi xuống, dường như chỉ thấy hắc cầu châm chọt lóe lên, bao phủ toàn bộ một khu vực, phủ lên người nàng.

Trong mắt Mạc Tinh nghiêm túc hẳn lên, không đợi nàng phản ứng, bên người đột nhiên nhoáng lên một bóng người, bên hông xuất hiện một cánh tay ôm ngang hông nàng, một luồng nhiệt lực truyền đến, lập tức phong bế huyết đạo của nàng đồng thời phi thân về hướng ngược lại, cùng lúc đánh một chưởng phách không chưởng, những ngân châm tiên phong bị một chưởng này oanh chấn, rơi tã lả.

Xoay người bay ngược lại, trong khoảnh khắc đã đứng bên ngoài lôi đài, tóc bạc bên đôi má thổi qua, trong ánh lửa bập bùng như được nhuộm đỏ, Mạc Tinh không cần quay đầu lại cũng biết người đứng phía sau là Minh Dạ.

Giữa lông mày hơi nhíu, ném tử thi trong tay, nàng đã không có nội lực, tử thi chết tiệt này nàng nhắc không nổi.

Phụ cốt châm đến nhanh, rơi xuống đất cũng nhanh, lúc này có thể bắn trúng cũng đã bắn trúng, bắn không trúng cũng đều tránh khỏi, một đám đầu lĩnh hải tặc chặt vật vụn phần bỏ lên từ trên mặt đất.

“Hải thần tượng đâu?” Bắc Hải sứ thần kêu to một tiếng, sắc mặt tái nhợt, trừng mắt nhìn bạch ngọc đài rỗng tuếch trên lôi đài, hét lớn.

Cứ như vậy trong nháy mắt, Hải thần tượng đã không cánh mà bay.

“Hải thần tượng, con mẹ nó...”

“Hàn Chiêu quốc...” Lập tức, một đám bị bắn trúng mắng chửi vang trời, đầu lĩnh hải tặc không bị bắn trúng cũng giận tím mặt.

“Có thích khách...” Vừa lúc đó, bên ngoài hội trường đột nhiên một giọng nói bộc phát rống to.

“Thật to gan, dám đến Hải Thần đại hội của ta giương oai, hoàn toàn không đem tứ hải ta để vào mắt.” Tóc bạc cuồng bay bay, Minh Dạ mặt thâm trầm, yêu nhan đen lại.

“Truy cho bốn vương.” Tay áo vung lên, Minh Dạ ôm Mạc Tinh phóng khỏi hội trường, trong hội trường, tất cả người Đông Hải, lập tức dốc toàn bộ lực lượng.

Trong hội trường tam hải sứ thần liếc nhau, trên mặt ai cũng thiết nộ, phần nộ quát: “Tất cả thuộc hạ Bắc Hải nghe lệnh, truy...”

“Tây Hải tất cả...”

“Nam Hải...”

Chớp mắt, những đầu lĩnh hải tặc không bị thương vừa xông khỏi hội trường, vừa liên tiếp phát lệnh, mấy vạn hải tặc tùm tùm lại bên ngoài hội trường nghe thấy, lập tức bắt đầu động.

Bởi vì lần này Đông Hải tránh để người đảm tiêu, thuộc hạ Cung Hải đảo cũng không nhiều, bởi vậy cũng không có nhiều tuần tra phòng thủ, lực lượng tứ hải đều ở đây, ai dám đến gây chuyện, chuyện này hoàn toàn là động thủ trên đầu thái tử, không ngờ thực sự có người đến động thủ, bởi vậy vấn đề này cũng không trách được Đông Hải, cho nên trong phút chốc, tất cả thế lực hải tặc có thể hoạt động, lập tức bắt đầu rục rịch, thế lực trên lục địa dám đến địa bàn bọn họ ra oai, hừ.

Thân thể mất hết sức, Mạc Tinh bị Minh Dạ giữ chặt trong ngực, chỉ cảm thấy hai tai ù ù, gió biển như vù vào mặt, đầu muốn khóc, nằng từ từ nhắm hai mắt không để ý tới hành động của Minh Dạ, bắt đầu nhớ lại thủ pháp điểm huyết của Minh Dạ, bắt đầu điểm vào huyết đạo.

Bên bờ biển lúc này đã có chút hỗn loạn, góc đông bắc, mấy chiếc thuyền tốc độ đã xuống nước, theo bốn phương tám hướng hòa vào đêm tối mênh mông.

Lên thuyền, nhổ neo ra khơi, thuyền Minh Dạ xuất phát đầu tiên, những người khác cũng nhanh chóng lên thuyền, lúc này người giữ thuyền vừa nghe mệnh lệnh của Minh Dạ đã lập tức nghiêm chỉnh điều động nhân thủ, hết thấy chỉ trong nháy mắt, Minh Dạ ngồi thuyền đã đuổi theo phương hướng thuyền tốc độ.

Sau lưng, mấy vạn hải tặc rậm rạp chằng chịt phóng lên thuyền, tiếng hét to, tiếng ra lệnh, tiếng va chạm lập tức vang lên một phương.

Thế lực tam hải vương dù sao cũng là thế lực lớn, thuyền Minh Dạ chỉ chậm mấy nhịp, thuyền tam hải sứ thần thuyền cũng đồng thời lao ra, đuổi theo hướng biển rộng mênh mông.

Trên bờ, thuyền ở tít bên ngoài lại dễ dàng thoát ra nhất, nhanh chóng ra khơi, bên trong loạn thành một tràng, từng chiếc từng chiếc thuyền hải tặc ra khơi, đuổi theo hướng thuyền chạy trốn.

Nháy mắt, trên mặt biển tối như mực đều là thuyền hải tặc.

Mạc Tinh bị Minh Dạ ôm trong ngực, theo Minh Dạ vào trong khoang thuyền, còn chưa đi đến vài bước, sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, Mạc Tinh vô ý thức trợn mắt nhìn phía sau.

Bầu trời hồng một vùng, sau lưng cả một biển lửa dữ tợn.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Ra Khơi

Bên bờ biển, những chiến thuyền không kịp chạy đều bị lửa lan, cháy rụi. Chỉ thấy trên góc đông bắc, trận đại hỏa mãnh liệt nháy mắt bốc lên, như chắn ngang một thông đạo, màu đỏ cam đẹp đẽ trong đêm tối tàn ra hào quang chói mắt, đúng là hướng mấy chiếc thuyền tốc độ kia rồi đi.

Thuyền hải tặc chưa rời đi lập tức đại loạn.

Nhưng lúc này chỉ mới là bắt đầu, gió trợ thế lửa, đêm tối, gió biển vù vù thổi qua, trận đại hỏa mãnh liệt kia lập tức dùng tốc độ lửa lan đồng cỏ tàn chung quanh, bao phủ các thuyền hải tặc đi qua.

Mà thuyền hải tặc xung quanh bởi vì trước kia không có nơi hạ neo, phải bám víu mấy thuyền lại mới có thể an ổn đỗ bến, lúc này trở thành một xâu chuỗi, người kết ta, ta nối người, dưới thế lửa như thế, cháy chum là điều không thể tránh.

Trong khoảnh khắc, đại hỏa như lan trên đồng cỏ, nuốt lấy thuyền hải tặc vốn làm bằng gỗ, hòa thiêu!

Tiếng kêu thảm thiết, chửi rủa, gào rống truyền tới từ rất xa bờ, dường như lại chấn vang bầu trời lần nữa.

Thuyền hải tặc xa tít bên ngoài không vướng bận có thể nhanh chóng ra khơi. Nhìn lại, bến bờ như đã không còn gì, chỉ có một ngọn đại hỏa thông thiên.

Ánh lửa kiêu diễm phản chiếu trong nước, màu sắc mỹ lệ cuồng ngạo trong đêm tối vô cùng tĩnh tế.

Nửa bầu trời hoàn toàn là ánh sáng màu đỏ.

Thuyền hải tặc ra khơi, không ai để ý đến thế lực hải tặc khác nhảy xuống nước, không có chuyện gì quan trọng hơn việc truy hồi tượng Hải thần tượng, luận võ không có phần thắng, lúc này im lặng đuổi theo, lấy lại được tượng thì là của mình, đây chính là cơ hội trời ban, hướng chỉ thế lực trên biển thiếu một thì địa phận của bọn họ sẽ càng lớn rộng, không bỏ đá xuống giếng đã là tốt rồi, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết, hừ, vọng tượng.

Ánh lửa chói mắt toát ra trong đêm tối nuốt lấy hết thấy.

Mạc Tinh lạnh lùng nhìn tình hình, trong mắt lóe lên sự băng lãnh, thủ đoạn thật ác độc.

“Có ý kiến gì sao?” Giọng nói tà mị đột nhiên vang lên bên tai, Minh Dạ cúi đầu nhìn gương mặt không biểu tình của Mạc Tinh, hơi ảm từ miệng phả lên vành tai Mạc Tinh.

Mạc Tinh nghe vậy thì không nói lời nào, dứt khoát nhắm mắt lại lười để ý tới Minh Dạ trước mặt, đồng thời bắt đầu đẩy nhanh khơi thông huyết đạo, đây là việc của Đông Hải, không quan hệ tới nàng.

Minh Dạ thấy vậy, khóe miệng cười như không cười, như giận như không, tuyệt không để ý tới ngọn lửa hung tàn đã sắp nhìn không thấy, nhẹ nhàng khẽ cắn vành tai Mạc Tinh, trầm thấp nói: “Bổn vương đã từng nói sau khi chúng ta trở về phòng sẽ từ từ tính toán với nàng, bây giờ có nên bắt đầu không nhỉ?”

Câu hỏi tu từ, vốn có trả lời cũng như không làm Mạc Tinh đang nhắm mắt cắn chặt răng, trên mặt hiện lên một tia giận dữ.

Minh Dạ lập tức cười to, nghiêng người ôm lấy Mạc Tinh, tâm tình như rất sáng khoái mà cười nói: “Về sau bổn vương có rất nhiều thời gian đến tính toán với nàng, hôm nay nên tha cho nàng một đường, cứ ngoan ngoãn dưỡng thương cho bổn vương.” Dứt lời, hắn vừa ôm Mạc Tinh đi vào khoang thuyền, vừa cười người cuồng bạo hôn Mạc Tinh.

Trên mặt nào còn nửa phần tái nhợt và phần nộ vừa rồi, tự nhiên như hắn là lữ hành trên biển mà không phải người bị đoạt bảo vật, lúc này đang liêu mạng điên cuồng đuổi theo.

Trên thuyền, thủy thủ Đông Hải cũng không có một chút nôn nóng hay cuồng nộ, việc người nào người đó làm, chính tề, yên tĩnh.

Mạc Tinh nghe Minh Dạ nói thế cũng không giãy dụa, mặc kệ cho Minh Dạ ôm nàng vào, hôm nay chém giết một trận, nàng thật sự là một mối vô cùng rồi, một kiếm trên đầu vai kia, lúc nàng ngã xuống giả chết đã điểm huyết đạo xung quanh, ngăn xuất huyết, nhưng lúc này nói cũng không hết lời đã cảm thấy đầu chóng váng, mắt máu quá nhiều, điều dưỡng là nhu cầu cấp bách.

Dọc theo boong tàu tiến vào buồng nhỏ trên tàu.

Thuyền Minh Dạ xác thực không giống với những thuyền hải tặc khác, trên thuyền xa hoa như ở vương cung Hàn Chiêu, như chuyển cả vương cung lên Minh Vương thuyền này, xa hoa không lồ, cảm giác như không phải trên thuyền mà là đang ở lục địa.

Ôm Mạc Tinh tiến vào khoang thuyền của hắn, tâm tình Minh Dạ rất tốt nhẹ đặt Mạc Tinh trên giường gỗ, bắt đầu băng bó miệng vết thương cho Mạc Tinh.

“Giời lắm.” Xé áo đầu vai Mạc Tinh, Minh Dạ mắt nhìn miệng vết thương xuyên vai, nhẹ nhàng cúi xuống, đầu lưỡi liếm vết máu loang lổ bên trên, đột nhiên khen một câu.

Thế này cũng không tổn thương trí mạng, ranh giới giết địch tự cứu như ngàn cân treo sợi tóc, quyết đoán máu lạnh như thế, đối với địch nhân hung ác, đối với chính mình càng tàn nhẫn hơn, không hổ là mèo con của hắn, như anh túc nỏ rộ.

Nâng tay ôm Mạc Tinh không phản kháng vào trong ngực, Minh Dạ ôn hòa bắt đầu tẩy rửa miệng vết thương cho Mạc Tinh.

Nước mát lướt qua miệng vết thương, cảm giác ngón tay hữu lực của hắn xoa nhẹ, Mạc Tinh vẫn nhắm mắt, cả người nổi da gà, trong lòng nổi lên sự chán ghét, ôn hòa, hừ, Minh Dạ trong ngoài không đồng nhất sẽ ôn hòa với nàng sao?

Cảm giác được Mạc Tĩnh bài xích, Minh Dạ lập tức nhướn mày, mắt đỏ sậm lên, lại là chán ghét, lúc nào trên mặt Mạc Tĩnh cũng hiện lên hai chữ này, ai cũng có thể biểu lộ ghét hấn, nhưng mèo con không được, người của hấn thì không được.

Ngón tay đang nhẹ lau miệng vết thương, bỗng nhiên tăng lực ấn mạnh xuống, Mạc Tĩnh lập tức bị kích đau, thân thể khẽ run lên.

“Con mèo nhỏ, tốt nhất nên nghe lời, nếu để bản vương lại trông thấy vẻ mặt như thế của nàng thì đừng trách bản vương...”. Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, có tí ti giận dữ.

Mạc Tĩnh mở mắt ra, chống lại đôi mắt đỏ sậm gần trong gang tấc, đôi mắt như đang cười, nhưng sau trong đó như có hỏa diễm thiêu đốt.

Lạnh lùng liếc Minh Dạ, mặt Mạc Tĩnh không biểu tình lại nhắm mắt, bây giờ nàng không tranh giành cùng hấn, bây giờ nàng nhẫn, nhanh thôi, hấn sẽ biết chọc tới nàng sẽ phải trả một cái giá rất lớn.

Minh Dạ thấy Mạc Tĩnh nhắm mắt lại không để ý tới hấn, thu liễm trầm mặc thì không khỏi nở nụ cười, duỗi tay lấy được bên cạnh Mạc Tĩnh nói: “Lúc này mới nghe lời.” Động tác cũng không ác liệt nữa, nhẹ nhàng thoa thuốc.

Trong phút chốc, trong khoang thuyền yên tĩnh chỉ truyền đến âm thanh bôi thuốc.

Một loại mập mờ, đối nghịch, ẩn nhẫn, vô số cảm xúc hỗn tạp lơ đãng trong không khí.

Bên ngoài khoang thuyền, sóng đập vào thuyền, xen lẫn âm thanh chiến thuyền phi tốc đi chuyển và tiếng chửi quát chói tai phía xa, đêm nay có lẽ chỉ vừa bắt đầu.

Bốn chiếc thuyền cướp tước Hải thần nhanh, đám hải tặc sau lưng nổi gót tới cũng không chậm, bốn thế lực điên cuồng đuổi theo, trên Đông Hải triển khai một trận đuổi giết.

Một thế lực truy kích do Minh Dạ cầm đầu, hai mươi đến ba mươi chiếc thuyền hải tặc uống đủ gió đang hùng hổ lướt trên mặt biển.

Minh Dạ lấy được tốt nhất trên tàu ra vì Mạc Tĩnh, lúc này trong khoang thuyền chỉ còn lại một mình Mạc Tĩnh, Minh Dạ không có ở đây, Mạc Tĩnh lập tức bắt đầu trùng kích huyết đạo, lúc này ra khỏi khu vực Đông Hải, đây là cơ hội ngàn năm khó gặp, nàng nhất định phải nắm chắc.

Yên tĩnh, toàn bộ bên trong khoang thuyền chỉ có tiếng hô hấp của Mạc Tĩnh.

“Chớ lên tiếng, muốn mạng sống thì không cho phép gây phiền phức với Mạc Tĩnh.” Bên trong yên tĩnh, cách đó không xa có một tiếng như muỗi vo ve phát ra.

“Ca, đây là lúc nữ nô kia suy yếu, là thời điểm động thủ tốt nhất, ta giết nàng. Dạ ca ca nhiều lắm là nổi giận, hấn sẽ không...”

“Sẽ không làm gì chúng ta sao? Muội quá ngây thơ rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Một Mũi Tên Trúng Hai Đích

Có âm thanh loáng thoáng truyền đến, là Ngọc Kỳ Vương và Nhã Ngư.

“Ca, ý ca là gì?”

“Có ý gì ư, hôm nay muội còn không thấy rõ ràng sao, một mũi tên này là do ai đốt? Còn ai có thể ra tay chứ? Ai dám giở trò sau lưng thế lực Đông Hải?” Đường như vừa trào phúng vừa áp lực, giọng Ngọc Kỳ Vương nhỏ tới mức chút nữa là không nghe được.

Hình như y biết rõ Nhã Ngư không có năng lực lý giải, sau khi trầm mặc trong nháy mắt, Ngọc Kỳ Vương thở dài một cái nói: “Tin Hải thần tượng vừa ra, đến nhanh nhất không thể nghi ngờ chính là Đông Hải và các thế lực gần đây dựa vào Đông Hải, vậy mà lại bị vây bên trong thuyền, muội nhìn xem, hôm nay những thế lực bên trong thuyền, có ai có thể thoát khỏi.”

Mạc Tĩnh ngưng khí giải huyết, những lời này đều nghe lọt vào trong lỗ tai, vừa rồi lửa cháy lập tức lan ra như đại hỏa trên đồng cỏ, tí mãi bên ngoài cũng không quá sợ, tận cùng bên trong nhất định sẽ không có một chiếc thuyền hải tặc nào trốn thoát.

“Giết Vương, Hải Lâm vương, Bách Triệp Vương, Lệ Vương, cùng Vương... vân... vân, thế lực chung quanh Đông Hải, muội thấy có ai trốn thoát

được không?”

“Bọn họ sao, chết thì chết, hàng ngày đều đoạt địa bàn với chúng ta, chết thật tốt. . .”

“Muội thì biết cái gì, Minh Dạ của Đông Hải là một kẻ ích kỷ, Âm Đảo chúng ta và vô số thế lực chung quanh liên thủ mới có thể áp chế được hắc khuếch trương, hình thành kiềm chế, bây giờ những thế lực này đều bị diệt, còn lại một mình Âm Đảo chúng ta vốn không đủ nên chuyện, Đông Hải về sau còn ai là đối thủ của Minh Dạ nữa? Ai còn dám không nhìn mặt hắc mà sống, hắc muốn tiêu diệt ai không phải dễ như trở bàn tay hay sao, Âm đảo chúng ta sẽ không có một chỗ cắm dùi*.” Giọng nói Ngọc Kỳ Vương lạnh như băng.

*không có một phần lãnh thổ nào để sinh sống làm ăn

“Ca, điều này. . . Điều này không thể nào.” Giọng Nhã Ngu bắt đầu bất ổn.

“Không thể nào sao, hừ, Nhã Ngu, chuyện Hải thần tượng lớn như thế, Nhị chủ Tước Vũ và Tam chủ Lê Xuyên của Đông Hải có xuất hiện không? Nếu không động tay động chân, những thuyền này là giấy u, thoáng một cái, toàn bộ đều bị thiêu cháy, Nhã Ngu, muội còn quá non nớt, đoán chừng bây giờ thủ hạ của Dạ ca ca của muội đang chiếm đoạt những thế lực đã mất đi thủ lĩnh kia rồi.”

Nhã Ngu hiển nhiên không nghĩ tới những việc. . . này, trong phút chốc đứng im tại chỗ, hoàn toàn yên tĩnh.

Mạc Tinh từ từ nhắm hai mắt giải huyết đạo, không lên tiếng, cũng không cử động.

“Nhưng. . . nhưng Dạ ca ca. . . Ra tay như vậy, không sợ tất cả các thế lực ở tứ hải. . . Tìm huynh ấy gây phiền toái sao? Dùng Đông Hải chống lại tam đại thế lực thì sẽ không có phần thắng, Dạ ca ca sẽ không ngốc như vậy đâu.” Cả buổi Nhã Ngu mới lẩm bẩm được hai câu.

“Tứ hải gây phiền toái ư? Muội không thấy tam đại thế lực hắc đều để cho chạy thoát rồi sao, hắc cho thời gian để tam đại thế lực khác có thể đào thoát, chỉ diệt hết thế lực của Đông Hải, tam đại thế lực kia ai sẽ quản đến chuyện bên này. Và lại, tam đại thế lực là quần hùng tách rời, Minh Dạ sao có thể để cho ba hải vương xen vào, giúp bọn họ thu thập thế lực nhỏ bé, để cho chạy thoát, lại để cho bọn họ tiếp tục náo động, suy tính này thật tốt, vì sao ngay từ đầu ta thật không nghĩ tới, đến bây giờ mới hiểu được.” Y dám mạnh một đấm, giọng nói tràn đầy hối hận.

“Nhưng. . . Đêm đó Dạ ca ca vẫn đối với chúng ta rất tốt, huynh ấy vẫn mang chúng ta đi theo, chứng tỏ. . .”

“Chúng tỏ cái gì, nếu như ta nhìn ra có cái gì không đúng, đuổi theo hắc lên thuyền của hắc ngay lập tức thì bây giờ chúng ta đã sớm táng thân trong biển lửa rồi.”

Lời này vừa nói xong, mãi lâu sau cũng không thấy tiếng đáp lại, hiển nhiên Nhã Ngu đã bị dọa.

Trầm mặc nửa ngày, Ngọc Kỳ Vương vỗ nhẹ Nhã Ngu nói: “Sau này đừng đi trêu chọc người của Minh Dạ nữa, hắc để cho chúng ta lên thuyền chính là vì ta còn giá trị lợi dụng đối với hắc, lúc trước hắc bỏ qua cho muội, nếu như có lần nữa, cho dù ta có thể dùng được cũng không thể khiến hắc cho chút mặt mũi nào nữa đâu, Nhã Ngu, hãy bỏ đi ý nghĩ này, Minh Dạ là người không phải muội có thể lấy, quần đảo Ngọc Kỳ của chúng ta cũng không phải còn có thể xưng huynh gọi đệ với hắc như hôm qua nữa đâu.”

Lời nói bất đắc dĩ nương theo tiếng bước chân xa xa, dần dần biến mất trong tai Mạc Tinh, sau cùng là yên tĩnh hoàn toàn.

Mạc Tinh chậm rãi mở mắt ra, đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ đã bắt đầu trở nên trắng xóa.

Thiên hạ này cũng không phải hoàn toàn đều là người ngu.

Chỉ tiếc muộn như vậy mới nhìn ra, hơn nữa vẫn chỉ nghĩ đến lợi ích bản thân trước mắt như trước, không trông thấy việc Minh Dạ chính thức bắt tay vào làm.

Một khi đã ra tay sẽ dễ dàng gây chú ý, ném tai họa ngập đầu ở Đông Hải hôm nay cho Hàn Chiêu quốc trước mắt tất cả mọi người, chuyển dời tất cả mũi nhọn lên Đông Hải sang đại lục Hàn Chiêu.

Có lẽ những người khác sẽ không nhìn ra thật giả, nhưng Lịch gia Hàn Chiêu thì Mạc Tinh đã quá quen thuộc, nàng sao lại có thể không nhận ra chuyện bất thường.

Chỉ là không muốn biểu hiện rõ ràng để không có bất kỳ ai nhìn ra sự khác thường.

Mất lạnh như băng, hào quang lóe lên, hai mắt Mạc Tinh nhắm nghiền một lần nữa, chuyện của Đông Hải không có quan hệ với nàng, giao việc hòa thiêu cho đại lục Hàn Chiêu cũng không phải không có chỗ tốt với nàng, bây giờ thoát khỏi sự khống chế của Minh Dạ mới là điều quan trọng nhất.

Ngón tay điểm nhẹ, nàng bắt đầu gấp rút điều tức.

Gió biển vù vù thổi qua, bầu trời hiện màu trắng, nắng gắt chiếu trên mặt biển, sóng biển lăn tăn.

Thuyền chạy rất nhanh, hành động của Minh Dạ như thói quen trên biển, nhất thời tất cả các thuyền cũng không đuổi kịp hắc, cứ như vậy, xa xa có thể thấy được thuyền đang đuổi theo.

Thoảng một cái đã qua ba ngày, phần đông thuyền hải tặc đã sớm ra khỏi phạm vi thể lực của Đông Hải, đi sâu ra biển.

Thương thế Mạc Tinh đã khôi phục rất nhanh, thuốc Minh Dạ đưa không biết thành phần gì mà hiệu quả rất tốt, vết thương một kiếm xuyên qua mà chỉ ba ngày ngắn ngủn đã bắt đầu đóng vảy, hết thảy đều phát triển theo hướng Mạc Tinh suy tính.

“Vương, tất cả cung trên hải đảo đã bị diệt.” Giọng nói trầm thấp vang lên, người tới đẩy cửa khoang thuyền đi tới chỗ Minh Dạ, nghe giọng thì chính là Lâm Sơn.

Mạc Tinh nghiêng người dựa vào cửa sổ bên thuyền, không quay đầu lại.

Minh Dạ thấy vậy cũng không giận, vừa đi tới chỗ Mạc Tinh vừa chậm rãi ừ một tiếng nói: “Bên Sát đảo vẫn chưa có tin tức sao?” Rõ ràng là không kiêng kị Mạc Tinh.

Lâm Sơn một thân quần áo thoát nhìn cũng không bị trọng thương gập đầu nói: “Bên Nhị chủ vẫn còn chưa có tin tức đưa về, có lẽ vẫn còn đang họp nhất.”

Đi đến bên người Mạc Tinh ngồi xuống, Minh Dạ cười nhẹ nhướn lông mày nói: “Vậy tới đại lục Hắc Lịch chơi chút nhĩ?”

Hướng đi bây giờ đúng là hướng phía đại lục Hắc Lịch mà đi, muốn đuổi theo như vậy chính là một mực chạy giết đến Nam Hải, thẳng đến đại lục Hắc Lịch.

“Nhị chủ và Tam chủ sẽ phản nản.” Không trở về tiêu diệt thế lực, thống nhất cục diện, ném nhiều chuyện như vậy cho Nhị chủ Tước Vũ và Tam chủ Lê Xuyên, còn muốn chạy tới đại lục Hắc Lịch chơi, trở về sẽ bị hai chủ tử kia nói đến mức đau đầu mất, Lâm Sơn lạnh lùng trả lời.

Minh Dạ nghe xong không khỏi cười khẽ một tiếng, xoay tay lại vuốt mái tóc dài của Mạc Tinh, cười nói: “Cần phải dịch dung, ta đây cũng là. . .”

“Àm.” Lời còn chưa nói hết, thuyền lớn đột nhiên xóc nảy một cái, giống như xe ngựa gặp phải hòn đá run lên.

Minh Dạ lập tức ngừng nói, nhướn mày quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chỗ này là biển sâu, khu vực này vốn không có đá ngầm hay mạch nước ngầm, sao lại xuất hiện xóc nảy?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Gợn Sóng Tức Khởi

Sóng biển lăn tăn, ánh mặt trời màu vàng từ bầu trời chiếu xuống, mặt biển xanh lam gợn sóng nhộn nhạo, không có bất cứ thứ gì cả. “Chuyện gì xảy ra?” Khuôn mặt luôn lạnh lùng của Lâm Sơn cũng phải nhướn mày, thuyền đi trên biển xuất hiện một chấn động rất nhỏ không bình thường đôi khi có thể mang đến tai họa ngập đầu, điểm này bọn họ quá quen thuộc, không thể không thận trọng.

Trong nháy mắt, tất cả chìm vào yên lặng, trên hành lang lập tức vang lên tiếng bước chân dồn dập tới đây.

“Vương, hình như thuyền va chạm phải cái gì đó. Nhưng thuộc hạ phái người xuống dưới xem lại không phát hiện ra cái gì cả.” Một người đàn ông có râu quai nón nhanh chân đi vào buồng nhỏ trên tàu, bẩm báo với Minh Dạ.

Minh Dạ nghe xong liền nhướn mày, va chạm với cái gì đó, ở biển sâu này thì có thể va chạm với cái gì?

Đôi mắt đỏ sậm nhàn nhạt đảo qua, thấy người đàn ông râu quai nón có vẻ mờ mịt lại đang nhìn hẩn chăm chăm, Minh Dạ có chút buồn cười.

Người đàn ông để râu quai nón này là một tay lái thuyền cừ khôi đứng thứ ba Lê Xuyên, đứng thứ hai ở Đông Hải. Nếu y cũng không biết, nhiều lời cũng vô dụng, Minh Dạ lập tức phát tay nói: “Người tự suy xét mà làm.”

“Vâng.” Sắc mặt người đàn ông nghiêm túc, trả lời một tiếng rồi rời đi, đến nhanh mà đi cũng nhanh.

“Vương, người xem có phải là. . .” Sau khi người kia đi khỏi, Lâm Sơn định nói có phải va chạm với cá mập hay không. Nhưng hẩn nghĩ lại thì thấy không phải vậy, thuyền trưởng của bọn họ chẳng lẽ không biết nhìn phương hướng sao. Và lại cá lớn như vậy sao có thể biến mất trong khoảng thời gian ngắn được, bởi vậy vừa rồi chỉ nói nửa câu thì không nói tiếp nữa.

Minh Dạ thấy vậy giương mắt liếc Lâm Sơn, chậm rãi nói: “Truyền lệnh xuống, mọi người phải cẩn thận.”

“Vâng.” Lâm Sơn nghe lệnh lập tức khom người trả lời, thuyền không có khả năng vô duyên vô cớ xóc nảy. Lần này bọn họ rời đi, tuy bên cạnh còn có

rất nhiều thuyền nhưng thuyền của bọn họ chỉ có một chiếc này, hết thủy đều phải cẩn thận. Lâm Sơn bước nhanh ra khỏi khoang thuyền.

Minh Dạ thấy Lâm Sơn rời đi thì quay đầu nhìn Mạc Tinh đang nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, từ đầu đến giờ, sau khi hắn đi vào, Mạc Tinh một câu cũng không nói, bỏ hắn qua một bên.

Minh Dạ thấy vậy, trên mặt mặc dù có vẻ ôn hòa nhưng đôi mắt đỏ sậm lại hiện lên một chút không vui, mèo con này của hắn rất không nghe lời.

Vuốt vuốt mái tóc đen, Minh Dạ dùng sức kéo Mạc Tinh qua, ôm nàng ngồi trên đùi mình.

Thấy Mạc Tinh không giãy dụa cũng không phản đối, tâm tình không vui liền biến mất, khuôn mặt yêu mỹ hiện lên chút vui vẻ. Minh Dạ cúi đầu xuống đối mặt với Mạc Tinh, nhìn thấy đôi mắt Mạc Tinh có sự cười nhạo, sự vui vẻ của Minh Dạ biến mất. Hắn nhủ mảy tức giận.

Mạc Tinh từ từ nhắm hai mắt, vẻ mặt nàng lạnh lùng, hoàn toàn không chú ý đến sự hiện hữu của hắn, không có giãy dụa, không có phản kháng, nhưng so với vẻ phản kháng lại khiến cho người khác tức giận hơn, hơi thở lạnh khốc kia chính là kiệt ngạo bất tuân (cương quyết bướng bỉnh), kiêu căng, chán ghét, im lặng, ngạo mạn và khinh bỉ.

Hắn tức giận thật rồi, khinh thường, nàng lại dám khinh thường hắn, hai tay Minh Dạ xiết chặt, nhưng chưa kịp làm gì thì chớp mũi đột nhiên hơi động một chút, chăm chú ngửi mùi trong không khí.

Sắc mặt giận dữ lập tức thay bằng vẻ nghiêm túc, Minh Dạ quay đầu nhìn về bên ngoài cửa sổ. Bầu trời vẫn một màu xanh lam, mặt biển vẫn gió êm sóng lặng như trước, mây trắng phía chân trời vẫn chậm chậm trôi, nhìn thì có vẻ rất an bình, nhưng hương vị gió biển đã thay đổi bất thường.

Có chút tanh, có chút loạn.

Biến hóa nhỏ nhoi như thế này, ở trong mắt người khác có lẽ không có ý nghĩa gì, nhưng mà hắn quá quen thuộc, đây chính là điềm báo bão tố đang đến gần.

“Bão tố! Chết tiệt!” Dung nhan yêu mỹ thoáng cái đã chìm xuống, Minh Dạ không tiếp tục nói chuyện với Mạc Tinh nữa mà dùng tay ôm eo nàng, đứng lên nhanh chóng đi ra ngoài.

Mạc Tinh đang một mực nhắm mắt vận khí giải huyết nhưng vẫn nghe thấy lời nói của Minh Dạ, nàng âm thầm nhủ mảy, bão tố trên biển đến cực nhanh, cơ bản không có dấu hiệu báo trước nhưng lại mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa, nếu như xử lý không tốt, thuyền hủy người vong chỉ trong khoảnh khắc, tại sao lại xui thế này.

Tùy ý để Minh Dạ ôm nàng đi ra ngoài, Mạc Tinh vẫn không nói một lời như trước, việc giải huyết đã đến bước cuối cùng, chỉ cần cho nàng chút thời gian nữa, nàng có thể phá giải hoàn toàn thủ pháp của Minh Dạ. Bão tố, nàng không quan tâm được nữa, dù sao có hải vương Minh Dạ ở đây, tất nhiên thủ đoạn ứng phó càng thành thực hơn so với nàng.

Gió bên trên boong tàu thổi vù vù, chạm vào nước biển có chút ẩm đạm.

“Không truy đuổi nữa, quay đầu thuyền, chạy xuôi theo phía tây với tốc độ cao nhất.”

“Chuyển hướng cánh buồm . . .”

“Định vị phương hướng . . .”

Mệnh lệnh được lặp lại, người trên thuyền gõ trống khua chiêng. Tất cả mọi người đều mang một vẻ nghiêm túc và cẩn thận, tốc độ làm việc và hơi thở không chút rối loạn sợ hãi, nhanh chóng phối hợp ăn ý với nhau.

Mà các đội thuyền hải tặc khác đang di chuyển xung quanh sau khi nghe xong đều có chút hoảng sợ, bọn họ kiếm ăn trên biển cho nên đương nhiên hiểu rõ, bão tố mặc dù đến không báo trước, nhưng nếu chú ý sắc trời kĩ càng và xem khí tượng thì có thể đoán được. Nhưng thời tiết lúc này rất tốt, tại sao đột nhiên lại có bão, thật kỳ lạ.

Bởi vậy cũng không có ai tiếp tục đuổi theo thuyền phía trước mà đều lập tức đi theo Minh Dạ. Sức mạnh của bão tố không phải tầm thường, muốn vinh hoa phú quý, đứng đầu thiên hạ thì cũng phải còn mạng mới nói tiếp được.

Trong phút chốc, hai mươi ba chiếc thuyền trên biển lập tức thay đổi phương hướng chạy về phía tây.

“Di chuyển theo hướng tây trong khoảng thời gian một chén trà sẽ có một hòn đảo nhỏ.” Lâm Sơn chỉ vào bản đồ da dê trầm giọng nói.

“Đã đủ rồi.” Minh Dạ một thân trường bào đỏ thắm, chấp tay sau lưng, mặt không biểu tình giương mắt lên nhìn về phía chân trời, gió biển thổi tung những sợi tóc bạc xinh đẹp lạnh khốc.

Sau lưng hắn, Mạc Tinh nhìn về phía biển cả.

Sắc mặt nàng tĩnh lặng như mặt nước, cặp mắt đen láy như bảo thạch chăm chú nhìn vùng biển phía trước. Nếu lúc này Minh Dạ quay đầu lại, hắn sẽ nhìn thấy được ánh mắt sáng ngời xinh đẹp của nàng. Tưởng như nàng chỉ đang ngắm biển, nhưng thật sự nó đang nhìn về nơi mông lung không ai biết.

Sóng biển gọn lăn tăn, ánh mặt trời rơi rải trên mặt biển, mặt nước chuyển động hiện lên năm màu sắc xinh đẹp.

Năm màu? Ánh mắt nàng mặc dù như đang ngắm biển nhưng tinh thần Mạc Tinh lại không ở đó, chỉ khi nhìn thấy năm màu sắc này, nàng mới hồi phục tinh thần, chăm chú nhìn trên mặt biển.

Chỉ thấy nước biển đang lăn tăn xuôi theo hướng thuyền chạy, phía dưới mặt nước phát ra ánh sáng, giống như có một vật gì đó biết phát sáng đang trôi trong biển. Ánh sáng năm màu kia càng ngày càng gần, mà nước biển xung quanh vẫn trong suốt như cũ, không nhìn thấy bất kỳ một vật nào.

Nước biển cũng phát ra ánh sáng năm màu sao? Mạc Tinh nhíu mày.

Ánh sáng năm màu xuất hiện trên mặt biển ngày càng nhiều, nó cùng màu với ánh mặt trời chiếu xạ trên biển. Nếu như không phải Mạc Tinh bất ngờ phát hiện rồi quan sát kỹ lưỡng, chắc chắn nàng cũng sẽ không phát hiện được.

Ánh sáng kia chuyển động, nhanh chóng đến gần chiếc thuyền, càng ngày càng gần, giống như chúng nó có ý thức vậy.

Không đúng, sắc mặt bình tĩnh của Mạc Tinh đột nhiên có chút biến đổi. Đây không phải là ánh sáng, vật ẩn nấp dưới biển kia là vật sống, chúng đang tiến gần đến thuyền Minh Vương.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Quái Vật Trên Biển

Không khí đột nhiên biến hóa lập tức kinh động đến Minh Dạ đang đưa lưng về phía nàng. Minh Dạ hơi nhíu mày rồi quay người lại, hần thấy Mạc Tinh đang nghiêm túc nhìn mặt biển chăm chăm thì cũng bước tới gần nhìn xuống theo. Không ngờ Minh Dạ vừa mới bước một bước, thuyền lớn đột nhiên dừng lại, toàn bộ thân thuyền run lên kịch liệt, thoáng một cái đã liên dừng lại tại chỗ, không tiếp tục di chuyển nữa, giống như có một bàn tay vô hình nào đó giữ chặt con thuyền trên mặt biển.

Sắc mặt Minh Dạ lập tức trầm xuống, hần đi nhanh về phía trước, đôi mắt đỏ sậm quét về phía mặt biển.

“Xảy ra chuyện gì?” Lâm Sơn nghiêm nghị quát to.

“Không biết, thuyền đột nhiên không lái được nữa. . .”

“Long cốt* bất động, có vật gì đó kéo thuyền lại. . .”

(* chỗ này người chuyển ngữ dịch là hoa, nhưng mình tra thì chỉ thấy long cốt hợp hơn. Long cốt có tác dụng “chè nước”, giúp thuyền đi thẳng mà không bị dạt ra hai bên.)

“Thân thuyền không có vấn đề, nhưng không thể di chuyển được. . .”

Trong nháy mắt, thuyền trưởng, hoa tiêu thay nhau gào lên. Sắc mặt mọi người đều hiện lên vẻ nghiêm túc, còn nặng nề hơn so với lúc biết bão tố sắp đến.

Thuyền lớn như thế bỗng nhiên lại dừng lại, cái này. . .

Trong thời gian mọi người lần lượt báo cáo, trong nháy mắt thuyền dừng lại, toàn bộ thối lui về sau.

Ngược lại, Lâm Sơn đang nhìn chung quanh con thuyền, một đám lái chính, tài công trên mặt co rút, huynh nhìn ta, ta nhìn huynh.

Những con thuyền đi bên cạnh lúc này cũng đã chú ý tới sự khác thường của thuyền Minh Vương, bọn họ không khỏi kinh ngạc.

“Phái người xuống dưới xem xét, dưới biển có vật gì đó.” Lâm Sơn mặt lạnh quát lớn.

“Vâng.” Lập tức có người cao giọng trả lời, thuyền vòng trở lại quay về phía sau, thật không thể tưởng tượng được, trong nước chắc chắn có vấn đề.

“Khoan đã.” Người trả lời còn chưa rời đi, Minh Dạ vẫn đang nhìn chăm chăm vào mặt nước đột nhiên lên tiếng ngăn cản.

“Vương, phát hiện ra cái gì sao?” Lâm Sơn thấy vậy lập tức bước nhanh tới, nhìn nước biển trầm giọng hỏi.

Minh Dạ không nói gì, chỉ về phía dưới mặt biển.

Lúc này nước trên mặt biển bắt đầu quay cuồng, ánh sáng năm màu ngày càng rực rỡ hỗn loạn, nước biển xanh lam không ngừng gợn sóng, tầng tầng chấn động theo nước biển lan đi xa.

Dưới mặt biển hình như đập dềnh hai vật thể nhìn giống cối xay hình tròn to nhỏ khác nhau, trên người nó phát ra một loạt màu sắc rực rỡ càng thêm kinh người.

Bây giờ nhìn kỹ lại thì giống một đám hơn.

Lâm Sơn thấy vậy, lông mày lập tức nhíu lại, trên mặt hiện vẻ khó coi, quay đầu nhìn về mặt không biểu tình của Minh Dạ: “Sửa?”

Sửa? Cái đó là gì? Mạc Tinh vẫn đứng nguyên tại chỗ không cử động, nàng nghe nói vậy thì cẩn thận nhìn lại vài lần nữa. Lúc này những ánh sáng kia đang dần đến gần, bây giờ nàng có thể rõ chúng.

Thân thể của chúng dưới mặt nước nhìn như một cái hòm gỗ, trên bề mặt phát ra thứ ánh sáng năm màu, mà phía dưới chúng còn có những chiếc tua thật dài.

Tua? Trong đầu Mạc Tinh chợt lóe, nàng đã hiểu rồi, là do những chiếc tua này bám vào, kéo thuyền của bọn họ lui về phía sau, thật mạnh quá.

“Sửa biển.” Minh Dạ lạnh lùng mở miệng.

Đoàn thuyền viên sau lưng Minh Dạ nghe xong hai chữ này lập tức hoảng sợ. Ở vùng biển, độc ác nhất không phải là cá mập ăn thịt người không nháy mắt, cũng không phải rắn biển, mà chính là sửa! Chỉ cần bị dính vào một chiếc tua của chúng, trong vòng một hơi thở là có thể lấy một mạng người. Khả năng cứu sống căn bản là con số không! Những người kiếm ăn trên biển như bọn họ chỉ sợ tránh nó không kịp, không biết hôm nay xui xẻo như thế nào lại đụng tới.

“Không thể cứ để chúng nó kéo đi như vậy, bảo sắp tới rồi.” Lâm Sơn nhíu mày trầm giọng nói.

Không ngờ vừa nói xong, nước biển đột nhiên quay cuồng kịch liệt. Vô số sinh vật trong suốt từ trong nước nhảy ra, tấn công về phía thuyền lớn.

Chúng hình trụ, trong suốt, màu sắc làm nổi bật ánh sáng mặt trời, xinh đẹp như thủy tinh. Nhưng xinh đẹp thế này, cho dù đã chứng kiến vô số sự việc như Mạc Tinh cũng phải hít một hơi khí lạnh.

Những cái tua dài quơ qua quơ lại, hình như dài hơn mười trượng, còn lớn hơn so với đùi người. Chúng nhanh chóng bao quanh thuyền Minh Vương, những cái tua dài trong suốt bám chặt lấy thân thuyền, trong chốc lát chiếc thuyền như được gắn thêm chân.

“Răng rắc, răng rắc. . .” Âm thanh gầy vỡ liên tiếp vang lên, những cái tua to lớn của bọn sửa biển phá tan nhiều bộ phận của chiếc thuyền.

Những cái tua trong suốt thoát nhìn thì mềm mại vô lực, nhưng chúng trôi nổi trên nước, bám lấy thân thuyền kéo xuống.

Tiếng vỡ vụn nghiền nát cùng lúc vang lên, thuyền Minh Vương từ từ chìm xuống, rất chậm rãi, nhưng sau đó tốc độ lại càng ngày càng nhanh.

Trong mắt Minh Dạ lóe lên tia ngoan độc, cả người tản ra khí thể sắc lạnh.

“Vương, đáy thuyền bắt đầu rạn vỡ, có nước thấm vào rồi. . .”

“Vương, thuyền bắt đầu rạn nứt. . .”

“Vương, sau món nước* căng thẳng. . .” (* đường tiếp giáp giữa vỏ tàu và mặt nước)

“Vương. . .”

Những âm thanh báo cáo liên tục vang lên, tất cả thuyền viên bắt đầu dao động, trong mắt hiện lên sự lo lắng.

Thuyền bị hủy cũng không sợ, nhưng vừa vào trong nước thì bọn họ phải đối mặt với đám sửa này, chỉ cần đụng vào chúng nó thì chết là chắc.

Lúc này, nhóm thuyền hải tặc bên cạnh cũng nhìn ra được dưới nước có thứ gì đó, trên mặt họ liền biến sắc, có cho tiền bọn họ cũng không dám đụng đến. Thừa dịp những thứ này đang quấn lấy thuyền Minh Vương, bọn họ bỏ chạy lấy người, chớp mắt đã không thấy tăm hơi.

Xa xa phía chân trời, một vệt màu đen đang tiến gần về đây. Chỉ trong chốc lát đã bao phủ toàn bộ, nửa bầu trời xanh lam như mặt biển, nửa bầu trời đen kịt như than trông thật kỳ dị. Con bão đang tiến nhanh đến.

“Đội một đi cùng bốn vương, đội hai, đội ba, hành động.” Nhắc tay ôm lấy Mạc Tinh, Minh Dạ quay người đi về phía buồng nhỏ trên tàu.

Sau lưng, đội hai chuẩn bị cung tiễn, đội ba chuẩn bị pháo. Sau khi đã sẵn sàng lập tức cao giọng xác nhận, cung tiễn pháo đá toàn bộ được ném ra, tấn công về phía bọn sửa dưới mặt biển.

Khoang đáy của thuyền đã bị ngập nước, những cái tua trong suốt theo đó mà bò lên.

“Mọi người tự xem xét mà làm.” Trường kiếm trong tay vung lên, một nhát đã chặt đứt một cái tua trong suốt, Minh Dạ lấy cái gì đó thả vào lỗ hổng ấy. Hấn cao giọng phân phó mọi người làm theo rồi đưa Mạc Tinh lên chỗ cao nhất. Sứ chỉ có thể di chuyển trong nước, bọn chúng chẳng thể lên cạn nhảy múa được.

“Vâng.” Những thuyền viên đi theo Minh Dạ trả lời ngay lập tức, đội một chính là đội có võ công cao nhất trên thuyền. Ở đây quá nguy hiểm, mọi người chỉ còn cách hết sức cẩn trọng với bọn sứ này, vừa đánh trả vừa hạ độc trong nước. Ta giết người không chết thì ta hạ độc cho người chết!

Chỗ bị hư hại ngày càng nhiều, tua sứ bò lên cũng ngày càng tràn lan. Toàn bộ khoang đáy của chiếc thuyền đã ngập nước đến tận bắp chân, những cái tua sứ càng được dịp hoành hành.

“Ầm.” Tiếng tách nước giong tan, một cái tua trong suốt xuyên qua mặt nước quét tới sau lưng Minh Dạ, khí thế cực kỳ hung hãn.

Minh Dạ nghe tiếng gió nhận biết vị trí, không thèm quay đầu mà chỉ trở tay vung kiếm lên chém, một mảnh thịt dính dính văng vào trong nước, cái tua bị Minh Dạ chém thành vài mảnh.

Sứ bị đau theo phản xạ rút tua về khiến bọt nước tăng tung tóe, sau đó lại nhắm vào Mạc Tinh mà tấn công.

Minh Dạ nhướn mày, nhún chân, quay người vung kiếm nhắm vào cái tua đang đánh về phía Mạc Tinh.

Kiếm thế ngang trời, nhanh như tia chớp, một kiếm của Minh Dạ còn chưa đâm trúng cái tua thì Mạc Tinh đang bất động đột nhiên mở mắt ra, trong mắt lóe sáng sắc lạnh như kiếm, khí thế cả người năng động thay đổi. Minh Dạ thấy thế, ánh mắt hẩn không khỏi trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Phát Uy

Tóc đen tung bay, khí thế bức người. Nếu nói trước kia Mạc Tinh là con mèo nhỏ thì bây giờ nàng như một con báo, mạnh mẽ ác liệt đầy uy lực. Nàng giống như một bông hoa nở bung ra, chói mắt làm mọi người không ai dám nhìn gần.

Lợi hại như vậy là phải trải qua muôn ngàn thử thách mới có được.

Thân hình Minh Dạ thoáng một cái nhảy lên giữa không trung, hấn giải đi huyết vị bị phong tỏa của mèo con.

Trong mắt Mạc Tinh lóe lên chút lạnh lùng, nàng trầm tĩnh chăm chú nhìn những cái tua của con sứ. Năm ngón tay biến thành trảo, một nhát chém xuống hòm gỗ phía dưới, nhẹ nhàng như cắt đậu hũ, năm ngón tay cắm sâu vào hòm gỗ.

Chỉ thấy năm ngón tay của nàng bóp nhẹ, hòm gỗ phịch một tiếng vỡ vụn. Mạc Tinh nắm lấy một mảnh gỗ sắc nhọn, dùng gỗ thay kiếm, nhanh như chớp quét tới chỗ tua sứ.

“Ầm.” Một tiếng nổ vang, cái tua kia vốn đã bị chặt đứt một nửa lập tức nổ tung, dưới sức mạnh của Mạc Tinh đã biến thành bột phấn tung bay trong không khí.

Hừ lạnh một tiếng, Mạc Tinh chậm rãi đứng dậy. Nàng vung tay áo lên, những mảnh gỗ như được một sức mạnh vô hình điều khiển, tựa như sao băng xem chỗ nàng đứng là trung tâm mà quay xung quanh. Những mảnh gỗ ấy nhắm về phía mặt biển, xé gió lao nhanh như mũi tên.

Cùng lúc đó, sát khí trong mắt nàng nổi lên. Mạc Tinh vung tay, hòm gỗ dưới thân lập tức lóe sáng, nhắm thẳng hướng Minh Dạ mà công kích.

Minh Dạ thấy vậy, ánh sáng trong mắt hẩn chuyển động, khóe miệng nở một nụ cười yêu nghiệt, trở tay chém hòm gỗ đang bay tới.

Thay đổi đột ngột làm thuyền viên chung quanh không khỏi sửng sốt.

Rầm rầm rầm, trong lúc bọn họ sửng sốt, những tiếng động liên tiếp vang lên. Những cái tua trong nước lập tức vung lên, mảnh gỗ vụn bị bắn ra bốn phía dính ở đáy thuyền, trong nháy mắt chỉ thấy bọt nước văng khắp nơi.

Các thuyền viên bên cạnh cả kinh, mắt họ lập tức lóe sáng, mạnh mẽ vung kiếm chém vào các tua sứ. Không người nào để ý đến Minh Dạ và Mạc Tinh nữa, bởi vì họ tin rằng Vương tuyệt đối sẽ không thua, điểm này tất cả mọi người ở Đông Hải đều rất tin tưởng.

Một tiếng va chạm kịch liệt vang lên, Minh Dạ chỉ dùng một nhát đã chém đôi hòm gỗ. Mới vừa rồi Mạc Tinh còn cách xa vài trượng, vậy mà bây giờ đã đến trước mặt hẩn, ánh mắt nàng đen kịt tràn đầy phần nộ và sát khí. Lửa giận trong mắt nàng dường như có thể làm cháy rụi cả một đồng cỏ, kiếm gỗ

trong tay với tốc độ kinh người đâm về phía Minh Dạ, sức lực mạnh mẽ, thể gian hiểm có.

Minh Dạ thấy vậy, lòng mày nhú lại, chẳng những không lùi mà ngược lại còn trở tay chống lại một kiếm kia của Mạc Tinh, khoe miệng cười khê: “Muốn giết ta sao.”

Đôi mắt sáng chớp nhẹ, Mạc Tinh không trả lời, kiếm gỗ trong tay nàng dường như chỉ thấy ánh sáng, không thấy đường đi.

Âm thanh keng keng liên tiếp vang lên, kiếm gỗ trong tay Mạc Tinh liên tục va chạm với kiếm của Minh Dạ phát ra những tiếng vô cùng thanh thúy. Nghe âm thanh khiến người ta tưởng rằng hai thanh kiếm đang giao đấu với nhau, chứ không phải là một cây gỗ và một thanh kiếm.

Hai thân ảnh chuyển động, chỉ thấy hai đường sáng vụt qua, căn bản không nhìn thấy thân hình Mạc Tinh và Minh Dạ đấu cả.

Mà bên kia, con sứa có cái tua bị Mạc Tinh đánh tan đầu đón đang điên cuồng lôi kéo đồng bọn bắt đầu tấn công. Chiếc thuyền nhanh chóng bị nghiêng sang một bên, người trên thuyền đã có chút nghiêng nghiêng ngã ngã, những thuyền viên thấy vậy không khỏi điên cuồng chém đứt tua sứa.

Trong khoang thuyền, tiếng nước chấn động kịch liệt vô cùng.

Trong lúc đánh nhau, tuy rằng Mạc Tinh vô cùng hận Minh Dạ, hận không thể đánh chết hẳn, nhưng nàng cũng không xem nhẹ tình hình xung quanh. Mạc Tinh nhú mày, kiếm gỗ trong tay đột nhiên công kích tới đầu Minh Dạ, cùng lúc thân hình nàng lùi lại phía cửa khoang thuyền.

Minh Dạ thấy vậy thì không cười được nữa, kiếm hấn đánh tới kiếm gỗ, thân hình chợt lóe đuổi theo Mạc Tinh.

Dù hấn nhanh, nhưng Mạc Tinh đã hoàn toàn khôi phục công lực cũng không chậm, chỉ thấy ánh sáng màu đỏ lóe lên, Mạc Tinh đã đi đến cửa khoang.

Vừa chạy ra khỏi cửa, Mạc Tinh “phịch” một tiếng đóng cửa khoang bằng sắt lại, xê dịch dây xích trong tay, cửa khoang đã bị khóa chặt.

Cửa khoang bị khóa chặt, người ở bên trong căn bản không thể ra được.

Mắt nàng hiện lên sự lạnh lùng, người nào dám đụng đến Băng Vũ Nguyệt này tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt. Hôm nay ta không đủ thời gian để tự mình giết ngươi, nhưng Minh Dạ ngươi sẽ phải chôn thân ở biển rộng này, để tiêu tan mối hận trong lòng ta.

Dung nhan thanh lệ nhưng ẩn chứa sự lãnh khốc.

Tay áo vung lên, Mạc Tinh quay người chạy đến boong thuyền.

Sau lưng, Minh Dạ bị chậm một bước, hấn đá lên cửa khoang, giận quá hóa cười. Trong nháy mắt, cả người hấn hiện lên vẻ tà mị nhưng lại làm cho người khác không dám đến gần. Minh Dạ lui ra sau một bước, đưa thanh kiếm cao ngang ngực rồi chém vào cửa khoang.

Khi xông lên boong thuyền, Mạc Tinh lập tức bị cảnh sắc trên biển thu hút. Lúc này khi ở dưới khoang đáy, bầu trời còn nắng ráo sáng sủa vô cùng, bây giờ mây đen đã kéo đến che hết bầu trời, gió lớn thổi vù vù và kèm theo là cơn mưa nhỏ, cơn bão sẽ tới rất nhanh thôi.

Mà bây giờ, phần đầu chiếc thuyền đã nhếch cao lên, phần đuôi đã bị ngập nước. Nước biển chảy ngược vào buồng nhỏ trên tàu, rất nhanh thuyền đã bị nghiêng về một phía.

“Mạc Tinh? Vương đâu rồi?” Lâm Sơn đang đứng trên boong thuyền chỉ huy, lúc này trên người đã ướt sũng, nhìn thấy Mạc Tinh đột nhiên xuất hiện thì lập tức cau mày hỏi.

Mạc Tinh nhìn lướt qua Lâm Sơn, không thèm quan tâm đến mà chạy về phía đuôi thuyền đã ngập đầy nước.

Lâm Sơn thấy vậy sắc mặt trầm xuống, y biết Mạc Tinh không thích nói chuyện, nhưng đúng lúc này Mạc Tinh đột nhiên xuất hiện, Vương lại không đến thì có chút không đúng, y lập tức phân phó cho thủ hạ vài câu rồi quay người chạy đuổi theo Mạc Tinh.

Chạy vài bước đã đến đuôi thuyền, Mạc Tinh quét mắt nhìn tình huống xung quanh một lần. Đúng là không ngoài dự đoán của nàng, những con sứa này chỉ là giận chó đánh mèo. Bọn chúng chỉ tấn công thuyền lớn đụng vào chúng, còn những thuyền nhỏ thì lại bỏ qua. Lúc này những chiếc thuyền nhỏ đang di chuyển trên biển thì vẫn bình an vô sự.

Mạc Tinh nhặt thanh đao ở dưới chân, chém về phía dây thừng buộc trên đuôi thuyền.

Đao vừa chém xuống, một sợi dây thừng đã đứt ra, lúc này mưa to gió lớn, sóng biển đập mạnh.

Không chút do dự, Mạc Tinh trở tay chém tiếp những sợi dây thừng khác. Năm thuyền nhỏ thoát thân thì để lại cho mình một cái, bốn cái khác nàng thả cho chúng trôi hết, một cái cũng không chừa cho Minh Dạ. Minh Dạ quá quen thuộc với biển, nếu nàng chừa lại hẳn nhất định sẽ thoát thân. Hôm nay nàng nhất định phải bắt hẳn chết ở chỗ này.

“Cô làm gì vậy?” Một tiếng gào to đột nhiên vang lên ở phía sau, y vùng kiếm lên chém, Lâm Sơn đã đuổi tới nơi.

Mạc Tinh nghe vậy cũng không quay đầu lại, nàng giơ tay đánh ra một chưởng, một kiếm của Lâm Sơn bị chưởng phong của Mạc Tinh đánh tan, mà động tác của nàng vẫn không ngừng, một sợi dây thừng nữa bị chém đứt.

“Ta giết ngươi. . .” Lâm Sơn vừa thấy hành động của Mạc Tĩnh thì lập tức hiểu ra, Mạc Tĩnh muốn đưa bọn họ vào chỗ chết! Lâm Sơn không khỏi tức giận, y xông lên muốn sống chết với Mạc Tĩnh.

Mạc Tĩnh nghe thấy nhưng không rảnh mà để ý, Lâm Sơn bây giờ không phải là đối thủ của nàng. Trường đao trong tay lần nữa vung về cái dây thừng thứ ba.

Trường đao chưa kịp chém xuống, một vật đột nhiên bay ra từ bên tai nàng về phía mặt biển, Mạc Tĩnh liếc mắt nhìn, là một đầu dây thừng.

Nhưng dây thừng không thể đi nhanh như vậy, sợi dây thừng vút một cái bay đến bao lấy cái thuyền nhỏ rồi biến mất.

Cùng lúc có một trận gió đang điên cuồng nổi lên, đánh vào sau lưng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Đối Dịch

Tốc độ và sức mạnh như thế, chỉ có thể là Minh Dạ. Giữa lòng mây lóe lên sự tàn độc, trường đao trong tay Mạc Tĩnh chuyển hướng. Nàng không chém sợi dây thừng thứ ba mà quay người bỏ đao về hướng sợi dây thừng tập kích mình.

Ầm, chỉ nghe thấy tiếng va chạm của sắt thép bình thường vang lên, một sợi dây thừng và một đao chạm nhau, hoa lửa văng tung tóe giữa không trung.

Quay người đối mặt, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt mãnh liệt.

Bên trong đôi mắt đen láy hiện lên một bóng hình, tóc bạc tung bay, trường bào đỏ thắm phát phơ trong gió, tay trái cầm một sợi dây thừng dài, tay phải vung dây uyển chuyển như Giao Long trên biển. Dung nhan yêu nghiệt, tóc bạc tung bay trong cánh mưa to gió lớn, trông thật mê người.

Đôi mắt đen lóe lên sát khí, Mạc Tĩnh hừ lạnh một tiếng, trường đao trong tay bay xéo, đánh về phía dây thừng. Cùng lúc nàng chống tay trái tựa vào thuyền, cả người lập tức nhảy lên, bay về phía con thuyền nhỏ đang trôi trên biển.

Minh Dạ giận quá hóa cười, hần siết chặt dây thừng trong tay rồi quát to về phía Lâm Sơn: “Rời thuyền.” Nói xong thân hình chớp một cái bay về phía chiếc thuyền nhỏ của Mạc Tĩnh.

Bàn tay trắng nõn, trường đao sắc bén chống lại dây thừng dài, tay kia nàng cũng đã bắt được đầu dây thừng thứ ba. Về mặt Mạc Tĩnh hiện lên sự giận dữ, nàng kéo một cái, sợi dây thừng thứ ba kêu lên rồi đứt thành từng mảnh nhỏ.

Minh Dạ rung mình, phi thân đuổi theo Mạc Tĩnh, dùng tay làm đao trực tiếp công kích tới cổ họng Mạc Tĩnh. Đồng thời hần dùng chân quần lấy dây thừng, vận khinh công lơ lửng trên không, dùng giữ chặt sợi dây thừng đã đứt và túm lấy thuyền nhỏ của Mạc Tĩnh.

Cả người lập nhảy lên, hoàn hảo rơi vào chiếc thuyền nhỏ.

Thanh đao trong tay Mạc Tĩnh chém tới, khoe miệng Minh Dạ nở nụ cười lạnh như băng, cánh tay linh hoạt như rắn không xương, thoáng một cái đã bắt được thanh đao trên tay Mạc Tĩnh, hần trở tay không chế hai tay nàng.

Mạc Tĩnh thấy vậy đảo nhẹ cổ tay, một tay nhanh như chớp bắt lấy tay Minh Dạ, hai người va chạm vào nhau.

Bốn mắt nhìn nhau, lửa giận ngất trời.

“Mèo con, nàng muốn diệt hết toàn quân của ta à?” Con ngươi đỏ sậm hiện lên vẻ cực kì nguy hiểm.

“Nghiền xương thành tro cũng không thể hết hận.” Nàng nhắc chân đá hần, sự lạnh lẽo xen lẫn lửa hận.

Nghiêng người bay qua, Minh Dạ bắt được đầu thuyền, dùng chân đáp trả cú đá của Mạc Tĩnh, trong nháy mắt, hai người ở đầu thuyền đầu đá nhau kịch liệt.

Lâm Sơn đứng trên boong thuyền nhìn mà run sợ trong lòng, hai người này nếu có một người yếu hơn thì sẽ bị rơi xuống biển, làm mồi cho đám sứa kia.

“Nhanh, bỏ thuyền lớn lại, leo lên thuyền nhỏ.” Mặc dù trong lòng sợ hãi, nhưng tình thế trước mắt khiến y không thể nghĩ nhiều hơn được.

Đuôi thuyền đã bị chìm trong nước, đầu thuyền đã nhếch cao. Đám sứa phía dưới xem ra thật sự muốn phá tan con thuyền mà không màng sống chết.

Nhưng bây giờ bọn họ không có thừa thời gian để đối phó với bọn sứa đó, bão tố sắp tới rồi.

Sắc trời đã cực kì mờ mịt, mây đen gầm thét quay cuồng mà đến, vừa mới lúc này chỉ là cơn mưa nhỏ, bây giờ đã biến thành một màn mưa dày đặc, tạt lên người có cảm giác rất đau. Gió trên mặt biển càng lúc càng lớn, gào thét như tiếng quỷ khóc. Nếu không mau chạy, bọn họ chắc chắn không còn đường sống.

Trên thuyền Minh Vương vang lên những tiếng gào thét, thuyền viên từ bốn phương tám hướng xông lại nhanh chóng bắt được dây thừng, tự động leo lên thuyền nhỏ.

“Ầm” Một tiếng gãy thanh thụy vang lên, cột buồm sừng sững trên cao đã bị gió lớn cắt thành hai đoạn, một đoạn rơi xuống phía đầu thuyền của Minh Dạ.

Minh Dạ nhướng mày, tay hấn nắm chặt vào mạn thuyền, nhảy lên xoay người rồi đá mạnh vào cột buồm sắp đổ xuống.

Mạc Tinh thấy vậy, giữa lông mày hiện lên sự lãnh khốc, nghiêng người một cái, nằng đá mạnh vào ngực Minh Dạ, nhanh đến mức không cho hấn bất cứ cơ hội nào phản kháng.

Con người đỏ sạm trầm xuống, Minh Dạ cắn răng nói: “Hay cho mèo con nằng.” Một bên dùng sức dịch chuyển cột buồm, hít sâu một hơi, mạnh mẽ đón nhận cú đá này của Mạc Tinh.

“Ầm” một tiếng, cột buồm bị Minh Dạ đá bay ra ngoài, đồng thời, đầu gối Mạc Tinh cũng đá mạnh vào bụng dưới của hấn. Minh Dạ chỉ cảm thấy cổ họng có vị ngọt ngào, máu tươi lập tức trào lên.

Cắn răng, mặt hấn không chút đổi sắc nuốt vào, con người đỏ sạm của Minh Dạ hiện lên sự tức giận và cười cợt, mèo con của hấn quả nhiên đủ ác độc, đủ mạnh mẽ.

Ầm, lại là vài tiếng vang lớn, thân thuyền bị gió lớn tàn phá bắt đầu vỡ ra. Cột buồm hoàn toàn sụp đổ, những mảnh vỡ của thân thuyền bị gió lớn cuốn bay đi mọi phương. Đáy thuyền vốn đã bị đám sứa phá hoại, bây giờ dưới sức mạnh của gió lớn từ từ tan rã.

Gió thổi càng ngày càng mạnh.

Sau khi cho Minh Dạ một cú đá, Mạc Tinh cảm thấy thời gian thật sự là không đợi người. Nếu như lúc này không đi, chút nữa bão đến nhất định sẽ không kịp. Mạc Tinh hừ lạnh một tiếng, quay người chém vào sợi dây thừng cuối cùng, nằng nắm chặt lấy dây thừng, nhún chân bay vút lên rồi hoàn hảo đáp xuống thuyền, nhẹ nhàng như chim nhạn. Tay áo vung lên, Mạc Tinh tăng tốc, thuyền nhỏ lập tức di chuyển như bay.

Hôm nay không giết được Minh Dạ, được, đợi một ngày khác nằng mang đủ binh mã, nằng sẽ đánh cho Đông Hải của hấn không còn một manh giáp.

“Vương. . .” Lâm Sơn đang ở đuôi thuyền thấy vậy thì biến sắc, y hét lớn.

Năm con thuyền đủ để chờ hết tất cả mọi người, bây giờ chỉ còn lại ba chiếc, việc này. . .

Đôi mắt đỏ sạm hít lại, Minh Dạ xoay người một cái lật đuôi thuyền lên, sắc mặt âm trầm như nước nhìn thuyền Mạc Tinh đang xuôi dòng, Minh Dạ đá mạnh một cái lên đuôi thuyền, đuôi thuyền lập tức bị vỡ tan, những mảnh gỗ bay trên không trung.

Tay áo đỏ sạm cuốn lại, mấy mảnh gỗ lập tức bị cuốn vào trong tay, Minh Dạ trầm giọng quát: “Đừng nói cho ta người không có cách nào khác.” Chỉ là thiếu đi hai cái thuyền, việc nhỏ ấy còn cần hấn đến chỉ báo sao, thủ hạ của hấn không phải là chưa từng gặp tình cảnh này, lần này Lâm Sơn chắc chắn có thể ứng phó được.

Tiếng nói còn chưa dứt, Minh Dạ đã vung tay ném một mảnh gỗ ra ngoài. Thân hình hấn nhún một cái, mạnh mẽ như điều hâu, nhanh chóng bay theo hướng Mạc Tinh.

Đám làm hấn bị thương mà còn muốn bỏ hấn đi, không có cửa đâu.

Tóc bạc tung bay trong gió, chỉ có thể nhìn thấy một vòng màu bạc mờ hồ trên không, dường như khiến lòng người rung động.

Giẫm lên mảnh gỗ mình ném ra, mượn lực dưới chân, Minh Dạ nhún người bay lên lần nữa, trông hấn giống như một con cá mập trắng đang chuyển động trên mặt nước. Rõ ràng tốc độ của hấn nhanh hơn Mạc Tinh, trong chốc lát mà đã qua hơn mười trượng.

Tóc đen tung bay, nắm chặt trường kiếm trong tay, nằng chờ Minh Dạ vượt biển đánh tới. Mạc Tinh đứng thẳng người trên thuyền, gió lớn hất tung tóc đen áo đỏ của nằng, lạnh lùng mà cực kì xinh đẹp.

Nhướng đôi mắt xinh đẹp, Minh Dạ mạnh mẽ đáp xuống như một con điều hâu, đôi môi đỏ thẫm nhếch lên: “Muốn đi sao, không dễ dàng như vậy.”

Mưa to như trút nước, lúc màn kịch sắp bắt đầu thì bão táp kéo tới, mưa càng to hơn, gió càng lớn hơn.

Chương 29: Vòi Rồng

Trời dường như hoàn toàn mờ đi. Thuyền bấp bênh trên biển.

Hàn đao phá không, một đao của Mạc Tinh xen lẫn tức giận chém tới đầu Minh Dạ, không lưu tình chút nào.

Minh Dạ đang ở giữa không trung, thấy Mạc Tinh thế tới mãnh liệt, trực tiếp công kích chỗ hiểm của mình, lúc này hấn tránh cũng không thể được, đành nắm nắm đầm thật chặt, vận khởi toàn bộ nội lực xuất một chưởng đánh vào trường đao Mạc Tinh đang chém tới.

“Ầm.” Chỉ nghe một tiếng trầm đục nổ vang dưới cơn mưa trong phong ba bão táp, một đao này Mạc Tinh dùng hết lực, một chưởng của Minh Dạ cũng toàn lực, ầm ầm chống lại ở giữa không trung.

Bọt nước văng khắp nơi, nước mưa bị sức mạnh mãnh mẽ đánh văng tung tóe, văng ra bốn phương tám hướng, tiếng xé gió như mũi tên nhọn bay vút đến.

Khí huyết trong lòng tăng vọt lên cổ họng, Mạc Tinh bị một chưởng này bức lui về sau nửa bước, nàng xoay chân gượng lại đằng sau.

Giữa không trung, Minh Dạ mượn lực một chưởng này xoay người bay tới đầu thuyền, thân hình sáng ngời.

Sức mạnh của hai người ngang nhau.

Tóc bạc bay tán loạn dính trên người, Minh Dạ không để ý đến mưa to đang rơi xuống, ngược mắt nhìn Mạc Tinh trước mắt đang đưa lưng về phía hắn, nụ cười tà ác trên mặt hiện lên, chậm rãi nói: “Mèo nhỏ của ta, nàng...”

Lời còn chưa dứt, một âm thanh đột nhiên vang lên rất nhẹ, trong cuồng phong bạo vũ lúc này vốn không phải là âm thanh quan trọng gì, như thể sẽ bị bất cứ kẻ nào xem nhẹ, nhưng đối với Minh Dạ, hắn mới chỉ nghe thấy đã thoáng cái phải im lặng, Minh Dạ nhướn lông mày.

Ngay lúc Minh Dạ im lặng, Mạc Tinh lui về phía sau đúng lúc âm thanh ầm ỹ lại vang lên lần nữa, ngay sau đó, thoáng một cái đã thấy thuyền bắt đầu vỡ vụn ra, toàn bộ đáy thuyền nứt ra một khe hở rộng bằng hai bàn tay.

Nước biển trong khoảnh khắc tràn vào từ khe hở kia.

Minh Dạ liếc mắt nhìn, lông mày cao gầy hơi động một chút, đây là hậu quả của một chưởng lực cùng một đao vừa rồi hắn và Mạc Tinh đấu với nhau, Mạc Tinh bị bức lui về phía sau, với nội lực của hắn và Mạc Tinh, nếu như hai người bọn họ dồn toàn lực, một đầu thuyền gỗ nhỏ nhỏ há lại có thể chịu đựng được?

Khóe miệng hắn nhanh chóng nhếch lên, Minh Dạ hơi ngửa đầu, đột nhiên cười ha ha nói: “Tốt, tốt, rất tốt.” Cuồng phong xoáy lên tóc bạc của hắn, xinh đẹp cuồng vọng không tả nổi nên lời, tình cảnh như thế này, hắn lại còn cười ra tiếng.

Biển rộng mênh mông, chỉ có một đầu thuyền tốc độ đang chạy trên mặt biển, nhưng tình trạng nguy cấp còn đang rình rập, bảo tố muốn vui đập tất cả, một đầu thuyền đang tiếp tục tràn nước nhưng vẫn uốn lượn đi lênh đênh trên biển, lúc này dù có chuyện gì xảy ra nữa thì chỉ sợ cũng không đủ sức mạnh chống đỡ.

Quần áo đỏ chói dán chặt lên người, bên tai Mạc Tinh nghe thấy Minh Dạ cười to, sắc mặt dần trầm xuống, tay cầm trường đao chậm rãi xoay người, một đao thẳng tắp đối đầu thuyền Minh Dạ, giọng nói còn lạnh hơn băng hơn: “Cút xuống dưới cho ta.”

Minh Dạ đang cười to, ám hỏa trong mắt bắt đầu hiện lên, hắn cúi đầu xuống nhìn Mạc Tinh đang lạnh lùng nhìn hắn, khóe miệng nghiêng nghiêng quỵn rữ nói: “Ta cút, nàng cũng đừng hòng sống nữa.” Tình cảnh như thế, thuyền như vậy, không có Minh Dạ hắn điều khiển, Mạc Tinh cho dù mạnh cỡ nào cũng chỉ sợ phải chôn thây nơi biển rộng mênh mông này.

“Vây thì thử xem.” Giọng nói lạnh như băng xen lẫn khiêu khích, Mạc Tinh chém một đao tới Minh Dạ, không có Minh Dạ hắn, nàng vẫn có thể không chế thuyền chạy trốn.

Minh Dạ vừa thấy vậy thì hai tay khép lại, không tránh không lùi một bước mà chỉ nghênh tiếp lấy.

Mạc Tinh thấy vậy, ánh sáng lạnh lẽo trong mắt lóe lên, đao lóe sáng, toàn lực phá không chém xuống, lúc này đã không còn thời gian triển đấu cùng Minh Dạ nữa rồi, phải tốc chiến tốc thắng, nếu không thuyền này sẽ không cầm cự được bao lâu.

Minh Dạ bị Mạc Tinh đá một cước, tuy trên mặt nhìn không ra có bất kỳ vẻ dị thường nào nhưng trong lòng hắn lại biết rõ một cước kia của Mạc Tinh đã tạo thành thương tổn với hắn, lúc này thấy Mạc Tinh liều hết toàn lực thì không dám đón đỡ lần nữa, hắn lẩn thân mà đi, thân thể lập tức mềm mại tới cực điểm, thoáng cái đã quần lấy Mạc Tinh.

Chân đối chân, chưởng đối chưởng, lập tức đánh giáp lá cà.

Mưa càng lúc càng lớn, trời đất đen kịt, cuồng phong tàn sát bừa bãi, cực kỳ dữ tợn.

Thuyền vẫn dập dềnh, lúc này cuồng phong dữ dội, thổi một cái thì chóp mũi đã đi xa ngàn dặm, ở trên mặt biển như một mũi tên nhọn phi tốc lao về phía trước, vừa đi liền mất dấu.

Mà trên thuyền kia, đỏ và đen đan vào cùng một chỗ, trong lúc cuồng phong sóng cồn vẫn kịch liệt cũng không kém bão tố.

Năm ngón tay khê bóp, một tay Minh Dạ giữ tay cầm đao của Mạc Tĩnh, còn chưa đợi hấn túm lấy đao, Mạc Tĩnh đã dịch khuỷu tay dưới chân, một khuỷu tay công kích cô họng Minh Dạ, vừa lui vừa cúi xuống. Minh Dạ lao đao một cái liền bị Mạc Tĩnh đánh ngã vào trong thuyền, khuỷu tay đặt ở trên gáy hấn.

“Tốt lắm mèo con, có năng lực.” Trong miệng là ngữ điệu trêu chọc, đôi mắt hấn đỏ sậm lại hiện lên một tia kinh ngạc, Minh Dạ âm thầm kinh hãi sức mạnh của Mạc Tĩnh, tuy đã sớm suy đoán ra nàng là ai nhưng hấn lại chỉ cho là nói quá sự thật hoặc là có chút hư danh, một nữ nhân mạnh mẽ tới bao nhiêu cũng làm sao so được với đàn ông, không ngờ hôm nay cận chiến nàng lại mạnh mẽ tới vậy, còn có thể liều mạng tranh cao thấp với hấn.

Nhưng như vậy mới tốt, yếu đi rồi hấn lại không có hứng thú, đôi mắt đỏ sậm hiện lên vẻ hứng thú và ý định sở hữu mãnh liệt.

Trong tai nghe thấy ngữ điệu Minh Dạ trêu chọc, Mạc Tĩnh hừ lạnh một tiếng, khuỷu tay hơi dùng sức nhắm mạnh cô Minh Dạ mà đè xuống, thế phải dồn Minh Dạ cùng chết.

Hai mắt đỏ sậm nhũn lại, Minh Dạ buộc phải đánh lại, đối mặt với sự biến hóa của bầu trời xanh biếc, nụ cười tà mị thoáng nghiêm trọng hấn.

“Đáng chết.” Hấn vừa nhanh như chớp nghiêng đầu tránh một kích của Mạc Tĩnh, vừa dùng một tay chế trụ eo Mạc Tĩnh, một tay xoay người áp Mạc Tĩnh dưới người, ngẩng đầu chỉ lên trời: “Đừng đánh nữa.”

Ánh mắt lạnh như băng cùng sự giận dữ của Mạc Tĩnh toát ra về phản kích, hai mắt nàng lập tức trợn lên, nắm đấm thoáng nắm thật chặt.

Phía chân trời trước mắt cách đó không xa, một thứ màu đen nồng đậm nhanh chóng kéo đến, nhưng màu đen xiêu xiêu vẹo vẹo kia không ngừng xoay tròn, chung quanh hình trụ màu đen là một tầng nước biển đen kịt bay lên trên không đang tiến đến, vắng khắp bốn phương tám hướng, đó là nước biển bị nó xoay tròn cuốn theo.

Tiếng gầm gừ ngập trời như tiếng gào khóc thảm thiết, những nơi nó đi qua, trời đất đều biến sắc, nhật nguyệt vô quang, nước biển bị xoáy vào, không khí vụn vẹo.

Đó là —— vòi rồng.

Trên biển gặp cái gì cũng có thể gặp được, nhưng nhất định không thể gặp vòi rồng, nó sẽ nghiền con người nát bầy.

Trong nháy mắt trăm vạn dặm tay, hai người nhanh chóng liếc nhau một cái.

Nhưng không đợi bọn họ có bất kỳ động tác nào, một đầu thuyền vốn đã vỡ ra, đột nhiên kêu lên âm ỹ, thân thuyền đột nhiên trầm xuống.

Xong rồi, thuyền này đã bị bọn họ làm vỡ, trong đầu Mạc Tĩnh và Minh Dạ lập tức lóe lên ý nghĩ này, tuy bọn họ động thủ đều không nhắm vào thuyền, nhưng sức mạnh của mũi kiếm vô hình kia cũng không phải là sức mạnh mà con thuyền này có thể chịu đựng.

Một tay Mạc Tĩnh đẩy Minh Dạ ra, nàng bật dậy, vừa đứng lên liền đánh tới đuôi thuyền, đồng thời giẫm mạnh xuống.

Chỉ nghe phịch một tiếng, chiếc thuyền hoàn toàn vỡ vụn ra, biến thành từng mảnh nhỏ, trong khoảnh khắc đã không thấy tăm hơi tung tích, mà trong tay Mạc Tĩnh đã ôm lấy một mảnh gỗ to của chiếc thuyền vừa mới bị vỡ nát.

Dưới chân giẫm mạnh lên nước, Mạc Tĩnh quay người đẩy nước đưa mảnh gỗ trôi ra xa, thuyền gỗ đã bị nàng hủy, Minh Dạ tuy là hải vương nhưng lại chẳng có chút gì để chèo chống, xem hấn làm sao để trở về.

Khóe miệng lạnh như băng nở một nụ cười khát máu, nhưng nụ cười này còn chưa cười xong, nàng đã thấy Minh Dạ cũng đang ôm một mảnh gỗ ở phía kia.

“Chết đi.” Nụ cười tàn nhẫn thoáng cái cứng lại bên khóe miệng, Mạc Tĩnh nén giận đạp tới Minh Dạ một cước.

“Ta chết cũng muốn nàng chôn cùng ta.” Hai chân gấp lại, Minh Dạ vừa nghiêng đón, vừa nhanh tay chống trả.

“Mơ tưởng.”

Hai người vừa động võ, vừa di chuyển theo hướng ngược lại của vòi rồng.

Nhưng vòi rồng kia vốn không có tính ổn định, mắt thấy đã chuẩn bị lệch qua bọn họ, nhưng đột nhiên nó lại quay qua cuốn tới chỗ Mạc Tĩnh và Minh

Dạ.

Thân thể bị xoáy vào, cả Mạc Tinh lẫn Minh Dạ đều cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng, hiển nhiên là đã bị cuốn vào vòi rồng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chạy Trốn

Mặt Minh Dạ nhăn lại, thầm kêu một tiếng không tốt, hần ném mảnh gỗ trong tay, trở tay nắm Mạc Tinh bên cạnh, hai tay ôm chặt Mạc Tinh vào trong ngực, đồng thời hét lớn: “Đừng nhúc nhích.”

Tiếng hét điên cuồng vang lên bên tai, Mạc Tinh không giãy dụa nữa, vòi rồng xiết chặt, áp lực từ bốn phương tám hướng thoáng một cái đã áp tới, cả người đều bị xoay tròn, thời khắc này ép hai người không cử động nổi.

Một trận mưa máu gió tanh này ra trong trời đất.

Bầu trời hoàn toàn đen lại, vòi rồng tối như mực, cuồng phong bão tố quét qua, xoáy vô biên nước biển lên, giống như một đầu Yêu Long, liều lĩnh gào thét trong đất trời.

Sóng lớn ngập trời, cuồng phong tàn sát bừa bãi, dường như bầu trời đang sắp sụp đổ xuống.

Cả người lẫn vật tuyệt tích, trời đất không một chút ánh sáng.

Một đêm mưa to gió lớn, sắc trời khai tỏ ánh sáng, toàn bộ mặt biển khôi phục về bình lặng, bầu trời quay về màu xanh biếc, mặt biển gió êm sóng lặng, đẹp như thiếu nữ, ưu mỹ thâm thúy, phảng phất như bão tố khiến trời đất biến sắc kia chưa từng xuất hiện.

Ánh kim chiếu vào nước biển xanh thẳm, sóng biển lăn tăn, bọt nước phiêu diêu, bên trên không có cái gì cả, không có đội thuyền, không có người, hoàn toàn trống trải.

Thời gian dần trôi qua, ánh kim càng ngày càng sáng, hải âu bắt đầu bay lượn thoải mái cùng trời đất, tiếng chim hót du dương, quả là thắng cảnh, chỉ là không thấy hai người đánh nhau liều chết kia đâu.

Chìm chìm nổi nổi, nặng nề phù phù.

Nhiều lần chìm nổi, nhiều lần phiêu diêu.

Mấy ngày sau.

“Đi lên.” Giọng nói khàn khàn vang lên bên tai, một sức mạnh vọt tới sau lưng, Mạc Tinh hết sức cắn răng một cái, bắt lấy thuyền xuôi theo mụon lực xoay người lật lên thuyền.

Một bước lật lên thuyền, Mạc Tinh đứng không vững nữa liền ngã ngồi bệt xuống một cái, rốt cục cũng đã lên thuyền, nàng lập tức thở dài một hơi, khi đã trầm tĩnh lại, Mạc Tinh lập tức cảm thấy quanh thân không có chỗ nào không đau, xương cốt đều rã rời, cả người dường như vô lực, cả ngón tay cũng nhấc lên không nổi.

Mạc Tinh tựa ở một bên thuyền yên lặng một chút, sai đó nàng đưa tay sờ soạng trên mặt nước biển, phiêu lưu trên biển bảy tám ngày, hôm nay rốt cục cũng gặp được thuyền đi qua, quả là vô cùng may mắn.

Nàng hít sâu mấy hơi ổn định hô hấp, nghĩ sau lưng vốn có người lên thuyền nhưng vẫn chưa động tĩnh, nàng không khỏi hơi nhú lông mày, chống thuyền đứng lên, cúi đầu nhìn lại.

Trong nước biển, Minh Dạ dùng một tay bắt lấy thuyền xuôi theo, nửa người tựa ở vào thuyền, nửa người ngâm trong nước, trên mặt lộ nụ cười khổ, xưng hùng Đông Hải lâu như vậy, hần chưa từng có lần nào chật vật như hôm nay, ngay cả thuyền cũng không thể lên nổi.

Hần khẽ giật mấy cái, có lẽ đã chết lặng, xem ra vòi rồng ngày đó đã khiến hần bị thương không ít, xương cốt cũng sắp vỡ vụn rồi.

Hần nhú mày, cả đời lăn lộn trên biển, lúc bị vòi rồng kia ném ra ngoài, hần dùng toàn lực bảo toàn bản thân và Mạc Tinh, sau đó dựa vào Mạc Tinh ôm lấy một khúc gỗ, ven đường ăn sống ít cá biển mới có thể chống đỡ đến bây giờ, nếu là người khác thì đã sớm không biết chết ở nơi nào rồi, Minh Dạ bỗng nhếch khóe miệng.

Hắn hít sâu một hơi rồi ngẩng đầu, có ra sao hắn cũng muốn lên, nếu không chết ở chỗ này thì quả thật rất mất mặt, trong lòng còn chưa quyết kỹ thì nhìn lên đã thấy Mạc Tĩnh nhìn hắn, Minh Dạ thấy vậy liền nhếch khóe miệng, nhường mày nhìn Mạc Tĩnh.

Mạc Tĩnh cúi đầu nhìn hắn như cười mà không cười, lại vui vẻ tự nhiên thì đồng tử có phần co lại.

Người này vào lúc gặp vòi rồng ngày đó vẫn một mực bảo vệ nàng trong lòng ngực, sức quăng quật điên cuồng cũng được hắn ngăn hơn phân nửa, nếu không hôm nay hắn cũng không đến nỗi không lên nổi thuyền.

Nàng nhủ mày, mặt không thay đổi vươn tay ra, Minh Dạ thấy vậy thì đáy mắt sáng ngời, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ, đưa tay nắm chặt tay nàng, khẽ cười nói: “Tiểu . .”

Chỉ vừa nói được một chữ, Mạc Tĩnh đã vung tay lên, gió thanh đao đâm thẳng vào giữa trán hắn.

“Mạc Tĩnh ta ân oán rõ ràng, không phải là loại người vong ân phụ nghĩa, người giúp ta, ta tự nhiên sẽ giúp người, nhưng người tốt nhất là nhớ kỹ cho ta, ta và người thù hơn biển sâu, Mạc Tĩnh ta chỉ cần có cơ hội thì nhất định sẽ nghiền người thành tro để tiêu tan mối hận trong lòng ta, lại để cho ta nghe thấy lời nói không đúng đắn phát ra từ trong miệng của người nữa thì đừng trách ta vô tình.” Ánh mắt lạnh như băng cùng với vẻ chán ghét lạnh lùng trừng mắt nhìn Minh Dạ, giọng nói nàng khàn khàn nhưng cực kỳ lạnh lẽo.

Minh Dạ nghe nói vậy thì chỉ liếc nhìn Mạc Tĩnh, hắn nhún vai, trên mặt vẫn nở nụ cười xinh đẹp, hai mắt hơi động một chút, thực sự kiềm chế không lên tiếng.

Mạc Tĩnh thấy vậy thì hừ lạnh một tiếng, trong tay dùng sức cầm lấy tay Minh Dạ kéo lên bên trên.

Hai người ngâm trên biển bảy tám ngày, chỉ ăn chút ít cá biển, sớm đã không còn sức nữa, một lần kéo này đã khiến cả hai người đều mệt mỏi thở hồng hộc, lúc này Minh Dạ mới lên được thuyền.

Minh Dạ đặt mông ngồi trong bong thuyền, hất đầu lên, tóc bạc lập tức xẹt qua thành một đường vòng cung kề sát phía sau lưng, một tay để ngang cong lên trên đầu gối, không để ý nước biển trên mặt, Minh Dạ cong môi, yên lặng cười rộ lên, dường như hắn tuyệt không chú ý đến một thân chật vật, ngược lại lại tự nhiên tự tại vô cùng.

Mạc Tĩnh đang thở hổn hển thấy vậy cũng không thèm quan tâm đến Minh Dạ, quay người nhẹ bò vào trong khoang thuyền, vừa đói vừa khát, mấy ngày như vậy chỉ ăn chút cá sống, nước thì khắp nơi đều có nhưng lại không dám uống, trong này có đủ thịt cá nước uống, đầu nàng bây giờ như thế đã có sao bay vòng vòng, nếu không ăn chút gì đấy thì đừng nói rồi khỏi đây hay động thủ với Minh Dạ, không bắt tỉnh đã là may mắn lắm rồi.

Minh Dạ đang ngồi, nhìn thấy động tác của Mạc Tĩnh thì khẽ nhướn mày, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười, hắn cũng đứng lên đi theo sau lưng Mạc Tĩnh vào trong khoang thuyền.

Một thân công phu của hai người đều bị nước biển và đói khát lột bỏ chín tầng, nhưng còn lại một tầng cũng đủ rồi, hai người lặng yên không một tiếng động tránh người tuần tra trên thuyền, lần theo mùi thơm chui vào phòng bếp.

Nháy mắt, phòng bếp này đã như nghênh đón hai con chuột bụi, hai người hùng hổ, trên đĩa nào cũng thiếu đi hai phần thức ăn, nhưng nếu không cẩn thận thì cũng chẳng thể nhìn ra được là thức ăn này đã có người động tới.

Bò vào đáy khoang thuyền tiêu diệt nước uống và đồ ăn, mỗi một thoáng cái đã tan không ít, lúc này hai người mới bắt đầu dò xét chiếc thuyền này.

Thân thuyền mang phong cách cổ xưa hoa lệ, hoa lệ lại cất giấu vẻ lạnh lẽo, hai đôi mắt đảo qua khoang đáy khoang thuyền, ấn ký trên cửa sắt, lông mày Mạc Tĩnh lập tức nhíu một cái, Hoàng Băng Tỏa, đây là đồng khóa mà hoàng thất Hàn chiều quốc ngự dụng, thuyền này —— là thuyền của quan lại Hàn chiều quốc?

Quan thuyền Hàn chiều quốc, nàng bị vòi rồng ném tới đây rồi sao?

Chân mày nàng còn chưa giãn ra, trên đầu đã vang lên tiếng lộc cộc, đó là tiếng giày quan đạp trên đất, Mạc Tĩnh nghe xong thì sắc mặt thoáng cái đã chìm xuống, giày quan, quan viên lớn nhỏ trên triều đình Hàn chiều đều không đi giày quan, người duy nhất đi chính là Hàn Chiêu Vương.

Trong lòng nàng thăm than không xong, sao nàng lại đánh bại đánh bại lên con thuyền này chứ.

Về nghiêm trọng giữa chân mày vẫn không biến mất, giọng nói lạnh lẽo xa xa truyền đến: “Đến đây, tất cả thuyền viên trên thuyền tập hợp.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tù Nhân

Nghe xong hai chữ tậph hợp, Mạc Tĩnh đã hoàn toàn chắc chắn thuyền này là thuyền gì, lông mày không khỏi nhíu lại. Đây là thuyền quan áp tải, vận chuyển tù nhân, người vừa rồi đi đi lại lại chính là Lại hình !

Tù nhân bị quan thuyền hoàng gia Hàn Chiêu áp giải thường là kẻ cực kỳ độc ác, không thể tha hoặc là tộc nhân cứu tộc bị tội phạm liên lụy không kịp từ hình .

Quan thuyền vận chuyển những tù nhân không thể sống lưu vong đến những hòn đảo xung quanh đại lục Hàn Chiêu rồi nhốt cả đời, đây là chuyến đi không có đường về .

Mạc Tĩnh nhíu mày, hóp bụng, quay người sờ soạn dựa về sau khoang thuyền.

Minh Dạ vẫn luôn lên nhìn Mạc Tĩnh, không buông tha dù chỉ một chút cảm xúc dao động trên mặt Mạc Tĩnh. Lúc này Mạc Tĩnh không trốn, ngược lại còn đi vào khoang thuyền, mắt đen của nàng khẽ động, một câu cũng không nói, Minh Dạ cố gắng chống cự theo sau, Mạc Tĩnh đã làm vậy tất nhiên có ý. Hắn không rõ ý nghĩ của nàng nhưng vẫn làm theo, dù sao có gặp nạn thì cũng có nhau.

Khoang đáy tối om như mực, tiếng người yếu ớt xen lẫn tiếng khóa sắt lắc lư truyền đến. Công lực tạm mất nhưng thị lực vẫn còn, Mạc Tĩnh quét mắt, ba mươi lăm tù nhân bị nhốt trong khoang thuyền, nàng lách thân mình tiến vào đám người, thuận tay lấy xiềng xích ra, một tiếng răng rắc đã khóa xiềng xích lên người mình, như con báo ẩn náu vào bầy thỏ.

Minh Dạ vẫn đi theo nàng nhìn thấy tình cảnh thấp kém này thì lập tức hiểu ra. Tuy hắn xưng bá trên biển không quan tâm đến chuyện Tam đại lục nhưng không có nghĩa hắn không biết gì cả, hắn lập tức nở nụ cười tà tới gần ngồi xuống chỗ Mạc Tĩnh, cũng giả vờ giả vịt khóa lên mình. Mạc Tĩnh thấy vậy thì ghét bỏ trừng mắt liếc rồi ngồi dựa vào Minh Dạ, trong mắt hàm chứa cảnh cáo, Minh Dạ thấy vậy thì càng cười vui vẻ.

“Dậy... dậy... đều đứng dậy hết cho ta.” Hai người ăn mặc không giống nhau, tiếng ủng da cùng tiếng quát lạnh vang lên, khoang đáy lập tức sáng lên. Mười mấy tên quan trông coi mặt mũi dữ tợn một thân sử dụng trang bị thuộc da, roi da trong tay vung vẩy, hung thần ác sát.

Những tù nhân trong khoang đáy coi như đã ăn không ít đau khổ từ thủ hạ những người này, nghe nói vậy đều lung la lung lay đứng lên. Mạc Tĩnh, Minh Dạ trốn trong đám người thấy vậy cũng cực kì phối hợp đứng lên.

“Đi.” Tên quan sai thấy tất cả nghe lời thì lạnh lùng quát to một tiếng, quay người ra khỏi khoang thuyền, chúng tù nhân sau lưng không dám nói một lời mà chỉ đuôi theo.

Từ đáy khoang thuyền đi ra, dọc đường tràn ngập mùi dầu tóa ra, bên tai có âm thanh tích tích truyền đến. Mạc Tĩnh chỉ làm như không biết. Trong đôi mắt tối của Minh Dạ chột lóe, hắn hiểu được vì sao Mạc Tĩnh không né tránh mà còn lẫn vào giữa cái đám tù nhân này rồi.

Hắn cúi đầu co lại trong đám người lên boong tàu, hai bên là hàng trăm tên trông coi mang giày đen, cầm roi thép đứng thẳng, dưới mặt trời tản ra ánh sáng lạnh như băng.

Liếc mắt nhìn lướt qua tình cảnh, Mạc Tĩnh không tiếng động theo đuôi bọn tù nhân đi lên phía trước. Minh Dạ đi theo sau Mạc Tĩnh, thấy Mạc Tĩnh cũng không để lộ thân phận của mình thì sóng mắt khẽ chuyển, nháy mắt có kinh ngạc, nhưng về kinh ngạc chỉ thoáng qua đã lập tức chuyển biến thành nụ cười nhẹ nhàng, theo sát từng bước đuôi kịp Mạc Tĩnh

Minh Dạ không phải là người Hàn Chiêu quốc, đối với áp vận như vậy cũng chưa quen thuộc, nhưng Mạc Tĩnh lại rất quen thuộc những người này, một phần trong bọn họ là người của Hàn Chiêu Vương, chỉ cần lên thuyền này thì sẽ chỉ có tù nhân hoặc đồng đội, trong đám tù nhân bị áp giải có đệ đệ của Hàn Chiêu Vương, mẫu hậu hoặc trọng thần của Hàn Chiêu quốc, nhưng trong mắt bọn giáo quan thì tất cả đều là phạm nhân.

Lên thuyền như vậy thì chỉ có đi chứ không có về, chuyện này cho thấy nếu chuyện đóng giả bị lộ ra thì có thể trước mắt nàng sẽ là đại họa, phải biết thuyền áp giải tù nhân hoàng gia như vậy sẽ chứa rất nhiều bí mật.

Bởi vậy, trong lòng Mạc Tĩnh vô cùng do dự, trước mắt muốn giết mấy trăm cao thủ, đoạt thuyền đào tẩu là không thể nào, vậy thì chỉ đành đi một bước tính một bước.

Thuyền cứ trôi trong yên lặng, sau đó cập vào một hòn đảo nhỏ, trên bờ cát trắng, một đám binh sĩ mặc toàn thân đen kịt đang đứng dày đặc, khoảng mấy trăm tên, trong tay là đao to phản chiếu ánh nắng vàng, nhưng lại lạnh lẽo vô cùng.

Mấy trăm hình lại như vậy rồi mà lại còn thêm mấy trăm binh sĩ thế này, xem ra muốn chạy còn khó hơn lên trời.

Mạc Tĩnh bị một tên hình lại mặt mũi dữ tợn giao cho một tên binh sĩ mặc đồ đen kín mít, Mạc Tĩnh còn chưa kịp bước thì sau lưng đã nổ lớn một tiếng, sau đó ánh lửa bùng lên trên thuyền bọn họ vừa xuống, dần nuốt chửng lấy con thuyền.

Hình lại chỉ dùng một mồi lửa đã đốt sạch con thuyền.

Chẳng trách không kiểm tra nhân số, cũng chẳng buồn sợ có chỗ nào che giấu, thì ra đã không thèm giữ lại chút đường sống nào, tránh cho ai có mưu đồ bỏ trốn.

Thuyền phạm nhân Hoàng gia xưa nay vẫn có đi mà không có về.

Mạc Tinh bình tĩnh đeo xích đi theo tên binh sĩ vào nhà lao, nàng chỉ cần điều tức chốc lát, cho nàng thời gian một ngày để khôi phục thì nơi này cùng lắm cũng chỉ nhốt nàng được hai ngày mà thôi.

Minh Dạ theo sau Mạc Tinh, tóc bạc sáng dưới ánh mặt trời, vẻ mặt nhàn nhã như đến đây là để ngắm cảnh chứ không phải bị bỏ tù, cái vẻ thản nhiên và tà mị bất đồng với mười mấy tù nhân xung quanh. Tuy nhiên binh sĩ không thấy bất kì khác thường nào, như là bọn họ đã thấy quá nhiều người như vậy.

Minh Dạ thấy vậy thì khẽ đảo mắt, khóe miệng chậm rãi cười bí hiểm.

Bề ngoài nơi này không khác gì một đảo nhỏ bình thường, vào bên trong mới phát hiện có khác biệt động trời.

Che mắt đi quanh co ước chừng nửa ngày, lúc xốc miếng vải đen thì đã vào nhà giam. Mạc Tinh nhanh chóng giương mắt nhìn lướt qua quang cảnh trước mắt, chỗ nàng đứng chính là một khoảng sân rộng khoảng mười lăm trượng, dài ba mươi trượng, trên mặt đất trải đá xanh đã sớm không còn màu sắc như trước mà đỏ thẫm đan xen loang lổ, lốm đốm nhiều điểm, tản ra mùi máu tươi ngày đặc.

Cuối khoảng sân là một bậc thang như đài cao, con đường bị nó chia làm hai nửa, uốn lượn không biết đến phương nào. Mà ở đây chính là hai thất đào rỗng dưới núi, phần dưới đã bị đào rỗng, dựng lên từng dãy song sắt thành gian. Một phòng giam ngăn cách từng năm phòng ba không phân biệt nam nữ.

Không có màu sắc khác, chỉ có vũ khí sắc lạnh như băng, không ẩn giấu được khí thế hung ác dữ tợn nơi này.

Tiếng thét chói tai, chửi bới, tiếng đánh nhau như hơi nóng bình thường phả vào mặt. Tiếng chửi rủa xen lẫn tiếng phụ nữ thét chói tai tục tĩu trong tiếng xương cốt vỡ vụn răng rắc truyền đến, Mạc Tinh nhíu mày, thu hồi ánh mắt dò xét hoàn cảnh, nhìn về phía những người xung quanh trong phòng giam.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Đối Mặt

Chỉ thấy hai hàng phòng giam, mỗi một gian đều có bốn năm gã đàn ông, mà trong đám đàn ông này lại có một cô gái. Một cô gái trong một đám đàn ông, không cần nói cũng biết là đang làm gì.

Lúc này mỗi gian phòng giam đều là tiếng vang phóng đảng thay nhau nổi lên, hết sức dâm loạn, những cô gái bất lực kêu lên thê thảm, càng lớn càng làm cho gã đàn ông trên người các nàng hưng trí bùng bùng.

Vốn ánh mắt đám đàn ông còn lại đang tập trung trên người cô gái trong phòng giam, lúc này thấy có người mới đến thì không khỏi hưng phấn đứng lên tụ tập trước song sắt, ánh mắt tham lam tà ác nhìn mấy người Mạc Tinh, không có ý tốt thét chói tai, cố ý liên tục phát ra âm thanh rên rỉ. Ánh mắt hạ lưu không kiêng kị đánh giá đám người. Ngay cả một vài cô gái bị áp dưới người những gã kia cũng nghiêng nhìn qua bọn họ, trong mắt là ý cười nhạo báng. Một vài nữ tù nhân trong đám người Mạc Tinh thấy cảnh này thì bị dọa lạnh run, trên mặt tái nhợt, dường như muốn khóc lên. Những tù nhân kia thấy như vậy không nhịn được càng hưng phấn phát ra tiếng cười tục tĩu.

Mạc Tinh thấy vậy, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét, nàng nhíu chặt mày, khắc nghiệt trong nháy mắt nhanh chóng biến mất, mặt không đổi sắc đi về phía trước.

Minh Dạ phía sau thấy vậy không khỏi mỉm cười, hoàn toàn không nhìn xung quanh mà thoải mái nhàn nhã đi theo Mạc Tinh. Hai người ở dưới biển bảy tám ngày, lúc này đầu bù tóc rối, quần áo đầy nếp nhăn, thoát nhìn còn chẳng bằng đám tù nhân nơi đây, bởi vậy cũng không gây chú ý gì.

“Đi nhanh lên.” Một roi vung xuống, binh sĩ áo đen mặt không biểu tình quát lên.

Đám người lão đảo càng khiến cho tù nhân xung quanh hưng tợn càng quấy cười dâm dăng, binh sĩ áo đen một thân vũ khí cũng không để ý đến, chỉ lo áp chế đám tù nhân mới đi lên đài cao. Một số tiếng cười xấu xa thét lên bên trong, đám người Mạc Tinh đi qua đài cao, chỉ thấy sau đài cao phân ra hai đường, tình cảnh như chỗ bọn họ vừa đi qua, từng dãy lồng giam hắt ra ánh sáng lạnh, vô số tù nhân tùy ý bộc phát thú tính.

Vốn tưởng sau đài cao không có đường, không ngờ chính là một cửa sắt cao lớn, Mạc Tinh nhìn lướt qua, cửa cung cao lớn như vậy, gần như cao bằng cung điện của Hàn Chiêu quốc. Cửa sắt mở ra, tù nhân mới bị dọa cho phát run, bên trong vô số bó đuốc như uốn lượn chiếu rõ ràng rãnh mạch son đỏ.

Ngay cửa sắt, một đội binh sĩ áo đen vừa gỡ xiềng xích trong tay mấy người Mạc Tinh, lại vừa đổi thứ khác. Mạc Tinh nhìn thấy thay thế xiềng xích là vòng sắt siết chặt cổ tay, kiểu dáng vòng tay này đơn giản, phía trên có khắc một thanh trường kiếm, thân kiếm vạch lên ánh sáng. Mắt đen của nàng nhìn chăm chăm vào vòng tay nửa ngày, lại tự giác cười bất đắc dĩ, đây chính là vòng tay phạm nhân do Băng gia chế tạo cho Hàn Chiêu vương. Vòng tay sắt này lớn nhỏ khác nhau, khóa lên cổ tay, kẻ sát gần cốt, nếu không có chìa khóa thì mang cả đời cũng không tháo ra được, bởi vậy vô cùng dễ dàng phân

biệt tội phạm và người bình thường.

Nàng lắc cổ tay, tự bản thân nàng đốc thúc người chế tạo, vậy mà hôm nay lại đeo lên tay nàng, đúng là không nói nên lời mà.

Minh Dạ theo sau lưng Mạc Tinh, không bỏ qua động tác nhỏ của nàng, thấy nàng nhìn hai cái vòng có khắc thanh kiếm trên cổ tay, dung nhan yêu mị như cười như không, thân phận Mạc Tinh là gì, hẳn đã có thể đoán được vài phần.

Đôi vòng sắt đơn giản, Mạc Tinh tiếp tục bị áp giải vào son động. Ven đường, hai bên trái phải đều là từng dãy nhà giam song sắt như trước, bên trong này hầu như tất cả đều là đám đàn ông buh hăn, chỉ có một hai người phụ nữ, mà những người phụ nữ này cũng không bước ra bên ngoài như đám phụ nữ ngoài kia mà chỉ ngồi hoặc nằm lạnh lùng nhìn bọn họ.

Lạnh như băng và yên lặng, ven đường như thông đạo không có giới hạn, vô số tù nhân lạnh lùng nhìn bọn họ, không có hứng thú, không cười dâm dăng, cũng không có cử chỉ hạ lưu, chỉ có ánh mắt lạnh như rắn chăm chú theo sát họ, còn khiến người ta khó thở hơn cả đám người hung tợn bên ngoài. Có con gió không biết thổi tới từ đâu làm mấy ngọn đuốc hơi run rẩy, chiếu vào song sắt băng có vẻ càng thêm âm trầm.

Mạc Tinh cúi thấp đầu, thực ra hai mắt đã nhanh chóng quét qua hoàn cảnh bốn phía, nàng chỉ cần điều tiết nửa ngày là đã có thể khôi phục hoàn toàn, muốn có đường lui cũng không khó.

Đi qua một góc, Mạc Tinh nhìn lướt qua xung quanh, ánh mắt vô ý đảo qua góc lồng giam lạnh băng thì đột nhiên sững người, dường như thấy cái gì đó không dám tin, ánh mắt nhanh chóng bình tĩnh nhìn lại góc lồng giam kia. Trong lồng giam, ba người đàn ông nằm trên đất, một người cong gối ngồi, không nhìn tù nhân mới, như cảm nhận được có ánh mắt dò xét mình, người nọ thoáng ngẩng đầu lên chống lại ánh mắt Mạc Tinh. Hai người đồng thời sững sờ, trên mặt người đàn ông tóc đen kia hiện lên vẻ khó thể tin, cả người dường như run lên, nhưng lập tức khôi phục lại vẻ hờ hững, y dời ánh mắt, mặt không biểu tình dựa vào vách tường sau lưng. Cùng lúc đó, Mạc Tinh cũng đã dời mắt, nhìn về lồng giam phía trước, không có bất kỳ cảm xúc khác thường nào nữa, chỉ như vừa rồi không có chuyện gì cả mà tiếp tục đi tới.

Không ai phát hiện điều gì khác thường, nhưng “không ai” này cũng không bao gồm kể cả Minh Dạ, hẳn quét mắt nhìn Mạc Tinh bên người đang nắm chặt nắm tay, các đốt ngón tay trở nên trắng bệch, đủ thấy được Mạc Tinh đã dùng bao nhiêu lực. Minh Dạ thấy vậy thì hơi nhướng mày, quay đầu không chút để ý nhìn thoáng qua người đàn ông lạnh lùng kia, mắt đen hơi nhú lại.

Tiếp tục đi hai bước, một tên binh sĩ áo đen mặt mày lạnh lẽo vẫn luôn đi tuốt đằng trước chợt dừng lại giữa thông đạo, lạnh lùng xoay đầu lại nhìn đám người Mạc Tinh, khuôn mặt hẳn chẳng có biểu lộ gì, chỉ có vẻ lạnh như băng mà thôi.

“Các người nghe cho kỹ cho bản ngục trưởng, đến nơi này rồi, các người chỉ cần nhớ kỹ hai chữ phục tùng, nếu không nhớ được thì ngày này năm sau chính là ngày gỗ của các người.” Dứt lời thì lạnh lùng lướt qua tất cả tù nhân mới, không biểu lộ bất cứ cái gì khiến cho đáy lòng người ta phát lạnh.

“Số vòng trên cổ tay là số lẻ thì đứng sang trái, số chẵn thì đứng sang phải.” Sau một lúc im lặng, ngục trưởng kia quát lớn.

Mạc Tinh không nhìn vòng sắt trên tay mà bước thẳng sang bên trái, Minh Dạ thấy vậy thì chậm rãi bước một bước về bên phải, mắt như cười nhạo liếc nhìn vẻ mặt không biểu tình của Mạc Tinh.

“Hai hàng mỗi hàng vào một gian.” Gã vung tay lên, binh sĩ áo đen đã sớm đứng đó nhanh chóng mở cửa phòng giam, đẩy đám tù nhân đang nom nớp lo sợ vào.

Mạc Tinh cũng không giãy giụa, cứ tự nhiên bước vào một gian nhà lao, cửa sắt sau lưng đóng phịch một tiếng lại, bắt đầu khóa.

Mở khóa, nhét người, khóa lại, bỏ đi gọn gàng, không đến một phút đồng hồ, binh sĩ áo đen đã bước ổn định, chỉnh tề bỏ đi, phía sau như chết lặng.

Đứng trước cửa sắt, Mạc Tinh nhìn bên trong gian phòng này, có bốn gã đàn ông chậm rãi chống người ngẩng đầu lên. Ánh mắt lạnh băng xen lẫn vẻ khắt mầu, một tên cơ bắp mù một mắt, khóe miệng chậm rãi cong thành một đường hưng phấn đầm máu, khẽ đập tay lên mặt đất rồi mụn lực nhảy dậy, bàn tay nhanh như chớp chụp lấy nàng, cười đến là dị hợm: “May mà con đàn bà này cũng không tệ.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Lão Đại

Không tệ, nàng như vậy cũng không tệ lắm, ánh mắt tên này kiểu gì vậy. Nàng rũ đôi mắt lạnh lùng xuống hào quang chợt lóe, không lui cũng không tránh né mà ngược lại vươn khẽ vươn tay, năm ngón tay chụp lấy cánh tay đang vươn tới kia. Ở trong này ra về nhờ yếu chỉ có thể bị sỉ nhục, vậy không cách nào khác là phải đón đầu trước.

“Tiểu cô nương thật...” Một chữ thú vị còn chưa phát ra, năm ngón tay Mạc Tinh đã chế trụ năm ngón tay gã mất mù, năm ngón tay mảnh khảnh còn lại

ché trụ móng vuốt kia của Mạc Tĩnh dùng sức bẻ chúi xuống về sau, chỉ nghe một tiếng răng rắc nhỏ, móng vuốt sắc nhọn kia lập tức mềm nhũn, năm ngón tay vụn vẹo lệch về phía sau, đứng thẳng kéo ở bàn tay kia.

“Khốn kiếp.” Sắc mặt tên tù nhân mắt mù lập tức thay đổi, nhưng cũng không thét chói tai, phản ứng cực nhanh đánh một quyền tới bụng Mạc Tĩnh. Mạc Tĩnh hừ lạnh một tiếng, một tay bắt lấy móng vuốt phía trước bẻ gãy, tay kia nhanh như điện bắt được nắm đấm công kích kia, cong gối thúc vào bụng tên kia. Chỉ nghe một tiếng kêu đau đớn, tên kia mềm nhũn ngã xuống, phun ra một ngụm máu tươi. Đôi mắt đen nhánh lóe lên, Mạc Tĩnh đẩy hán ngã lăn ra, quay đầu mặt không chút biểu tình nhìn tình cảnh như vậy, trong mắt lóe lên vẻ khát máu đi tới ba tên tù nhân còn lại.

“Đủ mạnh.” Lạnh lùng ném hai chữ, ba tên tù nhân còn lại đánh tới Mạc Tĩnh, quyền cước như gió, cũng không phải hạng yếu ớt gì.

Nụ cười máu lạnh lóe lên, Mạc Tĩnh lấy tay làm đao đón quyền tới, trong chớp lát chỉ thấy người tới ta đi, quyền cước bay lên. Mạc Tĩnh ra tay tuyệt đối không lưu tình, chỉ thấy bóng người màu đỏ như đốm lửa bay trong lồng giam tối tăm, những nơi đi qua chỉ truyền đến tiếng xương cốt gãy vụn và tiếng va chạm kịch liệt chứ không có bất cứ tiếng động dư thừa nào.

Một thân võ công trong nửa ngày đã khôi phục bảy phần. Trước mặt đối thủ, quyền cước cũng lợi hại, dù gì những tên này cũng chưa phải là đối thủ của nàng. Nàng xoay người đá bay, đấm tù nhân bình thường tráng kiện nay bị Mạc Tĩnh một cước đá bay lên lần lượt bay về phía sau, đấm vào vách tường gây ra tiếng động lớn, ngay sau đó truyền đến tiếng xương cốt vỡ vụn.

Cùng lúc đó tay Mạc Tĩnh quét ngang, đánh tới sau lưng tên tù nhân cao lớn như một thanh đao, chỉ dùng năm phần công lực, chiêu thức này nếu là dùng đao thực thì thân thể người này chắc đã đứt lìa.

Nàng bỏ một chưởng xuống muốn chặt lên cổ tên kia, chợt tiếng xé gió rất nhỏ truyền đến, một luồng gió sắc bén chém tới cổ tay Mạc Tĩnh. Hai mắt Mạc Tĩnh trầm xuống, cổ tay khẽ động tránh luồng gió kia, khuỷu tay lập tức công kích ngực của tên tù nhân. Sau một tiếng Bạch trầm đục, tên tù nhân cao lớn té trên mặt đất, phun ra một ngụm lớn máu tươi. Không thèm nhìn tới tù nhân vừa bị đá thương, Mạc Tĩnh quay đầu nhìn Minh Dạ trong phòng giam đối diện, luồng gió sắc bén kia ngoại trừ Minh Dạ thì còn có thể là ai. Trái ngược với vẻ ác liệt của Mạc Tĩnh, Minh Dạ lại cực kì bình tĩnh, trong phòng giam có năm tên tù nhân ngồi xôm không dám nhúc nhích, cơ thể cứng ngắc như tượng đất, nhếch miệng nhưng không dám phát ra âm thanh gì. Mà Minh Dạ vốn là tù nhân mới đến, lúc này lại cực kì thoải mái ngồi trên chiếc giường gỗ duy nhất trong phòng giam. Minh Dạ thấy Mạc Tĩnh nhìn qua tràn đầy tức giận thì nhẹ nhàng mỉm cười, liếc nhìn Mạc Tĩnh rồi khẽ lắc đầu.

Thu hết động tác của Minh Dạ vào mắt, Mạc Tĩnh nhú nhú mày rồi lập tức hiểu được Minh Dạ ra hiệu cho nàng không được bại lộ hoàn toàn võ công của mình. Tại nơi xa lạ phải kiềm chế thực lực của chính mình, đây cũng là một quy tắc sống, nàng biết rất rõ điều này, chẳng hiểu sao hôm nay tự nhiên lại quên mất. Rõ ràng là chỉ cần ba phần thực lực là giải quyết được, vậy mà lại muốn dùng đến mười phần. Nàng siết chặt nắm đấm, biết là do vừa rồi nhìn thấy người kia nên tâm tình quá kích động dẫn đến không kiềm chế được bản thân. Nàng tức giận không nói nên lời, kinh ngạc, khó có thể tin không cách nào bộc phát bởi vậy trong lúc đánh nhau khiến tâm tình bộc lộ ra ngoài, mất đi bình tĩnh ngày thường. Nàng ngẩng đầu lên hít một hơi thật sâu, ép tâm tình đang hỗn loạn xuống, cả người khôi phục lại vẻ điềm đạm bình thường, chỉ cần người kia ở đây, nàng sẽ nhanh chóng biết rõ tất cả mọi chuyện.

Mạc Tĩnh không chút cảm kích lườm Minh Dạ, trở tay hất tên tù nhân ra, quay người an vị trên giường gỗ. Minh Dạ ở đối diện thấy Mạc Tĩnh hiểu được ý của hán thì mặt hơi giật, Mạc Tĩnh vốn là người hiểu chuyện, vừa rồi lại xúc động như vậy. Hiển nhiên là do chạm mặt người đàn ông kia mới khiến cho nàng vô ý thức xúc động nổi giận như vậy, ngay cả cách sinh tồn cơ bản nhất cũng quên, người kia... Minh Dạ vuốt lông mày, nhàn nhạt nhìn lại chỗ rẽ nhà lao lúc này.

“Bốp bốp bốp.” Minh Dạ nghiêng mắt nhìn, bên cạnh hán đột nhiên truyền đến tiếng vỗ tay kích thích hơi lạnh trong nhà giam yên tĩnh.

“Xinh đẹp, về sau nàng đi theo ta.” Một tiếng cười khắc khắc tràn đầy kiêu ngạo và âm trầm vang lên.

Mạc Tĩnh nghe thấy cũng giương mắt nhìn sang người đang nói chuyện trong góc đối diện, chỉ thấy trong nhà lao kia chỉ có hai người, một cô gái xinh đẹp quý trước đuôi gấu đàn ông kia, tên đó lạnh lùng nhìn nàng nói, khuôn mặt hung tợn hình mặt chữ điền, vết sẹo như con rết từ trán bên trái qua trán bên phải kéo dài xuống phía dưới cằm khiến cho hán thêm dữ tợn. Thân thể lỏa lồ trông cực kì khỏe mạnh cũng ngón ngang những vết sẹo chằng chịt, nhìn dữ tợn nhưng lại tàn ra khí chất bá đạo, hung ác làm người ta chần kinh, người này không thể khinh thường.

Mạc Tĩnh không biểu tình nhìn lướt qua tên mặt sẹo kia, dứt khoát nhắm mắt lại, khoanh chân ngồi xuống, căn bản không thèm để ý, theo hán nghĩa là muốn làm những chuyện như nữ nhân kia, Băng Vũ Nguyệt nàng cho dù bây giờ thất thế cũng không hạ thấp bản thân tới mức đó. Hừ, dám xưng lão đại trước mặt nàng.

Tên mặt sẹo thấy Mạc Tĩnh không để ý tới hán thì hai mắt không khỏi nheo lại, tàn ra hàn khí, cười lạnh hai tiếng. Nhìn thấy xung quanh yên ắng hoàn toàn, ánh mắt hán khẽ chuyển động. Ra mặt thị uy với tù nhân mới là bệnh chung ở bất cứ chỗ nào.

Các tù nhân bị áp giải đến nhà lao khác, không phải chỗ Mạc Tĩnh và Minh Dạ thì chỉ nghe một trận âm ỹ, những tiếng ầu ầu đã không dứt, tiếng thét chói tai trong son động yên tĩnh. Minh Dạ không hành động, Mạc Tĩnh cũng vậy, quy luật sinh tồn nơi này là vậy, tùy tiện ra tay cứu người chẳng những không được bất cứ kẻ nào còn làm liên lụy bản thân. Điều này bọn họ đều hiểu rõ. Tiếng phụ nữ bị làm nhục, đàn ông bị ầu ầu đá quanh quẩn trong son động thật lâu. Cứ ồn ào như vậy cả đêm, trời đã nhanh chóng sáng.

Cũng không biết son động này tạo thành như thế nào, chỉ thấy ánh sáng len lỏi qua lỗ nhỏ trên đỉnh đầu đủ làm cho tù nhân bên trong biết đâu là ban ngày, đâu là ban đêm. Ánh sáng mờ mờ, một ngày mới đã đến.

Trong sảnh son động, từng đoàn bê chén gỗ xếp hàng theo thứ tự nhận đồ ăn, Mạc Tĩnh là người mới nên bị xếp cuối cùng. Nàng bê chén gỗ màu đen không nhìn ra màu gốc, Mạc Tĩnh theo đám người chậm rãi bước về phía trước, ánh mắt vừa như lơ đãng đảo qua gấu đàn ông lạnh lùng, vừa ngồi xuống bắt đầu ăn cơm.

Lúc này là ban ngày mới nhìn rõ y mặc áo tù nhân màu lam nhạt, mà đám người đang xếp hàng lại mặc áo tù nhân màu xám, màu xám rõ ràng là nhiều hơn màu lam nhạt. Xem ra tù nhân mặc hai màu áo khác nhau đều là nước sông không phạm nước giếng, không đi nhằm đội ngũ và hỗn tạp cùng một chỗ, hiển nhiên đây là hai thế lực, Mạc Tinh không khỏi nhủ mảy. Suy nghĩ nàng đảo nhanh, người cũng chậm rãi đi đến nơi lấy đồ ăn, đưa cái chén gỗ đen như mực qua. Đồ ăn của tù nhân là hai cái mìn thầu màu đen, một chén nước trong. Mạc Tinh nhìn đồ ăn trong tay rồi đi tới chỗ gã tù nhân áo lam nhạt. Bọn họ là người mới, còn chưa có áo tù nhân thống nhất, nàng làm như chẳng biết gì mà đi qua ăn cơm.

Mạc Tinh bước hai bước, đám tù nhân áo xám xung quanh đã ăn xong tà tà cười lạnh, bốn phương tám hướng vây lại, xoa xoa bàn tay, cười giễu cợt và không có ý tốt, sợ là có mấy trăm tên nhăm vào nàng. Mạc Tinh quét mắt, thần sắc bất động, chậm rãi đứng ngay tại chỗ. Những tù nhân mới phía sau nàng vừa thấy tình cảnh như vậy thì lập tức lui ra xa, không dám hé một tiếng.

Minh Dạ vẫn đi theo sau lưng Mạc Tinh thấy vậy thì nhướn mày cười cười, hần vuốt mìn thầu đen, tóc dài màu bạc dưới ánh mặt trời lóe kim quang, sắc mặt cực kì nhàn nhã, coi như trước mắt chính là không khí chứ không phải đám tù nhân hung ác.

Đám tù nhân áo xám vây Mạc Tinh và Minh Dạ ở giữa, rõ ràng có thể nghe tiếng đang bẻ khớp xương ngón tay.

“Ta cho các ngươi một cơ hội, tới đây.” Tiếng nói âm trầm trên đài cao truyền tới, đúng là tiếng cái tên mặt sẹo hôm qua. Mạc Tinh chậm rãi quay người nhìn thoáng qua nơi phát ra tiếng nói, chỉ thấy tên mặt sẹo cao to ngồi trên đài cao, mặc áo tù màu xám, ngồi trong lòng y là cô gái xinh đẹp kia, trước mặt y bày biện ra một bàn đồ ăn, lúc này y đang lạnh lùng nhìn nàng, trong mắt lóe ánh sáng đỏ.

Mạc Tinh nhìn lướt qua tình hình trên đài cao, nhướn mày nghe lời bước tới. Tên mặt sẹo thấy vậy thì trong mắt hiện lên vẻ đắc ý, vung tay lên, lập tức đám tù nhân áo xám đang vây quanh liền tránh ra nhường một đường cho Mạc Tinh đi qua. Minh Dạ thấy vậy khoe miệng vẫn giữ nụ cười, vuốt mìn thầu trong tay, đứng ngay tại chỗ chứ không đi cùng Mạc Tinh.

Bước vài bước lên đài cao, Mạc Tinh lạnh lùng nhìn tên mặt sẹo, không cho y lấy một chút biểu cảm, quay người đi qua hướng bên trái, Tên mặt sẹo kia thấy vậy thì sắc mặt trầm xuống. Bên trái y là cái bàn có một người mặc áo tù nhân màu lam nhạt đang ngồi đưa lưng về phía tất cả mọi người. Đứng cách tù nhân áo lam nhạt một bước, Mạc Tinh nhàn nhạt kêu một tiếng: “Lão đại.”

Phản đông đám tù nhân phía dưới nghe xong lập tức xôn xao, đây tức là không chừa cho lão đại mặt một chút mặt mũi nào. Ngược lại, Minh Dạ vừa thấy như thế, dường như đã biết ý định của Mạc Tinh, khoe miệng cong lên, làm càn cười ha hả, tiếng cười này cực kì sung sướng và càn rỡ. Tên mặt sẹo nghe thấy sắc mặt càng khó coi.

Người áo lam nhạt vẫn cúi đầu không để ý đến chuyện xung quanh nghe tiếng xôn xao thì chậm rãi ngẩng đầu lên.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Lam Lăng

Tóc mai bay giữa lông mày, cực kì tuấn mỹ.

Chỉ thấy trên mặt góc cạnh rõ ràng, ngũ quan cực kì tuấn tú, một đôi mắt màu đen như hồ sâu không thấy đáy, lạnh lùng như muốn đóng băng người khác, môi mỏng mím thành một đường thành một vòng đồ ửng, không thêm màu sắc khác lại càng giống như ánh lửa trong vùng băng rộng lớn, không giống như Minh Dạ yêu mị tuyệt sắc nhưng lại thanh lãnh không ai sánh bằng. Mạc Tinh chưa từng nghĩ tù nhân nào như người này, giữa lông mày khe động nhưng lập tức khôi phục lại vẻ bình tĩnh không gợn sóng. Người đàn ông trước mắt này quá lạnh, giống như hàn băng ngàn năm tạo thành, chỉ cần tới gần thôi cũng sẽ bị đông cứng, xem ra không phải một người đơn giản.

Chậm rãi ngẩng đầu quét mắt nhìn Mạc Tinh, người đàn ông áo lam không nói gì, chỉ cúi đầu tiếp tục từ từ ăn đồ ăn của y, coi như Mạc Tinh trước mặt không hề tồn tại. Mạc Tinh thấy vậy cũng không nói chuyện, đứng bất động như núi bên y.

Xung quanh yên tĩnh trong nháy mắt, dường như có thể nghe được cả tiếng hô hấp của mọi người. Tất cả tù nhân áo xám và áo lam đều tập trung ánh mắt lên đài cao. Minh Dạ đứng trong đám người thu tiếng cười to lại, khoe miệng phác một đường cong như có như không, hai tay ôm ngực nhìn Mạc Tinh và tên lão đại áo lam kia.

“Lam Lăng, cô ả này là ta nhìn trúng trước.” Tên mặt sẹo nghiêng đầu nhìn người áo xanh cực kì âm trầm. Lam Lăng lại coi như không nghe thấy, chậm rãi đưa tay uống cạn chén rượu, lạnh như băng, cực kì coi thường. Tên mặt sẹo thấy vậy lập tức giận dữ, hung tợn đập một phát lên bàn gỗ, bàn gỗ lập tức chia năm xẻ bảy, mảnh gỗ bay vù vù ra bốn phương tám hướng.

“Hay cho tên Lam Lăng, ngươi đừng có không biết tốt xấu.” Dù sớm biết Lam Lăng lạnh lùng vô tình nhưng trước mặt bao nhiêu thù hạ thì cơn tức này làm sao nuốt trôi được. Cô ả này rõ ràng gã nhìn trúng trước, thế mà lại ngang nhiên phục tùng Lam Lăng, sau này gã làm như thế nào phục chúng, mặt sẹo của gã hoàn toàn bị bóp méo vặn vẹo.

Dưới đài, đám tù nhân áo xám thấy lão đại tức giận thì bắt đầu huyền não, xoa tay hùng hổ muốn xông tới. Mà đám tù áo lam vẫn không có động tác gì thấy vậy thì quăng chén gỗ ra, lạnh lùng tiến lên một bước cản đường đám áo xám hùng hổ. Đám tù áo lam mặc dù ít nhưng tàn ra khí thế bức người, đám tù áo xám tuyệt đối không thể sánh bằng. Lần này một bên tinh nhuệ chống lại một bên nhiều người thì bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng hẳn lên.

Trên đài cao, Lam Lăng lúc này đang ngồi dựa lưng về phía tên mặt sẹo chậm rãi nghiêng đầu, mắt không cảm xúc đảo qua tên mặt sẹo. Tên mặt sẹo không khỏi rung mình một cái, nhìn Lam Lăng như người chết, lạnh băng không có lấy một chút độ ấm và cảm xúc.

Con mẹ nó. Hai vai tên mặt sẹo run rẩy chửi thề một tiếng, lập tức hai mắt trợn lên chống lại ánh mắt Lam Lăng, gã đã sớm thấy tên người chết này không thuận mắt, hôm nay vừa hay đụng nhau.

“Người cho rằng người là ai?” Giọng nói lạnh băng như gió mùa đông khắc nghiệt thổi qua bầu không khí nóng ở đây, vô tình mà rét lạnh tới tận xương.

“Con mẹ nó”

Tên mặt sẹo hung ác tức giận mắng, đám người phía dưới đang trong tư thế sẵn sàng đón địch lập tức xông vào làm một đoàn.

“Ông mày tiêu diệt hết đám các người...”

“Con mẹ nó, người là cái khi gì, dám nói với lão đại chúng ta như thế...”

“Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ...”

Lập tức, nắm đấm tức giận bay múa, sắc bén xông mạnh, đặc biệt thô tục như nước khiến nôi chảo mảnh liệt bắn ra. Hai phe màu xám, màu lam hoàn toàn xông vào nhau. Trong ngày hè chói chang, hai bên đỏ mắt như bò rừng đấu nhau, tiếng xương cốt gãy vụn vang lên không ngừng, cực kì thanh thúy.

Thấy tình cảnh này, Mạc Tinh không chờ đợi trên đài cao mà thả người nhảy xuống, lẫn vào đám người đang hỗn chiến, tới gần người đàn ông đậm mặc kia.

Lấy tay làm lưỡi dao, lấy quyền cước làm vũ khí, Mạc Tinh một đường giết tới, những nơi đi qua đều không có đối thủ.

Một tay làm đao trở mình xông lên chém tù áo xám, Mạc Tinh cảm nhận phía sau căng thẳng, lông tơ thoảng dựng lên, cảnh giác không tiếng động, Mạc Tinh vù một tiếng quay đầu chống lại ánh mắt trên đài cao. Lạnh băng mà vô tình, không biết từ lúc nào, Lam Lăng trên đài cao đã lạnh lùng nhìn nàng, ánh mắt sắc bén như đao. Chống lại ánh mắt đó, Mạc Tinh hơi nhíu mày xoay người vọt tới chỗ người đàn ông đậm mặc kia. Lam Lăng để qua một bên trước đã.

Xoay người mấy cái đã xông đến người đàn ông đậm mặc kia, thấy Mạc Tinh một đường giết tới, hai mắt y nhanh chóng nhìn lướt qua bốn phía. Thấy xung quanh không chú ý, y liền xông tới chỗ Mạc Tinh. Khuôn mặt vừa mừng vừa lo. Một cước đá bay tên tù áo lam chướng mắt, Mạc Tinh thò tay chọt tới người đàn ông đậm mặc, đảo mắt nhìn người sau lưng. Minh Dạ rõ ràng đã yên lặng đi theo, thấy nàng nhìn qua thì nở nụ cười xinh đẹp với nàng, sắc mặt Mạc Tinh lập tức lạnh lẽo, tên Minh Dạ này rõ ràng biết mục tiêu của nàng là người này.

“Làm cái gì hả, dám bạo loạn, phản rồi!” Một cánh tay vươn ra, còn chưa tới được người kia thì bốn phía đột nhiên vang lên tiếng rống to, sau đó vô số binh sĩ áo đen lao tới, roi dài trong tay quất mạnh lên người tù nhân hai phe.

Roi dài quất tới, khí thế kinh người, Mạc Tinh liếc mắt thì chỉ thấy dù là một lao ngục, thậm chí là một tên binh sĩ tầm thường thôi cũng đã là cao thủ, phòng vệ cỡ này đã gần như trong hoàng cung Hàn Chiêu rồi.

“Lam Lăng, Mặt Sẹo, quản lý người của các người lại đi, nếu không đừng trách bản trưởng ngục không cho các người mặt mũi.” Tiếng hét giận dữ xa xa truyền đến.

Mạc Tinh thấy ngục trưởng áo đen trong thông đạo kia đi ra, trầm giọng quát to, đồng thời binh sĩ áo đen sau lưng chính tề cầm cung tiễn sắc bén nhắm tất cả mọi người trong sân động.

Mặt Sẹo nghe vậy thì siết nắm đấm hừ một tiếng, vung tay lên, đám tù áo xám lập tức lui về sau. Đám tù áo lam bên kia ngẩng đầu nhìn Lam Lăng, Lam Lăng lạnh lùng gật nhẹ đầu, bọn họ cũng đồng thời lui về sau.

Binh sĩ trấn áp sân động hỗn loạn lập tức trống rỗng, trở nên im ắng, không có bất kì âm thanh gì. Mạc Tinh đứng bên người người đàn ông đậm mặc cũng không cách nào lên tiếng nói chuyện.

Lạnh lùng nhìn hai phe phía dưới thối lui, trưởng ngục áo đen như nhìn quen mắt lắm rồi, căn bản không có gì để nói, chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua mọi người, quay đầu nhìn Lam Lăng và Mặt Sẹo rồi nói: “Đã đến giờ rồi, thay người.”

Tiếng nói vừa dứt, rất nhiều tù áo xám dắt díu lao đảo đi ra từ thông đạo bên trái đài cao, chỉ thấy đám người gương mặt xanh xao, bên trên áo tù có vết máu loang lổ cùng bùn đất, có gãy tay, có gãy chân, vết thương còn rất mới, mấy người còn đi ngúc ngắc như người gổ.

Vốn mới vừa rồi hai phe còn đánh tới khí thế ngất trời, lúc này đã đều đổi lại về nghiêm túc.

“Xếp thành hàng” Trưởng ngực đứng trên đài cao đảo mắt qua tất cả quát lớn.

“Lui về sau, ngàn vạn lần đừng cùng đi lên” Người đàn ông đậm mặt nhanh chóng thở mấy chữ nên tai Mạc Tĩnh, sau đó quay người đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Trong Lòng Đất

Lời nói khẩn trương nghiêm túc khiến Mạc Tĩnh nhúu chặt mày. Ý gì thế? Muốn đi đâu?

Tù áo xám và tù áo lam đều có vị trí nhất định, đám người nhanh chóng xếp hàng ngay ngắn, Mạc Tĩnh là tù nhân mới, vốn không có chỗ, đúng lúc này đám tù áo xám nhao nhao túm bọn họ tới, xô lên phía trước, Mạc Tĩnh và Minh Dạ bị xô đẩy cũng không nhúc nhích, bọn họ vẫn mặc kệ đứng nguyên cuối đội. Mạc Tĩnh đứng im không nhúc nhích nhìn lướt qua người đàn ông nọ, y đứng trước đám tù áo lam, mày cau chặt lại.

“Lần này chết hơn bảy mươi người, aizz...”

“Thế này là đã tốt hơn lần trước rồi, lần trước chết hơn trăm người...”

“Cứ thế này thì chỉ sợ trong một tháng, chúng ta cũng không phải chi luân hồi một lần thôi đâu...”

Tiếng nói chuyện trầm thấp truyền đến từ miệng đám tù chật vật, giọng nói thấp đến mức nếu không phải nội lực của Mạc Tĩnh và Minh Dạ thâm hậu thì vốn không thể nghe được. Mạc Tĩnh nhúu mày, còn lông mày Minh Dạ cũng nhướng cao, cả hai đều đứng yên bất động.

“Lần bộc phát nửa năm một lần này, công lực cao nhất theo ta đi vào.” Tiếng nói lạnh lùng truyền đến, Lam Lăng trên đài cao nhìn bao quát đám áo tù áo lam phía dưới, không phải hỏi mà đang ra lệnh.

Ngay lúc đó, Mạc Tĩnh có thể nghe thấy rõ đám tù áo lam xếp phía sau thở dài một hơi.

Chân mày nàng khẽ nhúc nhích, xem ra nơi này không đơn giản là nhốt tù nhân, đây là chốn cực kì nguy hiểm. Trong lòng vừa xuất hiện ý nghĩ này, Mạc Tĩnh nhanh chóng gạt đám tù áo lam phía trước, động vào người đàn ông lạnh nhạt kia một cái. Y thấy Mạc Tĩnh tới gần mình thì liền chau mày, trừng mắt nhìn Mạc Tĩnh, ánh mắt kia rõ ràng mang vẻ trách móc nặng nề, môi vô thanh vô thức khẽ mấp máy ném cho Mạc Tĩnh ba chữ “Điên rồi sao?” Mạc Tĩnh không để ý y, hai tay ôm ngực lạnh lùng nhìn Lam Lăng trên đài cao, bỏ qua người đang đang phẫn nộ.

“Vi người đàn ông khác mà dốc sức liều mạng, nàng thật đúng là không coi ta ra gì.” Tiếng nói quanh quẩn bên tai, Minh Dạ cười như có như không truyền âm mật cho nàng.

“Cút.” Bờ môi hé hé, Mạc Tĩnh nén giận quét mắt phượng qua Minh Dạ, nếu bây giờ không có chuyện quan trọng trước mắt thì nàng đã sớm bám theo vạn đoạn hấn ra rồi. Như thế biết rõ Mạc Tĩnh sẽ như vậy, Minh Dạ cũng không tức giận, lãnh đạm cười lướt qua, hai tay thả lỏng sau lưng đứng bên người Mạc Tĩnh.

“Hai trăm tên, đi theo ta.”

Lam Lăng trên đài cao vung lên áo bào xoay người đi xuống, không cần nhiều lời, một lời thừa thãi cũng không có. Đám tù áo lam lập tức đuổi theo kịp.

Bên kia tên mặt sẹo cũng bố trí thỏa đáng, đảo mắt qua hung tợn tròn mắt nhìn Mạc Tĩnh đi theo Lam Lăng, trong mắt chột lóe lên tia âm hiểm, đột nhiên gã lạnh lùng cười cười, vung tay lên, cũng đi theo hướng Lam Lăng.

Không có bất kì ai nói chuyện, hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có duy nhất tiếng bước chân cang khiến tản ra một bầu không khí âm trầm không nói nên lời.

Đi về phía trước thông đạo, vượt qua hai tòa núi cao, tiến vào nơi thoạt nhìn không hề giống lòng núi cao, ven đường có vô số bó đuốc.

Tiến sâu vào lòng núi, binh sĩ áo đen sớm đứng chờ, phát cho mỗi người một hũ nước trong lớn, một túi lương khô, một cái xẻng ngắn, dài cỡ cánh tay và một dây xích sắt. Mạc Tĩnh nhìn đồ trong tay cũng đoán cái này không phải dùng trong một ngày.

“Đây là đồ ăn và nước uống trong bảy ngày, lần này đi vào trong núi bảy ngày.” Một tên mặt mộc đầy râu không thấy rõ mặt bên cạnh trầm giọng nói.

Mạc Tĩnh nghe nói thì hơi giật một chút, nàng lễ phép gật đầu với hắn, không ngờ hắn căn bản không nhìn tới mà đi thẳng về phía trước. Quá lạnh lùng, đi theo Lam Lăng là đúng chứ tính cách đều lạnh như băng như nhau.

Tất cả vào rồi, cửa sắt cũng chậm rãi đóng lại, khóa bên ngoài. Tên mặt sẹo thấy vậy hừ một tiếng, quét mắt nhìn Mạc Tĩnh lần nữa rồi quay người mang

theo đám tù áo xám rẽ hướng khác đi. Hai phe tách ra làm việc. Một đường bước đi này, không ai nói gì, yên tĩnh đến nỗi chỉ nghe mỗi tiếng tim đập. Càng đi xuống dưới càng dốc, Mạc Tinh cảm thấy đường đi xuống quanh co trong sơn động, cứ như vậy chắc sẽ đi xuống trung tâm lòng đất mất.

Bó đuốc cháy âm ỉ rồi yếu dần... càng đi xuống, ánh lửa càng yếu, cũng tức là không có không khí lưu thông nên chúng không thể cháy tiếp được.

Cảnh vật âm ỉ, bóng người lập lờ trong sơn động như vô số quái vật khổng lồ, không khí càng ngày càng ngột ngạt quanh quẩn bốn phía.

“Đạp đi.” Tiếng Lam Lăng lạnh băng từ phía trước truyền tới, không ai có ý kiến, tất cả tù áo lam lập tức đạp tất bó đuốc trong tay. Càng đi xuống lòng đất không khí càng mỏng manh, nếu cứ đốt đuốc thì bọn họ cũng hít thở không thông mất.

Thay thế đuốc là ánh sáng yếu ớt, xanh âm u vô cùng quanh quẩn. Mạc Tinh nhìn thấy cứ cách ba tới năm người áo lam lấy ra một vật chiếu sáng là dạ minh châu to cỡ nắm tay. Băng phủ của nàng cũng không có nhiều thứ này, vậy mà trong tay tên tù nhân này lại có vật trân quý như vậy, nơi này...

Trong lòng biết chuyện này quái dị, lúc này Mạc Tinh cũng không tập trung tinh thần tiến về phía trước. Thấy ánh sáng xung quanh âm ỉ không thấy rõ bóng người, đôi mắt đen của nàng khẽ lóe lên, Mạc Tinh trở tay bắt được người đàn ông lạnh nhạt kia rồi kéo về phía sau dán lên vách sơn động, tránh tất cả mọi người.

Suốt đoạn đường này, mặc dù không nói chuyện nhưng chuyện muốn nói không chỉ nói một lần là xong, y cũng không thèm nhìn nàng, ở nơi xa lạ như vậy, thân phận của y có thể bại lộ còn liên lụy đến thân phận nàng cũng bại lộ theo, vậy nên chỉ có cách lẩn tránh, vừa hay lúc này ánh sáng yếu ớt.

Nàng bắt được tay người nọ, chưa kịp hành động thì người nọ đã túm ngược lại tay nàng rồi viết hai chữ vào lòng bàn tay nàng.

“Đừng dừng.” Viết nhanh xong hai chữ, y liền cầm chặt tay Mạc Tinh, dưới chân không ngừng bước về phía trước.

Mạc Tinh thấy vậy cũng biết là nàng không tính chu toàn, lập tức cũng không dừng lại mà bước về phía trước. Vừa đi vừa quét mắt từ trái qua phải. Không có gì bất thường, chỉ có duy nhất không thấy Minh Dạ đâu, Mạc Tinh nhú mày, nàng rõ ràng không phát hiện ra không thấy Minh Dạ từ lúc nào, có điều Minh Dạ không trong phạm vi nàng quan tâm nên nàng cũng lập tức không để ý tới, đầu ngón tay lặng yên lướt qua lòng bàn tay người đàn ông kia. “Sao lại ở chỗ này? Đã xảy ra chuyện gì?” Cảm xúc chữ viết trong lòng bàn tay xẹt qua, thân thể người đàn ông lạnh ảm đạm khẽ run lên, năm ngón tay bắt chặt lấy tay Mạc Tinh. Không thể nào nói rõ cảm giác hấn lúc này, phần nộ và bị thương theo nắm tay truyền ra. Tim Mạc Tinh thoáng động, y chưa bao giờ tức giận và bị thương như thế, chẳng lẽ...

“Đến rồi.” Lúc đó, Lam Lăng phía trước bỗng dừng bước lại, lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Tin Tức Động Trời

Mạc Tinh lập tức nhìn về phía trước, chỉ thấy loáng thoáng vô số ngã rẽ uốn lượn, tối đen không nhìn thấy gì cả. Mà sâu trong động tối đen lại có tiếng giọt nước loáng thoáng rơi xuống.

“Quy tắc cũ, một người mười cây, bốn ngày sau tập hợp lại, không làm đủ tự mình chịu phạt.” Lam Lăng lạnh lùng phân công công việc, đám tù áo lam bắt đầu tốp năm tốp ba tiến vào ngã rẽ.

Đến phiên Mạc Tinh, nàng không cùng đi với người đàn ông kia, y với hai người khác đi vào ngã rẽ thứ hai mươi bên trái, mà nàng thì đi vào ngã thứ hai mươi một.

Nàng đi từ từ, đội Lam Lăng phân bố mọi người, từng người từng người đi vào thông đạo rồi, thân hình Mạc Tinh mới chợt lóe đi về hướng thông đạo thứ hai mươi. Chung quanh tối đen không một chút ánh sáng, nếu không phải nàng có nội lực thâm hậu nhìn được trong bóng tối thì chắc nửa bước cũng khó mà đi. Thông đạo tối đen, không khí ẩm ướt đập vào mặt, dưới chân thì trơn trượt, hiển nhiên có nước đọng. Không chú ý đến những việc này, thân hình Mạc Tinh chớp động nhanh chóng tăng tốc đuổi theo.

Ở giữa sơn động tối đen có mấy cái ngã rẽ ngang dọc, trong lòng đất này lại y như mạng nhện. Mạc Tinh cau chặt lông mày, ngồi xổm xuống thăm dò mặt đất, sau đó lập tức đi vào ngã rẽ bên trái không chút chần chừ.

Bước chân nàng thoăn thoắt, đột nhiên lúc rẽ qua một ngã rẽ, chớp mũi nàng hơi động, chân vừa bước thoáng một cái đã liền rút về. Nàng khẽ ngửi, trong không khí loáng thoáng có mùi thoai rất nhạt, nếu không phải nàng tương đối quen thuộc với mùi này thì chắc chắn không thể phát hiện ra được. Trong lòng nàng khẽ động, Mạc Tinh đi tới chỗ mùi quái dị kia tỏa ra, xèng và xích sắt va chạm tạo ra tia lửa chiếu sáng không gian trước mắt. Góc trên trần sơn động chỗ ngã rẽ có một đám cỏ xỉ, rêu màu xanh lớn hơn mức bình thường đang sinh trưởng trên đó, lớn nhỏ cỡ móng tay cái. Mạc Tinh liếc qua lập tức rung mình, sắc mặt thoáng nghiêm trọng, nàng hơi lùi về sau điểm mũi chân nhảy lên, lúc rơi xuống đã nắm cỏ xỉ, rêu kia trong tay.

“U lam bích thảo.” Lấy xích sắt và xềng ma sắt tạo thành ánh lửa, Mạc Tinh thật sự thấy rõ vật trong tay, cho dù Mạc Tinh là người trầm ổn cũng phải kinh ngạc kêu thành tiếng. Nghe nói u lam bích thảo sinh trưởng ở hải ngoại trên núi Cửu Thiên huyền. Mười năm mới mọc, ngàn năm mới có thể lớn bằng móng tay lớn nhỏ, dùng luyện được có thể cải tử hoàn sinh, da thịt mọc lại từ xương, dùng chế độc trong thiên hạ không ai có thể cứu, thứ này là thứ cực kì trân quý, không dễ mà có được. Năm đó nàng từng nhìn thấy một cây ở hoàng cung Hàn Chiêu, ngửi qua mùi của nó nên bây giờ mới có thể nhận biết được. Cần thận quan sát u lam bích thảo, thứ này làm sao có thể sinh trưởng ở đây? Kinh ngạc nhưng đồng thời sắc mặt nàng cũng trầm xuống. Theo nàng biết, trên đời này tổng cộng có ba mươi cây u lam bích thảo, Hắc Lịch vương triều có bảy cây, Hoa Phong vương triều có mười ba cây, Nam Hải và Bắc Hải, hai hải vương một có năm cây, một có ba cây, Hàn Chiêu vương triều của nàng chỉ có hai cây, mà bây giờ...

Nàng nhũn chặt mày, Hàn Chiêu vương thất rõ ràng cho rằng nàng không biết gì, dám giấu diếm như niêm cổ, cứ như thể nàng là mối nguy hại... Trong lòng nàng lạnh run, Mạc Tinh không dám nghĩ tiếp.

Chính lúc này, bên cạnh đột nhiên có tiếng xé gió cực kì lợi hại xông thẳng tới cổ Mạc Tinh, sau đó một bóng đen nhào tới đánh úp nàng. Cổ tay nàng khẽ đảo, Mạc Tinh cầm xềng đỡ lấy, đồng thời nhét u lam bích thảo vào trong ngực.

“Ầm.” Một tiếng va chạm nặng nề vang lên, mắt nàng lóe sáng nhìn cái xềng trong tay còn chưa đụng tới người, không phải nàng ra tay, bên cạnh còn có một người nữa. Trong đầu vừa có suy nghĩ này, cái xềng trong tay nàng ra tay tàn nhẫn nhanh như chớp. Trong một cái nháy mắt, chỉ nghe tiếng kêu đau đớn phía sau người ngã xuống. Không có aimở miệng nói chuyện, cũng không bắt kì thỏa thuận nào, Mạc Tinh và người trong bóng tối quay người lui lại, cực kì ын ý. Hai người bước nhanh tới chỗ góc khuất, lấy dạ mình châu chiếu sáng, trong bóng tối đứng là người kia. Ánh sáng xanh yếu ớt, khuôn mặt tuấn tú của người nọ hiện vẻ đau òng, lo lắng, phần nộ,... rất nhiều cảm xúc.

“Tại sao huynh lại đây?” – “Muội chưa chết?” Đang trầm mặc thì cả hai đồng thời mở miệng.

Hai người nhìn nhau. Mạc Tinh chặn một tay y, trầm giọng nói: “Thất ca, trả lời muội trước, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thất ca nàng là cháu ruột con trai trưởng của thiên hạ đệ nhất thế gia – Băng gia – tại sao có thể xuất hiện ở chỗ này? Tại sao có thể bị Hàn Chiêu vương thất giam? Chẳng lẽ đi bậy đi bạ tới đây giống nàng?

Mạc Tinh bình tĩnh nhìn chằm chằm Băng Kiếm Vũ, tay nàng không tự chủ được mà hơi run rẩy

Băng Kiếm Vũ nghe Mạc Tinh gọi Thất ca, còn hỏi như vậy thì trên mặt hiện lên vẻ phần nộ và đau đớn, y đột nhiên quỳ gối với Mạc Tinh, run rẩy nói: “Băng gia bị diệt rồi, Vũ Nguyệt, Băng gia bị diệt rồi.”

Ầm. Nghe xong bốn chữ này, Mạc Tinh lập tức cảm thấy như có một tia sấm sét nổ tung bên tai, tai nàng ong ong, da đầu run lên. Tay chân không kiềm chế được nắm lấy cổ áo Băng Kiếm Vũ, lạnh lùng nói: “Huynh nói cái gì, sao lại như thế được, huynh nói rõ ràng cho muội.”

Lực tay nàng mạnh mẽ nắm chặt cổ áo Băng Kiếm Vũ, hơi thở khắc nghiệt lập tức bao phủ bốn phía, sát khí sắc bén áp bách khiến Băng Kiếm Vũ hô hấp khó khăn.

“Vũ Nguyệt, khụ khụ... Thiếu đương gia...” Băng Kiếm Vũ không chịu nổi áp lực như thế, tiếng nói như rít từ kẽ răng.

Vừa nghe ba chữ Thiếu đương gia kia, trong lòng Mạc Tinh chấn động, đôi mắt nhìn chằm chằm Băng Kiếm Vũ đang bị áp chế đến gương mặt đỏ bừng. Đúng rồi, nàng là Thiếu đương gia của Băng gia, là người đứng đầu thiên hạ đệ nhất thế gia, nàng không thể mất kiểm soát như vậy được, không thể thiếu kiên nhẫn. Nàng từ từ thu lại khí tức chính mình rồi hít một hơi thật sâu, Mạc Tinh buông cổ áo Băng Kiếm Vũ ra, gần từng chữ: “Nói toàn bộ cho muội nghe.”

“Được.” Thấy Mạc Tinh khôi phục vẻ trầm ổn như trước, Băng Kiếm Vũ lập tức lên tiếng.

Y hít thật sâu, cắn răng rung giọng nói: “Năm tháng trước, Thiếu đương gia mang theo tất cả tùy tùng trước ba tướng, sau ba tướng, mười lăm thuộc hạ, mười bảy huynh đệ phò tá nơi hoang dã, tin tức Thiếu đương gia chết truyền ra khiến thiên hạ chấn động. Lão Thái gia nghe tin lập tức phái ra một ngàn lẻ tám kỵ binh Thiên Cương hộ tống Băng chủ và tùy tùng, lĩnh ba vạn binh mã toàn bộ bao vây lục soát ngày đêm ở ngoại thành Hàn Chiêu vương. Đồng thời điều tổ chức sát thủ Băng gia là hắc lịch Hoa Phong Tam phát ra lệnh truy sát khắp đại lục Hàn Chiêu, dùng trăm vạn lượng hoàng kim treo giải thưởng ám sát trên đầu người.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Vô Đề

“Đồng thời các huynh đệ tỷ muội, họ hàng tinh anh và những người cầm đầu mang theo thủ hạ chạy suốt ngày đêm đến kinh thành Hàn Chiêu.”

Mạc Tinh nghe thế thì mặt biến sắc, siết chặt nắm đấm, vô cùng muốn nói nhưng đến cuối cùng cũng không biết nói gì, trong nháy mắt khuôn mặt trắng

bệch.

Băng Kiếm Vũ thấy vẻ mặt Mạc Tĩnh như vậy thì trong mắt hiện lên vẻ đau lòng, nghẹn ngào: “Thiếu đương gia, muội cũng đoán được tất cả tình anh của Băng gia đều quá vội vàng tới Hàn Chiêu, vì quá vội vàng nên vốn không mang thêm người, chân trước vừa đi thì chân sau Tam đại lục đồng thời phát động tấn công, tất cả huynh đệ tỷ muội... không một ai về tới... Hàn Chiêu.”

Tiếng nói ần ần đứt quãng thốt ra từ trong kẽ răng, Băng Kiếm Vũ hơi ngửa đầu, chất lỏng óng ánh màu đỏ tươi chọt hiện trong mắt nhưng lại ngẩng đầu lên để chúng không rơi xuống.

Thế lực Băng gia, huynh đệ tỷ muội tình anh, hơn một ngàn người mà lại không một ai sống sót trở về.

Một làn gió lạnh thổi qua nghe như quỷ khóc trong thông đạo yên tĩnh.

Không có tiếng khóc, chỉ có yên lặng lạnh lẽo, tiếng xương khớp kêu răng rắc, móng tay của Mạc Tĩnh cắm thật sâu trong thịt, hai mắt nàng đỏ tươi.

“Đều... chết rồi...” Nàng há mồm muốn nói chuyện nhưng đến cuối cùng lại chỉ khàn giọng thốt ra ba chữ. Đôi mắt đầy tơ máu nhìn xuống tay mình, từng giọt từng giọt máu tươi nhỏ xuống mặt đất theo nắm đấm, thân thể run lên không cách nào khống chế được. Băng Kiếm Vũ không dám nhìn sắc mặt Mạc Tĩnh, cắn chặt môi dưới chậm rãi khề gặt đầu.

Máu tươi rơi xuống bên chân Mạc Tĩnh, màu đỏ đẹp để tươi sáng như vậy, chói mắt như vậy, nhưng máu này là máu Băng gia, là máu của hơn một ngàn huynh đệ tỷ muội ruột thịt.

Màu đỏ yêu dị như chân với tay.

Mạc Tĩnh nhìn chăm chăm máu trên mặt đất, máu kia lần lượt chiếu rọi ra bóng người, biến ra một tràng cảnh chết chóc.

Tiếng ngửa hý vang, máu văng khắp nơi, tất cả người thân quen ngã xuống trong vũng máu, ở giữa là người đàn ông tuấn tú tiêu sái phong lưu mặc đồ đỏ, màu đỏ người họ yêu thích nhất phủ lên quần áo đỏ rực, màu đỏ đầm máu chói mắt đến không dám nhìn.

Là do nàng tự mình chọn tứ ca trấn giữ đại lục Hắc Lịch. Người ôm nàng lên cây bắt trộm chim khi nàng còn nhỏ, mang nàng trốn ra khỏi phủ xuống sông mò cá, bài bạc uống rượu, chuyện tốt thì không có chứ chuyện xấu không có cái nào thiếu huynh ấy, người dạy nàng một thân bằng môn tà đạo là tứ ca, còn nhớ rõ lúc trước nâng cốc đưa tiễn, nào biết hôm nay âm dương cách trở.

Mạc Tĩnh cắn chặt môi bật ra máu, đôi mắt không biết lúc nào đã ướt át.

Hai mắt đầm lệ, trong mơ hồ dường như thấy người đàn ông áo trắng nghiêm túc đang đứng trước mặt, quát vô cùng lạnh lùng: “Không được khóc, Băng gia chúng ta không có con cháu vô dụng như vậy.”

Đại ca, đây là đại ca của nàng, người luôn cầm roi dạy nàng, lúc nàng vô dụng sẽ cầm roi đánh nàng, tính tình chính trực, vô cùng nghiêm khắc với nàng, dạy nàng một thân võ công xuất sắc, khiến cho nàng dương danh thiên hạ.

Bóng người màu trắng đứng ở đầu thuyền, khuôn mặt nghiêm túc nhưng sâu trong mắt tràn đầy lo lắng, đó là thuyền từ đại lục Hoa Phong tới, trời xanh xuống Bích Hải. Ngọn lửa đỏ rực đốt cháy tất cả, kể cả thân ảnh áo trắng kia, người đàn ông vô cùng nghiêm túc, màu trắng cuối cùng biến mất chỉ còn lại máu đỏ.

Nước mắt im hơi lặng tiếng chảy xuống, tự nhiên không khóc, không khóc, thế nhưng làm sao có thể không khóc đây?

Sau này vĩnh viễn cũng không thể gặp lại.

Mà ở sau lưng bọn họ, trong vùng lửa đỏ, từng bóng người thoáng qua, tam thúc, ngũ thúc, thập nhất thúc, Phi cô cô, Băng cô cô, thập thất đệ, thập bát muội, đám người đường đệ, đám người biểu ca, biểu tỷ, tất cả chương quây, thân tín của nàng... vô số huynh muội thân thuộc, vô số gương mặt quen thuộc, trên mặt họ dính đầy máu nhưng không thể che giấu đi nỗi hận, nỗi hận đến thấu xương.

“Àm!” Một đám nện mạnh xuống, máu văng khắp nơi.

Đều là tại nàng, nếu không tại nàng thì các huynh đệ tỷ muội làm sao có thể gặp chuyện, làm sao có thể sinh tử cách biệt, đều là tại nàng.

Nàng ngẩng đầu lên, nước mắt trong suốt thuận theo gò má chảy xuống, ngày xưa nhà cao cửa rộng, dinh thự ca hát cười cười nói nói, hôm nay trời sập đất sụp không thể gặp lại.

Nàng hít một hơi thật sâu, Tam đại lục, huyết hải thâm thù này nàng sẽ nhớ kỹ.

Nàng giơ tay lau đi nước mắt trên mặt rồi cắn chặt răng gần từng chữ một: “Nói tiếp đi.”

Băng Kiếm Vũ nặng nề hít một hơi thật sâu, nức nở nói: “Lão thái gia, gia chủ phát hiện có chỗ không đúng nên liền dẫn người bức vua thoái vị suốt đêm, nhưng vừa đi thì bên trong hoàng thành Hàn Chiêu cháy lớn cả đêm, năm vạn thân vệ không thể thoát ra, Lão thái gia, gia chủ... cũng không thể thoát ra ngoài. Sáng sớm, một chỉ chiếu thư nói Băng gia mưu phản soái vị, toàn bộ thân thích tam tộc bị diệt, tam tộc bên vợ nhốt cả đời, toàn bộ tất cả tài lực, vật lực bị tịch thu.” Băng Kiếm Vũ nện một đấm lên vách núi, hận tới mức toàn thân run lên.

Nếu không phải y sinh ra đã định tương lai là phó gia chủ, bên trên gia phả cũng không đứng hàng tam tộc chí thân mà là con cháu quan hệ thật xa xôi, chỉ có Băng Vũ Nguyệt, Lão thái gia, Gia chủ đương thời mới biết rõ thân phận của y, tất cả huynh đệ tỷ muội đều không biết thì y cũng trốn không thoát. Kế hoạch rất chu đáo, một thời gian ngắn có thể diệt hết, không chừa một ai.

“Àm” một tiếng như trời sập. Mạc Tĩnh lão đảo ngồi phịch trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, một chút huyết sắc cũng không có. Tam đại lục đồng thời động thủ, hơn một ngàn huynh đệ tỷ muội bị giết, bốn gia lều trước cũng không ngờ được chuyện như vậy, Mạc Tĩnh không ngờ, cũng không dám nghĩ... bốn gia...

“Chẳng còn một ai... sống sót.” Nửa ngày sau, giọng nói run rẩy vang lên, toàn thân Mạc Tĩnh không không chế được phát run. Ông nội, phụ thân, thúc thúc, bá bá,... mạnh như vậy mà lại chẳng còn một ai.

“Tổng cộng ba ngàn bảy trăm mười ba người treo xác ngoài hoàng thành.” Giọng nói run rẩy hòa nước mắt đục ngầu rơi xuống. Người ta đều nói nước mắt đàn ông không dễ rơi, chỉ là chưa tới lúc đau lòng mà thôi.

“Hàn Chiêu dùng độc cò U Lam Bích luyện ra độc cũng không ai chống lại được, aiz...” Mạc Tĩnh lấy cò U Lam Bích trong ngực ra, Băng Kiếm Vũ điên cuồng vung quyền phá hủy nó, giọng nói nức nở nghẹn ngào nương theo nắm đấm đầy máu tươi nện trên tảng đá.

Mạc Tĩnh thất thần nhìn chằm chằm vào hư không, nháy mắt như thấy cả người không còn sức lực, dòng máu màu đỏ trong hai mắt chảy xuống lướt qua gò má, vô thanh vô thức nhỏ xuống đất, ngưng nước mắt thành máu.

Băng gia là gia đình thiên hạ đệ nhất, thế lực khắp Tam đại lục, kì tài lực vật dường như có thể lập nên một vương triều. Có thể Băng gia không hai lòng với Hàn Chiêu, không có chút ý hồ lam hại người nào, vậy mà người lại có ý hại hồ, Hàn Chiêu, Hàn Chiêu.

Móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay, máu trong vết thương đỏ thẩm chảy xuống theo bàn tay nhỏ vào trong đất. Chỉ là một vương triều Hàn Chiêu không làm gì được Băng gia, tại sao nàng không nghĩ đến, công và sân thứ hai Trần gia dám động thủ với nàng, nếu sau lưng không có Hoa Phong vương triều chống lưng, bọn chúng làm sao dám không kiêng kị gì như vậy, làm sao dám.

Tam đại lục, Tam đại lục trăm năm không liên thủ, Tam đại lục vương triều liên thủ hành động lại vì đối phó Băng gia họ, thật đề phòng Băng gia họ, quá đề phòng.

“Phụt.” Một búng máu tươi phun thẳng xuống mặt đất.

Không có tiếng gào khóc, cũng không có la hét phát tiết điên cuồng, chỉ có máu đỏ sẫm chảy xuống theo khóe miệng, chỉ có nước mắt máu cuộn cuộn ngưng thành giọt. Ông nội, bà nội, cha mẹ thúc bá, huynh đệ tỷ muội, trợ thủ cấp dưới chẳng còn một ai.

“Nguyệt Nhi.” Băng Kiếm Vũ thấy lệ máu của Mạc Tĩnh thì cả kinh kêu lên một tiếng, y giờ tay vịn Mạc Tĩnh, đó là tổn thương tới mức tận cùng bi thống mới có thể vô lệ bi thiết như vậy, tâm tình này y hiểu.

Mạc Tĩnh khoát tay áo, chợt mờ mắt ra, lệ huyết kia dâng lên trong mắt không phải đau lòng, không phải tuyệt vọng mà là hận thù ngập trời. “Có di ngôn không?” Ngữ điệu lạnh như băng không còn vẻ đau lòng vừa rồi, trong đó là con hận tận cùng, là hận thấu xương.

“Có.” Băng Kiếm Vũ nghe hỏi thì lập tức mở để giày ra, lấy một tấm khăn dính máu ra đưa cho Mạc Tĩnh. Khăn trắng mực máu, chữ viết hỗn loạn, hiển nhiên là viết rất vội vàng. Mạc Tĩnh kiên quyết mở huyết khăn, lúc này tinh táo lạ thường.

“Vũ Nguyệt nếu còn sống, Băng gia tuyệt không thể vong.” Đây là bút tích của ông nội.

“Băng gia còn lại một người, Hàn Chiêu tất vong.” Đây là chữ phụ thân.

Mạc Tĩnh cắn chặt răng, như thấy ông nội râu tóc bạc trắng đứng trước mặt mình, từng câu từng chữ ngập tràn giao phó, chỉ muốn Băng Vũ Nguyệt nàng một ngày còn sống thì Băng gia tuyệt không thể vong. Cha nàng như gào thét, chỉ cần Băng gia còn một người cũng phải diệt Hàn Chiêu.

Tức đến ứa máu, lệ huyết ngưng kết, Mạc Tĩnh đột nhiên đứng bật dậy, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Chỉ cần Băng gia còn một người, Hàn Chiêu tất bị diệt vong, phụ thân, ông nội, mọi người yên tâm, thù này không đội trời chung, kiếp này không diệt tam đại vương triều Hàn Chiêu, Hắc Lịch, Hoa Phong, Băng Vũ Nguyệt con thề không làm người.”

Nàng cất lời thề, khí phách áp trời.

“Không diệt Tam đại vương triều, thề không làm người.” Băng Kiếm Vũ nắm chặt nắm đấm, dùng máu để thề nợ máu phải trả bằng máu.

Hận thù và máu đỏ tươi đậm đặc tràn ngập một khoảng không gian, dường như khiến người ta hít thở không thông, rùng mình. Gió lạnh thổi qua vù vù như vô số người trong Băng gia đang gào thét phụ họa theo.

Mà lúc này, bên thông đạo tối đen bên kia, Minh Dạ tựa vào vách tường nghe thấy thì hơi lắc đầu.

Mạc Tĩnh im lặng nửa ngày rồi hít một hơi thật sâu, áp chế tất cả đau lòng, khuôn mặt nàng lạnh kinh người. Bây giờ nàng không thể đau lòng, không thể thút thít nỉ non, con đường tiếp theo còn đang chờ nàng, nàng là người Băng gia, người Băng gia tuyệt đối sẽ không gục ngã.

Người Băng gia tuyệt đối sẽ không ngục ngã.

Nàng khẽ vươn tay lau đi vết máu trên khóe miệng, nhìn lướt qua cô U Lam Bích bị Băng Kiếm Vũ nện nát bấy, trong mắt Mạc Tinh khắc nghiệt: “Đứng lên, chỉ cần chúng ta còn một ngày thì Băng gia vĩnh viễn sẽ không ngục ngã, cô U Lam Bích, Hàn Chiêu.”

Băng Kiếm Vũ nghe thấy thì đứng bật dậy, lấy tay áo lau nước mắt đàn ông trên mặt, trầm giọng nói: “Được, ông trời mở to mắt ra mà nhìn, xem chúng ta tới lấy lời từng tên khốn kiếp ra khỏi hang, lần này xem ai phải chết.”

“Đi.” Mạc Tinh gật đầu đi về phía trước.

Ven đường chỉ loáng thoáng giọng nói Băng Kiếm Vũ theo gió .

Mình Dạ tựa người vách son động không nhúc nhích, lúc này chậm rãi đứng thẳng lên, mắt nhìn theo hướng Mạc Tinh rồi đi rồi quay người lại đi về một hướng khác, phương hướng đó chợt lóe lên rồi biến mất.

Thoáng một cái đã qua bốn ngày.

“Phịch.” Một tiếng vang nhỏ, một người ngã mạnh xuống đất, lộ ra Mạc Tinh đang cầm cái xẻng mặt vô cảm phía sau lưng.

“Một trăm ba mươi bảy cây.” Móc ra hết cô U Lam Bích trong áo tù nhân áo xám mới chết, Băng Kiếm Vũ hạ giọng nói, ba ngày nay bọn họ dùng cách này thu thập cô U Lam Bích, không thể nghỉ ngơi cách này là nhanh nhất.

Mạc Tinh khẽ gật đầu, không tiếng động xoay người rời đi, Băng Kiếm Vũ đuổi theo kịp phía sau, đã đến giờ rồi, hoàn khẩu phải đi tới trung tâm tập hợp. Thân thích Tam tộc toàn bộ bị diệt, cửu tộc không ít thân thích bị áp giải lên đảo này, còn lại lác đác vài người không phải bị tù nhân nơi đây giết chóc cướp đoạt cô U Lam Bích thì cũng là chết trong quá trình bị chúng lăng nhục, kẻ mạnh sống, kẻ yếu chết, bọn họ làm như vậy cũng không có gì để nói, cứ theo quy củ mà làm.

Tù nhân nơi này, bọn họ sẽ không buông tha một ai.

Hoàn khẩu, chỗ sâu nhất trong lòng đất, so với tập hợp trong này thì tập hợp bên ngoài lúc chưa vào chỉ như bữa ăn sáng, tập hợp bên trong mới là chỗ nguy hiểm nhất.

Tụ tập phía trước một cửa gỗ, lúc vào 200 tù nhân lúc này chỉ còn lại hơn 100 người, Lam Lăng nhìn lướt qua mọi người, ánh mắt lạnh như băng lúc đảo qua Mạc Tinh càng thêm lạnh lùng, vô tình.

Lam Lăng không nói gì, có thể tới đều đã tới, y quay người lại, chướng phong tụ lại, cửa gỗ nặng nề chậm rãi mở ra, một luồng khí lạnh băng lập tức đập vào mặt, lạnh như rót vào hàm băng. Mặt Mạc Tinh vô cảm quét mắt nhìn lần sương trắng, sau đó nâng nhắc chân đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Địa Huyệt

Lam Lăng không nói gì, mặc kệ Mạc Tinh đi vào. Đi quanh co dưới lòng đất một chốc, ven đường sương trắng lẻo dầy đặc, càng đi xuống càng băng hàn vô cùng, hơi thở như kết thành băng, cái rét lạnh này xâm nhập tận cốt tủy, nội công hơi yếu chỉ e cả người đã sớm đông lạnh rồi.

“Ước chừng đi trở ra khoảng một canh giờ sẽ đến mắt huyệt, chỗ đó rất nguy hiểm, cẩn thận.” Bên tai có tiếng Băng Kiếm Vũ dặn dò, Mạc Tinh phát nội lực che kín toàn thân chống đỡ băng hàn, nâng bước đi chắc chắn.

Cuối cùng cũng đến, chỉ thấy toàn bộ là một khoảng không băng tuyết.

Từng khối băng kết trắng xóa trên mặt đất, nhìn lại dường như không thấy đầu địa huyệt, đông lại thành thể giới băng, không cách nào hình dung nổi không khí lạnh, giống như đi vào hàn băng vạn năm, nếu không đủ nội lực thì da thịt lộ ra bên ngoài cũng sẽ bị đông thành băng, đây như là một thể giới băng.

Trong lòng Mạc Tinh đã sớm chuẩn bị, nàng không ngừng lấy một bước, đi tới trung tâm thể giới băng tuyết này.

Ven đường, những nơi đã đi qua đều có những tượng băng loạn xạ, có hình đang chạy trốn, có cái treo ngang bầu trời, có cái phủ phục bò sát mặt băng, thiên hình vạn trạng, giống như đúc, xem ra đây đều chính là hình người. Nhìn lướt qua đủ loại kiểu dáng tượng băng, Mạc Tinh cẩn trọng vượt qua những tượng băng này tiếp tục đi lên phía trước, những tượng băng này thoạt nhìn là vật chết, thật ra bên trong chính là người. Băng Kiếm Vũ đã nói với nàng những người này đều là bị địa huyệt kia phun ra dính vào thân nên vĩnh viễn đông lại chỗ này, ở đây đều từng là người sống sờ sờ.

Lách qua mặt băng, bên trên đủ loại kiểu dáng, đỉnh băng cao thấp khác nhau, Mạc Tĩnh đi thẳng vào băng tâm đọc theo mặt băng.

Băng Tâm, địa huyết của mặt huyết.

Mặt huyết thấp hơn mặt băng xung quanh, bây giờ quan sát chỉ thấy như một hồ nước bình thường, nhẹ nhàng lóe ánh sáng xanh nhạt nhợt nhạt ở trung tâm hàn băng, màu lam sáng bóng thoát nhìn rất nhu hòa, rét lạnh như thể khiến cho hô hấp như sắp bị đóng băng, ở đây rõ ràng là có nước. Dải đất trung tâm hồ có một con suối vừa phải chảy không ngừng ở chỗ động, thoát nhìn thật giống như lúc nước sôi lên, tạo ra rất nhiều bong bóng. Rất tĩnh lặng.

Mạc Tĩnh lạnh lùng nhìn xuống phía dưới mặt huyết, sau đó nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, trước mắt là Minh Dạ đã biến mất ba ngày nay đang tùy ý ngồi lên đỉnh mặt băng đối diện, tóc bạc cũng tùy ý rơi tung, nhìn nàng cười tã, yếu mị lạ thường. Ánh mắt như hàn băng của Mạc Tĩnh trọn mắt nhìn Minh Dạ. Mạc Tĩnh chưa kịp mở miệng thì đã có những tiếng bước chân vang lên, tên mặt thọc mang theo một đám tù áo xám đi tới phía trước.

“Cô bé à, chỉ có một mình nàng sao?” Mặt thọc vừa thấy Mạc Tĩnh lạc đàn, khuôn mặt dữ tợn kia lập tức vặn vẹo lên cười ha hả. Mạc Tĩnh nghe xong còn không kịp đáp lời, Minh Dạ bên kia thuận tay vén tóc bạc trên trán, lười biếng mở miệng: “Ta đây tàng hình à?”

Tên mặt thọc nghe vậy nhìn lướt qua Minh Dạ, đúng là tên tiểu tử trông rất đẹp mắt, gã lập tức không thèm để ý tới, nhẹ nhàng cười nhích người đi tới chỗ Mạc Tĩnh. Minh Dạ lần đầu tiên bị người khác không để ý tới như vậy thì không khỏi nường mày chậm rãi nở nụ cười.

“Đồ đàn bà không biết xấu hổ, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết rõ dám coi rẻ ta phải trả cái giá lớn.” Mặt thọc đi tới nhẹ nhàng cười vung tay lên, đám tù phía sau lập tức ra tóm lấy Mạc Tĩnh.

Trong mắt Mạc Tĩnh lóe lên vẻ lạnh lẽo hận thù, không tránh né, một tay như đao nghênh đón lấy, dù mặt thọc không đến tìm nàng thì nàng cũng sẽ đi tìm gã, giờ cũng vừa hay.

Năm người trước mặt đồng thời bỏ nhào qua, cổ tay Mạc Tĩnh chém ngang tới, hai bên đang muốn đánh nhau thì đột nhiên một tiếng vang trầm đục vang lên, nặng nề mà bén nhọn.

Giữa hồ nước như tác ra, nổi lên vô số bong bóng, thoáng chốc kịch liệt trở mình quay cuồng.

“Mau lui lại.” Cũng không biết là ai gào to một tiếng, tù áo xám xung quanh điên cuồng lui về phía sau. Cùng lúc đó, con suối kia sôi trào nổ một tiếng vang, vô số mảnh băng và giọt nước bắn ra bốn phương tám hướng như ánh lửa bập bùng, nổ tung trên không tạo thành hàng ngàn hàng vạn bông tuyết rực rỡ tươi đẹp, ánh sáng lóe lên bao phủ toàn bộ một phương địa vực.

Theo lời Băng Kiếm Vũ, Mạc Tĩnh biết được băng tuyến chỗ này rất lợi hại nên lập tức không đánh lại đám tù áo xám mà điểm mũi chân, thân hình như chim nhận bay về phía sau. Bùng phát chỉ trong chớp mắt, băng tuyến đánh tới đám tù áo xám, chúng biến sắc lập tức muốn lui về phía sau. Bọn chúng nhanh nhưng băng tuyến còn bắn nhanh hơn, toàn bộ như mưa bụi bình thường rơi phủ xuống.

“Aaaa...” Năm tiếng kêu thảm thiết xé bầu không khí nghiêm túc, quanh quần thể giới băng tuyết này.

Mạc Tĩnh quay lưng về phía băng tuyến nhanh chóng thối lui, lần đầu tiên nàng thấy rõ ràng rãnh mạch tình cảnh xảy ra trước mắt, trên mặt không khỏi biến sắc. Chỉ thấy cột băng chụp xuống đầu, phun đến giữa không trung, đầu, cánh tay, đùi, tất cả tung lên như một thiếu nữ. Ngay lúc đó, băng tuyến kia lập tức tràn ngập ra bằng tốc độ mắt thường nhìn thấy được, một tầng sương trắng nhanh chóng bao trùm lên trên những cơ thể bị văng tung tóe.

Răng rắc, răng rắc, không quá thời gian hai hơi thở, bốn tù áo xám đang muốn chạy trốn về phía sau ngã nặng nề trên mặt băng thành bốn tượng băng.

Không còn hơi thở, không còn nhúc nhích, tính mạng biến mất chỉ trong nháy mắt.

Mà một người phản ứng nhanh nhất trong năm người vội chặt tay mình rồi xông qua chỗ khác, mặt không còn chút máu lui trở về, trên mặt băng còn để lại một hình tượng băng như một cánh tay gãy lìa.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Hải Long Xuất Thế

Ánh sáng mưa bụi qua đi, mặt băng trong suốt càng óng ánh, tất cả trở nên im lìm, chỉ có bên trên mặt băng óng ánh kia có thêm vài tượng băng với tư thế khác nhau.

Hoang vắng lặng im, chỉ còn lại những tiếng hít thở nặng nề.

Mạc Tinh hít mắt nhìn một màn trước mắt, băng tinh thật lợi hại.

“Ầm”, còn chưa khen ngợi xong thì con suối mới yên tĩnh đột nhiên nổ vang một tiếng, con suối mạnh mẽ lẫn mình, lần thứ hai phun ra như pháo hoa nổ, nhưng cái được phun ra lần này là điểm sáng màu trắng.

“Nhanh.” Tiếng kêu to liên tiếp đồng thời vang lên, tiếng xé gió của vũ khí vang lên, đám người mặt thẹn ở phía xa né tránh không biết đi vào từ lúc nào và đám người Lam Lăng đánh tới phía trước vô cùng nhanh chóng, từng sợi dây thừng thiết trào phá không mà tới, muốn bắt được điểm sáng đang phun ra.

Hai phe từ áo xám, áo lam vọt lên như không muốn sống.

Trong nháy mắt, bốn phía con suối đều là người.

Một lần tay vung lên là một lần bắt được điểm sáng đang bắn tới, Mạc Tinh cúi đầu nhìn thoáng qua, vật đó có kích thước cỡ móng tay, màu trắng nhuộm ngọc, ôn nhuận mà mềm mại, không giống như băng tinh lạnh lẽo bén nhọn, cái này là băng tuyết mà Băng Kiếm Vũ nói tới sao? Đây là mục tiêu cuối cùng bọn chúng vào sơn động?

“Ầm”. Điểm sáng màu trắng còn chưa hết thì con suối lại nổ vang một tiếng, băng tinh trong suốt nương theo tiếng nổ này bắn ra, bao trùm bốn phương tám hướng.

“Mau lui lại, mau...”

“A...”

Nháy mắt chung quanh đã hỗn loạn, đám tù nhân bên cạnh con suối đại loạn, tất cả nhanh chóng lùi về phía sau, trong lúc nhất thời người đẩy ta đoạt, ai cũng sợ bị rút lại sẽ biến thành tượng băng vĩnh viễn ở lại chỗ này, tình cảnh này đúng là hỗn loạn.

“Ầm.” Băng tinh còn chưa rơi xuống thì con suối lại vang lên, điểm sáng màu trắng lại lần nữa bay ra, xen lẫn trong đó băng tinh trong suốt.

“Nhanh, nhanh...”

Lúc này đám tù nhân còn liều mạng lùi lại thì bây giờ lại nhanh chóng xoay người, mặt mũi tràn đầy sợ hãi nhưng vẫn vọt nhanh tới con suối như cũ, dốc sức liều mạng vì điểm sáng màu trắng kia, biết rất rõ là nguy hiểm nhưng lại không thể không đi, bởi vì nếu lấy thiếu thì chờ đợi bọn họ cũng chỉ có con đường chết.

Điểm sáng màu trắng cùng với băng tinh trong suốt không ngừng phun ra, giống như pháo hoa bắn trong ngày lễ, lần lượt như thế. Đợt trước chưa xong đợt sau lại tới, băng tinh trong suốt giao với băng tuyết trắng thuần bay đầy trời, giống như trời đất bị tơ bông mưa bụi vô tận bao phủ, tầng tầng bồng bồng lên như mộng ảo, đẹp không sao tả xiết.

Nhưng trong tầng mưa bụi thuần khiết đẹp đẽ này là cảnh tượng như địa ngục ác quỷ.

“A...” Băng tinh dính trên thiết trào dây thừng, người còn chưa kịp ném đã nhanh chóng bị đông lại thành băng.

“Người...” Một tiếng phần nộ còn chưa kịp gào ra đã bị người khác túm tới ngăn trước người biến thành tượng băng, mà người đứng phía sau vẫn vô cảm cướp đoạt băng tuyết.

“Khốn kiếp...”

“Con mẹ nó...”

Phút trước vẻ mặt còn vui mừng vì phần của mình đã đủ thì phút sau cái xẻng đã xuyên thấu lồng ngực từ sau lưng, phút trước rõ ràng đã tránh thoát băng tinh nhưng không ngờ phút sau lại bị một sức mạnh đánh tới, lạnh rét thấu xương.

Màu đỏ của máu tươi từ trên trời rơi xuống, dòng máu nóng hồi chưa kịp rơi xuống đã đông lại thành hạt ngọc tuyết, màu đỏ đẹp đẽ chuyển động bên trên mặt băng trong suốt rồi đông lại, giống như hoa mai xinh đẹp nở rộ trên mặt tuyết vào mùa đông, chói mắt như vậy, nặng nề như thế.

Tuy rằng lúc trước suối băng cũng phun trào nhưng tốc độ phun tuyết đối không nhanh chóng như vậy, hăng còn có thời gian để người ta thở dốc, lần này suối băng phun trào thế này, ngay cả một cơ hội cho người thở dốc cũng không có, bởi vậy tranh đoạt càng diễn ra kịch liệt và đẫm máu hơn.

Đoạt không được từ băng tuyết thì đoạt từ kẻ thù hoặc đoạt trong tay người cùng phe, giữa sống và chết, không có bất kỳ cái gì quan trọng hơn sinh mệnh của bản thân.

Phun trào càng dữ dội thì cướp đoạt càng khác nghiệt.

U lam bích thảo rời khỏi nơi sinh trưởng bốn ngày sẽ héo rũ. Nếu không dùng băng tuyết bảo vệ thì dù có nhiều u lam bích thảo hơn nữa cũng không đến được Hàn Chiêu đại lục.

Cầm chặt băng tuyết trong tay, cổ tay Mạc Tinh khẽ đảo cái xẻng theo dưới xương sườn xuyên thẳng vào cổ họng tên tù nhân sau lưng muốn cướp băng

tủi trong tay nàng. Máu tuôn ra nhỏ xuống mặt băng, yếu dị mà tươi đẹp.

Khóe miệng chậm rãi cong lên một đường khát máu, cái xẻng trong tay Mạc Tĩnh quét ngang, lắc mình phóng tới tên mặt thạo đang đứng tại chỗ không bước lên đoạt băng tuyết, cái xẻng toát ra khí lạnh như băng, nhanh như tia chớp.

Mặt thạo vừa thấy Mạc Tĩnh phóng tới lập tức cười lạnh một tiếng, gã còn chưa tìm nàng mà chính nàng lại muốn chết, gã lập tức khẽ đảo cổ tay, dây thừng thiết trào gào thét vù vù phóng tới Mạc Tĩnh, khí thế hung hãn, thủ đoạn cứng rắn.

Vũ khí sắc lạnh vòng quanh uốn cong không kém băng tuyết, Mạc Tĩnh thấy vậy thì xê dịch hai tay, cái xẻng vừa thu lại, tay phía sau vung tới, một tay bắt được tay công kích của mặt thạo, hai tay chụp bắt lẫn nhau giữa không trung, nắm chặt lại, một chuỗi tia lửa bắn lên, cùng lúc đó tay cầm xẻng của Mạc Tĩnh mang theo thiết trào giống như sét đánh bắn tới suối băng tinh phía sau lưng.

Một tầng băng tinh lập tức nương theo dây thừng bay tới, những nơi nó đi qua đều đông thành sương trắng, xông thẳng vào tên mặt thạo.

Khuôn mặt tên mặt thạo biến sắc, lực ở cổ tay lập tức giảm xuống, cổ tay rung lên nhanh như tia chớp ném thiết trào trong tay rồi lùi lại, hoảng hốt chạy bừa về phía sau.

Phút trước Mạc Tĩnh đã lách mình ra phía sau, lạnh lùng nhìn mặt thạo đang cố lùi lại phía sau, tay phải giơ lên...

Răng rắc, không có tiếng vang nhưng tuyệt đối trí mạng, đột nhiên mặt thạo tròn to mắt, cơ thể cứng ngắc, xương sống nát bấy, tứ chi lập tức vô lực, nhúc nhích một chút cũng không được.

“Băng gia ta không phải người dễ ức hiếp.” Giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai, thiết huyết mà cực kì vô tình.

Lờnói vừa dứt, Mạc Tĩnh bắt lấy bả vai tên mặt thạo, tay nhắc gã ném tới con suối.

“Không...” Mặc dù cơ thể không thể động dậy nhưng mắt có thể nhìn thấy, mặt thạo thấy mình đang bay tới con suối thì hoảng sợ gào thét kêu lên.

Ầm, mắt thấy tên mặt thạo sắp rơi vào con suối thì đột nhiên phía trước có một người bay ra, hai người đụng nhau một cái thật mạnh ở trên con suối, đụng vào nhau như vậy khiến cho cả hai không cách nào trở mình mà rơi thẳng xuống dưới, lập tức chặn miệng con suối lại một cách chắc chắn, không chừa lại một khe hở.

Hai người kia đụng phải băng tinh liền biến thành băng, hai người kết lại thành một tượng băng lớn đóng băng trung tâm băng tuyết chưa từng đông hoàn toàn lại. Phút trước băng tinh và băng tuyết còn bắn khắp nơi giống như pháo hoa thì lúc này lại yên tĩnh lại.

Thay đổi đột ngột khiến cho tù nhân đang điên cuồng cướp đoạt ngừng lại, lo sợ không yên, ngờ ngác nhìn nhau.

Mạc Tĩnh chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Minh Dạ bên con suối đối diện, người kia là do hấn ném tới, hấn rõ ràng biết nàng đang muốn làm cái gì?

Minh Dạ ở đối diện thấy Mạc Tĩnh nhìn qua thì nhướng nhẹ hai hàng lông mày, mỉm cười, cũng không nói gì.

Không để ý tới Minh Dạ, Mạc Tĩnh tận dụng thời cơ, cửa huyết phong bế chỉ là tạm thời, hai thi thể kia có thể giảm được áp lực phun trào của con suối, thân hình nàng lập tức rung lên đánh về phía con suối kia.

Bốn phía vang lên tiếng nổ lớn, đây quả là muốn chết.

Nàng xoay người một cái rơi xuống bên trong thanh tuyến, quả nhiên như lời Băng Kiếm Vũ, con suối này không kết băng.

Không để ý đến đám tù nhân bên cạnh bờ đang há hốc mồm, Mạc Tĩnh chậm rãi cúi người lấy đồ vật nàng định lấy, Hàn Chiêu vương là loại người gì nàng rất rõ ràng. Hàn Chiêu vương vẫn luôn dùng thủ đoạn trước sau như một, nàng cũng biết rõ, nếu một ngày nơi quan trọng như thể này rơi vào tay những người khác thì sẽ là uy hiếp không cần phải nói đối với Hàn Chiêu đại lục, nơi quan trọng như vậy tồn tại, Hàn Chiêu vương sẽ không đặt ở đây, có đôi khi hủy diệt còn tốt hơn rơi vào tay kẻ khác.

Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất, Mạc Tĩnh tiến lại gần bên trong con suối, chụp lấy cái vòng sắt nhỏ có kích thước cỡ cổ tay ở dưới đáy suối, quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng.

Màu đỏ trong đôi mắt đen của Mạc Tĩnh lóe lên, một tay nàng nhắc vòng sắt lên, vận mười phần công lực, dùng hết sức kéo một cái. “Ầm ầm” Chỉ nghe tiếng vang hết sức nặng nề truyền tới từ mặt băng, toàn bộ mặt băng lập tức xuất hiện nhiều vết rạn nứt.

Thân pháp Mạc Tĩnh như kiếm, xoay người vọt tới đường lui đã sớm xem xét, mà bên trong khu vực an toàn của nàng là Minh Dạ đã sớm nghiêng người dựa vào phía sau, về mặt hết sức thành thoi.

“Mau lui lại...”

“A, mặt băng nứt ra rồi...”

“Trời ạ...”

“Ầm!” Trong tiếng kêu sợ hãi của đám tù nhân, một tiếng vang lớn nổ ra, toàn bộ mặt băng to như vậy mà lại ầm một tiếng rồi vỡ vụn ra, chìm xuống phía dưới, những khối băng văng ra khắp nơi, lòng đất không ngừng nổ vang. Sương mù ủa lên dày đặc, toàn bộ thế giới băng tuyết vừa rồi lập tức biến thành mông lung, dường như không nhìn thấy người bên cạnh.

“Cứu mạng...”

“A...” Những tên tù nhân không kịp lui về phía sau, chỉ còn nghe tiếng kêu cực kì hoảng sợ, nương theo âm thanh nổ vang của mặt băng, một khoảng sương mù dày đặc dần dần im ắng lại.

Nửa ngày sau, tất cả đều kết thúc, sương mù dày đặc tan đi, một cái hố to xuất hiện trước mặt, chỉ chừa lại một đỉnh nhỏ, nhìn từ trên xuống, bên trong lòng lãnh, sáng như trắng sáng trên bầu trời, băng như băng hàn vạn năm, đây mới thực sự là con suối.

Lúc này, bên trong sóng cả lẫn tan quay cuồng như nấu nước sôi không ngừng văng khắp nơi, băng tinh cũng không ngừng bay lên, sương mù dày đặc, lạnh hơn vừa rồi gấp mười lần, mặc dù Mạc Tinh là cao thủ nhưng cũng bị lạnh tới rùng mình.

“Trời...” Những tên tù nhân còn lại đều có công lực cao cường, đứng bên cạnh không kịp ổn định lại thì đã bị tình cảnh trước mắt làm cho kinh hãi nói không nên lời.

“Con suối lớn như vậy mà phun trào, nếu như bị phủ kín, sức bật này...” Minh Dạ tựa trên vách tường cười tà tà.

Lời còn chưa dứt, trên đỉnh đầu sơn động bắt đầu sụp đổ, đá tảng lớn rơi xuống con suối phía dưới, rơi vào bên trong con suối, băng tinh văng ra khắp nơi, âm thanh những hòn đá kia rơi vào mặt nước thanh thúy mà nặng nề, bên trong hiện sát khí như vang trong tim mọi người.

“Các người muốn làm gì... Các người...”

“Không ổn rồi, sơn động sắp sụp đổ rồi...” Khiếp sợ ngăn ngui xong, tù nhân còn lại hoàn toàn hoảng sợ kêu lên, sơn động là một cơ cấu liên kết, bởi vậy nếu sụp đổ thì bọn họ chỉ đánh vùi thân trong sơn động...

Tất cả tù nhân còn lại đều vọt ra cửa động...

Mạc Tinh không di chuyển, Minh Dạ cũng không di chuyển, hai người cứ đứng nhìn cảnh tượng trước mắt như vậy, một lạnh lùng như băng, một lạnh nhạt cười tà, giống như cảnh tượng trước mắt là huyền ảo chứ không phải tính mạng đang trong hiểm cảnh.

Từng tảng đá lớn rơi xuống từ trên vách sơn động, rơi vào suối băng, nhanh chóng phủ kín con suối.

Mạc Tinh nhìn tình cảnh này thì mày nhíu chặt, nằng ngẵng đầu nhìn con suối phía trên vách động.

“Không đủ, áp lực như vậy không đạt hiệu quả như mong muốn.” Hai tay Minh Dạ khoanh trước ngực, mũi chân dẫm trên mặt đất, trên mặt là nụ cười lười biếng.

Đối với việc tập áp lực, áp lực anh tạo ra càng lớn thì phản ứng sẽ càng mạnh, nếu áp lực không đủ thì lực bắn ngược lại cũng không lớn.

Thời gian dần trôi qua, những tảng đá rơi xuống cũng đã nhỏ hơn, mặt Mạc Tinh trầm xuống.

“Băng Vũ Nguyệt, cô thiếu nợ ta một nhân tình.” Giọng nói lạnh băng đột nhiên phá vỡ không gian vang vọng đến, Mạc Tinh chợt ngẩng đầu, ở một cửa sơn động lớn đối diện bằng tuyết, Lam Lăng đang chấp hai tay sau lưng lạnh lùng đứng ở đằng kia.

“Được.” Không hỏi tại sao Lam Lăng biết là nàng, Mạc Tinh liếc nhìn Lam Lăng, đáp rất gọn gàng linh hoạt.

Minh Dạ ở bên cạnh nghe vậy hơi nhíu mày, hân lạnh nhạt quét mắt nhìn Lam Lăng, không để ý đến ý.

Một chương đánh lên một góc vách núi, một tiếng nổ lớn lập tức vang lên, toàn bộ đỉnh động phía trên con suối cũng bắt đầu rung chuyển, Mạc Tinh và Minh Dạ liếc nhau rồi lập tức quay người bỏ chạy, tốc độ vô cùng nhanh vọt tới hướng lối vào.

Mà đang lúc hai người bọn họ sắp xoay người thì chỗ con suối đột nhiên nổ mạnh, một tảng đá cực lớn rơi mạnh xuống con suối phía trên vách sơn động, văng văng phong bế con suối, không chừa một khe hở.

Khí lạnh phủ kín.

Thân tránh đi nhanh như điện, phi như ngựa hoang.

Mạc Tinh và Minh Dạ đồng thời cùng chạy về hướng lối vào, trong lúc này hai người cũng không quan tâm họ vốn là địch chứ không phải bạn.

Một canh giờ, ba canh giờ, sáu canh giờ, thời gian trôi đi rất nhanh, lối ra vẫn xa không thể tưởng.

Mà áp lực phản kháng phía sau đang gào thét xông đến.

“Ầm!” Một tiếng vang kinh thiên động địa, con suối dưới áp lực lại đang phun trào, bùng nổ...

Đá nổ tung lên trời, băng tinh bắn ra, điên cuồng băng tinh trong suốt như hải long gào thét lao đến, bắn ra bốn phương tám hướng huyệt động. Tất cả những nơi nó đi qua đều kết thành băng, kể cả không khí.

Mà lúc này, Mạc Tinh và Minh Dạ còn cách cửa thông đạo một khoảng cách khá xa.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Bộc Phát

“Đến rồi.” Minh Dạ đang chạy gấp về phía trước nghiêng tai nghe xong thì lạnh nhạt nói hai từ, bước chân càng lúc càng nhanh, rõ ràng còn nhanh hơn tưởng tượng của bọn họ, xem ra động băng dưới lòng đất này lợi hại hơn trong dự tính.

Mạc Tinh không nói gì, thân như tia chớp, di chuyển thần tốc.

Con đường trong động đất ngoằn ngoèo phức tạp, giống như một con quay xoay quanh quán từ dưới lên trên, tuy rằng hai người đều có bản lĩnh đã gặp là không quên được, một đường quanh co cũng chưa đi lạc, nhưng bọn họ đi xuống đã bốn ngày, mà bây giờ mới sáu canh giờ, dù cho hai người có công lực cao nhưng trong nhất thời cũng sẽ không dễ dàng xông ra ngoài như vậy.

Tiếng nổ vang càng lúc càng lớn, băng tinh bùng nổ tạo nên sóng lớn ngập trời, trào lên từ phía sâu nhất của động đất, giống như Cự Long phẫn nộ, xuyên qua động đất, phá hủy tất cả những nơi nó đi qua, đông cứng tất cả, thể không thể đỡ, hào hùng vọt lên.

Tiếng nổ cực lớn phát ra từ lòng đất càng lúc càng rõ ràng, dường như Mạc Tinh có thể nghe thấy rõ ràng tiếng gào rú của Cự Long, tốc độ càng ngày càng gần.

Hàn khí lạnh như băng từ phía dưới động đất bay vút lên trên, độ ẩm dưới chân càng ngày càng thấp, một tầng băng tinh mỏng manh đã bắt đầu đông lại trên mặt đất, không khí lạnh rét thấu xương xóa tan hơi nóng bỗng bênh trong không trung, chung quanh trắng xoá, băng tinh rét lạnh đã tiến đến từ lòng đất.

“Cứu mạng... Cứu...” tốc độ của tù nhân phía trong lối đi không nhanh như Mạc Tinh và Minh Dạ nên chỉ biết trở mặt nhìn sóng lớn ngập trời từ phía sau gào thét đi đến, can đảm biến mất, tiếng kêu sợ hãi còn chưa kêu xong, Cự Long trong suốt đã gào thét mà đến, chỉ để lại một thể giới hàn băng sau lưng, tù nhân bị băng tinh đông cứng lại trong tư thế chạy trốn, đông cứng cả tiếng kêu của bọn họ.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, hàn khí càng ngày càng mãnh liệt.

“Ha ha, rõ ràng là chúng ta đã xem thường nó.” Minh Dạ nhướn mày, lúc này vẫn còn cười ra tiếng, Minh Dạ vừa dứt lời thì đột nhiên đưa tay bắt được Mạc Tinh đang chạy bên cạnh, dùng sức kéo một cái, không đợi Mạc Tinh nổi giận đã nhanh chóng nói: “Theo ta đi.” Vừa nói, hắn vừa túm lấy Mạc Tinh đi về hướng một chỗ rẽ khác, rõ ràng không phải lối ra động đất.

Mạc Tinh nhướn mày, hất tay Minh Dạ đang bắt lấy tay của nàng ra, không quay đầu trở về mà chỉ im lặng chạy theo Minh Dạ, Minh Dạ dám đi đường này thì chắc chắn là đã có suy tính của hắn. Nàng tin tưởng Minh Dạ tuyệt đối sẽ không chôn mạng của mình ở chỗ này, mà nàng cũng tuyệt đối không thể chết ở chỗ này.

Minh Dạ thấy vậy thì khoe miệng hơi giật giật, cũng không nói nhiều, chạy như bay về hướng phía trước, hắn biến mất bốn ngày cũng không phải đi dạo chơi, hắn đã có thể nắm rõ động đất này trong lòng bàn tay.

Phía trên hai người chạy như bay, phía dưới Hải Long gào thét đuổi theo, nếu như lúc này có thể nhìn xuống từ đỉnh núi thì sẽ trông thấy rõ ràng Minh Dạ và Mạc Tinh đang chạy dọc theo đại đạo có kiểu dáng con quay, bay nhanh về hướng mặt đất, mà băng tinh trong suốt ở phía sau bọn họ đã hoàn toàn đóng băng tầng dưới của địa đạo, lúc này băng tinh đang uốn lượn đuổi theo Mạc Tinh và Minh Dạ, tốc độ rõ ràng càng lúc càng nhanh.

Song song di chuyển, giống như lưu tinh truy nguyệt, gần như chỉ thấy bóng dáng lóe lên của Minh Dạ và Mạc Tinh, thoáng một cái người đã biến mất.

Hải Long ở phía sau gào thét mãnh liệt, toàn bộ lòng đất cũng bắt đầu nổ vang, uy áp làm cho người ta không thể hô hấp, uy lực của thiên nhiên không phải con người có thể chống lại.

Hơi thở của Hàn Băng bắt đầu đông lại, son động bắt đầu hiện đầy băng tinh, con đường càng ngày càng hẹp, băng càng ngày càng nhiều, gần như không thể chứa nổi hai người song song di chuyển.

“Đi.” Minh Dạ bắt được cánh tay Mạc Tinh, tóc bạc bay múa dẫn đầu chạy nhanh.

Nội lực thâm hậu truyền đến từ trên cổ tay, Mạc Tinh gần như bị Minh Dạ kéo bay lên trong nháy mắt, kinh ngạc lóe lên trong mắt, đây mới là toàn lực của hắn sao? Người này lại mạnh như vậy.

Sống chết trước mắt làm nàng không kịp suy nghĩ nhiều, Mạc Tinh trở tay bắt được tay Minh Dạ, chạy theo sau lưng Minh Dạ nhắm hướng phía trước.

Âm thanh nổ vang sau lưng càng ngày càng gần, dường như đã tiến đến bên tai, trong lúc cấp bách, Mạc Tinh quay đầu nhìn lại, phía sau động đất hiện ra ánh sáng màu trắng, dường như Hải Long kia sẽ gào thét tới sau một khắc.

Khí lạnh càng ngày càng nặng, dường như không khí sắp đông lại.

Vận tốc sinh tử, chạy được thì đắc đạo thăng thiên, còn bị đuổi kịp sẽ rơi vào địa ngục.

“Phía trước mười trượng, đánh ra toàn lực ra.” Đột nhiên Minh Dạ ở phía trước hét lớn một tiếng.

Hai mắt Mạc Tinh lóe lên, lời này...

Tiếng nói còn chưa dứt hết thì Mạc Tinh nhìn thấy thân hình Minh Dạ ở phía trước đột nhiên chùn xuống, sau đó nghiêng người rơi xuống, đồng thời nàng tụ một luồng nội lực cực kì mạnh mẽ lại trên tay, thân hình lập tức bay lên trên đỉnh đầu Minh Dạ rồi nhắm về hướng phía trước mà churong ra ngoài.

Tâm tình chuyển động, đồng thời cũng đã hiểu rõ ý của Minh Dạ, Mạc Tinh xoay người một cái vòng qua vòng lại, toàn thân vận hết công lực vào hai chân, tiếp theo đón lấy lực đạo do Minh Dạ truyền qua, như tia chớp vọt tới phía trước.

Ba trượng, hai trượng, một trượng, nàng lập tức mở mắt ra, trong bóng tối đưa tay không thấy được năm ngón, Mạc Tinh đập thẳng một cước bằng toàn lực theo quán tính.

“Ầm!” Một tiếng nổ vang, tám sát văng khắp nơi bay ra xa, ánh mặt trời bỗng nhiên chiếu vào, cửa chính được đúc bằng sắt bị sức nabgh của Mạc Tinh và Minh Dạ hợp lại đá một cước thành lỗ hồng lớn.

“Làm tốt lắm.” Thân hình bị kèm hãm giữa không trung, Mạc Tinh ở giữa không trung bị sức mạnh bắn ngược trở lại lui về phía sau, mà ngay trong nháy mắt này, Minh Dạ nhanh như tia chớp đuổi kịp, cười tà bắt được Mạc Tinh đang dừng lại, một đầu chui ra cửa sắt đã bị nghiền nát rồi chạy như điên ra núi cao bên ngoài.

Phối hợp không chê vào đâu được.

Hai người chạy đi hơn một trượng thì Hải Long sau lưng gào thét tới, từ trong lối đi giương nanh múa vuốt đến, màu sắc trong suốt dưới ánh mặt trời tan ra hào quang sáng chói, khí lạnh u ám hoàn toàn lấn áp ánh nắng ôn hòa, băng tan, Hải Long xuất thế.

Cùng lúc đó bão táp băng tinh từ mấy cái lối đi nhanh chóng lao ra, giống như Hải Vương phóng thích, Hải Long trong suốt gào thét di chuyển bốn phương tám hướng, những nơi đi qua vạn vật đều bị đông lại, trời đất lạnh băng.

“A...”

“Trời ạ...”

Tiếng gào thét đỉnh tai nhức óc vang lên, những tù nhân bị giam giữ ở bên ngoài động đất, những tên mặc đồ đen trông giữ ở trên hải đảo nhìn lại, hoảng sợ khi trông thấy cảnh tượng như vậy, đây là... đây là... chuyện gì đang xảy ra? Biển gầm sao?

Nhưng không chờ bọn họ có phản ứng, hàn băng đã đuổi đến chỗ bọn họ, biển gầm tiến đến từ bên ngoài đảo, còn lần này là từ địa huyệt của chính họ.

Không gian bao la mờ mịt, hoảng sợ không biết trời đất.

Hoảng sợ bỏ chạy, dốc sức liều mạng la lên... Trên hải đảo nháy mắt loạn cào cào.

Hải Long gào thét đi qua, màu trắng trải rộng mặt đất, băng tinh trong suốt bao trùm lên hải đảo.

Xoáy không bay vọt lên, Minh Dạ và Mạc Tinh đứng trên đỉnh núi cao, nhìn băng tinh trong suốt từ phía dưới sườn núi lao nhanh đến, khí lạnh bức người bốc lên nhưng cũng không đuổi đến đây.

Tóc bạc bay điên cuồng, y phục đen nhánh, thở dài một hơi, Minh Dạ đứng trên đỉnh núi cao quay đầu nhìn xuống phía dưới, nhếch miệng cười nói: “Rất đẹp.”

Mạc Tinh ở bên cạnh, mặt không biểu tình nhìn Hải Long đang ở phía dưới tàn sát bừa bãi, nàng đã từng nói rằng nàng sẽ không bỏ qua cho bất cứ ai ở đây hết, Hàn Chiêu Vương, lúc này... Chỉ là vừa mới bắt đầu.

Áo đỏ tóc đen bay múa trong gió rét, vẻ mặt lạnh lùng – nghiêm túc, giống như hỏa phượng trong băng tinh.

Chương 41: Áp Chế

Hải long gào thét lao nhanh đến, đến nhanh nhưng đông lại càng nhanh hơn, phút chốc một hải đảo to lớn đã hoàn toàn bị đông kết trở thành thế giới băng lạnh lẽo.

Đưa mắt nhìn lại chỉ thấy một tràng cảnh trong suốt, khí lạnh từ phía trên băng tinh nhẹ nhàng bay lên, không thấy dấu vết của động vật, cũng không thấy dấu vết của thực vật, lại càng không thấy bóng người tồn tại, tất cả sinh mạng đều biến mất, không thấy gì nữa, chỉ có hàn băng dưới ánh mặt trời tỏa ra hào quang sáng chói, xinh đẹp như mộng như ảo, hòn đảo tội ác ngày xưa hoàn toàn trở thành băng đảo.

Toàn bộ trở nên yên tĩnh.

Mạc Tinh chậm rãi ngẩng đầu nhìn khí lạnh lượn lờ trên không, vươn tay, dường như nàng muốn chạm đến chúng, nhưng hàn khí kia lại lượn lờ trên đầu ngón tay của nàng, uốn lượn lên xuống, không dừng lại, cũng không cách nào dừng lại được, nắm ngón tay mảnh khảnh chậm rãi nắm chặt thành quyền, giữa lông mày chợt lóe lên đau đớn rồi lại trở lại vẻ mặt lạnh lẽo lần nữa, hơi sâu tọc của Băng gia, hãy để cho băng tinh báo thù rửa hận cho mọi người.

Gió chợt nổi lên, khí lạnh bay múa.

Minh Dạ đứng trên đỉnh núi thờ ơ nhìn tất cả, lúc này hân hười biếng duỗi lưng một cái, chậm rãi khẽ cười nói: “Sau chuyện này, Hàn Chiêu sẽ không còn vũ khí tuyệt sát.”

Mạc Tinh khẽ chạm vào một lọn tóc dài bay loạn, lạnh lùng hừ một tiếng, giữa lông mày ẩn chứa sát khí không chút nào che dấu, chậm rãi quay người đối mặt với Minh Dạ.

Mà Băng Vũ Kiếm ở sau lưng Mạc Tinh đã sớm một bước rời núi, dẫn theo mười bảy người còn lại của Băng gia, đạp trên mặt băng đã đông lại, tay cầm lợi kiếm từ bốn phương tám hướng vây quanh đỉnh núi.

Ánh mắt sắc bén, sát khí mạnh mẽ, mười bảy người trải qua rèn luyện như dưới địa ngục đã không còn núp dưới bóng của Băng gia giống như ngày xưa mà đã trở thành những người mạnh mẽ, cứng cỏi, ánh mắt ngoan độc bao vây Minh Dạ, khí thế kia tuyệt không thua với thiên quân vạn mã.

Nếu một đối một thì Mạc Tinh muốn giết Minh Dạ là chuyện không dễ dàng, nhưng có nhiều người như vậy, muốn giết Minh Dạ cũng không phải không thể.

Mạc Tinh khẽ lật cổ tay, phi thân tiếp nhận lợi kiếm Băng Vũ Kiếm ném đến, nàng chậm rãi đưa tay, mũi kiếm lạnh lẽo chỉ về phía cổ họng Minh Dạ.

Hàn Chiêu Vương đắc tội với Băng Vũ Nguyệt nàng, Hải Vương Minh Dạ, bọn họ đều phải chết.

Đứng trong vòng vây, nụ cười trên mặt Minh Dạ càng rực rỡ, đôi đồng tử đỏ sẫm nhìn chăm chăm vào một thân sát khí của Mạc Tinh, hai tay ôm ngực, tuyệt không để ý đến tình thế bất lợi xung quanh, khẽ mở cặp môi đỏ mọng mỉm cười nói: “Nàng sẽ không giết ta.”

Lông mày Mạc Tinh nhướn lên, trên mặt hiện vẻ chán ghét và thù hận, nàng không nói nhiều với Minh Dạ mà đâm tới cổ họng hân, thế kiếm như gió, vô cùng tàn nhẫn, thế kiếm như muốn giết chết Minh Dạ để tiêu tan mối hận trong lòng nàng.

Tóc bạc xinh đẹp, nụ cười trên mặt không giảm chút nào, Minh Dạ không tránh cũng không nhìn thế kiếm của Mạc Tinh đang tiến đến, vẻ tự tin kia đáng chết vô cùng.

“Người thân, cha mẹ của nàng.” Sáu chữ trầm thấp nhẹ nhàng bay ra, không mang theo sức nặng gì nhưng lại khiến cho lợi kiếm dừng ở trên cổ của hân.

Một giọt máu chậm rãi chảy xuống từ cổ, nếu như Mạc Tinh thu kiếm chậm nửa phần, đầu của Minh Dạ đã rơi xuống đất.

Ánh mắt lạnh như băng, khắc nghiệt nhìn chăm chăm vào Minh Dạ đang nhàn nhã, trường kiếm trong tay Mạc Tinh lập tức quét ngang, mũi kiếm phát ra âm thanh khảm vào cổ Minh Dạ nửa ly (BL: 0.5cm ^^), máu đỏ tươi lập tức tuôn ra: “Nói.”

Minh Dạ không để ý tới trường kiếm trên cổ chút nào, nở nụ cười tà khí, chậm rãi nói: “Thiên hạ đệ nhất môn Băng gia bị diệt, thiên hạ khiếp sợ, tuy bốn vương ở trên biển nhưng cũng biết một hai.” Nói xong, ánh mắt ngông cuồng khóa chặt trên người Mạc Tinh, bắt gặp trên mặt Mạc Tinh lóe lên vẻ giận dữ, nụ cười trên mặt càng trở nên sâu thẳm, chậm rãi nói tiếp: “Bốn vương từ trước đến nay đều bảo vệ người của mình, sao lại có thể để cho người nhà người của bốn vương táng thân ở bãi tha ma, vứt bỏ thi thể nơi hoang dã.”

Mạc Tinh nghe thế thì thân thể run lên mãnh liệt, vứt bỏ thi thể nơi hoang dã, mặc dù trong lòng nàng biết thi thể gia gia, phụ thân tất nhiên sẽ không có kết cục tốt, nhưng khi chân chính nghe thấy, trong lòng thật giống như bị một kiếm đâm thủng.

Mũi kiếm hơi run rẩy, vẻ mặt vô cảm thoát cái đã không còn giọt máu nào.

“Ngươi đưa gia chủ đi đâu rồi?” Băng Vũ Kiếm ở bên cạnh nghe nói như vậy lập tức cũng kích động.

“Minh Dạ ta không có thể lực gì trên đại lục, nhưng muốn mang một vài người mà bản vương muốn mang đi cũng không khó.” Đôi đồng tử đỏ sẫm phản chiếu khuôn mặt không có chút huyết sắc nào kia, Minh Dạ thu nụ cười trên mặt lại, nhìn Mạc Tinh chăm chăm nói: “Băng gia tam tộc tổng cộng ba ngàn bảy trăm mười ba người, một tháng trước hậu táng ở đảo huyết sắc thứ mười ba.”

Lời nói vừa dứt, trời lòng đất lờ

Không có ai nói chuyện, tất cả những người còn lại của Băng gia vốn không dám tin, nhưng sau đó thì đôi mắt đỏ lên, thân phận của Đông Hải Âm Hoàng Minh Dạ như thế ắt sẽ không dối gạt ai chuyện này.

Liệt tổ liệt tông Băng gia, tất cả người thân Băng gia không cần phơi thây hoang dã, dã thú ăn thịt, trời đất ăn mòn, bọn họ đều đã có nơi an thân, đều được an nghỉ rồi.

Chung quanh lặng im, ý chí kiên cường trên mặt đều ẩn nhẫn về đau xót.

Máu đỏ tươi chậm rãi nhỏ xuống mặt đất theo trường kiếm, chậm rãi ngưng kết thành băng châu, Minh Dạ nhìn Mạc Tinh, ánh sáng rực rỡ trong mắt tựa như biển cả sâu thẳm, sâu không thể lường.

Mạc Tinh chậm rãi nhắm mắt lại, ngửa đầu, hít vào một hơi thật sâu, cắn răng lật cổ tay thu kiếm lại, trừng mắt nhìn Minh Dạ, lạnh lùng nói: “Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, Băng Vũ Nguyệt ta nhận ân tình này, hôm nay ta sẽ tha cho ngươi một mạng, ngày sau ta và ngươi gặp lại, tất cả đều không liên quan.” Dứt lời nâng vung tay lên, xoay người bỏ đi.

Nhóm người Băng Vũ Kiếm ở sau lưng lập tức thu kiếm, khẽ khom người với Minh Dạ, nắm quyền cảm tạ rồi quay người đi theo Mạc Tinh.

“Ta không cho rằng như vậy là rõ ràng, Mạc Tinh là của ta.” Giọng nói lười biếng đột nhiên vang lên thành công khiến cho Mạc Tinh dừng lại.

Mạc Tinh lập tức quay đầu nhìn Minh Dạ chăm chăm, lạnh giọng nói: “Minh Dạ, tốt nhất ngươi nên có chừng mực cho ta, ngươi an táng người thân và phụ mẫu ta là có tâm tư gì, Băng Vũ Nguyệt ta không phải ngu ngốc, nhưng ta mặc kệ ngươi xuất phát từ tâm tư gì, tóm lại cũng là đại ân với Băng gia ta, vì vậy hôm nay ngươi mới có thể bảo vệ được mạng chó của ngươi, mà ngươi lại chẳng biết xấu hổ thì cũng đừng trách ta không khách khí.”

Một tháng trước, nàng vẫn còn ở Đông Hải, Minh Dạ rõ ràng lặng yên không một tiếng động an táng người thân của nàng, đây tuyệt đối không phải chỉ đơn giản là bảo vệ cho người một nhà của hắn, Hải Vương Minh Dạ là nhân vật nào, cho dù trước kia nàng không hiểu rõ lắm, nhưng qua chuyện Hải thần tượng mà còn không biết hắn lợi hại ra sao thì nàng cũng không cần sống trên thế giới này nữa, Minh Dạ tuyệt không tốt bụng như thế.

Minh Dạ không để ý đến máu chảy trên cổ, nghe Mạc Tinh nói như vậy không giận mà lại còn cười, nhìn Mạc Tinh khẽ cười nói: “Mạc Tinh của ta...”

“Câm miệng, nếu như để cho ta nghe thấy bốn chữ này, ta sẽ cắt đầu lưỡi của ngươi.” Mạc Tinh gầm lên giận dữ, sắc mặt nàng tái nhợt.

Minh Dạ nhếch miệng nở nụ cười, lại thấy toàn thân Mạc Tinh đầy sát khí, cuối cùng cũng không dám cười ra tiếng, chỉ gật đầu như bắt đắc dỉ và sùng ái mà nói: “Được được, không gọi, không gọi, nàng đã không thừa nhận nàng là của ta, như vậy ta cần gì phải niệm tình cũ gì đúng không? Ta tính cho nàng xem, hơn ba nghìn phần mộ, xây dựng lăng mộ Băng gia, tiêu hao cực lớn, vốn là ta định để đảo huyết sắc thứ mười ba lấy danh nghĩa của Băng gia, chuyện này phải vận dụng uy tín, lại càng không nói bởi vì nàng, Đông Hải ta chống lại Tam đại lục Hàn Chiêu Hắc Lịch Hoa Phong, những thứ này đều là công sức và tình nghĩa cho người bên ta, những nguy hiểm này cũng là đều gánh lấy vì người của ta, nếu như đã không phải là người của ta, mà bây giờ ta cũng không có cách nào bắt nàng, vậy đánh phải trở về đã, sau đó sẽ buồn bực rồi đào tất cả mộ địa của những người ngoài kia lên, nghiền xương thành tro...”

“Ngươi dám...” Vừa nghe đến chỗ này, Mạc Tinh liền bùng nổ, tóc chuẩn bị dựng đứng, gương mặt lập tức vặn vẹo, sát khí toàn thân nổi lên, trong nháy mắt như biến thành La Sát.

Cùng lúc đó, nhóm người Băng Vũ Kiếm xuất trường kiếm ra khỏi vỏ, sát khí dữ tợn.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Lưỡng Hùng Bắt Tay (*)

(*): Ý nói 2 kẻ mạnh bắt tay nhau ^^

Từ trước đến giờ hắn chưa từng thấy Mạc Tĩnh tức giận như thế, hắn không dám ép nàng nữa, trong lòng Minh Dạ hiểu rõ chẳng qua là hắn nắm được nhược điểm để uy hiếp Mạc Tĩnh, nếu không e rằng hắn cũng đã chết từ lâu rồi.

Bởi vì gia tộc nàng bị diệt vong, thân nhân đều đã chết, chỉ sợ sâu trong đáy lòng Mạc Tĩnh sẽ bị tổn thương cả đời này.

Hắn nhẹ nhàng thở dài một hơi, tại sao khi nhìn thấy Mạc Tĩnh tức giận và đau lòng như vậy thì trong lòng hắn lại có cảm giác không đúng, thực sự có chút muốn thu hồi lời mới vừa nói ra thế này.

Minh Dạ đành lắc đầu một cái, ném ý nghĩ dao động trong nháy mắt đó, đi trên mặt Minh Dạ hiện lên nụ cười nắm chắc lần nữa, nhìn Mạc Tĩnh đang tức giận rồi chậm rãi nói: “Ta nói được sẽ làm được.”

Bầu không khí im lặng ngăn ngòi, nhưng trong đó lại ẩn chứa sát khí ngút trời.

Hết sức căng thẳng.

“Người đang uy hiếp ta.” Khuôn mặt méo mó đã trầm xuống, không có tức giận và đau lòng, chỉ có lạnh lùng tàn khốc.

“Không, ta chỉ là nói rõ sự thật, Mạc Tĩnh, chỉ cần hôm nay nàng đi ra khỏi tầm mắt của ta, nàng có thể xem xét lời ta nói.” Tóc bạc bay lên, cây kim so với cộng râu (Cây kim so với cộng râu: Đề cập đến những tranh chấp của hai bên. Thường được mô tả khi hai bên tham chiến có sức mạnh hàng đầu, và thể mạnh của cả hai bên có thể so sánh).

Mạc Tĩnh chậm rãi xoay người lại, từng bước một đi đến chỗ Minh Dạ, trường kiếm dính máu trong tay rung động, phát ra sát khí dữ tợn: “Đây là từ người tìm đây.” Băng Vũ Nguyệt nàng ăn mềm không ăn cứng, uy hiếp nàng, vậy thì đừng trách nàng không nhớ đại ân này.

Đưa mắt nhìn người Băng gia vây quanh bốn phía, mặt Minh Dạ không đổi sắc, bình tĩnh nhìn Mạc Tĩnh, nói khẽ: “Có lẽ nàng cũng biết rằng có một số quyết định không phải sau đó mới tuyên bố mà là sớm đã làm, cho dù hôm nay ta chết trong tay nàng thì nàng cũng không ngăn cản được đâu.”

Có một số mệnh lệnh đã ra từ lâu rồi, hướng chỉ là hơn ba nghìn phần mộ đó lại ở trên đảo Đông Hải của hắn.

Hai hàng lông mày của Mạc Tĩnh khẽ rung, sắc mặt càng lạnh lẽo.

Hắn than nhẹ một tiếng: “Bọn họ chết rất oan uổng.”

Sáu chữ rất nhẹ, gần như không có chút sức nặng nào phát ra từ trong miệng Minh Dạ, bay xa nhưng lại làm cho Mạc Tĩnh gần như không cảm được trường kiếm trong tay, bọn họ đã chết rất oan uổng và bị thảm rồi, làm sao nàng có thể để cho bọn họ sau khi chết lại phải chịu khổ, làm sao có thể...

Mà nàng cũng không thể chết được, nàng còn có rất nhiều chuyện muốn làm, quyết không thể đồng quy vu tận với Đông Hải được.

Mạc Tĩnh oán hận, không cam lòng, trừng mắt nhìn chăm chăm vào Minh Dạ, tức giận đến nỗi muốn cắn nuốt xương cốt Minh Dạ, quả thật là hận vô cùng.

Ánh mắt như vậy rất khó chịu, rất không thoải mái, hắn đã nghĩ đến vì hắn lợi dụng chuyện này ép nàng thì nàng sẽ càng hận hắn hơn, nhưng vào lúc này, nga lúc chính thức trông thấy ánh mắt tràn ngập hận ý như vậy, lòng hắn lại căng thẳng, đây không phải là thứ hắn muốn, nàng không thể hận hắn như vậy, hắn không cho phép.

Minh Dạ nhú mày, bước lên một bước, nhanh như tia chớp khẽ vươn tay vuốt ve trên hai mắt Mạc Tĩnh: “Không cho phép hận ta.”

Mạc Tĩnh không nhúc nhích, vẫn yên lặng đứng ở đó, mặc kệ Minh Dạ che đôi mắt của nàng lại, nàng gần từng chữ một, giọng nói lạnh như băng: “Hận này, đến chết không...”

Một lời còn chưa nói hết, Minh Dạ đã vội bịt chặt miệng nàng lại, che mất một chữ cuối cùng.

Lợi kiếm xung quanh rút ra khỏi vỏ, kiếm của đám người Băng Vũ Kiếm dày đặc trong không trung, mũi kiếm chia vào lưng Minh Dạ, chỉ cần Minh Dạ có chút gì lộn xộn thì sẽ hạ kiếm không chút lưu tình.

Kinh ngạc với động tác xúc động của mình, Minh Dạ khẽ tỉnh táo lại, hơi nhú mày. Hắn hít một hơi thật sâu, nhanh chóng áp chế tinh thần khó chịu, buông bàn tay đang che miệng Mạc Tĩnh ra, chống lại ánh mắt đỏ tươi của Mạc Tĩnh, trên mặt chậm rãi hiện lên nụ cười lười biếng: “Ồ lại Đông Hải ta, mối thù của nàng ta giúp nàng báo, nàng muốn diệt Tam đại lục, ta giúp nàng diệt.”

Minh Dạ mỉm cười nhìn Mạc Tĩnh, hắn biết rõ Mạc Tĩnh sẽ đồng ý, có thân nhân của nàng ở đó, nàng tất nhiên sẽ đồng ý, hắn đã sớm tính toán tốt.

Rắn chết trăm năm vẫn còn độc, Băng gia có thể trèo lên vị trí đệ nhất môn trăm năm nay, thế gia trăm năm như thế, nếu như nói không có quan hệ rắc rối phức tạp, không che dấu thực lực thì ai cũng sẽ không tin, bên ngoài Băng gia có vẻ diệt vong rồi, nhưng đó là do Tam đại lục đánh úp bất ngờ, vài chi thế lực của Băng gia không kịp động, nếu Băng Vũ Nguyệt chết thì có lẽ những thế lực này sẽ chỉ tồn tại trong lịch sử, nhưng mà Băng Vũ Nguyệt không chết, chỉ cần nàng vừa xuất thế, lực lượng vô hình này sẽ rất kinh người.

Hắn cần thế lực như vậy, hắn cần giúp đỡ như vậy.

Khuôn mặt Mạc Tĩnh hơi thay đổi, tức giận điên cuồng trên mặt lắng xuống, Mạc Tĩnh lạnh lùng nhìn Minh Dạ đang cười ôn hòa, đáng vẻ không còn bị phần như vừa rồi mà bình tĩnh lại.

Minh Dạ vừa thấy vậy thì trong lòng lập tức thầm kêu một tiếng không ổn, sao hắn lại đánh giá sai người trước mắt lợi hại bao nhiêu, thông minh tới nhường nào, chỉ cần một câu nói sai thì có khả năng tất cả sẽ mất hết.

“Đây là mong muốn của ngươi?” Giọng nói lạnh như băng nhưng bén nhọn, không dắc cạn cả đáy phần nộ giống như vừa rồi mà là tỉnh táo, tự kiểm chế giống như cao cao tại thượng quát hỏi.

Minh Dạ trầm ngâm một tiếng, quả nhiên Mạc Tĩnh đoán trúng ý nghĩ của hắn, Mạc Tĩnh này, Mạc Tĩnh này sao có thể khôn khéo như thế? Sao có thể hiểu rõ ràng ý nghĩ của hắn như thế?

Minh Dạ chậm rãi lắc đầu, đưa tay vuốt vuốt mi tâm, khóe miệng tươi cười: “Được được, không hổ là người ta vừa ý, luôn luôn hiểu lòng ta, vậy nàng cho rằng như thế nào đây?”

“Ngươi tốt nhất hiểu rõ vị trí của ngươi, bây giờ ngươi không có bất kỳ ưu thế gì.”

Thiên hạ không có chuyện vô duyên vô cớ giúp đỡ, nếu hắn không nói câu giúp nàng thì tốt, nhưng hắn vừa nói câu giúp nàng thì nàng đã hiểu. Minh Dạ xưng hùng trên biển, nhưng đối với lục địa thì không hiểu rõ và không thâm nhập tới, đây chính là một nhược điểm, mà Băng gia nàng xưng hùng Tam đại lục không phải là nói suông, có ai hiểu rõ Tam đại lục hơn Băng gia bọn họ, hắn giúp nàng chính là muốn dùng thế lực của nàng, đã như vậy... tốt lắm, bây giờ nàng không phải là tù nhân, mà là thượng khách.

Chớp mắt, một lời sai lệch mà tình thế xoay chuyển.

Tóc bạc điên cuồng bay, trường bào đỏ sẫm bay múa phần phật, tóc đen vung lên, màu đỏ thắm chói mắt bức người, hai bên đối lập, ánh mắt trên không trung va chạm nhau, tia lửa văng khắp nơi.

Tĩnh lặng im ắng, ai cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ có tiếng gió vù vù thổi qua.

Một lúc lâu sau, Minh Dạ cười nhẹ lắc đầu nhìn Mạc Tĩnh nói: “Ta có nhược điểm của nàng, nàng có cái ta cần, tốt, tốt, chúng ta huề nhau, hôm nay ta lui một bước, vậy hợp tác, sao?” Dứt lời, hắn chậm rãi gờ tay lên.

Ánh mắt Mạc Tĩnh sắc nhọn như băng, nàng híp mắt, đã không thể đối địch thì cũng chỉ có thể hợp tác, tuy rằng nàng hận chết người trước mắt này.

Tay vung lên, tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên giữa không trung.

Thế giới băng vang vọng dội lại.

Băng gia đã từng là thiên hạ đệ nhất thế gia kết minh với Hải Vương Đông Hải Minh Dạ, lịch sử mới sẽ từ nơi này bắt đầu.

Bên cạnh bờ băng đảo, mấy người Băng Vũ Kiếm lần lượt leo lên thuyền lớn bọn họ làm ra, chuẩn bị bỏ neo, trên đó chứa u lam bích thảo ở trên đảo.

“Gia chủ, có thuyền tới gần.” Không cần Băng Vũ Kiếm lên tiếng nhắc nhở, Mạc Tĩnh đã trông thấy từ lâu.

Trên mặt biển có mấy con thuyền đang di chuyển rất nhanh, thân thuyền đen nhánh, cò cá mập đón gió bay múa phần phật, đây không phải là chiến thuyền của Minh Dạ sao? Bọn họ đang đi đến.

Thuyền đi rất nhanh, không tới một khắc, chiến thuyền màu đen đi đầu đã đến gần bờ biển, trên đầu thuyền có một nam tử đang đứng, thân hình cực kỳ dũng mãnh, vóc người thật lớn, mày rậm mắt to, tướng mạo cương nghị như một Mạnh Hổ, vẻ mặt nghiêm túc nhưng không che dấu được sự lo lắng, Minh Dạ đang đứng phía sau thì lập tức biến mất vô tung vô ảnh.

“Còn chưa chết?” Không đợi thả neo xuống, nam tử đã đi nhanh đến, vừa gặp liền ném cho Minh Dạ một câu như vậy.

Minh Dạ lập tức dờ khóc dờ cười nhìn nam tử đó: “Lê Xuyên.”

“Không chết là tốt rồi, tự mình gây ra thì tự mình giải quyết.” Nam tử tên Lê Xuyên trừng mắt nhìn Minh Dạ, ném một mảnh giấy viết thư tới.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Vô Đề

“Gia chủ Lịch gia bị giết, vũ khí trấn môn là phụ cốt châm bị trộm.” Minh Dạ nhìn lướt qua thư do Lê Xuyên ném tới.

“Tin tức ngày mừng bảy tháng tư.” Lê Xuyên lạnh nhạt nói một câu, ánh mắt tập trung trên đảo băng sau lưng Minh Dạ, hẳn nhớ ở hải vực này không thể xuất hiện băng đảo.

Minh Dạ vừa nghe Lê Xuyên nói vừa vuốt thư trong tay, ánh cười lạnh chợt lóe lên trong mắt.

Mạc Tinh vốn không để ý tới Minh Dạ mà chỉ đi về hướng đội thuyền của hắn, nhưng khi nghe xong lời ấy thì bước chân chợt dừng lại, khóe miệng lạnh lùng nở nụ cười lạnh như băng, hay cho một Hàn Chiêu Vương, chiêu này còn đẹp hơn Minh Dạ.

Minh Dạ dùng Hải thần tượng dẫn dụ tứ hải đến nỗi tất cả ánh mắt của Tam đại lục đều bị hấp dẫn, kể cả Hàn Chiêu Vương, mà Hàn Chiêu Vương lại thừa cơ nhúng tay vào, có lẽ là có người báo trước rồi trộm phụ cốt châm của Lịch gia để tạo ra kịch vui này, mừng bảy tháng tư, nắm rõ tin tức thật là nhanh, xem ra trong thế lực hỗn tạp của hải tặc thì Hàn Chiêu Vương cũng có một chân rồi, Mạc Tinh càng suy nghĩ, nụ cười trên mặt càng lạnh như băng.

“Đừng có hã hê, ta sống không tốt thì nàng cũng sẽ sống không dễ chịu đâu.” Minh Dạ vung tay áo lên, tự nhiên nhưng vẫn run run ôm eo Mạc Tinh.

Một ánh sang chợt lóe, thân hình Minh Dạ lập tức xoay chuyển hai bước, chỉ thấy một nhúm tóc bạc chậm rãi rơi xuống, rơi xuống mặt đất, nếu như vừa rồi hắn chậm một chút thì chắc chắn đã chết.

Mạc Tinh không buồn nhìn mà chỉ đi lên phía trước, Minh Dạ cũng không tức giận, chỉ cười lắc đầu lầm bầm lâu lâu: “Giết người mà.”

Lê Xuyên ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này thì khóe miệng giật giật, đại ca mà hắn kết bái không phải là một người có thể nén giận, chuyện này...

“Muốn cản ngược lại Đông Hải ta à, sao ta có thể cho phép chuyện như vậy xảy ra được, Hàn Chiêu Vương, chúng ta xem ngươi sẽ trở lại Đông Hải ta, hay là ta sẽ cản chết Hàn Chiêu Vương đây.” Giọng nói lười biếng vang lên, tay khẽ dùng lực khiến bức thư hóa thành bụi bay tán loạn trong không khí, theo gió mà bay.

“Đồng bọn của ta, đi thôi, ta tự mình trải đường đi cho nàng.” Nhẹ nhàng cười, Minh Dạ nhìn Mạc Tinh đang đi về phía thuyền mà không thèm quan tâm đến hắn, vẻ mặt tươi cười nói, lúc này tâm tình của hắn rất tốt.

Thân hình Mạc Tinh hơi dừng lại, cũng không phản đối lời Minh Dạ mà lạnh lùng xoay người đi lên thuyền, Hàn Chiêu đại lục, toàn bộ gốc rễ của Băng gia nàng đều ở đó.

Gió mùa hạ lướt nhẹ qua, sóng biển lăn tăn, mấy chiếc chiến thuyền di chuyển thành hình thoi rồi khỏi băng đảo, đi về phía Hàn Chiêu đại lục.

Mà chiếc thuyền chứa u lam bách thảo vẫn di chuyển như cũ, sau một đột nhiên biến mất tại một phương hướng khác.

Từ băng đảo đi tới Hàn Chiêu đại lục không lâu lắm, nhưng có đệ nhất cao thủ hàng hải (người giỏi đi biển) Đông Hải Lê Xuyên ở đây thì chỉ cần đi hai mươi ngày, trên đường dẹp loạn không biết bao nhiêu con kiến. (ý là hải tặc)

Mà trong hai mươi ngày này, bất kể là thuyền truy kích của Tam hải hay là thế lực hải tặc của Hàn Chiêu đại lục trực tiếp tấn công thì sau một phen truy đuổi thuyền của bọn họ cơ hồ đã đến Hàn Chiêu đại lục.

Nhất thời gió nổi mây phun trong Hàn Chiêu đại lục, vô số thế lực hải tặc tụ tập ở ngoài vùng biển.

Hải tặc, chính là một công việc đánh giết cướp bóc, nói đúng ra là không có tiền vốn mua bán, nổi danh hung ác không nói lý, còn lần này thế lực hải tặc của tứ hải cơ bản đều đã đến rồi, khí thế hung hãn như thế, cho dù Hàn Chiêu Vương đã rải tin tức đi ra ngoài cũng bị kinh hãi không dám vọng động.

Phía đông vùng biển đều giới nghiêm toàn bộ, ngư dân sinh sống ở phụ cận đồng loạt ngừng rời bến, quan thuyền trên Hàn Chiêu đại lục ngày đêm đối nghịch với Đông Hải cùng hơn một ngàn thế lực, Hàn Chiêu đại lục chưa từng phải trải qua chuyện gì đáng lo như vậy.

Mạc Tinh chờ đến lúc vào bến cảng, nhìn thấy tình cảnh như vậy, vô số thuyền hải tặc bập bềnh ở phụ cận vùng biển, hải quân ở bên trong nội cảng bận rộn đề phòng sâm nghiêm, nhưng trước mắt tất cả mọi người đều lo sợ cho an toàn của bản thân, nếu như có ai đó xung phong dẫn đầu thì hậu quả thật không thể dự đoán.

Thân thuyền đen bạc nổi bật trong một đồng thuyền tạp nham dễ dàng được chú ý đến, vô số thuyền hải tặc vừa thấy cờ cá mập liền lập tức mở ra một con đường, chiến thuyền đen bạc một đường đi thẳng.

Mạc Tinh mặc nam trang đứng ở đầu thuyền, vô cảm nhìn tình thế trước mắt, bến cảng Hãn Vũ là bến cảng lớn nhất ở Hàn Chiêu, đây chính là Băng gia xây dựng lên vì Hàn Chiêu, năm đó ngày đêm cực kỳ phồn hoa, vô số hàng hóa xuất phát hoặc là được nhập khẩu từ nơi này, bây giờ Băng gia đã không còn, nhưng bến cảng vẫn như ngày đó.

Khuôn mặt đeo mặt nạ da người nhìn không ra thần sắc, nhưng nắm đấm xiết thật chặt lại tiết lộ Mạc Tinh đang cực kỳ kích động và phẫn nộ.

Hàn Chiêu Vương, thật không ngờ có một ngày Băng Vũ Nguyệt nàng còn còn sống mà trở về.

“Ta nói rồi, thù này ta sẽ giúp nàng báo, nhất định.” Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, Minh Dạ đã chậm rãi đi đến bên cạnh Mạc Tinh, chỉ thấy hắn

một đầu tóc đen, trên mặt cũng đeo mặt nạ da người, trông cực kỳ bình thường.

“Mối thù của ta, tự ta sẽ báo.” Mạc Tĩnh lạnh lùng nói rồi xoay người bỏ đi.

Minh Dạ nhìn bóng lưng Mạc Tĩnh, chậm rãi đi theo, khẽ lắc đầu tự nhủ: “Cứng rất dễ gãy, sao lại quật cường như vậy, nhưng ta đúng là càng ngày càng ưa thích tính tình quật cường này.” Nói xong, Minh Dạ đưa tay vuốt vuốt mi tâm, cười khổ một tiếng, sao mình càng ngày lại càng thích lắc đầu rồi.

Không có người cản trở chiến thuyền, trái lại Hàn Chiêu hải quân còn phái đội thuyền ra phía trước dẫn đường, cò cá mập đen góc sau nạm vàng, đó là ký hiệu của Đông Hải tam vương Lê Xuyên, tương đương với Hàn Chiêu thân vương, há có thể nào không quan trọng.

Thuyền đi rất nhanh, nửa ngày đã vượt qua bến cảng đi vào đất liền, Minh Dạ và Mạc Tĩnh đều không ra mặt xã giao, tất cả giao do Lê Xuyên quản lý.

Đi vào đất liền lập tức có nội phủ quan viên hộ tống thay tàu hải quân.

Hai bên bờ sông ảm ảm màu xanh của núi, âm thanh tiếng chim hót, núi cao xa xa, xanh biếc khoan thai, trùng trùng điệp điệp, cảnh đẹp trên hải đảo sẽ không nhìn thấy được, ánh mặt trời màu vô quýt từ phía tây tỏa ra, ánh sáng nhẹ nhàng xuyên thấu vào căn buồng nhỏ trên tàu, từng sợi tơ vàng di động, ấm áp mà lại tươi đẹp.

Trời chiều chậm rãi trầm xuống, bầu trời bắt đầu u ám, tia sáng mặt trời cuối cùng cũng biến mất làm bóng đen của người đứng dưới cửa sổ kéo thật dài.

Dưới ánh nến, Minh Dạ ngồi trên ghế nằm vuốt vuốt chén ngọc trong tay, ánh mắt nhìn thẳng vào Mạc Tĩnh vẫn đứng gần cửa sổ, nàng không hề nhúc nhích từ khi tiến vào Hàn Chiêu đại lục nàng vẫn luôn đứng đó, cô đơn mà thê lương.

Khẽ chau mày, hần bỏ mặc nàng yên lặng lâu như vậy đã đủ rồi.

Hần tiện tay quăng chén ngọc trong tay ra, bóng người lóe lên một cái đã xuất hiện bên người Mạc Tĩnh, một tay kéo mặt Mạc Tĩnh qua rồi hôn mạnh lên đôi môi nàng.

Mạc Tĩnh đang yên tĩnh suy nghĩ lập tức sững sờ, lửa giận trong mắt điên cuồng xuất hiện, nàng đánh một đấm vào Minh Dạ

Bịch, vậy mà lại đánh trúng, một giọt máu tươi chảy xuống từ khóe miệng Minh Dạ.

Mạc Tĩnh nhú mày, rõ ràng là Minh Dạ không né, nàng giận dữ thu hồi nắm đấm, hai mắt Mạc Tĩnh bốc hỏa, giọng hung ác nói: “Dám động tay động chân với ta, ta...”

“Dáng vẻ giương nanh múa vuốt của mèo con vẫn là đẹp mắt nhất.” Minh Dạ cười nhẹ một tiếng, dùng ngón tay cái tùy ý lau vết máu ở khóe miệng đi.

Mạc Tĩnh nghe thế thì nghiêng răng ken két, ném tay áo tức giận hừ một tiếng rồi quay người đi ra ngoài.

“Người nào?” Lúc này trên bong thuyền vang lên một tiếng, yên tĩnh như hiện tại có thể nghe hết sức rõ ràng, Minh Dạ giương lông mày lên, có người dám tìm tới tận cửa rồi?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Chuyên Tiêu Thân Bí

Về mặt Minh Dạ tràn đầy hứng thú, hần vừa đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài vừa nói với Mạc Tĩnh: “Tới nhìn một chút.” Hần không quen thuộc người của Hàn Chiêu lắm.

Mạc Tĩnh nhú nhú mày, lạnh lùng đi qua, nàng cũng muốn nhìn một chút rốt cuộc là ai lỗ mãng dám tìm tới tận cửa.

Đèn lưu ly trên đầu thuyền chiếu sáng mặt biển rõ như ban ngày, nhìn sẽ thấy phía trước thuyền Hắc Ngân năm trọng có một chiếc thuyền nhỏ nhẹ nhàng đi đến, trên thuyền có năm nam tử nghiêm chỉnh đứng ở đầu thuyền, một thân áo bào màu vàng nhạt rất dễ làm người khác chú ý.

Ngon đèn dầu ở bên trong, nam tử trung niên khom người chào chiến thuyền, cao giọng nói: “Tiểu nhân là Nhị đương gia của tiêu cục Long Hồ, được người ủy thác tiêu cục đưa tới cho chủ thuyền hắc ngân này.” Dứt lời, thân hình hơi nghiêng, tránh đầu thuyền, vật phẩm được người ủy thác đặt ở sau lưng, hiện ra toàn bộ dưới ánh đèn dầu.

Một thuyền vô rượu.

Trong khoang thuyền, Minh Dạ nhường mảy, quay đầu nhìn Mạc Tĩnh, cười nói: “Hàn Chiêu Vương thật đúng là hiếu khách, vậy mà lại đưa rượu ngon cho Tam đệ.”

Mạc Tĩnh không lên tiếng nhìn mặt sông, tiêu cục Long Hồ là tiêu cục nổi danh ở Hàn Chiêu, Hàn Chiêu Vương muốn đưa rượu còn cần phải ký thác cho tiêu cục sao?

“Người phương nào nhờ vả?” Lê Xuyên trầm giọng quát.

“Không biết, không thấy người, chỉ thấy rượu ngon đặt trước cửa tiêu cục cùng với hộp đồng úy thác và tiền thù lao.” Nam tử trung niên đáp lại.

Mạc Tĩnh nghe vậy thì khẽ nhíu mày, người nào mà lại thần bí như vậy?

Minh Dạ sờ bề cửa sổ bóng loáng, khi gió tay lên thì bề cửa sổ bị móp vào một chút.

“Đem lên thuyền.” Gian ngoài thuyền đến tiếng ra lệnh, dây buộc giữa thuyền nhỏ với phía sau thuyền nhanh chóng rơi xuống nước.

“Đại ca, huynh nói là ai làm?” Lê Xuyên đẩy cửa vào liền hỏi.

Minh Dạ nghe thấy tiếng nói liền xoay người lại, mắt nhìn Lê Xuyên đang nhíu mày, cười nói: “Sao ta biết là người nào tặng cho đệ chứ.”

Lê Xuyên im lặng, hẳn không nhớ rõ hẳn có quen biết đại nhân vật nào ở Hàn Chiêu.

Bọn họ mới vào Hàn Chiêu, người này đã biết rõ hành tung của bọn họ, cùng lúc đưa đồ tới, năng lực cỡ này không phải là bình thường, phải biết rằng đến lúc này có lẽ Hàn Chiêu vương thất còn chưa nhận được tin tức bọn họ đã đến nữa.

Hai người, bốn mắt nhìn về phía Mạc Tĩnh đang giữ im lặng, nàng chậm rãi lắc đầu, nàng không biết, lại không phải là tặng cho nàng, huống chi bây giờ ở Hàn Chiêu còn có người nào đi tặng đồ cho nàng sao?

Sáu hũ rượu ngon được đưa vào buồng nhỏ trên thuyền, mùi thơm nồng hậu dày đặc lập tức tràn ngập toàn bộ buồng nhỏ trên thuyền, tinh khiết nhưng sâu thẳm, ngửi thấy liền có cảm giác say.

“Là rượu.” Thường Bưu theo đuôi phía sau đi vào, khom người nói với Minh Dạ, bọn họ đã kiểm tra vỏ rượu, nước rượu, xác thực chỉ là rượu bình thường.

“Nữ nhi hồng sáu mươi năm, quả thật là rượu ngon.” Minh Dạ hít một hơi khen một câu, cười nhìn Lê Xuyên, nói: “Sao ta lại không biết Tam đệ còn thích uống rượu?”

“Cái người muốn nịnh bợ Đông Hải chúng ta cũng không tìm hiểu tin tức cho rõ ràng.” Thường Bưu khinh thường cười một tiếng, Tam vương Đông Hải không thích uống rượu, trái lại Minh Dạ lại thích uống một chút.

Đứng dậy đi đến vỏ rượu ngon nhất, ngón tay Minh Dạ lướt qua bề mặt vỏ rượu rồi nhẹ nhàng cho vào trong miệng: “Trúc Diệp Thanh sáu mươi năm.”

“Rượu Phần sáu mươi năm.”

“Nữ Nhi Hồng sáu mươi năm.”

“Tây Phụng sáu mươi năm.”

“Mao Đài sáu mươi năm.”

“Sao tất cả đều là sáu mươi năm?” Lê Xuyên nghe Minh Dạ nói từng tên ra, hẳn nhìn chăm chăm vào sáu vỏ rượu rồi nói.

“Rượu để càng lâu càng thơm, thời gian sáu mươi năm là giai đoạn rượu thơm nhất, còn thơm hơn bảy tám chục năm một chút, đệ ngửi mùi thơm này xem, ô?” Nắm đến vỏ rượu thứ sáu, Minh Dạ đột nhiên ngừng nói chuyện, vẻ mặt trầm tư.

“Có vấn đề?” Lê Xuyên lập tức bước lên trước một bước, bình tĩnh nhìn chăm chăm vào Minh Dạ, mà Thường Bưu bên cạnh đã chuẩn bị sẵn tư thế tấn công, trừng mắt nhìn vỏ rượu.

“Sao lại thơm như vậy?” Minh Dạ lại nắm vỏ rượu thứ sáu kia một lần nữa, mùi vị kia giống như rượu bách hoa nhưng lại không giống, so ra càng thơm hơn, thật là kỳ lạ.

Nhìn vỏ rượu chăm chú, Minh Dạ đột nhiên duỗi ngón tay bắn ra, chỉ bắn một chút ở phía trên vỏ rượu đằng kia.

Chỉ nghe một tiếng vang cực kì thanh thúy, vỏ rượu vỡ vụn ra, rượu ở bên trong lập tức chảy xuống, ướt cả buồng nhỏ, mùi rượu nồng hậu dày đặc tràn ngập toàn bộ buồng nhỏ trên thuyền, làm lòng người bỗng bẽ bàng lay động.

So với một nửa phía trên của vỏ rượu bị chưởng lực của Minh Dạ bắn nát, một nửa phía dưới hoàn hảo không bị tổn hao gì hết.

“Cái gì vậy?” Thường Bưu toàn thân phòng bị đứng gần nhất, liếc mắt liền thấy sự khác biệt của vô rượu, lập tức thấp giọng hỏi.

Ngọn đèn dầu chập chờn rọi xuống, chỉ thấy bên trong vô rượu có một tầng chất lỏng trong suốt óng ánh đang dao động rất nhỏ, loại óng ánh này có thể so sánh với băng tinh trên băng đảo, chậm rãi tỏa mùi hương, tinh mịn hơn hoa lan, lạnh lẽo hơn hàn mai, thấm sâu vào ruột gan, chỉ nghĩ mùi thơm đã làm cho ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông toàn thân người ta nở ra, trở nên thoải mái dễ chịu.

Trong mắt Minh Dạ lóe lên vẻ kinh ngạc, Minh Dạ đột nhiên quay đầu lại nhìn thoáng qua Mạc Tĩnh vẫn đứng yên bên cửa sổ.

Mạc Tĩnh vốn không để ý đến chuyện vô rượu như thế nào, nhưng lúc này ngửi được mùi hương kia, nàng không khỏi chậm rãi đứng thẳng người, mắt nhìn về phía Minh Dạ, mùi vị kia...

Nhẹ nhàng duỗi ngón tay chạm vào vô rượu, Minh Dạ nếm thử kĩ càng, hơi nhíu mi lại, quay người nhìn Mạc Tĩnh, nở nụ cười soi mói nói: “Xem ra vật này là tặng cho nàng.”

Minh Dạ vừa nói xong, Lê Xuyên và Thường Bưu đồng thời biến sắc, không có ai biết Mạc Tĩnh ở Đông Hải của bọn họ, người của Tam đại lục ở trên hải đảo đều đã bị giết, những người khác tuyệt đối không thể nhận ra Mạc Tĩnh, hơn nữa lần này tìm được Minh Dạ và Mạc Tĩnh, tin tức này được Minh Dạ ra hiệu đề xuống không truyền ra, lẽ ra càng không có ai biết hai người bọn họ sẽ đến, vậy làm sao bọn họ mới vừa vào Hàn Chiêu thì đã có người đưa đồ tới tặng Mạc Tĩnh?

Hai tay Mạc Tĩnh ôm ngực, nàng cau mày nhìn chất lỏng trong suốt kia, không nói gì.

Nếu như nàng đoán không sai, đó là hỗn hợp nhân sâm trăm năm, linh chi trăm năm và vô số dược liệu phụ trợ luyện đến tinh hoa, có tác dụng cải tử hoàn sinh, có rất nhiều lợi ích với vết thương một kiếm đâm thủng ngực của nàng.

Ôm lấy vô rượu sát mề, chất lỏng trong suốt trong vô rượu vừa vặn đủ đầy một chén.

Dược liệu quá mức quý trọng, nếu dùng nhiều cũng không phải là chuyện tốt hoàn toàn, ngược lại có thể là chuyện xấu, một chén rượu vừa đúng liều lượng đối với tổn thương của Mạc Tĩnh, đơn thuốc trân quý này vốn được luyện ra vì thương thể của Mạc Tĩnh.

Lê Xuyên và Thường Bưu liếc nhau một cái, ở đây chỉ có một mình Mạc Tĩnh là chịu tổn thương quá nặng, cần phải điều dưỡng. Là ai? Ai lại biết rõ ràng như thế? Thân hình Thường Bưu hơi động, Thường Bưu lặng yên không một tiếng động đi ra ngoài.

“Dùng mùi thơm của sáu vô rượu sáu mươi năm áp chế mùi thơm của dược thảo trân quý, nếu không có người am hiểu về rượu thì sẽ không nhìn ra sự khác biệt trong đó, người này thật thú vị.” Giọng nói trầm thấp vang lên, Minh Dạ nhướn mày cười cười, bê chén rượu đi về hướng Mạc Tĩnh, nói: “Đây, uống đi, vật trân quý như vậy thì cần gì phải khách sáo.”

Lúc Mạc Tĩnh đến Đông Hải đã bỏ qua thời gian trị liệu tốt nhất, lại giao thủ cùng hắn mấy lần, tuy rằng bây giờ đã tốt nhưng bên trong có khả năng bị nội thương rất nặng, bây giờ còn trẻ, còn có thể miễn cưỡng chịu đựng, về sau có thể sẽ không ổn, mà bây giờ bên người hắn không có dược liệu để chữa trị cho Mạc Tĩnh, nếu như có thuốc có thể chữa trị, ăn chữa thì ngu hay sao mà không ăn, tạm thời cứ mặc kệ người ở sau lưng, thứ này thật sự là đồ tốt.

Mạc Tĩnh nhíu mày, suy nghĩ một lát, sau đó cũng không khách sáo nâng lên uống một hơi cạn sạch, vật này tuyệt đối không phải Hàn Chiêu Vương Đình đưa đến, nếu đã không phải là của bọn họ thì có gì mà uống không được.

Minh Dạ thấy vậy thì lười biếng cười nói: “Không ngờ vừa vào Hàn Chiêu đã bị nhìn chăm chăm, được, được lắm, thú vị, thú vị.” Nói đến đây, màu đỏ sậm trong mắt hắn lóe lên, cực kỳ sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Thần Y

Ngón tay Mạc Tĩnh từ từ vuốt chén rượu, nàng không nói tiếp, không biết là ai tính toán theo dõi nàng, hiện nay ở Hàn Chiêu còn có ai sẽ đưa thuốc cho nàng? Còn có người nào sẽ đối với nàng như vậy?

Ánh sáng lấp lánh lung linh huyền ảo, những ngôi sao đều trở nên mờ nhạt.

“Không nghĩ ra thì cũng đừng nghĩ nữa, đã đến rồi thì cuối cùng cũng sẽ lộ diện ra thôi.” Giọng nói lười biếng vang lên, Minh Dạ lười biếng đưa tay xách một thùng rượu lên, nhàn nhã bỏ đi.

Lê Xuyên và Thường Bưu thấy vậy thì nhìn nhau rồi lập tức đuổi theo, Mạc Tĩnh nhướn mày, tuy nàng rất không muốn thừa nhận nhưng Minh Dạ nói

cũng đứng, đã tìm tới tận cửa rồi thì cuối cùng cũng sẽ lộ diện, không cách nào chiếm được tiền cơ, vậy thì bình tới tướng đỡ, nước tới đất chặn.

Vung tay áo lên, Mạc Tĩnh quay người trở về phòng, bắt đầu vận công chờ tác dụng của dược liệu.

Ngôi sao sáng chói trên bầu trời hiện ra, chiếu lên trên mặt nước một mảnh xinh đẹp. Đêm, vô cùng tĩnh mịch.

Hàn Chiêu đại lục tương đối phồn thịnh, càng đi về đất liền thì càng khác hẳn bầu không khí nghiêm túc ở hải cảng, vô số đội thuyền qua lại không ngớt trên sông, không khí trên bến tàu vô cùng náo nhiệt, hơi thở phồn thịnh bên cạnh bờ tỏa ra, ở đây hoàn toàn không có thể lực hải tặc đến gây rối, đám người Minh Dạ đang hướng về nơi phồn vinh, giàu có và đông đúc.

“Thật khiến cho người ta nổi lên dục vọng cướp đoạt.” Minh Dạ vuốt chén rượu trong tay, đứng ở đầu thuyền thấp giọng cười nói.

“Sớm muộn cũng sẽ là của chúng ta.” Lê Xuyên đứng trước người Minh Dạ, bày ra dáng vẻ chủ tử âm trầm lên tiếng.

Minh Dạ nghe vậy thì khóe miệng nhếch lên, quay đầu nhìn về trên ván cầu, ở chỗ đó có Mạc Tĩnh một thân nam trang và người của Băng gia đang ở trên bến tàu sắp xếp bổ sung một số thứ, không có người nào chú ý, người của Băng gia đang không ngừng lên thuyền rồi thuyền, lặng yên không một tiếng động biến mất, Minh Dạ thấy vậy thì khóe miệng cười càng nhiều hơn.

“Xin hỏi đây là thuyền của Đông Hải sao?” Trong lúc bận rộn thì một giọng khàn khàn của đàn ông vang lên, Mạc Tĩnh ngẩng đầu thì thấy trên bến tàu có một người đàn ông mặc quần áo vải thô, nhìn qua có vẻ là người khuân vác ở bến tàu, y đang dè dặt nhìn bọn họ, phía sau y để một cái hòm gỗ lớn.

“Đúng.” Mạc Tĩnh gạt đầu rất dứt khoát.

“Vừa rồi có người nhờ ta đưa hòm gỗ này đưa cho thuyền từ Đông Hải đến, vậy giờ ta đưa cho huynh đài chuyển lên.” Người đàn ông nghe là thuyền Đông Hải thì lập tức tươi cười cúi người nâng hòm gỗ lên.

“Là ai nhờ ông đưa đến? Người đâu?” Đôi mắt Mạc Tĩnh chợt lóe sáng rồi nhanh chóng hỏi.

Nam tử có vẻ mặt thật thà khi nghe Mạc Tĩnh hỏi liền lập tức quay đầu nhìn bến tàu nói: “Ta không biết đưa bé kia, mới vừa rồi nó ở chỗ này nhờ ta, còn trả cho ta năm đồng tiền này.”

Nam tử còn chưa nói xong thì Thường Bưu đã chạy như gió ra ngoài.

“Đưa bé?” Mạc Tĩnh nhíu mày.

“Đúng vậy, khoảng ba bốn tuổi, ăn mặt rách rưới, nhìn không giống là người có tiền.” Nam tử thật thà nói.

Mạc Tĩnh nghe tới đây cũng biết rõ không còn hỏi được gì rồi, đứa bé kia chắc chắn cũng là bị người khác nhờ vả, một đứa trẻ ba bốn tuổi thì có thể biết cái gì.

“Lên đi, nhìn thử xem lần này là cái gì.” Không biết Minh Dạ đã đến từ lúc nào, cười tủm tỉm cất giọng nói.

“Được.” Nam tử thật thà lập tức khiêng hòm gỗ lên sàn tàu.

Hòm gỗ được đưa vào buồng nhỏ trên tàu, đuổi người ngoài đi, Lê Xuyên đề phòng vạn phần mở ra: “Một người.” Lê Xuyên hơi tức cười.

Minh Dạ nhìn lướt qua người ở bên trong hòm gỗ, khóe miệng hơi giật, một lão già tóc trắng đang cuộn người ngủ bên trong, xem ra đã bị điểm huyết ngủ, lần trước đưa rượu, lần này lại đưa người, có ý gì? Nghĩ không ra đầu mối, Minh Dạ dứt khoát nhìn về phía Mạc Tĩnh sau khi vào thì vẫn luôn không nói chuyện.

Mạc Tĩnh nghiêng người bước lên, đẩy lão già hôn mê.

“Thần y Mộc Phong.” Mạc Tĩnh kinh ngạc lên tiếng.

“Mộc Phong?” Ngón tay Minh Dạ gõ trên tay vịn ghế nằm, trong mắt hiện lên vẻ u ám, chậm rãi nói: “Người này ta đã từng nghe nói, thần y đệ nhất Hàn Chiêu, nghe nói ẩn cư rất nhiều năm, không bao giờ xuống núi, vậy mà ngay cả người này cũng bị đưa đến.” Minh Dạ khẽ cười một tiếng, đôi mắt càng lúc càng u ám.

Thật là người có tâm tư cẩn thận, sợ Mạc Tĩnh không uống thuốc hoặc là uống nhưng không hết bệnh nên đưa thần y đến, chỉ sợ Mạc Tĩnh có bất trắc ư? Hừ.

“Mắt lão đã mù, nhìn thương thế chỉ mới bị một ngày.” Lê Xuyên nhìn Mộc Phong hôn mê rồi ngẩng đầu nhìn Mạc Tĩnh nói.

Mạc Tĩnh không nói gì, cân nhắc trong nháy mắt rồi đột nhiên bước lên một bước, dùng ngón tay điểm huyết ở gáy Mộc Phong, Mộc Phong bị điểm huyết ngủ lập tức có dấu hiệu tỉnh dậy.

Mộc Phong chống hòm gỗ chậm rãi ngồi dậy, trên mặt không có vẻ sợ hãi và lo lắng, chỉ bình tĩnh: “Cô nương bị kiếm thương (vết thương do kiếm) cần ta trị liệu đâu?”

Lê Xuyên nghe nói liền hỏi: “Là ai gọi ông tới? Ai nói cho ông ở nơi này của chúng ta có cô nương cần trị ngoại trị liệu? Kiểm thương gì? Ông từ đâu nghe được kiểm thương?” Vài câu hỏi đã phủi sạch những chuyện ông ta nói.

“Lão phu không biết gì khác, chỉ biết một người đàn ông bảo lão phu đến trị liệu cho một cô nương bị thương, nếu có, xin mời vờn tay ra, trước khi đến lão phu đã uống đoạn tràng tán, nếu như kéo dài chỉ sợ lão phu cũng vô lực thay đổi.” Mây trôi nước chảy (Vân đạm phong khinh: Điềm nhiên, đạm mạc như mây, như gió (vi.wikiquote.org)), lại khiến cho lòng người căng thẳng.

Lông mày Mạc Tĩnh nhướn lên, đưa tới trong lúc hôn mê là không muốn cho ông ta biết đến đâu, chọc mù hai mắt là không muốn cho ông ta biết người ông ta trị liệu là ai, sau đó tự sát là muốn ông ta không thể truyền dù chỉ một chữ ra ngoài, người sau lưng Mạc Tĩnh chu đáo vì nàng như thế, là ai?

Mặt Minh Dạ mặt bắt đầu trầm xuống.

“Không cần ông đi phục mệnh (báo cáo lại sau khi chấp hành mệnh lệnh) ư?” Giọng nói lạnh lùng của Mạc Tĩnh vang lên.

“Không cần, chỉ cần lão phu trị liệu tốt cho cô, y sẽ tự biết, cô nương, mời.” Mộc Phong quay đầu, nghe tiếng nói rồi phân biệt vị trí Mạc Tĩnh đang đứng, sau đó đưa tay ra.

Nhìn trên mặt Mộc Phong đã bắt đầu xám trắng, Mạc Tĩnh biết rõ Mộc Phong không nói dối, đoạn tràng tán đã bắt đầu phát tác, Mộc Phong không thể còn sống mà trở về rồi, nàng cho xem cũng sống không được, không cho xem cũng sống không được, bèn lập tức nhủ mảy, chậm rãi vờn tay ra.

“Tâm mạch tổn hao nhiều, cũng may đã có nhân sâm trăm năm và linh chi điều dưỡng, không tổn hao gì nhiều, nhưng mà nhân sâm và linh chi này quá mạnh mẽ, tương khắc với dược vật cô dùng lần trước, cần dùng dược điều hòa, nếu không trong hai ngày nhất định sẽ bị phản lại tổn thương bản thân.” Hai ngón tay bắt mạch cho Mạc Tĩnh, Mộc Phong trầm giọng nói.

“Lão tiên sinh, mời kê được.” Mạc Tĩnh còn chưa nói thì Minh Dạ ở một bên nghe nói như vậy đã hơi nhủ mảy, nhìn Mộc Phong chậm rãi nói.

Mộc Phong gật đầu, cũng không nói nhiều mà đưa tay ra, Lê Xuyên một bên thấy vậy lập tức đưa giấy bút đến, tuy mắt Mộc Phong mù nhưng xúc cảm vẫn còn, liền bắt đầu kê đơn.

“Dược chế mười viên, uống vào buổi trưa, chia ra uống trong một tháng, không thể uống nhiều, càng không thể uống thiếu, nếu không dược tính tương trùng, một thân võ công hóa thành nước chảy.” Toa thuốc ngăn ngừa được viết xong thì trán Mộc Phong đã đầy mồ hôi, toàn bộ sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, Đoạn Trường độc đã phát tác.

Mạc Tĩnh nghe nói vậy bèn chậm rãi đứng dậy, quay người về phía Mộc Phong đang ngồi ngay ngắn cúi người bên trong hòm gỗ, còn không đợi nàng lên tiếng, Minh Dạ ở bên cạnh đột nhiên đứng lên, nhận lấy đơn thuốc trong tay Lê Xuyên, khẽ gật đầu với Mộc Phong rồi nói: “Đa tạ.”

Nương theo tiếng nói của Minh Dạ, Mộc Phong ngoe đầu một cái, không còn hơi thở.

Mạc Tĩnh bình tĩnh nhìn Mộc Phong chết đi, im lặng một lúc lâu rồi chậm rãi đứng thẳng lên.

“Hay cho sự cẩn thận, hay cho một kế hoạch chu toàn.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cừu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Ngọc Giới

Lê Xuyên đưa mắt nhìn, bước nhanh vào buồng nhỏ trên tàu, hiển nhiên không có ai đuổi tới, hần chậm rãi nói.

Mạc Tĩnh không để ý đến lời mà Lê Xuyên nói, chỉ nhìn thật sâu vào đôi mắt bị mù của Mộc Phong, liếc mắt nhìn Minh Dạ bên cạnh.

“Ta sẽ hậu táng.” Minh Dạ nhẹ gật đầu với Mạc Tĩnh, Mộc Phong này bình tĩnh mà đến, hiển nhiên không phải bị ép buộc, như vậy tất nhiên là người nọ để lại chỗ tốt cho Mộc Phong rất hài lòng, cho nên mới như vừa rồi, cho dù như thế Mạc Tĩnh cũng đã nhận nhân tình của hắn, theo lý thường nên hậu táng.

Mạc Tĩnh ừ một tiếng rồi bước lên hai bước vờn tay ra với Minh Dạ nói: “Lấy ra.”

Minh Dạ rất tự nhiên cầm phương thuốc trong tay nhét vào trong ngực, hướng mặt không biểu tình của Mạc Tĩnh mỉm cười nói: “Ta sẽ chuẩn bị tốt cho nàng.”

Mạc Tinh nhủ mảy lơ sắc mặt giận dữ, hung dữ trợn mắt liếc Minh Dạ, nhưng Minh Dạ lại trả cho Mạc Tinh một dáng vẻ tươi cười cực kỳ yêu mị, Mạc Tinh xoay người bỏ đi.

Thấy Mạc Tinh bỏ đi, Lê Xuyên nghiêm túc nhìn Minh Dạ nói: “Đại ca, huynh xem. . .”

Lời còn chưa nói hết Minh Dạ đã cắt ngang: “Nhìn xem, là hồ ly hay sói thì sẽ luôn luôn lộ cái đuôi ra thôi.” Dứt lời, hắn liền tiêu sái quay đi để lại Lê Xuyên và Thường Bưu hai mặt nhìn nhau.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời vàng kim nhấp nháy, đúng là ngày hè rực rỡ.

Mà xa xa kia, phía trước hoa tiêu quan thuyền Hàn Chiêu chẳng có chút khác thường nào, không biết là bọn họ vốn không thấy hay đã phái nhân thủ ra, dù sao hết thấy đều rất yên tĩnh, rất yên tĩnh.

Thuyền đi rất nhanh, mấy ngày đã đến Phong Thành, thành này mùa thu lá phong đầy trời tạo thành một bức tranh phong cảnh rực rỡ, cho nên mới có tên gọi như vậy. Phong Thành chính là thành trì đại trấn phía đông Hàn Chiêu, nam lai bắc vắng, đặc biệt là mậu dịch trên biển, dường như toàn bộ đều tập trung ở đây, vì vậy hết sức phồn vinh. Mà quan trọng nhất là muốn đi đô thành Hàn Chiêu thì phải đi từ đất liền bên này, đi đường sông thì không đến được. Tình quang sáng chói, bầu trời màu đen như băng gấm, những ngôi sao sáng lóe lên lóe lên che phủ toàn bộ bầu trời, lốm đốm, sáng tỏ lấp lóe giống như dây băng gấm màu đen bên trên được khảm nạm lấy vô số châu báu, đẹp như mộng ảo.

Bên trong trạm dịch Phong Thành, Minh Dạ đang giằng co với Mạc Tinh.

“Đi ra ngoài.” Vẻ mặt Mạc Tinh chứa sát khí, mặt mũi tràn đầy lửa giận trừng mắt nhìn Minh Dạ.

Minh Dạ tươi cười mở hai tay ra về bất đắc dĩ nói: “Ta cũng ở gian phòng này mà, đi ra ngoài ta ngủ làm sao?”

Mạc Tinh nghe nói vậy thì tức giận đến nỗi sắp phun lửa, trạm dịch Phong Thành chết tiệt, nhỏ đến nỗi ngoại trừ Lê Xuyên một mình một căn phòng bên ngoài, hắn muốn người khác hai người một gian, nàng chưa bao giờ biết Phong Thành bản cùng đến nước này.

“Cút.” Nghiến chặt hàm răng, tay Mạc Tinh mò tới đặt trên thân kiếm, muốn cùng nàng ở một gian, Minh Dạ đúng là muốn chết.

“Đi ra ngoài, không cần kích động.” Minh Dạ cười tao nhã.

Kiểm quang chớp động, hàn long ra khỏi vỏ, Mạc Tinh lười nhiều lời với Minh Dạ.

Minh Dạ thấy vậy thì thân hình chớp động liên tục, không chống trả cũng không lùi về sau, ngay lúc kiếm quang Mạc Tinh tới, hắn khẽ cười nói: “Nàng sợ cái gì, cứ như vậy sợ ta sao?” Một lời còn chưa dứt kiếm quang Mạc Tinh đã vung đến chớp mũi hắn. Cười nhẹ nghiêng người tránh qua. Minh Dạ bắt lấy cánh tay Mạc Tinh: “Ta và nàng về sau đều cùng một chỗ, không thể thiếu thời điểm cùng ăn cùng ở, nàng có thể. . .”

“Người nào?” Lời còn chưa nói hết, xa xa đột nhiên có một tiếng rống to, đó là người phụ trách gác đêm.

Gian phòng lập tức an tĩnh lại, nộ khí kiếm quang nhanh chóng bị dè ép xuống, Mạc Tinh và Minh Dạ dừng tay ngay ngắn đứng nguyên tại chỗ.

Ngoài phòng yên tĩnh, không có lấy một ngọn đèn dầu, nhưng trong phòng hai người đều biết rõ nên đuổi theo thì đã có người đuổi theo.

“Đại ca, có người ném cái này tới đây.” Một lát sau, Lê Xuyên ăn mặc chỉnh tề đi đến gõ cửa, vừa hạ giọng nói vừa đưa ra một cái hộp vuông nhỏ, mà phía sau hắn là Thường Bưu và Băng Vũ Kiếm.

Hộp nhỏ thoạt nhìn rất bình thường, không có bất cứ chỗ khác lạ nào, Mạc Tinh và Minh Dạ vừa thấy vật này thì một người nhủ mảy, một người nhướng mày, tất cả đều bất đồng.

“Lại là vật tốt gì?” Minh Dạ cũng không đợi Mạc Tinh lên tiếng đã trực tiếp tiếp nhận lấy hộp nhỏ trong tay Lê Xuyên rồi mở ra.

Trong hộp nhưng đặt tờ vàng không tước, phía trên đoan đoan chánh chánh đặt một nhẫn bạch ngọc, kiểu dáng rất đơn giản, nhìn phía trên như một vòng tròn, nhưng lại trong suốt, dưới ngọn đèn dầu khẽ tản mát bạch quang, đủ để người liếc mắt liền biết vật phi phàm.

“Băng ngọc giới.” Băng Vũ Kiếm quét mắt, kinh ngạc khẽ kêu một tiếng, trên mặt ngập vẻ không dám tin, cùng lúc đó, trên mặt Mạc Tinh cũng lóe lên vẻ kinh ngạc.

Minh Dạ không bỏ qua biểu tình của hai người, thấy vậy liền vuốt nhẫn bạch ngọc trong tay, nghiêng ngẫm nhìn Mạc Tinh.

Mạc Tinh bình tĩnh nhìn chằm chằm chiếc nhẫn trong tay Minh Dạ, lại không nói muốn lấy, cũng không nhúc nhích làm gì, chỉ có lông mày chau lại, trong mắt hiện lên vẻ phẫn nộ khác thường.

Minh Dạ thấy vậy thì xoay mặt nhìn Băng Kiếm Vũ nói: “Thứ này để làm gì?”

Băng Vũ Kiếm nhìn chiếc nhẫn rồi nhìn Mạc Tinh đang nhìn chiếc nhẫn không lên tiếng, trầm ngâm một chút rồi nói: “Băng ngọc giới, chính là nhuyễn ngọc cực phẩm chế tạo, gặp độc sẽ thay đổi màu sắc, là một vật phòng thân rất tốt.”

Dùng thử độc sao? Minh Dạ cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên đầu ngón tay, khá lấm, trước là đưa thần y trị thương, bây giờ lại đưa vật phòng thân, không tệ, không tệ. Trong đôi mắt đen nhánh có ánh hào quang chớp động, đầu ngón tay chậm rãi ma sát bên trong băng ngọc giới.

“Nhưng vật này vốn là của Mạc Tinh.” Băng Vũ Kiếm thoáng dừng một chút rồi lại nói tiếp một câu.

Ba người Minh Dạ, Lê Xuyên, Thường Bưu đồng thời sững sờ, Minh Dạ quay đầu nhìn sang Mạc Tinh: “Của nàng sao?”

Mạc Tinh không nói gì, chỉ đứng đó nhìn băng ngọc giới, lông mày vẫn nhíu chặt.

Thứ này quả thật là của nàng, trước nàng bị đuổi giết còn mang trên tay, về sau không có nhìn thấy nữa, nhưng khi đó những thứ đáng giá trên người cũng không thấy rồi nên nàng cũng không thấy có gì bất thường, bây giờ lại có người đưa đồ của nàng đến.

Minh Dạ thấy vậy thì mặt hơi đổi sắc, đầu ngón tay vuốt bạch ngọc giới trong tay, mặt mày u ám.

Băng Vũ Kiếm đưa tay lấy bạch ngọc giới trong tay Minh Dạ, nhìn kỹ mấy lần rồi khẳng định nói: “Mặt trên khắc Phượng thân, quả thật là của Mạc Tinh.”

Phượng thân? Minh Dạ nhận lấy đưa tới ngọn đèn dầu nhìn, quả nhiên ở đằng sau màu trắng che giấu một đầu phượng hoàng điêu khắc trong đó.

“Băng ngọc giới này là một đôi, tay Mạc Tinh đeo là Phượng giới, người năm đó đưa Mạc Tinh đeo chiếc nhẫn Long giới...”

“Rắc.” Một tiếng thanh thủy cực kì nhẹ đột nhiên vang lên, Băng Vũ Kiếm nhìn sang Minh Dạ, chỉ thấy băng ngọc giới tinh xảo kia giữa ngón tay Minh Dạ đã vỡ vụn thành bột phấn, chậm rãi rơi xuống đất, một tuyệt thế trân bảo cứ như vậy bị hủy hoại trong chốc lát. Lê Xuyên và Thường Bưu không lên tiếng, chỉ liếc nhìn nhau, cả hai đều chau mày.

Minh Dạ gơ tay lên, chậm rãi nói: “Lực tay hơi bị lớn.” Dứt lời nèm quay đầu nhìn Mạc Tinh vẫn không nói gì, hần cười nói: “Không phải là chiếc nhẫn tránh độc sao, không cần, trở lại Đông Hải ta đưa cho nàng thứ tốt.”

Mắt nhìn băng ngọc giới bị nghiền nát, mắt Mạc Tinh hiện lên vẻ thâm sắc, lạnh lùng nói: “Ta không cần.”

“Vậy sao được, một cái nhẫn nát cũng chẳng dùng được nữa.” Minh Dạ chưa dứt lời đã vung tay áo lên, một làn gió lớn thổi qua, đừng nói mấy mảnh vụn của băng ngọc giới mà bột phấn cũng đều bị thổi bay ra cửa phòng.

Không để ý đến động tác Minh Dạ, Mạc Tinh nghiêng đầu qua chỗ khác, lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài, ta cần nghỉ ngơi.”

“Ta ngủ...” Vừa nói mấy chữ, Lê Xuyên đột nhiên bước lên hai bước lớn tóm lấy tay Minh Dạ kéo ra bên ngoài, vừa nói: “Đi, ta có lời nói với huynh.” Minh Dạ vội vàng còn không kịp chuẩn bị đã bị Lê Xuyên cứng rắn kéo đi ra ngoài.

Trong phòng, Băng Vũ Kiếm nhìn Mạc Tinh quay lưng lại, cắn răng chậm rãi lui ra ngoài, năm đó người đưa chiếc nhẫn kia...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Tam Đường Băng Gia

Ánh trăng trên trời, đêm tĩnh âm u.

“Chuyện gì?” Minh Dạ đứng trong hậu viện, hần nghiêm mặt hỏi Lê Xuyên.

“Vừa rồi huynh làm cái gì?” Lê Xuyên nhìn chằm chằm Minh Dạ, không ngừng dò xét từ trên xuống dưới.

Minh Dạ nghe hỏi thì ngẩn người, sau đó bật cười, hai tay khoanh trước ngực nhìn Lê Xuyên: “Có ý gì?”

“Có ý gì được chứ, Đông Hải hải vương lại nhỏ mọn như vậy, đệ kết bái với huynh hai mươi năm, vậy mà đây là lần đầu tiên đệ thấy, lực tay hơi lớn, huynh xem người khác là đứa trẻ ba tuổi à.” Lê Xuyên cũng khoanh tay trước ngực nhìn Minh Dạ.

Minh Dạ nghe Lê Xuyên trực tiếp nói vậy thì lập tức nở nụ cười: “Ta cố ý đấy, vậy thì sao? Không phải là chỉ bóp nát một chiếc nhẫn thôi sao, ghét thì phá hủy.”

Một đôi, cái gì một đôi, còn là Long Phượng giới chứ, hừ.

“Đó là đồ của người khác.”

“Thì sao? Cái gì của người khác, người của ta phải mang đồ của ta.” Hợp tình hợp lý.

Lê Xuyên nghe Minh Dạ nói thì nhìn hẩn thật sâu: “Huynh đang ghen à?”

“Lê Xuyên, mắt đệ có vấn đề.” Minh Dạ nở nụ cười. “Không cần cãi lại, dù sao ta cũng không phải là ghen, ta cũng không phải nhìn thấy Mạc Tĩnh mang nhẫn của người đàn ông khác đưa liền nổi giận.”

Lê Xuyên tròn mắt nhìn Minh Dạ đang cười yêu mị, chậm rãi nói: “Nhắc huynh một câu, đừng để đến lúc cuối cùng, lúc mà không có cách nào thay đổi mới biết được mình có ghen hay không, lúc đó đã quá muộn rồi.” Nói xong hẩn liền đi, bỏ lại Minh Dạ.

Nhìn bóng lưng Lê Xuyên biến mất trong đêm, Minh Dạ chậm rãi thu nụ cười nhạt trên mặt lại, quay đầu nhìn lại cửa phòng đang đóng, ánh mắt sáng sủa, đen như hồ sâu, không biết nghĩ gì.

Sương mù bao phủ bóng đêm.

Mạc Tĩnh đứng trong phòng nhìn bầu trời đầy sao, vô ý thức vuốt ve ngón tay trái, chỗ đó đã từng đeo chiếc nhẫn kia, chiếc nhẫn đã làm bạn với nàng ba năm.

Nằm đó dưới cây hoa đào, người nọ dịu dàng như ngọc, cười như gió xuân, chân thành nói nhỏ: “Ta quyết định rồi, nàng chạy không thoát đâu, đời này nhất định phải làm thê tử của ta.”

Gió nhẹ thổi qua, hoa đào bay phát phới đầy trời, tay nắm tay, âm tận vào tim.

“Đời nàng trưởng thành thì chúng ta sẽ thành thân, đến lúc đó ta mang nàng phóng ngựa giang hồ, tiểu ngao thiên hạ, làm một đôi thần tiên quyến lữ.” Lời nói nhẹ nhàng làm bản thân nàng có mong muốn với tương lai.

Thật sâu trong mắt hiện lên vẻ dịu dàng, đôi mắt nhìn bầu trời không còn kiên cường và lạnh lùng mà chỉ còn dịu dàng chưa gặp bao giờ, cái mềm mại trong mắt kia đã hòa tan toàn bộ băng tuyết.

Gió chợt nổi lên, lá cây ngoài cửa sổ xoay tròn.

Mạc Tĩnh bỗng nhiên cả kinh, hai mắt dịu dàng lập tức tỉnh táo, trong bầu trời đen kịt kia có khuôn mặt dịu dàng, có khoảng thời gian vô tư của hai người.

Siết chặt nắm tay, kiên cường và lạnh lùng bao trùm lên nhu hòa trong hai mắt, quá khứ không thể quay lại, lúc này không chỉ có bản thân mình, sát khí lóe lên trên khuôn mặt lạnh như băng, Mạc Tĩnh đột nhiên đứng dậy, vung tay áo lên tắt đèn, phút chốc, một bóng đen lao ra.

Xuyên qua con hẻm trên đường, quen thuộc cực kì.

Mà ở phía sau nàng có một bóng đen khác theo sát như hình với bóng.

Lông mày hơi nhíu lại, Mạc Tĩnh đưa mắt nhìn bóng dáng theo sát phía sau, người không kiêng kị theo dõi nàng, truy tung thoải mái, gần như muốn đuổi theo tới đi sánh vai với nàng, ngoại trừ Minh Dạ kia thì còn ai vào đây.

Âm thầm hừ một tiếng. Trên biển do ngời xung bá, nhưng bây giờ là trên đất liền, nơi đây là thiên hạ của Mạc Tĩnh.

Thân hình chớp liên tục, Mạc Tĩnh xoay người mấy lần rồi chạy vào hẻm tối đen, Minh Dạ sau lưng lập tức đuổi kịp.

Ánh trăng sáng trên bầu trời, đêm đã thật khuya, đường phố trống trơn không một bóng người, chỉ có hai bóng dáng chợt lóe lên, nếu bây giờ có người thấy chắc sẽ cho là mình gặp quỷ.

Minh Dạ dừng chân lại nhìn ngõ nhỏ tối đen như mực phía trước, không tiếng động, không hơi thở, không có gì cả, khóe miệng từ từ nở nụ cười khổ, rõ ràng là làm mất dấu Mạc Tĩnh rồi, nhiều năm như vậy, lần đầu tiên Minh Dạ hẩn mất dấu người khác.

Xem ra chính là cường long không áp được rắn rết địa phương, huống chi Mạc Tĩnh cũng không phải là rắn nhỏ, hẩn vuốt lông mày, chỉ có thể quay về trạm dịch trước thôi.

Ánh sao lóe lên, một người chậm rãi bước ra khỏi ngõ nhỏ bên cạnh, đúng là Mạc Tĩnh, đưa mắt nhìn bóng dáng Minh Dạ bỏ đi, Mạc Tĩnh hừ lạnh một tiếng, chuyển qua một hướng khác chạy đi.

Tiệm thợ rèn lớn nhất Phong Thành.

Lúc này toàn bộ mọi người trong Phong Thành đã ngủ say, duy chỉ có tiệm thợ rèn lớn này còn khí thế ngất trời, tiếng người huyền ảo, bởi vì trong khoảng thời gian này có quá nhiều đầu lĩnh hải tặc tiến vào Hàn Chiêu, quan phụ mẫu cai thành vì phòng vấn đề lớn nên bây giờ đặt thêm 100 cây đại đao, lúc này họ đang làm ngày đêm không ngừng nghỉ. Mặt tiền cửa hàng rộng mở, trong đêm yên tĩnh hết sức đặc biệt.

Mạc Tinh mặc đồ đen nhìn cục diện khí thế ngất trời trước mắt, chậm rãi đi vào.

“Khách nhân, ngài cần cái gì...Ồ, đã trễ như vậy, ngài...” Chương quỳ đang chuyển chuyển dụng cụ cắt gọt, nhìn thấy Mạc Tinh liền bước đến mời chào theo thói quen, có điều nói được một nửa chợt nhớ tới lúc này đã khuya.

“Ta muốn một thanh băng đao.” Mạc Tinh nhìn người đàn ông trung niên chất phác trước mắt, trầm giọng nói.

“Một thanh băng đao ư?” Chương quỳ vốn hí mắt bỗng nhiên tròn to, khiếp sợ trong mắt dường như muốn bóp méo mặt của y.

“Băng đao, có...có...khách nhân, nhanh, mời vào trong, chúng ta thương lượng.” Khiếp sợ trong mắt nhanh chóng qua đi, chương quỳ lập tức khôi phục lại vẻ chất phác, cười tủm tỉm mời Mạc Tinh, chỉ là cánh tay đang vươn ra không không chế được phát run.

Mạc Tinh khẽ gật đầu, mặt vô cảm đi vào gian phía trong.

Hậu viện tiệm thợ rèn là một tòa viện độc lập, không huyền ảo như tiền viện, ở đây tương đối yên tĩnh, gần như có thể nghe tiếng gió thổi qua. Trong viện lúc này có ba người, một người chất phác trung thực, vẻ mặt tươi cười, đúng là chương quỳ tiệm thợ rèn kia, quạt xệp nhẹ lay động, một người tuổi trên năm mươi, dáng vẻ phong lưu thư sinh còn một người vẻ mặt lạnh như băng nhìn qua như một tảng đá, ba người vây Mạc Tinh đứng ở giữa, trên mặt khách khí, trong mắt lại ẩn chứa thần quang.

“Xin hỏi khách nhân muốn rèn một thanh băng đao dạng gì?” Chương quỳ bình tĩnh nhìn chăm chăm vào Mạc Tinh.

Mạc Tinh không nói gì, chỉ là dùng đầu ngón tay chấm nước trà chậm rãi mà bắt đầu phác họa trên mặt bàn, một đóm lửa bên trên lưỡi đao, trên lưỡi mũi đao một vòng trắng trắng sáng.

“Bịch!” Một tiếng vang nhỏ, Mạc Tinh vừa phác họa xong, tay nam tử trung niên dáng vẻ phong lưu run lên, quạt xệp trong tay rơi thẳng xuống mặt đất, mà khuôn mặt hai người bên cạnh hắn thì đồng thời biến sắc, bình tĩnh nhìn chăm chăm Mạc Tinh, cả người bắt đầu phát run.

“Ta muốn một thanh Băng Nguyệt đao.” Lời nói lạnh lùng vang lên, Mạc Tinh giờ tay xé mặt nạ da người, để ra khuôn mặt thật.

“Thiếu...”

“Thiếu đương...”

“Thiếu đương gia...”

Khiếp sợ, không dám tin, vui mừng, giống như ánh sáng không ngừng biến hóa trên mặt ba người, đây là “Son trùng thủy phúc nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn” (*), đây đúng là một niềm vui lớn, khiến cho ba người, trong đó có hai trung niên trong khoảnh khắc lệ rơi đầy mặt.

(*) Hai câu trong bài thơ Du sơn Tây thôn của Lục Du. Tạm dịch: Núi cùng nước tận bờ hết lối, Bóng liễu hoa tươi một thôn làng. Ý tứ là: giữa cảnh núi non trùng điệp, sông ngòi chằng chịt, tưởng như không còn đường đi nữa, thì bỗng nhiên ở ngay trước mắt, phát hiện thấy trong bóng râm rặng liễu xanh mát và khóm hoa tươi đẹp rực rỡ sắc màu còn có một thôn làng (chanhkien.org).

Không thể tin được thiếu đương gia đã chết trước kia bây giờ còn sống, không cách nào tin rằng Băng gia đã đến bước đường cùng nay lại sinh ra hy vọng mãnh liệt, nếu không có hình vẽ thanh băng đao đỡ mặt trăng kia thì họ sẽ cho rằng đây chỉ là người giống người, Băng Vũ Nguyệt còn, Băng gia còn.

“Hò đương chương tọa Lục Thành tham kiến Thiếu đương gia.” Chương quỳ chất phác mặt mũi tràn đầy nước mắt, đầu gối thẳng tắp quỳ trước Mạc Tinh.

“Bảo đương chương tọa Liễu Lô tham kiến Thiếu đương gia.” Người đàn ông phong lưu theo sát quỳ xuống.

“Ứng đương chương tọa Tăng Phong tham kiến Thiếu đương gia.” Đưa tay lau nước mắt, nam tử mặt lạnh quỳ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Phản Nghị

Nhìn 3 vị đại chương tọa trước mắt đang kích động, vui đến phát khóc lại mang vẻ đau lòng, trong lòng Mạc Tinh tê rần, đôi mắt ửng hồng, thế nhưng ánh mắt bị thống gia chỉ thoáng qua, nháy mắt đã phục hồi về màu lạnh vô tình, còn hơn nữa là vẻ lạnh lùng sắc bén của Thiếu đương gia Băng gia, Băng Vũ Nguyệt.

Chậm rãi đảo mắt qua 3 vị đại chưởng tòa, hai mắt Mạc Tinh lạnh lùng, quát: “Thu hồi hết nước mắt trên mặt, người của Băng gia đồ máu không đỏ lệ.”

“Vâng.” Bị thương xen lẫn vui mừng, ba người lập tức ngay ngắn gằm nhẹ một tiếng, vội lau đi nước mắt trên mặt, kỉ luật nghiêm minh.

Mạc Tinh thấy vậy thì chậm rãi nhẹ gật đầu, ánh mắt nhu hòa, nói khẽ: “Tất cả đứng lên.” Dứt lời bèn tự mình nâng ba người đứng lên.

“Sao thế này được ạ, chúng tôi không dám nhận.”

“Đừng, Thiếu đương gia, người đừng làm chúng tôi tổn thọ...” 3 vị đại chưởng tòa lập tức hoảng loạn lên, bọn họ là cấp dưới Băng gia làm sao dám đề cho Thiếu đương gia đích thân nâng họ lên.

Mạc Tinh phát tay, cắt đứt sự bối rối của ba người họ, thấp giọng nói: “Lúc Băng gia nguy vong, 3 vị đại chưởng tòa tề tụ tại đây lại vì Băng gia, Vũ Nguyệt nếu không rõ tâm ý các vị đối với Băng gia thì có tư cách gì làm Thiếu đương gia, ba vị thúc bá hãy để Vũ Nguyệt đỡ 3 người.”

Lời vừa nói ra, 3 vị đại chưởng tòa hơi sững sờ, lập tức đỏ mắt, đứng ngay ngắn kích động nói: “Đây là việc chúng tôi nên làm, chúng tôi sinh là người Băng gia, chết là quỷ Băng gia, đây đều là việc chúng tôi nên làm, nên làm.”

Nhìn 3 vị đại chưởng tòa kích động, Mạc Tinh ôn hòa nhìn ba người cười cười, ra hiệu ba người ngồi xuống, 3 vị đại chưởng tòa thấy vậy lại kích động. Ở Băng gia, bọn họ không có tư cách ngồi trước mặt Thiếu chủ, mà bây giờ Thiếu chủ lại cho bọn họ vinh quang và khoan dung này.

“Băng gia ta gặp đại kiếp nạn, chúng ta không cần nhiều lời vô ích, nhắc lại khiến người thân của ta đau lòng mà kẻ thù lại vui sướng, ta muốn về sau vương đình Hàn Chiêu sẽ bị diệt, vương thất Hàn Chiêu chẳng dư lại một tên, vương thất cả ba đại lục hoàn toàn bị hủy diệt.” Mất lạnh như băng chậm rãi đảo qua 3 vị đại chưởng tòa, Mạc Tinh thấp giọng nói: “Hết thảy còn cần nhờ ba vị thúc bá giúp đỡ Vũ Nguyệt nhiều.”

Lời đại nghịch bất đạo thốt ra từ miệng Mạc Tinh, đến trước mặt 3 vị đại chưởng tòa lại không lấy làm kinh ngạc, cho đến bây giờ Băng gia đều là anh kính tôi một thước tôi kính lại anh một trượng, cừ hận ngập trời này nhảy định nợ máu phải trả bằng máu.

Ba người liếc nhìn nhau nhẹ nhàng gật đầu, chưởng tòa Báo đường Liễu Lô nghiêm mặt, tiến lên một bước nghiêm túc nói: “Theo Báo đường điều tra, Băng gia tại Hàn Chiêu chỉ còn lại mười vạn quân Bắc Địa phủ. Hai mươi ba ám điểm, chỉ có thể cơ bản bảo trì tin tức vắng lại, các thế lực khác không phải là bị đoạt lại thì là bị tiêu diệt, mà ở hai đại lục Hắc Lịch, Hoa Phong cũng chỉ còn lại một phần ba lực lượng Hàn Chiêu.”

Báo đường chấp chưởng tin tức ngầm, chính là một trong những công thần của Băng gia.

“Quặng sắt, mỏ vàng, tất cả những tài nguyên khoáng sản sở hữu đều bị tịch thu, trước mắt, chúng ta chỉ còn lại ba mỏ quặng sắt bí mật, cùng năm ám kho chứa năm vạn vũ khí, Hắc Lịch, Hoa Phong chỉ có hai vạn vũ khí.” Chưởng tòa Hồ đường Lục Thành chấp chưởng chiến sự nói tiếp.

“Tàng bảo khố còn lại hai chỗ, chỉ còn lại ba mươi vạn lượng hoàng kim, Hắc Lịch, Hoa Phong có tất cả mười vạn lượng hoàng kim.” Chưởng tòa Ứng đường Tùng Phong chấp chưởng tài lộ trầm giọng nói.

Nghe ba người báo cáo, trên mặt Mạc Tinh cũng không có nhiều chấn động, không lệch với suy nghĩ của nàng là bao, nhiều năm như vậy, Hàn Chiêu trăm phương ngàn kế phát động công kích chỉ vì muốn động tới bên ngoài bọn họ.

“Người không có thì có thể chiêu, tiền bạc không có, có thể kiếm lại, thế lực không có, có thể tạo lại, Băng gia năm đó đi lên như thế nào, bây giờ ta cũng có thể gây dựng lại, chỉ cần huyết mạch Băng gia vẫn còn, mọi người vẫn còn, Băng gia ta tuyệt đối có ngày ngất trời.” Tiếng nói lạnh như băng quyết liệt nổ âm lên, khí phách vô cùng.

Ba đại đường chủ nhìn nhau, trong mắt lại lần nữa dấy lên ngọn lửa hùng hục, đứng, chỉ cần bọn họ vẫn còn, có gì mà không thể Đông Sơn tái khởi đây. Huống chi bây giờ Thiếu đương gia của bọn họ đã trở về, bọn họ lại tụ họp lại cùng một chỗ không phải là mạng hy vọng và mong đợi, cuối cùng cũng chờ đến hôm nay, như vậy bọn họ còn chờ cái gì.

Không có tuyên thệ chém như đinh chặt sắt, không có giọng hô vang hữu lực hòa cùng, chỉ có im lặng quyết thề chết cùng nhau.

Ngừng lại một chút, Mạc Tinh liếc nhìn vẻ mặt kiên quyết của ba người, trầm giọng nói: “Ta không đợi được vài chục năm mới thấy Hàn Chiêu bị diệt, ta chỉ muốn một câu, ta cho ba người ba ngàn vạn lượng hoàng kim, châu báu, mọi người mất bao nhiêu thời gian có thể nắm giữ toàn bộ kinh tế Hàn Chiêu và Cửu Địa phủ quân?”

Một câu không nặng không nhẹ lại làm cho ba người đồng thời chấn động, hào quang trong mắt tỏa ra, ba ngàn vạn lượng hoàng kim châu báu, đây là bốn năm thu nhập quốc khố Hàn Chiêu. Mọi người liếc nhau, Ứng đường chưởng tòa Tùng Phong tâm bùng bùng mà nói: “Ba năm, chỉ cần ba năm.”

Lấy toàn bộ thế lực Băng gia, ba năm, chỉ cần ba năm.

“Tốt, vậy ba năm.” Quyết định dứt khoát, Mạc Tinh nắm chặt nắm đấm.

“Về sau Âm Chủ sẽ liên hệ với mọi người, mọi người nghe theo mệnh lệnh hần mà làm việc.” Mạc Tinh phát tay đứng lên.

Ba đại đường chủ nghe Âm Chủ đã ở đây, thần sắc trên mặt càng hưng phấn, bọn họ lại có thêm một phần thắng. Một tiếng: “Vâng.” Ba người trăm miệng một lời, trả lời không một chút dây dưa dài dòng.

Mạc Tinh khẽ gật đầu, ngẩng đầu nhìn phía Tây ở xa xa, trầm giọng nói: “Đồ của Băng Phủ lúc này ở nơi nào?” Băng phủ, đó từng là chỗ nàng ở, Băng gia đại bản doanh, trong đó cái gì cũng có, chỉ cần trong thiên hạ có, Băng phủ nàng cũng có.

“Băng phủ bị niêm phong, tất cả các đồ vật sở hữu đều bị tịch thu trong kho Hàn Chiêu hoàng cung.” Bảo đường đường chủ lập tức lên tiếng đáp lời.

Ừ một tiếng, Mạc Tinh trầm ngâm một lát rồi trầm giọng nói: “Muoi ngày sau ở chi thành chờ ta, trong thời gian này tra cho ta một việc, thế lực nhiều lần tiếp xúc chiến thuyền Đông Hải là ai?”

“Vâng.” Ba đại đường chủ lập tức khom người đáp, chi thành, đã từng là chủ kho Băng gia, xem ra ngân lượng chắc chắn là ở đó.

Không có tiếng trả lời, ba người đứng thẳng, trước mắt đã không còn bóng dáng Mạc Tinh, ba người liếc nhau, bước nhanh ra khỏi phòng. Băng gia muốn mở rộng từ chỉ một lần nữa, chỉ có điều lúc này, diệt Hàn Chiêu là điều kiện tiên quyết.

Bóng đêm như nước, gió nóng mùa hè khẽ thổi qua, thổi tan đi không khí nóng bức ban ngày, tản ra một chút mát lạnh.

Trạm dịch yên tĩnh, coi như chấn động đầu hôm hoàn toàn không tồn tại, lá phong nhẹ nhàng xào xạc trong gió, đẹp và cực kì tĩnh mịch.

Cửa sau trạm dịch.

“Ta đi xem đô thành.” Mạc Tinh mặc đồ đen ẩn trong đêm tối, thấp giọng nói với Băng Vũ Kiếm.

“Ta cũng đi.”

“Không.” Lời nhàn nhạt còn chưa dứt, nhưng Băng Vũ Kiếm đã hiểu rõ ý Mạc Tinh, Băng gia chỉ còn lại hấn và nàng là dòng dõi chính, trong bọn họ nhất định phải có một người an toàn ở đây.

“Huynh biết rõ ta đi lấy cái gì? Huynh biết dùng ư?” Không có phản bác, chỉ có hai câu hỏi nhàn nhạt.

Băng Vũ Kiếm lập tức á khẩu không trả lời được, có nhiều thứ cho dù hấn thân là Ám Chủ, hấn cũng là không biết, những cái kia chỉ có Gia chủ biết rõ, chỉ có Thiệu đương gia biết rõ. Tuy hấn biết rõ Mạc Tinh đi bảo kho Hàn Chiêu hoàng cung lấy chìa khóa bị tịch thu, nhưng hấn không biết hình dáng ra sao, càng không biết phương thức mở.

“Chuyện nơi này huynh toàn quyền sắp xếp, đến lúc đó ta sẽ tìm huynh.” Vừa nghiêng đầu, Mạc Tinh cũng không quay lại liền hòa vào bóng đêm.

Bóng tối phủ kín, dáng người thẳng tắp.

Ngoại ô Phong Thành, một bóng đen như điện lẻ loi một mình hướng chạy tới đô thành Hàn Chiêu.

“Hý...” Một tiếng ngựa hí đột nhiên vang lên, đột ngột phá vỡ màn đêm yên tĩnh, Mạc Tinh đang chạy gấp lập tức dừng lại, nhíu mày nhìn đường núi trước mắt cản trở ngựa.

“Nửa đêm chuồn êm, đây thật không phải là hành vi tốt.” Âm thanh lười biếng vang lên trong rừng cây bên trái đường núi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Băng Phủ

Mạc Tinh nghiêng mắt nhìn qua thì thấy Minh Dạ mặc y phục đồ sộ, thân thể cao lớn dựa nghiêng trên cành cây, lúc này hấn đang cười tủm tỉm nhìn nàng, xem ra đã đợi nàng được một lúc rồi.

Mạc Tinh lạnh lùng lườm Minh Dạ đang cười tủm tỉm, nàng cũng không bắt ngờ về sự xuất hiện của Minh Dạ, nếu như hấn không đoán được, vậy thì nàng có thể cho rằng đây là ngoài ý muốn.

Bỏ qua khuôn mặt đáng ghét đang tươi cười của người nọ, Mạc Tinh nhanh chóng đến gần con ngựa, cửa thành mà đóng thì không có khả năng phóng ngựa ra khỏi thành, cũng không biết Minh Dạ lấy ngựa ở đâu, có điều lúc này vừa đúng lúc.

Minh Dạ thấy vậy thì nhảy từ trên ngọn cây xuống, đến cạnh Mạc Tinh, cười nhẹ nói: “Còn không cảm tạ ta một tiếng.” Muốn suy đoán hướng đi của Mạc Tinh cũng không khó, nếu Mạc Tinh trở lại Hàn Chiêu mà không làm gì cả, mỗi ngày ở lại trên thuyền của hấn thì đó mới là việc lạ, tuy nhiên hấn cho rằng mỗi ngày nàng đợi hấn trên thuyền, hấn nuôi nàng cũng không sao cả. Có điều lúc này để có hai con ngựa thì tương đối khó khăn, hấn vì nàng

mà suy nghĩ, nhưng đáp lại hắn là bóng lưng Mạc Tĩnh giờ lên nắm đấm phóng ngra đi

Nhẹ nhàng cười ra tiếng, Minh Dạ lắc đầu tung mình lên ngựa đuổi theo sau, không hỏi Mạc Tĩnh làm cái gì, bây giờ muốn làm sao, càng không hỏi Mạc Tĩnh vì sao không âm thầm đợi người thần bí kia, Mạc Tĩnh làm như vậy chắc chắn có đạo lý của nàng, trên đất bằng hắn là con tôm nhỏ, đi theo Mạc Tĩnh là con báo nhỏ, tuyệt đối không sai, huống chi hắn tương đối vừa lòng Mạc Tĩnh không đợi người thần bí kia.

Gió mùa hè thổi qua, hai con tuấn mã chạy gấp về hướng đô thành Hàn Chiêu.

Thoáng cái đã qua mấy ngày.

Đô thành Hàn Chiêu, dưới chân thiên tử cực kì phồn hoa.

Màu nước son đỏ sáng ngời và màu vàng lấp lánh dưới ánh mặt trời chói mắt chiếu xuống, khiến toàn bộ thành cổ trăm năm trở nên rực rỡ như ngọc lưu ly. Không giống như Hắc Lịch trầm ổn, không như Hoa Phong có phong cách cổ xưa, Hàn Chiêu tinh xảo không gì sánh kịp, mà phần tinh xảo này do Hàn Chiêu hoàng thành và Băng Phủ đứng đầu.

Khuyết(*) trên đường cái, một tòa nhà lớn chiếm diện tích lớn, phía trước cửa là con sư tử có bốn móng vuốt bằng bạch ngọc trắng như tuyết, hai con một trái một phải đứng sừng sững ở hai bên cửa chính, hai mắt có màu đỏ của mã não, nhìn bao quát hết thảy, leng keng hùng vĩ, cao quý không thể tả.

(Khuyết: Cái cổng hai tầng. Làm hai cái đại ngoài cửa, trên làm cái lầu, ở giữa bỏ trống để làm lối đi gọi là khuyết, cho nên gọi cửa to là khuyết. Cũng có khi gọi là tượng nguy 象魏)

Cửa chính làm bằng gỗ đàn hương đỏ thẫm đóng kín trăm năm, vòng khóa cửa hình thú làm bằng vàng ròng dưới ánh mặt trời chiếu rọi gần như chiếu chòm râu trên mặt vòng thú nhìn rõ ràng, phần kỹ thuật này ngay cả cửa Hoàng thành cũng không sánh được.

Mà lúc này trên cửa chính gỗ đàn hương đỏ thẫm được treo một bức hoành phi “Biệt Quán Hoàng Gia”, bốn chữ to bằng vàng ròng, chế tác tinh mỹ, hơi thở mạnh mẽ, nhưng phong cách này lại không hòa hợp với các đồ bày trí xung quanh, làm phá hủy đi một khối mỹ cảm.

Khuyết và đường cái người đến người đi, nhưng Biệt Quán Hoàng Gia lại giống như tồn tại ở một thế giới khác, tràn đầy cảm giác xa cách.

Mạc Tĩnh từ từ đi qua cửa lớn Biệt Quán Hoàng Gia, nắm đấm trắng bệch giấu trong tay áo, răng không tự giác nghiến chặt, phía trên kia đã từng là một khối ngọc màu đen khảm hồng kim, nước son là hỗn hợp từ Long Tiên Hương, tụ hợp trăm thợ thủ công, tốn mười vạn ngân lượng để làm ra tấm hoành phi, trên đó chỉ có hai chữ “Băng Phủ.”

Băng gia trăm năm sừng sững nay đổi chủ nhân, trở thành “Biệt Viện Hoàng Gia”, nàng hạ tầm mắt, thu hết sát khí, chỉ để lại dáng vẻ phục tùng, tốt, tốt lắm, lại còn dám ở Băng Phủ của nàng.

Hít một hơi thật sâu, chân Mạc Tĩnh không ngừng chậm rãi bước về phía trước, bình tĩnh như một người xa lạ, một người qua đường.

Minh Dạ chậm rãi theo sau lưng Mạc Tĩnh, nhẹ nhàng nhìn lướt qua cửa chính phủ đệ xa xỉ tinh mỹ kia, chỉ cửa chính đã có quang cảnh như vậy, có thể nghĩ bên trong đã từng là thiên hạ đệ nhất môn đình.

Thần nhiên đi qua cửa chính như không có việc gì. Mạc Tĩnh còn chưa đi tới phía trước thì cửa chính Băng Phủ đột nhiên kéo kẹt mở ra, mấy người từ bên trong nối đuôi nhau đi ra.

“Biệt Quán Hoàng Gia này thật đúng là tinh xảo, ông đây ở đảo phi thủy Nam Hải so ra quả thực giống như ngôi nhà tranh thôi.” Một đại hán cao lớn thô kệch, trên mặt phải che một miếng vải đen nghênh ngang nói.

“Sa Vương, ông sống lâu ở Nam Hải còn có thể không rõ ràng lắm, nơi đây là Biệt Quán Hoàng Gia, vốn là thiên hạ đệ nhất môn đình Băng Phủ, nơi ở của bọn họ sao có thể là địa phương không ra gì.”

“Đúng, Hàn Chiêu diệt Băng Gia, chiếm lấy nơi này mà thôi.” Mấy người không coi ai ra gì nói đến cảm kị vương đình Hàn Chiêu, nghênh ngang đi trên đường.

“Băng Gia, ờ, có nghe nói qua, Hàn Chiêu không khác chúng ta lắm, nhìn trúng liền đoạt, con bà nó, đúng rồi, hắn còn dám đoạt Hải thần tượng của chúng ta, mẹ kiếp, lần này dám đoạt tứ hải của chúng ta, ông đây giết hắn.” Sa Vương trước còn khen vương đình Hàn Chiêu có phong cách hải tặc giống bọn họ, đảo mắt vừa nghĩ đến mục đích bọn họ đến thì lập tức chuyển thành hung thần ác sát.

“Đừng hoảng hốt, Tể tướng Tây Hải và Tam vương Đông Hải nghe nói đã sắp tới rồi, Hàn Chiêu hứa với bọn họ sẽ cho chúng ta công đạo, bây giờ còn có năm ngày, đến lúc đó bọn Hàn Chiêu dám không lấy ra cho chúng ta thì đừng trách tứ hải chúng ta giết hắn.”

“Đúng, con bà nó còn phải đợi...” Tiếng nói hùng hùng hổ hổ đi xa, không người nào dám đi theo bọn họ lý luận và thương lượng, cho tới bây giờ hải tặc đều không nói đạo lý.

“Dùng nơi này để chiêu đãi tứ hải, Hàn Chiêu vương rất tận dụng, năm ngày, chúng ta chỉ còn lại có năm ngày.” Minh Dạ nhướn mày, thấp giọng cười nói. Hắn muốn vu oan hãm hại, cần chết Hàn Chiêu chỉ còn lại chút thời gian như vậy.

Mạc Tĩnh nghe nói nhưng không trả lời, chỉ quay người bước nhanh về phía trước, nơi này sớm muộn cũng trở lại trong tay nàng, sớm muộn...

“Cẩn thận một chút.”

“Xuyyyyy...”

Mạc Tinh mới quay người lại, hai tiếng kêu bỗng vang lên, Mạc Tinh lập tức tập trung tinh thần thấy phía trước có một chiếc xe ngựa chạy nhanh đến, xe ngựa vốn có thể chạy qua sát bên người nàng, nhưng mà nàng không nhìn đường đã xoay người bước đi, trực tiếp bước chân vào quỹ đạo xe ngựa, có thể sắp đụng vào nhau.

Lông mày chau lại, gần như vậy mà nàng không phát hiện, có thể nói vừa rồi quá thất thần.

Chân đã bước ra, nếu lùi về tất nhiên sẽ lộ ra một thân võ học, đang trong phạm vi kẻ địch, tất cả hành vi phải cẩn thận, ý nghĩ thoáng qua, Mạc Tinh cũng không thu chân mà phát nội kinh toàn thân, nghiêng người chạy về hướng xe ngựa đang chạy tới.

“Cẩn thận một chút.” Thân thể còn chưa đụng xe ngựa thì đột nhiên cánh tay bị siết chặt, Minh Dạ bắt lấy cánh tay kéo nàng tới, cùng lúc đó xe ngựa không kịp thắng gấp, nửa thân xe xông qua Mạc Tinh mới ngừng lại được.

“Người đang làm cái gì hả, bị mù à?” Tiểu nô đánh xe không đợi xe ngựa dừng hẳn, mặt mũi đã tràn đầy lửa giận rống lên với Mạc Tinh.

“Nàng không sao chứ?” Minh Dạ nắm lấy Mạc Tinh, trong đôi mắt sáng bắt đầu dao động thoáng thờ dãi.

Mạc Tinh biết rõ Minh Dạ không phải hỏi thân thể nàng có sao không, lập tức lắc đầu lạnh lùng nói: “Không có việc gì.” Một bên muốn rút tay lại bị Minh Dạ giữ chặt.

“Có bị thương không?” Cùng lúc đó, rèm xe ngựa phía sau lưng nhẹ nhàng nhấc lên, một giọng nói dịu dàng như nước vang lên, thanh nhã u nhiên, như gió xuân thổi ba.

Thân thể Mạc Tinh lập tức cứng đờ, giọng nói này...

Năm ngón tay nhẹ nắm thành quyền nhưng nhanh chóng thả ra, khuôn mặt Mạc Tinh không biểu tình, chậm rãi xoay người nhìn người vừa nói chuyện.

Động tác nàng tuy nhỏ, giấu được người khác, nhưng Minh Dạ đang giữ chặt nàng lại cảm nhận rất rõ, trong mắt Minh Dạ hiện lên vẻ u ám, liếc nhìn Mạc Tinh lúc này bình tĩnh như băng, tay càng giữ chặt lấy cánh tay Mạc Tinh, cũng đảo mắt nhìn lại người đàn ông trong xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Thái Tử Hàn Chiêu

Quần tử như ngọc, khiêm nhường, nhã nhặn.

Chỉ thấy người trong xe ngựa hòa hợp êm thắm, ngũ quan cực kì tuấn nhã, một đôi mắt đen như nước gọn sóng dịu dàng, lúc này nhìn qua rất ôn hòa, đôi môi anh đào nhẹ nhàng phác thảo, khe cong một đường vòng cung, làm cho cả người hẳn càng thêm thanh tú, không thể so với Minh Dạ yêu mị, không giống Lam Lâm tuấn lãng, lại cực kì ôn nhuận ưu nhã, khiêm tốn.

Người trong xe ngựa thấy hai người nhìn thẳng qua thì lập tức mỉm cười, vừa xuống xe, vừa ôn hòa nhìn Mạc Tinh rồi lặp lại một lần nữa: “Có bị thương không?” Một bộ áo bào màu bạch kim dưới sáng ánh mặt trời chiếu rọi xuống mơ hồ có thể làm ấm lòng.

“Không.” Âm thanh khàn khàn vang lên, Mạc Tinh không có gì khác thường, Minh Dạ nắm chặt tay nàng, cảm giác được trong nháy mắt cảm xúc chấn động kia đã hoàn toàn trầm tĩnh lại, Mạc Tinh khôi phục lại vẻ lạnh lùng vô tình, quang minh chính đại dò xét người đàn ông mặc áo trắng.

“Không là tốt rồi, tiểu huynh đệ, về sau đi đường phải cẩn thận.” Nhẹ nhàng dặn dò một câu, người đàn ông mặc áo trắng thấy Mạc Tinh mặt không cảm xúc thì tưởng rằng đã bị dọa, lập tức ôn hòa vỗ vai Mạc Tinh, bày tỏ an ủi.

Bàn tay gợn lên, trong đôi mắt Mạc Tinh lóe lên vẻ u ám, đầu nghiêng đi chừa một khoảng, tay người mặc áo trắng đến giữa không trung lập tức bị khựng lại, người mặc áo trắng không khỏi kinh ngạc hơi nhún mày. Ở một bên Minh Dạ không thèm bật cười, ánh mắt đột nhiên lạnh lùng, khóa chặt tay người đàn ông mặc áo trắng. Năm ngón tay thon dài, ôn hòa mà hữu lực, nhưng đây không phải điều Minh Dạ chú ý, trên không trung ngón tay giữa đoàn đoàn chánh chánh đeo một chiếc nhẫn bạch ngọc, kiểu dáng chính là một cái vòng tròn đơn giản, dưới ánh mặt trời tỏa ra bạch quang nhàn nhạt.

Hai mắt chậm rãi híp lại, chiếc nhẫn như vậy hẳn đã từng trông thấy, Băng ngọc giới, Long Phượng một đôi, Phượng giới huy trong tay hắn, mà cái này chính là Long giới, loáng thoáng long thân dưới ánh mặt trời rõ ràng rành mạch.

Năm đó người đưa cho Mạc Tĩnh Phượng giới chính là người đeo Long giới, lời nói Băng Vũ Kiếm vang bên tai. Âm quang trong mắt Minh Dạ bắt đầu khởi động, thì ra là người.

“Đệ đệ ta tuổi nhỏ đang sợ hãi.” Nắm chặt cánh tay Mạc Tĩnh, Minh Dạ lạnh nhạt nói một câu với người đàn ông mặc áo trắng, che giấu thái độ vừa rồi của Mạc Tĩnh. Lời còn chưa dứt Mạc Tĩnh đã không để ý đến hai người quay người đi.

Minh Dạ thấy vậy cảm thấy hơi lạ, Mạc Tĩnh không phải người xử trí quá mức theo cảm tính, hẳn bắt buộc nàng như vậy, bây giờ bức bách quan hệ lợi hại Mạc Tĩnh cũng có thể hợp tác cùng hắn, mặc kệ hắn, mà rõ ràng nam tử này có quan hệ rất lớn với nàng, Mạc Tĩnh lại hoàn toàn buông tha, điều này...

Trong lòng nhanh chóng tính toán, nhưng hẳn thực sự vui mừng, người này không có sức uy hiếp, hẳn cũng lập tức không nói nhiều, đi theo cầm lấy tay Mạc Tĩnh, ném người đàn ông mặc áo trắng kia ngay tại chỗ.

“Thật to gan, lại có thể dám đối với ngài như thế...”

“Được rồi, chuyện nhỏ mà thôi.” Tiểu nô phần nộ nhảy xuống xe ngựa còn chưa nói hết, người đàn ông mặc áo trắng đã nhẹ nhàng phát tay cắt đứt lời hắn.

Hơi nghiêng đầu nhìn hai người kia cùng nhau rời đi, người đàn ông mặc áo trắng chau mày, liếc Mạc Tĩnh đi trước thật sâu, sau đó quay lại đi tới Băng Phủ trước kia, bây giờ là Biệt Viện Hoàng Gia.

Ánh mặt trời vàng lấp lánh, trời đất thảng thốt mang lại vẻ thất vọng, đau khổ, lạnh lẽo.

Mặt trời vàng kim lặn về phía tây, ánh trăng nhỏ lên cao.

Hoàng thành Hàn Chiêu tinh mỹ tuyệt luân bao phủ bên trong trong vàng trắng sáng, ngọn đèn dầu lốm đốm làm cho Hoàng thành tuyệt thế vô song càng tăng thêm ảo diệu. Mà bên trong cái ảo diệu này, hai dáng người cao thấp nhấp nhô giống nhau như bay xẹt qua Quỳnh Lâu Ngọc Vũ (*), chạy tới Hoàng thành chủ điện.

Song Sinh điện, Cung Chủ điện trong Hoàng thành Hàn Chiêu.

Lúc này trong Song Sinh điện ca múa mừng cảnh thái bình, vô số người từ khắp nơi đến, hoan ca cười cười nói nói mơ hồ vang đến cả chân trời.

Hàn Chiêu Vương mở tiệc chiêu đãi đã đến, có hai đại biểu Hải vương Nam Hải và Bắc Hải. Ca múa ồn ào náo động, hai phe đều có tâm tư riêng lại nhìn như cực kì hòa hợp, coi như bạn bè cũ đã nhiều năm không gặp.

Minh Dạ đi theo Mạc Tĩnh một đường đến đây thấy vậy mỉm cười, mặt nạ cũng không tệ lắm, hẳn tiếp tục theo sát Mạc Tĩnh đi về phía trước, Mạc Tĩnh cực kì quen thuộc những nơi này, coi như nhà của mình, đi theo nàng dạo Hoàng thành Hàn Chiêu tuyệt đối là đúng người.

“Đã từng nghe đại danh Thái tử Hàn Chiêu khiêm tốn ưu nhã.”

“Nơi đó, đệ nhất biến Bắc Hải, bản thái tử từ lâu đã sớm ngưỡng mộ đại danh, chỉ tiếc không có cơ hội gặp, hôm nay vừa thấy quả nhiên người rất dũng mãnh.”

Giọng nói nhanh chóng theo gió bay tới, từng tiếng rơi vào tai Minh Dạ.

Bước chân Minh Dạ dừng lại, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, quay đầu nhìn về yến hội xa xa, chỉ thấy ở bên trong cửa cung điện mở rộng, Thái tử Hàn Chiêu một thân áo măng bào bạch kim mặt mũi mỉm cười chiêu đãi Bắc Hải và Nam Hải. Người kia ôn nhuận như gió, đáng vẻ tươi cười, khiêm tốn, phong thái lịch sự tao nhã, ... Đây không phải người đàn ông ban ngày bọn họ gặp bên ngoài Băng Phủ sao, chủ nhân Long giới, hẳn lại là Thái tử Hàn Chiêu Âu Dương Húc ư, có quan hệ với Mạc Tĩnh...

Giương mắt nhìn Mạc Tĩnh phía trước đã nhanh chóng biến mất trong bóng đêm, trong mắt Minh Dạ chột lóe sáng, khó trách Mạc Tĩnh không tha thứ cho hắn ta được, huyết hải thâm thù sao có thể tương dung.

Trong lòng nhất thời bách vị tạp trần, sợ là lúc Mạc Tĩnh biết Băng gia bị diệt cũng đã hiểu rõ tất cả, người từng cho nàng Phượng giới đã phản bội nàng. Nhưng mà nàng đến rồi, đang chuẩn bị một mình lên vào Hàn Chiêu, đối mặt tất cả, điều này cần bao nhiêu kiên quyết, nghị lực, lòng chưa xót, tức giận áp lực tới mức nào, hai vai gầy yếu đến cùng phải gánh chịu bao nhiêu.

Người con gái này vẫn muốn tự mình gánh vác lấy, không nói gì, không, dẫn tất cả xuống đáy lòng, tất cả đều tự gánh lấy, người này sao có thể kiên cường đến vậy, cũng làm cho người ta đau lòng đến vậy.

Đưa tay vuốt mi tâm, Minh Dạ nhìn bóng lưng Mạc Tĩnh phía trước đã biến mất trong bóng đêm rồi cười tự giễu, rõ ràng ngay lúc nàng tổn thương như vậy hắn còn xát thêm muối, xem ra mình cũng tệ chẳng kém gì người này.

Một lát im lặng lắng đầu, đột nhiên Minh Dạ tươi cười sáng lạn, nhưng mà hẳn là ai, hẳn là Hải vương Đông Hải Minh Dạ, hẳn không giống thế, hẳn không phải Thái tử Hàn Chiêu. Hít một hơi thật sâu, thân Minh Dạ như tia chớp đuổi theo hướng Mạc Tĩnh biến mất. Lên xuống mấy lần, lúc hắn đuổi theo hương vị Mạc Tĩnh thì đã đến tầng cung Hàn Chiêu Vương. Mạc Tĩnh lao ra nhanh như chớp. Minh Dạ không nói gì, trực tiếp đi theo sau lưng Mạc Tĩnh,

hai người đi tới tầng bảo kho Vương đình Hàn Chiêu.

Trên ánh trăng sáng, đêm tĩnh u nhiên.

Thị vệ chòng chát trước mắt Mạc Tĩnh coi như ảo ảnh, đều là vô dụng, chẳng mấy chốc Mạc Tĩnh đã mang theo Minh Dạ xâm nhập kho tiểu tư Vương đình Hàn Chiêu, chỗ đó tồn trữ những đồ vật Vương thất Hàn Chiêu quý trọng.

Cửa chính cực lớn vừa dày vừa nặng sừng sững trước mặt, niên thú hung ác giương nanh múa vuốt ngồi xổm lên đồng môn, mơ hồ có cửa cung lớn nhỏ bên trên cửa chính, chẳng hề có lấy một vết nứt hay khe hở, nguyên vẹn như một tượng đồng lớn, mà trước cửa đồng không ngờ có một con khuyên đồng nho nhỏ đứng sừng sững. Mạc Tĩnh không nói hai lời, lấy một cái đại Hắc Diệu Thạch Hồ Phù lén lấy trong tầm cung của Hàn Chiêu Vương ra, nhấn một cái trên đỉnh đầu khuyên đồng kia, lập tức có âm thanh xèo xèo vang lên, ở giữa cửa chính không một khe hở từ từ tách ra, hào quang chói mắt đột nhiên bắn ra từ bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Cơ Quan

Châu báu bảo khí, lập lòe chói mắt

Mắt thấy một phòng hăng hà châu báu muốn chọc mù cả mắt người nhìn, thật biết cách dọa người.

Hai người nhanh chóng lên vào, thuận tay đóng cửa.

Vừa vào, Minh Dạ đầu tiên là đánh giá sơ lượt cảnh tượng trước mắt, ở rìa phòng tầng bảo kho nhếch lên, thoáng trông như một thành Tụ Bảo bình thường, chính giữa lồm vào, cầu thang xoắn ốc uốn lượn dẫn xuống dưới, tầng tầng bảo vật được sắp xếp cẩn thận, không có cái nào không phải là trân phẩm hiếm thấy.

“Lão tử Hàn Chiêu tư tàng không ít.” Minh Dạ cong khoe miệng tà tứ nói.

“Ồ đây hơn phân nửa là bảo vật của Băng gia ta.” Giọng nói lạnh lùng vang lên, dĩ nhiên Mạc Tĩnh đang đi nhanh xuống dưới, đầu cũng không quay lại tức giận nói.

Minh Dạ nghe thế xoa mũi, mắt nhìn toàn thân Mạc Tĩnh tản ra sát khí, tự giác ngậm miệng, nghiêng người đi đến một hướng khác.

Ngựa Huyết Ngọc Bát Bảo, Sơn Hà Đồ Phi Thúy, Ngọc Mắt Mèo Lưu Ly, Bình Càn Khôn Cẩm Tú, Minh Dạ không thèm để ý trân bảo đã lướt qua, cuối cùng dừng lại trước mười viên sắt đen nhánh không có gì thu hút.

“Lịch gia quả là Lịch gia, khác biệt hàng giả so với chính phẩm không nhỏ nhì.” Sờ lên một viên cầu sắt, Minh Dạ cười lạnh.

Phụ cốt châm, Lịch gia đã dâng lên ở lễ mừng thọ năm mới của Hàn Chiêu Vương, tôn kính biểu hoàng thất Hàn Chiêu tận mười viên, uy lực lại toàn khủng bố nhất, trên có ấn ký đặc thù của phụ cốt châm. Việc này cũng không phải bí mật gì trên tam lục tứ hải, hần vốn nghĩ làm sao mà tìm được, có phụ cốt châm này còn sợ không cần được lão bất tử Hàn Chiêu ư.

Hần còn chưa nghĩ nên lấy cái gì, Mạc Tĩnh đi trước một bước đã cuồn lấy thứ tốt, vậy càng tiện nghi cho hắn, theo ở phía sau chờ nhặt thứ lớn hơn, nhàn nhả như đi dạo.

Cười tà thuận tay lấy đi bảy viên trong mười viên, Minh Dạ rất hào tâm để lại cho Hàn Chiêu ba viên, đến lúc buộc phải giằng co, Hàn Chiêu có thể phát hiện ra thứ này bị trộm hay không nhì.

Cất kỹ bảy viên phụ cốt châm, Minh Dạ đi đến rìa cầu thang, nhìn Mạc Tĩnh phía dưới, chỉ thấy Mạc Tĩnh chạy tới tận dưới, vòng vo ngay trung tâm thành Tụ Bảo đi đến một Hàn Ngọc trầm xanh biếc, Minh Dạ mắt nhìn bộ pháp của Mạc Tĩnh, hần hơi nhướng mày, Thiên Quyền Bắc Đẩu trận.

Tập trung di chuyển bước chân, Mạc Tĩnh không ngừng biến hóa phương vị, dưới chân như mây trôi nước chảy, chẳng hề có chút chần chờ nào, nàng quá quen thuộc ở đây, năm đó đi theo người nọ tới lui lui không dưới vài chục lần, trận pháp gì gì đó đều nhớ rõ rành mạch.

“Đi chậm một chút.” Minh Dạ phía trên thấy vậy đột nhiên lên tiếng nói, người bơi giỏi nhưng lại chết đuối, điều này mọi người đều biết.

Mạc Tĩnh tuy nghe thấy lại không trả lời, nhưng chân thật sự chậm lại chút, người nọ có thể ẩn núp ở bên người nàng nhiều năm như vậy mà nàng chưa từng phát hiện, phải nói tâm kế sâu đến dường nào, cơ quan ở đây có thay đổi hay không nàng không biết, cẩn thận vẫn hơn.

Có điều nàng sớm đã khắc Cửu Cung Bát Quái trận pháp trong tim, muốn dùng cái này làm khó nàng, hừ.

Năm ngón tay nhanh chóng tính toán, chân trước chân sau một khắc không ngừng, không bao lâu Mạc Tinh cũng đứng lại phía trước Hàn Ngọc trầm xanh biếc, đây là đồ trang sức của nàng, là lễ vật gia gia tặng nàng nhân sinh thần, rất trân quý, nhưng trân quý hơn nó là vật tổ truyền trăm đời của Băng gia.

Cẩn thận xem xét hộp đựng Hàn ngọc trầm, không có bất kỳ cơ quan ám khí, ống tay áo nàng khẽ vung lên, không thấy dây tơ nào.

Xem ra ở đây mọi thứ cũng không có gì thay đổi.

Mạc Tinh lập tức cẩn thận dè dặt lấy ra một sợi tơ, xuyên qua lỗ nhỏ bên trên trầm, nháy mắt kéo lên, Mạc Tinh nhanh tay buông một cái một trầm khác, vũng vàng ngay ngắn đặt vào vị trí của Hàn Ngọc trầm, tốc độ kia nhanh đến mức Hàn Ngọc trầm như chưa từng bị di chuyển qua.

Minh Dạ thấy vậy thì tán thưởng gật đầu, tâm tư tinh tế tỉ mỉ, không bị cảm xúc vây khốn, cầm lên được, bỏ xuống được khiến cho hắn càng ngày càng thích.

Hàn Ngọc trầm nàng tâm tâm niệm niệm đã quay về, Mạc Tinh quay người nhảy lên trên, cũng không nhìn bảo vật từng là của Băng gia lấy một lần, xác định mục tiêu thì tuyệt không để bất kỳ người cùng vật nào lọt vào tầm mắt, cực kỳ quyết đoán.

Một bước nhảy lên trên một bậc thang, Mạc Tinh dưới chân điểm một cái, thân hình nàng lại lần nữa phóng về phía miệng thành Tụ Bảo, nơi Minh Dạ đứng, Minh Dạ thấy vậy bèn quay người định đi ra cửa, xem ra không còn nguy hiểm rồi.

Hai người bước chân mới khẽ động, bảo khối đột nhiên vang lên một tiếng trầm đục, tất cả bảo vật trong ngăn kệ điên cuồng vận vẹo như muốn chui xuống đất, cùng lúc đó, đỉnh bảo khối rung rung lóe lên hào quang, một cái lưới lớn bao phủ bảo khối, chụp xuống từ trên đầu Minh Dạ và Mạc Tinh như mạng nhện, sợi tơ ánh kim, treo trên đó là những lưỡi dao sắc bén, rậm rạp chẳng chịt, vô cùng chắc chắn.

Sau khi lưới nhện rơi xuống, đỉnh động theo đấy chậm rãi dè xuống.

Trong mắt lóe lên vẻ rét lạnh, Mạc Tinh không cúi xuống mà nhanh như điện vọt tới Minh Dạ.

Minh Dạ thấy vậy bèn vừa né ra một bước, tạo ra một không gian cho Mạc Tinh, vừa tuốt kiếm phóng tới lưới đao đang bỏ xuống.

“Đừng chém, đi.” Mạc Tinh vừa thấy vậy lập tức hét lớn một tiếng.

Lưới kia chính là Thiên Tâm Tỉ, binh khí bình thường không thể chém đứt, vách đá treo ngược hàn đao có lẽ có một loại khoáng vật không biết tên, có thể hút binh khí, nếu chém tới tức là không có cách nào thoát thân, đây là thiên la địa võng, năm đó là nàng thiết kế.

Minh Dạ nghe Mạc Tinh nói thế, không chút suy nghĩ khẽ đảo cổ tay thu trường kiếm, trở tay bắt được Mạc Tinh đang phóng tới, nghiêng đầu muốn đánh một đường tới cửa.

Nhưng mà bọn họ nhanh, bảo khối con thay đổi nhanh hơn, thiên võng còn chưa phủ xuống, cửa đồng kia vang một tiếng xoạch, một trận gió dày đặc, cửa lớn bằng phẳng lập tức bắn ra vô số châm mảnh như sợi tóc, lao vun vút về phía Mạc Tinh và Minh Dạ, thân châm phản xạ ánh sáng màu lục lập lòe, màu xanh lam cho người kinh hồn táng đảm.

Thân hình Minh Dạ và Mạc Tinh cùng lúc dừng lại một nhịp, hai người tức khắc điểm một cái dưới chân, cấp tốc lùi ngược lại, Minh Dạ vung kiếm một vòng, đường kiếm kéo thành một luồng kiếm khí, ngăn chặn phía trước hai người, thiên võng trên đỉnh đầu đã không còn quá nguy hiểm, nhưng châm mảnh có độc này tuyệt đối không thể coi thường.

Mà cùng lúc kim châm bắn ra, vách tường bốn phía phun ra khói trắng nhàn nhạt, mùi thơm thanh nhã, ngửi vào làm người ta thư thả thoải mái, Mạc Tinh và Minh Dạ lập tức ngừng hít thở, có độc.

Thân hình hai người chợt lơ lửng, thiên võng ở đỉnh đầu chưa kịp chụp xuống, kim châm phía trước chưa phóng tới, khói độc hun hủi thần trí chưa lan đến, mặt đất vừa thành hình kia đột nhiên nứt ra hai phía, lộ ra động lớn tối đen phía dưới.

Dưới chân không điểm tựa.

Bên trên có thiên võng, trước có độc châm, khí có khói độc, dưới chân là tử động, biến cố trong nháy mắt lại làm người ta lâm vào hiểm cảnh tuyệt sát.

Thân thể không thể lơ lửng giữa không trung, trong nháy mắt, hai bóng người té lăn xuống động lớn tối đen.

“Ầm” Một lát sau trần nhà áp xuống dưới, cùng với mặt đất chòng khít chặt chẽ.

Mạc Tinh không đập vào cơ quan, Minh Dạ cũng không, chỉ là Mạc Tinh không biết, Âu Dương Húc đã sớm thiết lập lại cách thức khởi động của cơ quan ở đây, chỉ cần Băng phủ có bất luận dị thường gì, cơ quan lập tức khởi động, mộc trầm và Hàn Ngọc trầm vẫn là khác nhau.

Chương 52: Hồ Sâu

Đang ở giữa không trung, rơi tự do.

Đập vào mắt khoảng không đen kịt, không nhìn thấy năm ngón tay.

Ở bên trên mặt đất đóng kín, Mạc Tinh đột nhiên quát lạnh một tiếng “Kiếm.” Cùng lúc đó tay vươn xuống đùi, trở tay phóng dao găm tới bên cạnh Minh Dạ.

Minh Dạ đang nắm chặt cánh tay Mạc Tinh nghe thế, lập tức hiểu rõ ý Mạc Tinh, trường kiếm trong tay xoay ngược đột ngột, vung kiếm chém tới dao găm Mạc Tinh phóng tới.

“Ầm.” Một tiếng va chạm lạnh lạnh, hai vật bằng sắt chạm vào nhau, lập tức bắn ra ánh lửa, tuy yếu ớt nhưng ở nơi không thấy ngón tay này cũng chiếu sáng trong nháy mắt.

Lửa xẹt chỉ trong chớp mắt, nhưng với hai người Minh Dạ và Mạc Tinh đã đủ rồi, những gì nên nhìn cũng đã nhìn hết rồi.

Nền đất phía dưới chân là những lưỡi dao sáng bóng, đáng rùng mình là trong ánh lửa lốm đốm, lưỡi dao phản xạ rất có hồn, bọn họ như bị gia tộc nhím bao vây thăm hỏi.

Trong mắt Minh Dạ toát ra ánh sáng lạnh lẽo, được, được lắm, tuyệt sát! Một chút cơ hội sống sót cũng không để lại.

Trong lòng đang tính toán, Mạc Tinh bên cạnh đột nhiên quát to: “Đưa ta kiếm.” Cùng lúc đó, dao găm trong tay ném tới cho hắn.

Trong chớp mắt, Minh Dạ vốn không có ý cân nhắc, nghe tiếng gió mà trở tay ném kiếm về dao găm đang bắn tới, đồng thời đưa tay vươn tới phía Mạc Tinh vừa ném dao ra, Mạc Tinh đã có phản ứng, nằng nhất định có cách.

Trao đổi binh khí ở giữa không trung, hai người nhanh chóng bắt được cùng lúc, phối hợp không chê vào đâu được, chẳng hề có lấy một sai lầm nhỏ.

Đưa tay tiếp lấy dao găm Mạc Tinh ném tới, Minh Dạ vừa bắt lấy cánh tay Mạc Tinh, vừa nâng đùi lên, dao găm trong tay chém bên đùi, hắn có thói quen đeo binh khí sắt bên đùi, mà bây giờ, hắn nghĩ chắc rằng Mạc Tinh cần ánh lửa.

Ánh lửa rất nhỏ lóe sáng, Mạc Tinh nheo hai mắt lại, nhìn chăm chăm vào bụi dao cách mình ngày càng gần, cầm kiếm vung từ dưới lên, tách khỏi Minh Dạ, thân hình nhanh chóng bay lên không, trở mình đầu hướng xuống, cẳng chân quắp lấy cổ tay Minh Dạ, Mạc Tinh vung kiếm đâm mạnh xuống bụi dao cao bằng người.

Hai người lại rơi nhanh xuống.

“Phập.” Một tiếng va chạm nặng nề vang lên, nghe giống như lúc chặt thịt heo, có phần chói tai, Mạc Tinh đâm kiếm thật mạnh vào trung tâm bụi dao cao bằng người này, trường kiếm tới đâu liền như đậu phụ rơi tới đó, mũi kiếm như chớp cắt tới, người cũng thuận theo đánh tới bụi dao kia.

Minh Dạ đứng trên Mạc Tinh thấy vậy, không kịp nghĩ đã bắt lấy bắp chân Mạc Tinh, tay dùng sức kéo Mạc Tinh lên, Mạc Tinh cũng phản ứng nhanh, lập tức ném trường kiếm trong tay, nương theo lực của Minh Dạ trở mình bay lên, hai người lập tức thay đổi một trên một dưới.

Đang ở phía dưới, Minh Dạ đã sớm thấy rõ nơi Mạc Tinh đâm kiếm, tay ném Mạc Tinh sau khi buông ra, lập tức đứng một chân, mũi chân đứng trên đỉnh chuôi trường kiếm kia, vận khí đè xuống.

“Ầm ầm.” Chỉ nghe một tiếng trầm đục nặng nề vang lên, bụi dao cao bằng người kia lún xuống, biến mất trong đất.

Cùng lúc đó, Minh Dạ cũng đè nặng trường kiếm hoàn toàn rơi xuống, đập trên mặt đất, nếu tính sai sót một chút, Minh Dạ và Mạc Tinh lúc này chắc hẳn đã thành hai tổ ong máu.

Đứng vững trên mặt đất, Minh Dạ như rồng mây nói: “Nơi này...”

“Ầm!” Vừa mở miệng, mặt đất vững vàng dưới chân đột nhiên trầm xuống, hai người còn không kịp phản ứng, chỉ nghe hai tiếng, cơ thể đã lạnh lẽo, xung quanh khắp nơi đều là nước.

Hơi lạnh xâm nhập vào cơ thể, nước lạnh như băng đá mùa đông khắc nghiệt, Mạc Tinh bị chìm chỉ còn lại đầu, rùng mình một cái, tay chân nhanh chóng hoạt động, xông ra từ trong nước.

“Con mẹ nó đây rốt cuộc là nơi quỷ quái gì thế?” Mới lộ đầu ra, bên người vang lên tiếng phá nước, Minh Dạ vuốt bọt nước trên mặt, vừa mắng vừa

ngoi lên.

Chỉ nghe tiếng hân, không thấy người, nơi này còn tối hơn hồi nãy, Mạc Tĩnh nghe tiếng nói thì khẽ chau mày, lấy ra một vật từ trong lòng, vừa lợi vừa cột thứ đó ở đỉnh đầu.

Ánh sáng u ám tỏa ra, là dạ minh châu lấy của Hàn Chiêu Vương.

Hào quang tỏa ra, tuy yếu ớt nhưng có thể khiến cho Mạc Tĩnh nhìn rõ xung quanh.

Một sơn động không giống sơn động, sông ngầm không giống sông ngầm, trên đỉnh đầu sơn động cao khoảng năm sáu trượng, bóng loáng, một tầng rêu xanh bao phủ lấy, thế này chắc hẳn cũng không thể bỏ được, hình như bọn họ vừa rơi từ trên đó xuống.

Mà chung quanh bọn họ toàn là nước, đen kịt không nhìn thấy biên giới, nhưng có cảm giác không đứng, trên mặt nước không có gì chấn động, như thể hoàn toàn bất động, cố nghe cũng không có tiếng nước chảy, không có tiếng gió thổi qua, chỉ có tiếng động lúc bọn họ rơi xuống, đây là một cái đầm chết.

Mạc Tĩnh đang đánh giá chung quanh, Minh Dạ cũng mượn ánh sáng nhìn lướt qua, thấy vậy nhướn mày cười một tiếng nói: “Người này thật có lòng tính toán, không để lại lấy một đường lui.” Dứt lời quay đầu nhìn Mạc Tĩnh mặt trầm như nước, cười nói: “Làm sao bây giờ?”

Vừa rồi Mạc Tĩnh một tay phá bụi đao kia, hẳn tuyệt đối không tin cái gì là gọi là may mắn, rõ ràng Mạc Tĩnh biết rõ sẽ xuất hiện cái gì, làm thế nào để phá, nếu Mạc Tĩnh đã biết rõ những cơ quan này, muốn thoát ra không phải là việc gì khó.

Mạc Tĩnh không vô cảm, khuôn mặt lạnh lùng liếc Minh Dạ lúc này mà vẫn còn cười được, trầm giọng nói: “Không biết.”

Nàng từng tới tư kho này không ít lần, những cơ quan này nàng càng hiểu rõ hơn, bởi vì loại Liên Hoàn Trận này do nàng thiết kế, cho nên nàng hiểu rõ uy lực của nó, cũng biết phá giải thế nào, nhưng nàng không hề biết dưới tư kho có một chỗ như vậy.

Ánh mắt sắc bén cùng với khẩu khí tức giận tự oán trách của Mạc Tĩnh, trong lòng Minh Dạ suy tư một chút rồi cũng đã hiểu rõ, bởi tới bên người Mạc Tĩnh ngay lập tức, cười nói: “Không biết thì không biết, vậy cũng tốt, nàng đợi ở chỗ này, ta đi xem.” Dứt lời đưa đao găm trong tay cho Mạc Tĩnh, quay đầu lặn xuống hồ sâu.

Nước, Minh Dạ hẳn không sợ nhất là nước.

Đầm nước sâu kín, im ắng tĩnh lặng.

Trên mặt nước, Mạc Tĩnh hít một hơi thật sâu, giấu tất cả cảm xúc dưới khuôn mặt lạnh lùng, nàng với Hàn Chiêu là kẻ thù, nếu là kẻ thù thì còn gì để nói, tức thật.

Chậm chậm bơi theo dòng, quan sát hoàn cảnh bốn phía, muốn ra từ đây là điều không thể, không có dấu vết gì để lại, dưới hoàng thành Hàn Chiêu lại có một cái đầm, đầm này không thể rơi từ trên trời xuống được, chắc chắn có nguyên nhân, vậy thì chắc chắn có lối ra, bây giờ thoát ra mới là chân lý.

Mạc Tĩnh bơi thong thả, cẩn thận xem xét tất cả, xung quanh đều rất yên tĩnh, chẳng có lấy chút tiếng động.

Nhưng trong hoàn cảnh tối đen thế này, thị lực Mạc Tĩnh không kịp thích ứng, mặt nước như gương này lại yên lặng có chấn động, có vòng gợn sóng dần lan ra, vô số ngấn nước hung mãnh lao về phía nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Kích Đầu

Vù...vù... Nước gợn càng lúc càng mạnh, chấn động dưới nước từ xa đến gần, trong không gian tĩnh lặng, âm thanh bọt nước vù vù chấn động phá nước mà ra.

Chìm trong bóng tối, sắc mặt Mạc Tĩnh bỗng dung lạnh lẽo, đao găm trong tay dán chặt trước ngực, nhìn chăm chăm thủy đầm đen kịt phía trước.

Âm thanh bọt nước càng lúc càng lớn, thủy đầm vốn yên ả đang dập dờn ra từng tầng sóng lớn, sóng ngầm mãnh liệt.

Có thứ gì đó dưới nước, trong lòng Mạc Tĩnh rùng mình, mặc dù không nhìn thấy nhưng nàng có thể cảm nhận được dưới nước có gì đó nhanh chóng đến gần nàng, loại áp lực bức người này đang không ngừng tăng lên.

Tay trái chậm rãi tiến tới giữ cho thân thể nổi trên mặt nước, tay phải nắm chặt đao găm bảo vệ ngực, trạng thái công kích có thể bắt ngờ xuất ra.

Rào, rào. Trong nháy mắt lúc Mạc Tĩnh chuẩn bị công kích, thủy đàm đen kịt phía trước đột nhiên xuất hiện một tiếng phá nước lớn, một con quái vật khổng lồ màu xám phá nước mà ra, miệng lớn há ra như chậu máu, cắn tới chỗ Mạc Tĩnh. hàm răng trắng hếu dưới ánh sáng như dạ minh châu, là cá sấu.

Trong mắt lóe lên sát khí, Mạc Tĩnh dùng chưởng đập trên mặt nước, thân hình mượn lực xông ra, không lùi lại mà ngược lại áp tới cá sấu hung hãn kia, ánh sáng chớp lạng trong tay lóe động, dao găm sắt nhọn đâm tới cái miệng lớn như chậu máu kia.

“Phập.” Một tiếng vang nhỏ, Mạc Tĩnh vung dao găm đâm mạnh vào miệng cá sấu, không chờ cho cá sấu phản ứng, Mạc Tĩnh nhanh chóng chuyển động dao găm, xoay về bên cạnh, dao găm sắc bén lập tức từ mép miệng của con cá sấu đứt khoát vạch ra, cắt xuống phần bụng cứng rắn của nó, lập tức một mùi máu tươi tràn ngập trên mặt nước.

Cá sấu ăn đau, lập tức giận dữ, thân thể điên cuồng vặn vẹo trong nước, cái đuôi cứng như thép quét ngang đến Mạc Tĩnh, cuốn theo tầng tầng sóng nước, gần như nặng tới ngàn cân.

Mạc Tĩnh biết rõ lợi hại, thân hình lập tức chớp động, trở tay đập trên mặt nước, thân hình nhanh chóng lui về sau. Chỉ nghe một tiếng phịch vang lớn, mặt nước cuộn cuộn bị nện tách ra một khe hở lớn, nước như mũi tên bắn ra bốn phía, có thể so với mũi tên thực sự bằng sắt thép.

Mạc Tĩnh lách qua một kích điên cuồng này, còn không kịp thở dốc, đột nhiên liền bị lực khổng lồ của con cá sấu sắp chết vẫn còn giãy dụa kia lôi xuống, nháy mắt trên mặt nước không còn gì cả, chỉ có dưới nước đang cuộn cuộn, vô số bọt nước bên dưới bắn lên. Giống như nước sôi, không ngừng quay cuồng, không ngừng mãnh liệt. Mùi máu nồng nặc dưới nước truyền đến, màu đỏ thẫm nhanh chóng lan ra.

Không nhìn thấy màn tranh đấu nhưng còn làm người ta run sợ hơn. Tâm trạng Mạc Tĩnh bị lên cao không chỉ một chút. Ý nghĩ vừa toát ra, Mạc Tĩnh còn chưa kịp động, mặt nước cuộn cuộn đã như thanh kiếm sắc bén bốn phương tám hướng về phía nàng, hoàn toàn vây nàng bên trong.

Thất lưng, trên đùi, trước ngực, sau lưng đồng thời cảm thấy một cảm giác công kích nồng đậm uy hiếp của bọt nước xé ra bắn trúng.

Mạc Tĩnh nghiêng chặt hàm răng, trở dao găm tàn nhẫn đâm vào lưng con cá sấu, thân hình mượn lực một kích này phá nước mà ra, nhảy cao ra khỏi mặt nước.

Mạc Tĩnh đến giữa không trung, nhanh chóng nhìn lại chỗ mặt nước vừa rồi, dù là người trấn định như nàng cũng phải thay đổi sắc mặt.

Một mảnh sóng ngầm mãnh liệt, dưới ánh sáng dạ minh châu sợ là có đến mười con cá sấu tụ lại chỗ vừa rồi, mặt nước đen kịt kia bây giờ bị màu xám của thân mình cá sấu bao trùm chặt chẽ, thân thể gần như dài hơn một trượng, ngang dọc trên mặt nước, vang lên tiếng leng keng sát khí.

Mà lúc này không biết có phải lâu rồi chúng không ăn uống hay không mà vừa ngửi được mùi máu tươi thì giống như không khống chế được, phía dưới có hơn mười con cá sấu đang liều mạng xé cướp con cá sấu vừa rồi nàng đâm bị thương, mình đồng da sắt mà bị chúng cắn xé như bông, chỉ trong khoảnh khắc, con cá sấu đang đang sát khí vừa rồi đã không còn cả da lẫn xương. Đây là một đám cá sấu đói đỏ mắt.

Thân hình rơi xuống từ trên không, Mạc Tĩnh vừa vào nước đám cá sấu hung ác kia đã quay đầu lại, xông vọt lên.

Một cái đầu khổng lồ dữ tợn rào rào phá nước mà ra, cắn về phía Mạc Tĩnh, dao găm trong tay Mạc Tĩnh chớp động vung mạnh lên, tay còn chưa giải quyết xong phiên toái trước mắt, Mạc Tĩnh lại cảm thấy nước chuyển động đến bất thường, một lực va chạm hung mãnh cách nước lao đến, đồng thời vài luồng nước chảy mạnh mẽ theo bốn phương tám hướng bổ nhào lên, nàng bị vây vào giữa rồi.

Dao găm trong tay nhanh chóng tiến tới, chống lại cá sấu đến mức không con nào trở ra mà không đổ máu, mùi máu trong nước lan ra, lại càng tăng thêm tính hung ác của bọn chúng, cá sấu đói hóa điên đồng loạt điên cuồng xông lên muốn cắn chết Mạc Tĩnh.

Bọt nước văng khắp nơi, tràn ngập mùi máu.

Mạc Tĩnh sắc mặt không đổi, không ngừng lực lợi trong nước, thân hình liên tục lên không trung, xuống nước, lên lên xuống xuống, mỗi lần rơi xuống là có một hai con cá sấu chết trong tay nàng.

Nhưng mà nàng nhanh, nàng hung ác thì đám cá sấu kia còn nhanh còn hung ác hơn, chỉ cần nàng rơi chạm vào trong nước chờ đợi nàng là vô số răng nhọn xuyên nước mà ra, thậm chí cá sấu còn nhảy lên cao muốn xé nàng ra, dưới sự kích thích của mùi máu, chúng hoàn toàn điên cuồng.

Trong đầm sâu yên lặng cứ đâu, điên cuồng chém giết, kịch liệt đan xen.

Mạc Tĩnh bị cá sấu vây ở giữa, không thể ra ngoài, kịch liệt chém giết bên trong, mảy máu chết, chỉ có thể chống cự và tránh né công kích không ngừng của bọn chúng.

Cứ như thế này thì sức lực mình có hạn, chờ đến lúc sức cùng lực kiệt chính là cái chết của mình, máu nhiễm trên mặt, Mạc Tĩnh ra tay càng hung ác hơn.

Thời gian từng chút trôi qua, xác cá sấu chìm xuống ngày càng nhiều, đám cá sấu bị giết đỏ cả mắt lúc này cũng chẳng quan tâm giành ăn, toàn lực hung ác truy kích Mạc Tĩnh.

Lắc mình mới tránh được một con cá sấu sau lưng xông lại thì trước mắt một miệng máu lớn lập tức phá nước mà ra cắn tới đầu nàng.

Hai tay đối phó với hai con cá sấu, dưới chân mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, có mấy con đang quần đi lên, Mạc Tinh nhất thời không còn cách nào phân thân.

Mạc Tinh nghiêng chặt hàm răng, đá văng một con cắn dưới đùi, vung mạnh dao găm trong tay đâm tới cái đầu phía trước, nghiêng đầu để thoát chỗ hiểm, để đầu vai lổ lổ cho cá sấu cắn, né tránh không được đành tránh nặng tìm nhẹ.

Miệng máu lớn không cắn xuống mà cắn lên vai Mạc Tinh, mắt thấy hàm răng trắng hếu kia muốn xé rách vai thì đột nhiên dừng lại, ngay sau đó thân thể không lồ lập tức bay ngược về phía sau ra ngoài. Thân thể không lồ xé nước xẹt qua không trung, rơi đập vào một rãnh đầm nước.

P phía sau của nó, đầm nước tẩy đi màu đen, lộ ra Minh Dạ đầu tóc bạc, khuôn mặt yêu nghiệt phần nộ, sát khí dữ tợn. Minh Dạ bơi tới, lập tức lao vào vòng vây chỗ Mạc Tinh. Chân đá tứ tung, mạnh mẽ đá trúng cá sấu đang lao tới ngực Mạc Tinh, thân thể cao lớn lập tức bị đá bay ra ngoài, xa xa rơi xuống, một kích bị mất mạng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Liên Thủ Giết Người

Chuyển ngữ ♥ Tuyết LanBeta ♥ Mỹ Linh, Đăng Trà My “Không sao chứ?” Hai tay Minh Dạ nắm lấy cái miệng đang mở rộng của con cá sấu có ý muốn cắn Mạc Tinh, về mặt đầy giận dữ, hai tay dùng sức xé đôi con cá sấu hung hãn như một con hổ giấy.

“Không chết được.” Quét mắt nhìn Minh Dạ bỗng nhiên từ đâu chui ra, Mạc Tinh nhanh chóng ném ra ba chữ, rồi lui về tựa vào phía sau Minh Dạ, để lại phía sau cho hắn còn mình thì tấn công bọn cá sấu phía trước.

“Dưới bụng bảy tác chính là tử huyết của nó.” Minh Dạ vừa quát vừa vói tay ra sau lưng ôm lấy eo của Mạc Tinh, tay hơi dùng lực, ôm lấy Mạc Tinh nhắc nhô vài điều, không ai hiểu loài vật sống dưới nước này hơn hắn.

Mạc Tinh được Minh Dạ nhắc nhở nên thấy ung dung thoải mái hơn, Minh Dạ ôm nàng nên không cần phải tốn sức để bơi, dồn hết sức tấn công, nàng còn phải sợ mấy con cá sấu đó sao. Nhưng nàng là ai chứ, nàng là Mạc Tinh, ý tứ của nàng cũng sẽ hiểu nhưng với Minh Dạ thì không.

“Buông ra, ta không cần.” Giọng nói vang lên đầy lạnh lùng.

“Muốn tự trở tài sao? Hồ nước này còn ghê gớm hơn cả tưởng tượng của ta, muốn tự sát à, ta giúp nàng.” Minh Dạ không hề quay đầu lại hét lên một tiếng.

Cả hai bị vây vào giữa, cá sấu từ bốn phương tám hướng vội vàng bỏ nhào về phía họ.

Mặc dù tính tình cực kì kiên quyết lỗ mãng, Mạc Tinh vừa nghe Minh Dạ giải thích lập tức thu lại lời nói, lúc này không phải lúc so đo.

Ngay lập tức, chủy thủ trong tay vung lên, dứt khoát nhằm vào con cá sấu.

Cảnh vật chuyển động nhanh như chớp.

Dao vung lên. Đánh đầu thẳng đó không gì cản nổi.

Mạc Tinh và Minh Dạ liên thủ, trong thoáng chốc như hai con Giao Long vẫy vùng trong biển lớn, đại sát tứ phương.

Máu tươi bắn tung toé khắp nơi, nhuộm đỏ cả một vùng, những phần chân tay bị đứt liên tục bay ra cùng những khối thi thể bay lên cao, tất cả chỉ còn lại sự kiên định hung hãn.

Mạc Tinh giờ cao chủy thủ Từ Thân ở phía trước, phía sau Minh Dạ thu nhặt cá tôm đã lọt lưới, hỗ trợ lẫn nhau, một công một thủ, nơi đi qua không ai là đối thủ.

Mấy chục con cá sấu, phút chốc chỉ toàn màu đỏ tươi, cá sấu chìm xuống cùng thi thể khác.

Một đao vung qua, con cá sấu cuối cùng đã bị đuổi về với đất mẹ.

Dòng nước không ngừng cuộn trào, hết lên rồi xuống từ từ biến mất, mặt hồ yên tĩnh trở lại.

Thờ gấp một lúc lâu, Mạc Tinh điều hoà nội tức, vừa nghiêng người đẩy tay Minh Dạ ra vừa bơi sang bên cạnh tìm kiếm trên mặt nước tĩnh lặng, toàn thân đầm máu, cực kỳ khó khăn.

Minh Dạ thấy cá sấu đã bị giết sạch nên cũng mặc Mạc Tinh đẩy tay mình ra, dựa vào chút ánh sáng trên đỉnh đầu của Mạc Tinh, Minh Dạ quét mắt nhìn đồng thi thể trước mặt, gương mặt hiện lên một tia u ám, may là hắn nhận ra mùi của nước bất thường, lập tức bí mật quay trở về, nếu Mạc Tinh có một chút tổn thương nào, giết sạch bọn chúng cũng không thể xóa đi nỗi giận trong lòng hắn.

“Này, phần mộ của Hàn Chiêu lão nhân ở chỗ này sao?”

“Quay lại đây.” Minh Dạ cau mày nói với Mạc Tinh, “Chưa nói đến việc kho báu ở phía dưới này có thể là trò bịp bợm, vừa không có lối vào, vừa có hồ sâu và cá sấu cùng những cơ quan khác để đối phó với bọn trộm mộ, phía dưới này có chứa thứ gì, ý của Hàn Chiêu vương là gì? Hay chỉ đơn giản là sợ có người đào mộ ông ta lên?”

Về mặt Mạc Tinh vốn lạnh lẽo, vừa nghe Minh Dạ nói vậy có hơi dẫn ra, lờ mờ Minh Dạ một cách xem thường, người này nói chuyện thiếu đạo đức.

Dừng một chút, Mạc Tinh nhìn Minh Dạ trầm giọng hỏi: “Làm sao?”

Dù Mạc Tinh hỏi rất ngắn gọn, nhưng Minh Dạ cũng biết Mạc Tinh đang hỏi chuyện gì, hơi nhướng mày, chuyển sang đáng vẻ nham hiểm, nghiêm mặt nói: “Rất sâu, dường như không nhìn thấy đáy, cũng không tìm thấy nguồn của dòng nước, ta đã lặn xa ít nhất năm dặm, nhưng lại chẳng có cảm giác gì.”

Vừa nghe Minh Dạ nói, chân mày Mạc Tinh đã cau lại, không thể biết được trong nước còn có những loài động vật hung mãnh nào khác, mà nơi đây không thấy đáy, cũng không thấy đường đi, nếu cứ vậy mà bơi trên mặt nước thì sẽ có chuyện gì đó xảy ra, nói chung cũng không chống đỡ được lâu, nước lạnh lẽo thế này, mới vừa rồi còn chém giết kịch liệt nên không cảm thấy, giờ dừng lại cái lạnh thấu xương như đông cứng da thịt.

“Chọn một hướng đi.” Chính lúc này Minh Dạ đột nhiên lên tiếng.

Mạc Tinh hiểu được ý tứ của Minh Dạ, mặc kệ ra làm sao, ở lại nơi này không phải là biện pháp tốt, chủ động ra trận còn có một chút cơ hội.

Ngay lập tức, Mạc Tinh cẩn thận đưa mắt nhìn xung quanh, nhắm mắt tính toán phương hướng, đưa mắt về hướng bọn cá sấu bơi đến trầm giọng nói: “Hướng này.”

Không vật thể sống nào có thể sống trong một đầm nước động, nhưng nơi này có, chắc chắn sẽ có đường ra ngoài, nếu cá sấu có thể sống ở đây, theo hướng tới của bọn chúng, tuyệt đối không thành vấn đề, ý nghĩ đó vừa xuất hiện, Mạc Tinh liền ngụp đầu xuống bơi về hướng ấy.

“Tốt.” Minh Dạ cũng không phản đối, trực tiếp bơi theo sau Mạc Tinh.

Nước hồ lạnh như băng, xâm nhập vào da thịt như băng tuyết mùa đông, tuy nhiên hai người đều có nội công thâm hậu, chút rét lạnh này không đáng để quan tâm.

Cả hai người cứ bơi về phía trước, cũng không biết đã được bao xa, vách đá bên trên càng ngày càng thấp xuống, cuối cùng gần như sát trên đỉnh đầu hai người.

“Phía trước không có khe hở.” Nhìn đỉnh sơn động phía trước đã chìm hẳn vào trong nước, Minh Dạ nghiêng đầu nhìn Mạc Tinh nói: “Ta đi trước quan sát.”

Hắn thân là Hải vương, chuyện khác không nói, việc lặn xuống nước thế này nếu hắn thứ hai không ai dám đứng thứ nhất, lặn một hải lý, bơi suốt ba ngày ba đêm, không hề nói quá, bằng công lực hiện nay của hắn thì bé khí lặn xuống thêm nửa ngày cũng không thành vấn đề.

Nhưng thân thể Mạc Tinh không chịu đựng nổi, nếu huyết động quá dài, vậy...

“Không, cùng nhau.” Mạc Tinh nhìn phía trước trầm giọng nói, không còn thời gian nữa, nàng không còn nhiều thể lực như vậy, cứ mãi bơi đứng ở chỗ hồ sâu này, rồi kiệt sức chìm vào nước, không bằng nàng liều mạng một phen.

Minh Dạ nghe Mạc Tinh nói thế, cũng hiểu được ý nàng, lập tức ừ một tiếng nói: “Cũng được, nhưng nàng phải theo sát ta.”

Mạc Tinh gật gù đầu, không phản đối cúi đầu lặn xuống nước, bơi về phía trước.

Minh Dạ thấy vậy cau chặt chân mày bơi theo ngay phía sau, nhanh nhẹn như cá bơi về phía trước.

Vô biên vô hạn, hồ nước tối như mực dường như không có đáy, mặc Mạc Tinh và Minh Dạ bơi ngang qua, không thấy bờ.

Nửa canh giờ trôi qua, vẫn chưa tới đáy.

Mạc Tinh chăm chú bơi phía sau Minh Dạ, tận lực bé khí để không chế hô hấp, tuy nhiên lồng ngực càng ngày càng khó chịu, ý nghĩ càng ngày càng mơ hồ, tay chân không còn linh hoạt nữa, nàng nhanh chóng đạt giới hạn.

Động tác dần chậm lại, mắt cũng không thấy được Minh Dạ đang ở phía trước, không làm cách nào đuổi kịp, trong nước, thật sự đây không phải là điểm mạnh của nàng.

Ngực càng nặng nề, ngón tay Mạc Tinh nắm chặt đuôi kiếm, dùng toàn lực kiềm nén hô hấp của mình, ngay lúc này động tác càng chậm hơn, Mạc

Tinh không khỏi cau mày thật chặt.

Chân mày vẫn chưa thả lỏng, trên lưng đột nhiên căng thẳng, một bàn tay mạnh mẽ đặt bên hông nàng, không biết từ khi nào dáng người xinh đẹp của Minh Dạ đã quay trở lại đây, kề sát bên nàng.

“Đừng sợ, có ta ở đây.” Minh Dạ dùng khẩu hình nói với Mạc Tinh, hấn ôm chặt thắt lưng của Mạc Tinh, bơi như bay về phía trước, tốc độ nhanh hơn Mạc Tinh tới ba bốn lần.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Sơn Động

“Đừng sợ, có ta ở đây.” Mạc Tinh rừ nắc, nhếch khoé miệng đầy tự giễu, từ trước đến giờ nàng đều là chỗ dựa cho người khác, chưa có ai nói câu này với nàng, hôm nay là lần đầu tiên được nghe nhưng lại do người nàng ghét nhất nói, thật mỉa mai lắm sao.

Không giãy dụa, không phản kháng, Mạc Tinh mặc cho Minh Dạ ôm nàng bơi nhanh về phía trước, ở trong nước nàng không theo kịp hấn, nàng không phải là kẻ không thức thời.

Dòng nước chấn động rồi ổn định ngay lập tức.

Minh Dạ như con cá bạc, xuôi theo dòng nước nhanh như cắt, Mạc Tinh chưa thấy ai có thể nhanh như thế trong nước, trái tim hơi bình tĩnh lại, nếu Minh Dạ không thể mang nàng ra khỏi đây, e rằng cả thiên hạ này không ai có thể thoát ra ngoài, ngay lập tức nàng không bơi đứng nữa, dùng hết sức vận công không chế hô hấp của bản thân, có thể nín thở đến chừng nào hay chừng nấy.

Đáy sông mênh mông như biển rộng, vô biên vô hạn.

Ngực Mạc Tinh ngày càng khó chịu, càng cảm thấy hít thở không thông, lồng ngực như muốn nổ tung, nàng sắp không chịu nổi nữa.

Ý thức ngày càng nặng nề, biết rằng nàng đang ở trong nước, nhược điểm duy nhất của nàng, có ý định đưa nàng vào chỗ chết mới đưa nàng tới vùng sông ngòi dày đặc này.

Tâm tư vô cùng sâu, quả là một con người độc ác.

Nắm tay thật chặt, con tim vốn đã nguội lạnh, bởi vậy không cảm thấy đau lòng mà chỉ có tức giận, vô cùng tức giận.

Bàn tay đặt bên hông nàng dường như cảm thấy cảm xúc nàng dao động càng siết chặt hơn, ban đầu chỉ hơi tê nhưng ngày càng đau khiến Mạc Tinh tỉnh táo lại.

Mạc Tinh giương mắt nhìn Minh Dạ đang nghiêm túc nhìn phía trước, vẻ mặt nghiêm túc này còn mang theo chút lo lắng mà nàng chưa bao giờ nhìn thấy.

Hắn lo lắng cho ai, hắn đang lo cho nàng sao, không, sao nàng có thể để hắn xem thường như thế, nàng có thể bộc lộ sự yếu đuối của mình với bất kì ai, nhưng tuyệt đối sẽ không yếu đuối trước mặt hắn dù chỉ một chút.

Hầm răng nàng nghiêng chặt, hơi thở mạnh mẽ hơn, thoáng chốc như sinh long hoạt hổ.

Khoé môi yêu mị như vẽ khẽ nhếch lên, Minh Dạ lắc đầu cười khẽ, hấn quả nhiên là người có khả năng kích thích nàng.

Cúi đầu, Minh Dạ nhìn chằm chằm vào ánh mắt lạnh lẽo của Mạc Tinh, yên ắng cười nói: “Tới rồi.”

Phía trước là dòng nước tối đen như mực, vài tia sáng từ phía trên loáng thoáng chiếu xuống dưới như ánh đèn mờ ảo, chiếu sáng khu vực này.

Trong lòng Mạc Tinh mừng rỡ, có đường.

“Chọn một hướng đi.” Minh Dạ nhìn Mạc Tinh cười, nhanh chóng bơi về phía trước.

“Bên trái.” Không có cách nào để chọn, tất cả chỉ dựa vào vận may, Mạc Tinh bèn chọn chỗ có ánh sáng gần nhất.

“Được.” Minh Dạ lặn xuống nước bơi tới chỗ Mạc Tinh chỉ.

“Ào.” Một tiếng phá nước nhỏ vang lên, Minh Dạ mang theo Mạc Tinh ngoi lên từ đáy nước.

Không khí trong lành xông vào mũi, hương vị của sự sống đầy tươi mới này trên thế gian không gì sánh được, Mạc Tĩnh hít từng hơi không khí, chưa bao giờ cảm thấy không khí quan trọng, giờ đây nàng mới biết có thể thở là điều tuyệt vời cỡ nào.

Minh Dạ cười nhìn Mạc Tĩnh hít không khí, vươn tay kéo nàng lên bờ.

Thân thể tê liệt do thiếu dưỡng khí được điều chỉnh nhanh chóng, mắt đã thấy bờ, Mạc Tĩnh xoay người nhảy lên mặt đất đồng thời đánh giá bốn phía.

Đây là một sơn động rất lớn, không nhiễm chút bụi bặm, trên vách đá còn có những viên dạ minh châu được khám khéo léo, uốn lượn vào tận sâu bên trong, toả sáng khắp nơi, đây không hẳn là nơi không ai biết đến. Mạc Tĩnh đứng ở cửa hang hai hàng chân mày hơi chau lại.

“Đây thật sự là phần mộ tổ tiên sao?” Minh Dạ ngồi nghiêng trên bờ, hất mái tóc màu bạc ra phía sau, những giọt nước nhỏ li ti văng khắp nơi, giống như dù trời có sập xuống chỉ quay lại chuyện ban đầu.

Rõ ràng hang động này có người thường lui tới, nếu không cũng chẳng sạch sẽ đến vậy.

Giấu kĩ như thế, xem ra chắc chắn bọn họ đã tìm được phần mộ của tổ tiên Hàn Chiêu vương.

“Không.” Mạc Tĩnh đưa lưng về phía Minh Dạ chậm rãi đứng lên: “Ta sẽ không nhận ý tốt của huynh đâu.” Âm thanh lãnh khốc đột nhiên vang lên.

Minh Dạ nghe nàng nói thế hơi ngả người ra sau, khoé miệng vui vẻ nhếch lên cao, không muốn tiếp nhận ý tốt của hắn để khỏi bận tâm tới hắn, vậy mà còn sai lầm thông báo cho hắn một tiếng, Mạc Tĩnh quả là người mạnh miệng, lòng dạ sắt đá, ăn oán cực kì rõ ràng, nói không nhận nhưng lại tiếp nhận từ lâu.

“Tuỳ nàng.” Minh Dạ vung tay cười cực kì hào phóng.

Nắm chặt bộ quần áo đầm nước, Mạc Tĩnh nhìn hang động to lớn phía trước, xoay người đưa thanh chủy thủ cầm trong tay cho Minh Dạ, trường kiếm của hắn đã bị nàng đâm vào cơ quan ở đáy động, những nơi thế này nhất định sẽ có vấn đề, nàng không thêm món hời này đâu.

Minh Dạ nhìn thoáng qua chủy thủ mà Mạc Tĩnh đưa, rồi cúi đầu nhìn bộ mặt lạnh lùng của nàng, cười tủm tỉm nói: “Ta đi theo nàng vốn tưởng chiếm được chút lợi ích, bây giờ lại lạc vào chỗ nguy hiểm thế này, đây là do nàng liên lụy ta, đã vậy nàng cũng nên ra mặt bảo vệ ta chứ.”

Mạc Tĩnh nghe vậy trừng mắt nhìn Minh Dạ tức giận nói: “Ta không khiến huynh đi theo ta.” Vừa dứt lời liền hung hăng hừ lạnh, lấy thanh chủy thủ trong tay về, đi tới phía trước.

Minh Dạ thấy vậy chỉ cười nhẹ rồi đi sau Mạc Tĩnh, ở đây có vũ khí phòng thân vẫn tốt hơn không có, dù sao Mạc Tĩnh cũng là phụ nữ, người của hắn, hắn thương tiếc.

Hai người một trước một sau đi về phía sơn động đang phát sáng.

Dọc đường có vô số viên dạ minh châu chiếu rọi nên sáng như ban ngày, trong sơn động là một khoảng tĩnh lặng, không có bất kì âm thanh nào, chỉ có tiếng bước chân của hai người bọn họ khiến không gian càng thêm yên tĩnh.

“Đại lục Hàn Chiêu giàu nhất thiên hạ, xem ra không phải hư danh.” Minh Dạ vừa ngắm dạ minh châu dính trên vách đá vừa thờ ơ nói.

Con đường này kéo dài tới hai ba dặm, toàn bộ đều được dính những viên dạ minh châu nhỏ, xa xỉ như Đông Hải cũng chưa lãng phí như thế.

“Không có Băng gia của ta, Hàn Chiêu có ngày hôm nay sao?” Mạc Tĩnh đang đi phía trước lạnh lùng quay lại hỏi Minh Dạ một câu.

Minh Dạ như vô tình vung tay đứng giữa dạ minh châu, tươi cười tiếp lời: “Đúng lúc quá, Đông hải của ta từ nay về sau có thể dựa vào người rồi, ta cũng muốn xây hành lang dài mười dặm dính đầy châu ngọc.”

Đáp lại hắn chỉ là tiếng hừ đầy lạnh lùng của Mạc Tĩnh và vung nắm tay lên, tuy nhiên bầu không khí nghiêm túc vừa rồi đã bị vài lời nói của Minh Dạ làm tan rã như chưa bao giờ tồn tại.

“Đừng như vậy...” Minh Dạ thấy vậy chỉ cười, bỗng từ phía cửa hang bỗng có loáng thoáng âm thanh, rất nhẹ, nhẹ đến mức dường như không cảm nhận được, Minh Dạ lập tức im lặng, tỉ mỉ lắng nghe.

Tí tách, giống âm thanh của dầu viên ngói trích thủy, lại giống như tiếng gió, du dương thánh thót, thanh thủy dễ nghe.

Không ai nói gì, Mạc Tĩnh và Minh Dạ một người đề cao cảnh giác một người tiến về phía trước, càng tới gần âm thanh càng rõ ràng hơn, vòng qua một khúc ngoặt, tầm nhìn phía trước liền trống trải hơn, Mạc Tĩnh hơi rùng mình, tạm dừng bước.

Khoé mắt Minh Dạ vừa lướt nhanh qua cảnh tượng kì lạ trước mắt, hai mày đã nhíu lại.

Chương 56: Bắt Gọn

Phía trước hai người xuất hiện quảng trường to, địa thế thấp hơn đáy sơn động vài tấc, tạo thành hình dáng tương đối đặc biệt. Chỉ thấy phía dưới chân họ là nền đất dày, mà ở phía trước là hồ nước gọn sóng xanh lăn tăn, qua hồ nước là mặt đất lát gạch màu xanh, sau đó là làn nước lạnh rất lạnh cứ thế luân chuyển tới lui, khoảng chừng bốn năm lần tuần hoàn, đứng ở chỗ này nhìn xuống dưới giống như bánh ngọt hấp, một vòng cuộn lấy một vòng khác. Mà ở giữa tuần hoàn, một đài bạch ngọc, một nửa xâm vào trong nước, một nửa sừng sững trên mặt nước, bốn đầu rồng bạch ngọc sống động, linh hoạt đang vờn quanh tại bốn phương tám hướng, ngay miệng rồng còn nhỏ xuống một chút bọt nước thoát nhìn như đang còn sống, giống như đúc, không có nhân khí.

“Thơm quá.” Minh Dạ đứng sau lưng Mạc Tinh hít hà không khí, đột nhiên lên tiếng phá vỡ sự im lặng nơi này.

Mac Tinh nghe nói thì bèn hít mũi, quả nhiên rất thơm, thật giống như hoa hồng thơm nức, không phải mùi thơm bức người mà là mùi hương đậm đặc.

“Cái gì đó?” Minh Dạ dò xét mọi nơi, trước mắt ngoại trừ cái quảng trường cấu trúc phức tạp cùng đài bạch ngọc trông tron, nặc khác không còn cái gì, mùi thơm là từ chỗ nào đến đây, hẳn chưa từng nghe nói rằng tảng đá lại có thể phát ra mùi thơm.

Hít thật sâu mùi thơm trong không khí, sắc mặt Mạc Tinh vốn lạnh lùng càng thêm chìm xuống, xanh mặt bước từng bước một xuống quảng trường có cấu trúc phức tạp.

“Cỏ U Lam Bích.” Nghiến răng nghiến lợi bốn chữ, làm cho Minh Dạ thu nét cười nhạt trên mặt, cỏ U Lam Bích, là đầu sỏ khiến Tam tộc diệt Băng gia, là vũ khí bí mật của vương đình Hàn Chiêu, lại dám giấu ở chỗ này.

Mắt nhìn bóng lưng Mạc Tinh tản ra sát khí, Minh Dạ không nói một lời đi theo sau lưng Mạc Tinh, đi đến bạch ngọc đài cao khảm vào trong nước.

Một cây cầu bạch ngọc dựng trên bích thủy rét lạnh, xem ra cái hồ sâu nước lạnh chính là cố ý xây dựng vì bảo đảm cỏ U Lam Bích tồn tại, cỏ U Lam Bích, ai cũng biết phải được lưu trữ ở nơi rét lạnh là tốt nhất, bất kể là thân cây đều là để luyện độc hoặc là được cứu mạng.

Đứng lại trước đài bạch ngọc khảm trong nước, Mạc Tinh ngược mắt nhìn từ phía đài rồng tuếch, cái mùi thơm kia càng phát ra nồng, tất nhiên cỏ U Lam Bích tồn tại ở chỗ này, năng đã từng ngửi hương vị này. Chậm rãi đi quanh bạch long tứ phương trên bực một vòng, Mạc Tinh đảo mắt nói với Minh Dạ: “Cầm chặt hai cái đầu rồng kia.” Một bên nâng đuối hai tay nắm ở hai cái đầu rồng, Minh Dạ nghe nói bèn đưa tay làm theo.

“Áp.” Bốn tay một khi cầm chặt đầu rồng bốn phương tám hướng, Mạc Tinh quát lạnh một tiếng, hai tay dùng sức chuyển đầu rồng, dùng sức đè xuống, Minh Dạ không nói hai lời liền trực tiếp làm theo.

Lập tức, một tràng âm thanh luyên thuyên vang lên, từ trung gian đài bạch ngọc chậm rãi tách ra, thời gian dần qua một cái, tiểu đài bên trong được đưa lên, Mạc Tinh thấy vậy lui về sau một bước, những cơ quan này đều là lúc nhân nhả năng loay hoay tùy ý tạo ra, dùng cơ quan năng chế tạo đối phó với năng, quả thật khiến thiên hạ chê cười.

Trên đài bạch ngọc nhỏ, một đóa sen bạch ngọc nở rộ vươn lên, cánh hoa xinh đẹp giống như hoa sen nở rộ tràn đầy sinh mệnh, trên tâm hoa thậm chí còn có giọt giọt sương tách ra óng ánh, sáng long lanh cực kì chân thật.

Mà trên tâm hoa sen cực kì chân thật ấy, một bình Dương Chi Ngọc Tịnh được đặt phía trên, mùi thơm nồng từ miệng bình bay ra, hương thơm mơ hồ khiến người ta say mê. Trong mắt là sát khí lạnh thấu xương, Mạc Tinh mặt mũi đầy giận dữ, một tay nhắc bình ngọc hung hăng muốn quăng xuống, Băng gia bọn họ bị hủy diệt vì cái này, vương đình Hàn Chiêu nếu không có cỏ U Lam Bích để luyện kịch độc, bọn họ lấy cái gì theo chân Băng gia, lấy cái gì, nghĩ đến đây Mạc Tinh cơ hồ có ý nghĩ ác độc.

Minh Dạ vừa thấy động tác Mạc Tinh lập tức kêu thầm một tiếng không xong, vội vàng lách mình tiến lên, cầm chặt tay Mạc Tinh nói: “Đừng ném.”

Mac Tinh lập tức giận dữ trừng mắt nhìn Minh Dạ, mặt mũi tràn đầy sát khí.

Minh Dạ thấy Mạc Tinh sát khí đầy người nhìn hấn, liền nói: “Nàng quá hồ đồ rồi, thứ này là đồ tốt, bọn họ đối với nàng như thế nào về sau nàng cứ đối với bọn họ như thế, dĩ bi chi đạo, hoàn thi bi thân(*), cái này còn cần ta nhắc nhở nàng.” Dứt lời nhẹ nhàng lắc Mạc Tinh.

(*)Dĩ bi chi đạo, hoàn thi bi thân: Lấy đạo của (người) đó, trả lại người đó.

Được Minh Dạ nhắc nhở một lời, Mạc Tinh lập tức tỉnh táo lại, đứng rồi, vương đình Hàn Chiêu bọn họ hủy diệt Băng Gia như vậy, tự nàng cũng có thể hủy diệt bọn họ như thế, để luyện ra một lọ cỏ U Lam Bích tinh hoa không biết vương đình Hàn Chiêu bỏ ra bao nhiêu thời gian, phí hết bao nhiêu công sức, sao nàng có thể khinh địch như vậy.

Ý niệm đã định, Mạc Tinh trực tiếp cầm độc dược trong tay cất vào trong lòng, một bên lạnh lùng khế gặt đầu với Minh Dạ, xem như cảm ơn Minh Dạ đã nhắc nhở.

Minh Dạ thấy vậy cười nói: “Tạ ơn thì không cần, về sau chia cho ta một ít là được.” Cái này là đồ tốt, Đông Hải hẳn còn không có, ở băng đảo có một ít thảo mộc, thứ nào cũng là đồ tốt, chẳng phân biệt được thực giả, không thể nào nói nổi.

“Được.” Mạc Tĩnh lạnh lùng gật đầu.

Minh Dạ nghe xong ý vui vẻ bên trong mắt càng xinh đẹp, nghĩ đến vương đình Hàn Chiêu phí hết nhiều công sức như vậy, có cơ quan mãnh thú bảo hộ trấn sơn chi bảo, lại bị bọn họ đánh bại đánh bại bắt gọn, đoán chừng sau khi biết sẽ tức điên.

“Không uống công một...” Lời vừa ra khỏi miệng, dải bạch ngọc đột nhiên từ từ chìm xuống nước.

Hai người lập tức nhìn nhau một cái, cơ quan này là mình khởi động, xem ra không phải bọn họ đụng chạm ở bên trong này mà là giống như gấp bên trong tư kho Hàn Chiêu vương, ở đây bọn họ hoàn toàn không biết ngăn chặn.

“Đi.” Minh Dạ quát khẽ một tiếng, Mạc Tĩnh từ quảng trường vọt tới sơn động khác vô cùng nhanh chóng, xuyên qua động núi, tốc độ hai người cực nhanh, đồng thời vạn phần cảnh giác, dải bạch ngọc chìm, rốt cuộc là đã khởi động cơ quan gì. Không có rừng thương mưa tên, núi đá không có khí độc, không có điều gì khác thường hết, hai người một bên xông về phía trước, một bên đánh giá bốn phía, tuy nhiên đều không có dị thường.

“Đoán xem cái gì chờ chúng ta?” Vừa phi nước đại sau lưng Mạc Tĩnh, Minh Dạ vừa cười nói, tóc bạc phía sau hất bay múa, cả người tà mị, nhìn không ra vẻ gì gấp gáp cả.

Mạc Tĩnh không muốn đề ý tới lời Minh Dạ, nhưng cảm thấy phía trước xuất hiện một vật, giọng lạnh băng nói: “Tự xem.” Bước chân của nàng dừng lại.

Minh Dạ đứng lại theo, quét mắt nhìn vật cản đường phía trước, khoe miệng giật giật hai cái, nhướn mày mỉm cười nói: “Thứ tốt, còn đầy đủ hơn Đông Hải ta.”

Chỉ thấy hai người đi lên thông đạo phía trước, một đám động vật đủ mọi màu sắc từ từ bò lên, đi về phía bọn họ, nhìn về phía trên chỉ như vòng tròn lớn nhỏ, lông xù bên trên bộ lông đều có thể thấy rõ ràng, rất tươi đẹp, rất đẹp, chỉ là cái phần tươi đẹp kia phối hợp với vô số lông xù đứng cùng sắc mặt đáng sợ lại làm cho tâm người ta sinh ra hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Trúng Độc

“Ngũ Độc Chu.” Mạc Tĩnh nắm chặt chùy thủ trong tay.

“Ngũ Độc Chu sống ở đảo Nam Hải phi thúy, toàn thân mang độc, nếu chạm vào sẽ dễ gây mất mạng trong nháy mắt. Cô cẩn thận một chút, sao lần này đầu của nó bỗng nhiên to bất thường thế này.” Minh Dạ nhíu mày.

Loài nhện độc này sinh sống ở Nam Hải, chuyên môn ăn xác thối, toàn thân đều là kịch độc, đi đứng nếu không may đụng phải có thể mất mạng. Hẳn từng thấy con lớn nhất cũng chỉ là to cỡ nắm tay, thế nhưng hôm nay một đám rậm rạp, lớn lớn nhỏ nhỏ, không biết đã nuôi bao nhiêu năm mới to lớn đến nhường này, độc tính của nó lại càng thêm mãnh liệt.

Mạc Tĩnh nghe rồi cũng không lên tiếng, nàng biết.

Vù vù! Có một âm thanh rất khẽ vang lên theo sát sau hai người. Minh Dạ nhìn lại, lúc này con đường đã hoàn toàn bị nhện độc đủ loại màu sắc chiếm đóng, chen chúc nhau bò trên mặt đất, ngoài ra còn có một mớ treo lủng lẳng trên đỉnh đầu. Màu trắng của tơ nhện ấy giăng trên đỉnh sơn động rủ xuống, trên cao hay dưới đất đều có các con nhện lớn nhỏ. Ngay lập tức bầu không khí trong sơn động bốc lên một mùi tanh tươi.

“Lão già Hàn Chiêu rất chịu khó dốc hết vốn liếng.” Trên gương mặt Minh Dạ vẫn là nụ cười nhàn nhạt như cũ, nhưng ngay sau đó ánh mắt liền thay đổi trở nên sắc bén hơn.

“Đầu nhện.” Minh Dạ xoay người lại dựa lưng vào Mạc Tĩnh, trầm giọng nói. Điểm yếu của Ngũ Độc Chu không nằm ở bụng mà là ở đầu, đồng thời sờ sờ bên chân, các thiết súc đã nằm trong tay hắn.

Đáy mắt chợt loé lên, chùy thủ trong tay Mạc Tĩnh đột nhiên bay ra tứ tung. Từ phía trước đến lên trên đỉnh sơn động, những nơi chùy thủ đi qua, đầu nhện vô thanh vô thức bị đứt rời, rơi từ trên cao xuống đất. Sau khi vòng qua vòng lại bay múa, chùy thủ duyên dáng lượn một đường cong tuyệt đẹp ở giữa không trung rồi vòng lại quay về tay Mạc Tĩnh.

Bộp~ Mạc Tĩnh giương một tay lên vẫy vẫy tiếp được chùy thủ bắn trở về, đáng vẻ cực kì lạnh lùng.

“Đẹp lắm.” Minh Dạ giương giọng tán dương nhưng không hề quay đầu lại nhìn nàng, sau đó thiết phiến trong tay đột nhiên bay ra, vang lên tiếng xé gió cực kỳ sắc nhọn. Chỉ thấy một luồng ánh sáng loé lên, thiết phiến đã chạm vào vách núi xa xa, nhanh như sấm chớp, mà ở phía sau, nhện độc vốn bình thường giữa không trung bỗng bị chém làm đôi, rơi xuống, rạch một đường từ bụng đến đầu cực kì gọn gàng.

Xuân đào Thu cúc, cân sức ngang tài.

Đã giải quyết một ít nhện độc trên không, nhưng trên mặt đất vẫn còn rậm rạp chằng chịt Ngũ Độc Chu lại ào ạt đến. Ánh mắt của Mạc Tinh chợt loé lên sát khí, nàng đột nhiên ra tay, trở tay nắm lấy vạt áo sau lưng Minh Dạ, dùng sức xé toạc ra.

Ngay lập tức Minh Dạ liền trần trụi nửa người trên. Minh Dạ khẽ cười một tiếng, hần không quay đầu lại, cũng không ngăn động tác Mạc Tinh, giống như đã hiểu Mạc Tinh muốn làm cái gì.

Mạc Tinh xé vạt áo trên người Minh Dạ, sau đó nàng nhanh chóng buộc thành hai nút thắt, rồi buộc chủy thủ ở nút thứ nhất. Nàng thoáng vung tay lên, liền biến thành một sát thủ với trường tiên(*) có buộc dao găm.

(*) Trường tiên: roi dài

“Đuổi theo.” Mạc Tinh lạnh lùng quát, nàng nhanh chóng xông tới lũ nhện độc đang bò, thiết chủy trường tiên trong tay liền vung lên, cả người như được phủ lên một lớp ánh sáng. Minh Dạ sau lưng nghe Mạc Tinh phát lệnh liền chạm chân xuống đất. Rồi dính sát sau lưng Mạc Tinh, cùng lúc đó thiết phiến trong tay liên tục bắn về hướng của nhện độc đang bò đến chỗ họ. Mạc Tinh khua thiết chủy trường tiên bay lượn, những nơi nàng đi qua như loé lên một tia sáng, sát khí tung hoành, những con Ngũ Độc Chu cản đường lập tức như bị cuốn vào lưới hái tử thần, chân cụt tay đứt bay lên không rồi tăng tăng lộp lộp rơi xuống mặt đất. Xung quanh xác của các con Ngũ Độc Chu đã chết bị tung lên không, Dạ minh châu trên vách động chiếu rọi xuống thân hình đủ mọi màu sắc, sắc thái lộng lẫy, cực kì đẹp mắt nhưng đồng thời cũng cực kì đáng sợ. Những nơi thiết chủy trường tiên đi qua, mặt đất đủ mọi màu sắc lập tức bị dọn dẹp ra một con đường đủ một người đi qua, Mạc Tinh ở đằng kia đập lên mặt đường đã sạch sẽ, phi tốc về phía trước động, sau lưng Minh Dạ bám sát đi theo.

Bên trên thông đạo phía trước hiện đầy đủ ngũ thái ban lan (vàng, xanh, đỏ, trắng, đen) nhện độc, số lượng kia không giảm bớt, ngược lại có xu thế ngày càng nhiều, mặt mày Mạc Tinh không thấy một nửa độ ám

“Tê tê.” Tiếng yếu ớt vang lên, rất nhẹ, trong tiếng sát phạt của Mạc Tinh cơ hồ không đáng kể nhưng mà tiếng tê tê này đã khàn giọng trên mặt đất, một tầng tơ nhện mới bắt đầu dệt nên.

“Cẩn thận, tơ nhện có độc.” Minh Dạ nhìn tình cảnh trước mắt trầm giọng nói.

Tơ nhện đó có thể dính lên bất kì vật gì, nhẹ nhàng linh hoạt lại là thứ vô hình giết chết người. Không cần Minh Dạ nhắc nhở, Mạc Tinh cũng đã nhìn thấy, nhưng mà lúc này ngoại trừ xông ra phía trước không còn cách nào khác, nơi có tơ nhện là nơi quan trọng, nơi không có tơ nhện cũng là nơi quan trọng.

Thiết chủy trường tiên trong tay vung vẩy càng mãnh liệt, tốc độ dưới chân Mạc Tinh càng thêm nhanh, theo đó là tơ nhện màu trắng dưới mặt đất rơi rớt xuống càng thêm nhiều. Một con Ngũ Độc Chu vừa chết đi chết đi, con phía sau sẽ tơ, con đó vừa chết đi, các con phía sau lại càng nhả tơ, cứ như thế nên các sợi tơ sẽ không biến mất, mà sẽ ngày càng nhiều lên. Chủy thủ lướt ngang qua không trung, một dao chém hết một đám nhện lớn nhỏ, sau đó vòng lại lướt qua mớ tơ nhện quay về với nàng. Mạc Tinh thu hồi trường tiên, phóng đến đứng sau lưng Minh Dạ, hần đưa lưng về phía Mạc Tinh nên không nhìn thấy gì cả. Minh Dạ lại không mặc y phục, nàng thấy mớ tơ nhện bay bay trong gió sắp rơi lên trên bả vai Minh Dạ. Bả vai của hần đột nhiên một cánh tay sau lưng kéo ra, tơ nhện màu trắng lướt ngang qua người hần.

Minh Dạ thoáng giật mình khi bị Mạc Tinh kéo ra ngoài, nhưng sau đó khước miệng lập tức nhếch cao, ánh mắt sáng như ngọc lưu ly, không biết hần đang nghĩ gì.

“Đi.” Quát lạnh một tiếng, Mạc Tinh đánh một chưởng sau lưng Minh Dạ, chưởng lực xuất ra, thoáng chốc Minh Dạ bay về khoảng trống phía trước. Minh Dạ thấy vậy trong tay chuyển thành mảnh nhỏ thiết sức, liên tục bắn ra, tạo khoảng trống xâu tăt cả Ngũ Độc Chu giữa không trung, mở đường cho Mạc Tinh.

P phía sau Mạc Tinh lấy thiết chủy trường tiên vung thành một đoàn hàn quang, theo sát nhào tới. Lát sau đuổi đến trước, lập tức đuổi đến sau lưng Minh Dạ, Mạc Tinh lại chém ra một chưởng, Minh Dạ giữa không trung sắp rơi xuống lập tức mượn lực hướng phía trước bắn đi, chân không chạm. Thế vồng như thế, hai người cơ hồ như bay xuyên qua trận Ngũ Độc Chu rậm rạp chằng chịt.

“Năm trượng phía trước, cẩn thận dưới chân.” Minh Dạ phi thân lên không, hần quét mắt liếc thấy con đường phía trước, lập tức hét lớn.

(*) 1 trượng = 3,33 mét

Con đường phía trước bị gián đoạn, tòa bộ khoảng cách năm trượng mặt đất đều trống không, mà ở trước năm trượng một vách núi sừng sững, Ngũ Độc Chu không trèo vực sâu, không có tung tích, lúc này hần đang ở giữa không trung, vực sâu phía trước, còn lại không có gì.

Sau lưng Mạc Tinh đuổi theo nghe thấy, mãnh liệt nhào tới, đồng thời tay nhanh như điện, thiết chủy trường tiên trong tay hung hăng vung lên hướng vách núi kia đâm vào.

Chủy cắm vách núi, trường tiên lập tức thẳng tắp kéo căng, Mạc Tinh nhanh như điện dùng hết lực bắt lấy Minh Dạ sắp rơi xuống, tay phải dùng sức run lên, mượn lực vạt áo chủy thủ hai người kéo dài qua vực sâu.

“Làm cho gọn gàng vào.” Tia sáng trong mắt Minh Dạ chợt loé lên, khen một tiếng, thế nhưng hắn nói còn chưa dứt câu thì trên vách núi đột nhiên rớt xuống ba con Ngủ Độc Chu vô cùng to lớn, màu sắc đỏ tươi như máu. Vì bọn họ đang đi về phía trước nên suýt nữa thì đụng trong gang tấc. Trong mắt lóe lên sự khinh miệt, Minh Dạ giương một tay lên, ba con Ngủ Độc Chu chưa kịp làm gì đã bị trường lực Minh Dạ đánh vỡ vụn thành từng mảnh.

“Cuối cùng cũng yên tĩnh rồi.” Bọn họ vững vàng nhảy xuống, đứng trước vách núi, Minh Dạ cười quay đầu nhìn về phía Mạc Tinh, tiếng nói còn phiêu dang giữa không trung, mắt nhìn Mạc Tinh, đột nhiên sắc mặt Minh Dạ đại biến. Trên mặt Mạc Tinh đeo mặt nạ da người không có biến hóa gì, vẻ mặt vẫn cực lạnh như trước nhưng đôi môi đỏ thẫm lúc này đen tím, mà ở vị trí đầu vai vừa rồi hắn dựa vào Mạc Tinh lúc này đỏ thẫm như máu Ngủ Độc Chu.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Thân Mật Da Thịt

Trong lòng thoáng giật mình, nếu không phải Mạc Tinh đột nhiên kéo tay hắn ra ngoài thì bây giờ người bị cắn ắt hẳn sẽ là hắn.

Trong phút chốc, ánh mắt hắn đỏ ngầu như một ngọn lửa cháy bùng.

Mạc Tinh băng ngang qua một vực sâu thăm thẳm, sau đó đứng vững vàng trên vách núi, gương mặt không hề lộ vẻ cảm xúc gì cả, chỉ thấy bàn tay khẽ run lên, nàng kéo trường tiên chủy thủ đang cắm vào vách núi, năm ngón tay bắt lấy chủy thủ. Minh Dạ nhanh xé quần áo lau sạch nọc độc, Mạc Tinh vùng đao về phía Ngủ Độc Chu đỏ như máu đang bò trên đầu vai, gương mặt lạnh lùng, không hề có một cảm xúc nào.

“Đề ta.” Dao sắp đâm đến Ngủ Độc Chu thì đột nhiên Minh Dạ tiến lên đoạt lấy, Mạc Tinh gần như không thấy rõ động tác Minh Dạ thì chủy thủ trong tay đã rơi vào trong tay Minh Dạ, huyết đạo quan trọng ở đầu vai cũng bị ngón tay Minh Dạ phong bế.

“Không cần.” Thanh âm lạnh lùng vang lên, cực kì cứng cỏi, hắn dùng vũ khí của nàng tự nhiên muốn bảo vệ nàng, Mạc Tinh nói được làm được.

Minh Dạ không thêm đề ý đến sự phản ý của nàng, chủy thủ vùng lên. Ngủ Độc Chu kia bò tới đầu vai Mạc Tinh lập tức bị chặt thành mấy khối, rơi xuống.

Vươn tay ôm chặt eo Mạc Minh, chủy thủ trong tay Minh Dạ cắt xuống, trực tiếp cắt qua quần áo trên vai Mạc Tinh, chỉ thấy một tiểu điểm màu đỏ tươi nổi bật hẳn lên, nhan sắc tán điểm cơ hồ tươi đẹp như thủ cung sa.

Màu sắc như thế, đây là loại độc nhất trong các loài độc, nét mặt lập tức toát ra sự phẫn nộ, Minh Dạ nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đồ khốn nhà cô.” Một bên chế giữ chặt Mạc Tinh, chủy thủ trong tay đâm thật sâu xuống miệng vết thương màu đỏ tươi.

“Cút.” Mạc Tinh lập tức cảm thấy lạnh buốt liên phần nộ, vươn tay đẩy Minh Dạ đi, chừng kia đi giữa không trung đột nhiên ca người nàng mềm nhũn, nội lực lập tức biến mất không dấu vết. Cảm giác lạnh buốt từ đầu vai nhanh chóng lan cả người, cảm giác lạnh như băng này gần như muốn đông cứng cả người nàng lại, Mạc Tinh lập tức chau mày. Nàng cảm giác được Mạc Tinh trong ngực khác thường, Minh Dạ càng giữ chặt Mạc Tinh, chủy thủ ra sức đâm vào đầu vai Mạc Tinh, một dòng máu tươi bắn ra, đỏ xuống đất, màu đen như mực, không còn chút màu đỏ nào.

“Chết tiệt, độc như thế nào vậy?!” Nét mặt của Minh Dạ càng tối sầm hơn.

Miệng nói chuyện nhưng tay không hề ngừng lại, Minh Dạ ném chủy thủ trong tay, đặt tay lên đầu vai Mạc Tinh, vận công bức độc ra ngoài, đồng thời cúi đầu xuống ngậm lên vết thương, bắt đầu hút độc..., độc này lan quá nhanh, chậm một chút thì hậu quả không thể lường được.

Mạc Tinh thấy vậy trên nét mặt hiện lên sự kinh ngạc, nàng giơ tay muốn đẩy Minh Dạ lại phát hiện ra bản thân không có chút sức lực nào, Ngủ Độc Chu lại là loại độc như thế.

“Có độc.” Giọng nói lạnh lùng vang lên, Mạc Tinh nghiêng mắt không ngừng nhìn Minh Dạ hút độc trong vết thương mình ra. Độc này lợi hại như thế dùng miệng hút chỉ sợ cũng sẽ trúng độc.

“Người cũng biết có độc, cơ thể rách rưới này của người có thể chịu được bao lâu, chết tiệt!” Vừa hút độc cho Mạc Tinh, Minh Dạ cũng không ngừng đầu lên tức giận nói.

Cơ thể này bao lâu nữa mới tốt, điều dưỡng bằng thuốc và còn ăn mỗi ngày, bây giờ kịch độc như thế phải chăng là không muốn sống nữa sao, Minh Dạ hắn còn không bằng một nữ nhân, cần nàng đến chốn giúp hắn.

Trong lòng tức giận đến cực điểm, nhưng miệng không dừng lại, chỉ là sâu trong đáy lòng lại vô cùng cảm động, cho tới bây giờ chỉ có hắn bảo vệ người khác, chưa từng có ai bảo vệ hắn, bởi vì hắn không cần, bây giờ chỉ vì một câu nói đùa, nhưng Mạc Tinh rõ ràng sẽ bảo vệ hắn, cảm giác như vậy thật

một hai lời khó có thể nói rõ được, dưới đáy lòng đang thầm nổi lên từng cơn sóng vỗ.

Nàng, là người hán tuyệt đối sẽ không buông tay.

Tay càng ra sức nhanh giữ chặt người Mạc Tinh, trong lòng là sự cảm động khó nói nên lời, lo lắng và bối rối, khiến Minh Dạ từ trước đến nay trời đất nghiêng ngả cũng không đổi nét mặt mà giờ đây lại âm trầm đến đáng sợ.

Lạnh, không cách nào không chế được cảm giác lạnh, theo miệng vết thương mà xâm nhập vào cơ thể, tứ chi bắt đầu tê liệt, ngũ tạng lục tạng bắt đầu cảm nhận được sự rét lạnh, độc tính Ngũ Độc Chu này dùng đầm nước hàn băng nuôi, không chỉ bá đạo mà còn lạnh như băng.

Trước mắt, Minh Dạ không ngừng hút miệng vết thương của nàng, máu đen kia dính đầy khoe miệng hán, cũng phủ màu đen lên môi của hán.

Hai mắt bình tĩnh nhìn Minh Dạ một lúc, rồi lại chậm rãi hạ xuống, kẻ địch ở thời điểm như thế lại bức độc cho nàng, là cái người đáng ghét nhất kia, không quan tâm bản thân mà cứu nàng, người này đã từng thương tổn nàng như vậy, lúc này không quan tâm gì mà giúp nàng, thật sự không hiểu, chỉ vì bọn họ là quan hệ hợp tác sao? Có thể coi bọn họ như quan hệ hợp tác, rõ ràng là bị buộc phải hợp tác, quan hệ như vậy cũng đáng được dốc sức cứu ư?

Bình tĩnh nhìn thoáng qua Minh Dạ không ngừng vì nàng hút độc, nét mặt Mạc Tinh hơi ủ rũ, chôn giấu nỗi khiếp sợ và cảm xúc khác thường.

Cả người ngày càng mềm nhũn, cũng càng ngày càng lạnh.

“Đó là chuyện của ta.” Khẽ nhắm mắt lại, Mạc Tinh vừa toàn lực vận công kháng độc tố vừa nhẹ nhàng nói.

Minh Dạ không có thời gian nói chuyện, hung hăng mút hút một hơi trên miệng vết thương, không còn máu đen nữa mà dần chuyển thành máu đỏ tươi.

Tuy nhiên màu sắc vẫn không đủ tươi, chỉ có điều đã khá hơn máu đen nhiều, Minh Dạ không khỏi hút một hơi thật sâu, trong lòng dần ổn định lại, lúc này Minh Dạ mới cảm giác được trong lồng ngực Mạc Tinh lạnh đến dọa người, lập tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Mạc Tinh bị hán ôm trong ngực, trên gương mặt rõ ràng bị bao phủ bởi lớp băng mỏng, hạt băng trên lông mi thật dài theo hô hấp của Mạc Tinh mà thoáng run lên, long lanh sáng chói và cũng vô cùng lạnh lẽo.

“Chết tiệt.” Vừa nhìn thấy Mạc Tinh như thế, nét mặt Minh Dạ gần như lạnh như băng, hàn băng xâm nhập vào ngũ tạng rồi.

Lập tức không chút nghĩ ngợi nắm được vạt áo Mạc Tinh mà xé ra, lộ mảng da thịt trong suốt như ngọc trai.

“Làm càn.” Mạc Tinh từ từ nhắm hai mắt cố gắng điều chỉnh nội lực, kháng cự hàn băng đang xâm nhập, cảm giác được động tác của Minh Dạ lập tức mở mắt ra tức giận nói.

Hai ba động tác liền cởi hết quần áo của Mạc Tinh, Minh Dạ trầm giọng nói: “Ta không phải cảm thú.” Vừa nói liền duỗi cánh tay cứng như thép ra, nhanh chóng ôm Mạc Tinh lỏng lẻo vào trong ngực trần của mình, trong nháy mắt da thịt liền kề nhau, Minh Dạ gần như cho rằng mình đang ôm một khối băng.

Lòng bàn tay trái đặt ngay ngực Mạc Tinh, lòng bàn tay phải đặt tại bụng dưới của Mạc Tinh, lúc này Minh Dạ đâu còn nghĩ đến ngại ngùng gì nữa, dù sao Mạc Tinh cũng là của hán, ôm Mạc Tinh toàn lực bức độc cho nàng, hán trầm giọng nói: “Đừng nghĩ lung tung nữa, vận khí tụ hợp với chuông lực của ta.”

Thân thể lạnh như băng dựa vào thân thể nóng hổi, Mạc Tinh rõ ràng cảm giác được sau lưng có độ ấm truyền tới, nhiệt độ đó có thể hòa tan băng tuyết, ngực, bụng dưới, hai luồng nội lực hùng hậu bài trừ tầng tầng băng tuyết, thứ nội lực cương dương này, đúng là thứ hiện tại mình cần.

Không tục tĩu, không khinh bạc, không có khuất nhục như trước, hai tay và thân thể này cực nóng, tràn đầy nghiêm túc, tràn đầy sạch sẽ, trong lòng bàn tay kia run run, da thịt kề nhau, không hề toát lên sắc đục, lúc này nàng không cảm thấy cảm hận hay dơ bẩn, chỉ có cảm động và ấm áp.

Cấn chặt răng, Mạc Tinh cũng không phải người hay so đo, lập tức vận công, không thèm gạt tay Minh Dạ trên người mình, toàn lực tụ hợp nội lực bắt đầu phối hợp bức độc với Minh Dạ.

Tình nồng ý mật, da thịt kề cận, hợp lực bức độc.

Hào quang Dạ minh châu sáng trong sơn động lóng lánh, soi rọi lên hai người bọn họ, một cảnh tượng vô cùng hài hòa.

Một bên vực thăm Ngũ Độc Chu đủ loại màu sắc bỏ tới nhìn chăm chăm hai người kề cận vào nhau, hào quang Dạ minh châu nhu hòa chiếu lên người, vốn là hình ảnh nguy cơ trùng trùng lại cứ thế sinh ra cảm giác ôn hòa khó nói nên lời, nguy cơ bốn phía nhưng trông lại đẹp như tranh vẽ.

Thời gian tức tốc qua đi, nội lực bao phủ khiến toàn thân hai người sinh ra hơi nước, mồ hôi đầm đìa.

“Phốc.” Mạc Tinh nhắm chặt mắt, phun ra một ngụm máu đen, màu sắc đen kịt kia rơi trên mặt đất, tản ra mùi tanh hôi nồng đậm.

Mạc Tinh tròn mắt nhàn nhạt nhìn qua, đôi tư thế lại nhắm nghiền hai mắt. Phía sau, Minh Dạ ôm Mạc Tinh mới thở phào nhẹ nhõm, mở mắt ra. Nhìn Mạc Tinh trong ngực, đôi môi đã khôi phục màu sắc vốn có, trên cơ thể trơn bóng dưới lớp mồ hôi mỏng hiện ra màu hồng phấn, ôn hòa như trước, không có gì khác thường, Minh Dạ run tay sờ soạng mồ hôi trên trán. Độc thật là lợi hại, nếu không phải bản thân Mạc Tinh mạnh mẽ lại hiểu hán, hai

người hợp lực mới bức độc ra, nếu hôm nay đổi lại bất cứ người nào sợ là đã sớm chết từ lâu.

Cúi đầu nhìn người đang dựa vào ngực mình, Mạc Tinh từ từ nhắm mắt còn đang điều tức, đôi mắt bình thường như viên ngọc đen đang nhắm chặt, lông mi thật dài thỉnh thoảng thoáng rung rung, sóng mũi cao thẳng, đôi môi xinh xắn mà phơn phớt hồng nhuận, cực kì dịu dàng, nhưng bên dưới sự dịu dàng này lại là sự kiên định, trọng tình trọng nghĩa mà đàn ông không bì kịp.

Đôi mắt đen hiện ra sự ôn nhu, ngón tay thon dài không tự chủ lướt qua đôi môi Mạc Tinh, đầu ngón tay cảm nhận được thần sắc nhàn nhạt mệt mỏi trước mắt, Minh Dạ không khỏi nao nao, giờ tay lên nhìn thoáng qua.

Màu đen, đó là độc tố xâm nhập trong cơ thể. Hần nhưng mảy, Minh Dạ lại duỗi ngón tay trên môi, một giọt máu màu đen chảy ra dính ở đầu ngón tay, xem ra dùng môi hút độc quả nhiên nhiễm một ít. Cười tự giễu, Minh Dạ cúi đầu nhìn Mạc Tinh điều hoà nội tức, vừa rồi rõ ràng không nghĩ ngợi hút độc cho nàng, hoàn toàn không để ý bản thân có gặp nạn theo hay không, xem ra bản thân thật sự đã đánh giá thấp vị trí của nàng trong lòng hắn.

Xoa mi tâm, Minh Dạ nở nụ cười xinh đẹp, đã như vậy, vậy hắn cũng sẽ không do dự, Mạc Tinh, hẳn nhất định phải có được nàng. Nụ cười này nếu người khác thấy sẽ khiến họ hồn xiêu phách lạc.

Thành thạo thu công, Mạc Tinh chậm rãi mở to mắt. Thấy mình dựa trên vách núi đá, khoe mắt nhìn xuống, trên người mặc chỉnh tề, một chút da thịt cũng không lộ ra, Mạc Tinh trừng mắt nhìn, trong trí nhớ của nàng thì Minh Dạ không phải chính nhân quân tử như vậy.

Liếc mắt nhìn về phía tiếng hít thở bên cạnh, Minh Dạ một đầu tóc bạc chói mắt đang nghiêng nghiêng tựa trên vách núi đá, một chân cong lên một chân duỗi, cánh tay khoác lên trên đùi, đang nhắm mắt điều tức, đôi môi đen, đầu ngón tay nhàn nhạt hắc khí, vốn nên trông như âm trầm đáng sợ, lại bị hắn biến thành loại xinh đẹp, tao nhã. Tóc bạc môi đen, yêu mị như nước.

Màu đen theo đầu ngón tay của hắn từng chút từng chút bị bức ra ngoài cơ thể, tụ lại bên chân Minh Dạ thành một vũng, đen như mực, hơi nước nhàn nhạt bay lên, tóc dài màu bạc thoáng phơ phất, trên gương mặt xinh đẹp toát một lớp mờ hôi mỏng, mị hoặc hết phần thiên hạ.

Mạc Tinh nhìn Minh Dạ chuyên chú bức độc thật lâu, có lẽ, người này cũng không phải hèn hạ, vô si như vậy.

Mạc Tinh chậm rãi quay đầu, tiến lên vài bước đến bên người Minh Dạ nhặt chuôi chủy thủ dính máu, máu đen nhánh ở trên đã khô, Mạc Tinh lạnh lùng nhìn thoáng qua, đột nhiên trở tay bắn ra, chủy thủ bay qua không trung dính trên đỉnh đầu Minh Dạ, chỗ đó lập tức một Ngũ Độc Chu lặng lẽ chết rơi xuống.

Vung tay đánh bay, vô cùng gọn gàng, không vang lên tí âm thanh nào, hoàn toàn không làm kinh động tới Minh Dạ. Nàng cầm chặt chủy thủ huyết hồng trong tay, Mạc Tinh chậm rãi dùng vạt áo lau sạch chủy thủ, nàng đứng bên cạnh Minh Dạ đang nhắm mắt bức độc. Hào quang óng ánh chiếu sáng từ phía sơn động, một nữ tử cao lớn lạnh lùng chấp tay im ắng trước vách núi, phía sau nàng là nam tử đẹp đẽ vô song nghiêng người dựa vào vách tường, hồn nhiên vô lo.

Tóc đen lạnh nhạt, tóc bạc xinh đẹp, trong bầu không khí im lặng từng người đều nhận nhạo, rồi lại hỗ trợ lẫn nhau, không một tiếng động.

Thời gian trôi qua không dấu vết.

Đôi mắt đen chậm rãi mở ra, Minh Dạ nhìn Mạc Tinh lạnh lùng đứng đưa lưng về phía hắn, khoe mắt đảo qua mấy cái xác Ngũ Độc Chu thật vất vả mới bò qua vực thẳm, Mạc Tinh bảo vệ hắn, khoe miệng lập tức giương cao, sóng mắt lưu chuyển, đẹp vô cùng khiến người ta không cách nào rời mắt.

“Tốt rồi thì đi.” Giọng nói lạnh lùng vang lên, nhưng Mạc Tinh không nhìn Minh Dạ, xoay người đi tới chỗ sâu sơn động, chỉ là bước chân trong lúc lơ đãng dừng lại một chút.

Minh Dạ thấy vậy khoe miệng càng cong lên vui vẻ hơn, cái này có tính là bắt đầu tốt một chút không.

Vận công bức độc, tuy mệt nhọc nhưng đối với hai người cũng không phải quá sức, xuyên qua sơn động thật dài, cuối cùng cũng tới điểm cuối.

“Xem ra là đi sai đường rồi.” Minh Dạ nhìn khung cảnh trước mắt, hai tay ôm ngực tựa người vào vách núi bên cạnh.

Mạc Tinh quét mắt nhìn cuối sơn động, một chiếc ghế dựa đơn giản và một chiếc bàn, đằng sau là vách núi cao cao, đây không phải đường đi ra ngoài?

Cẩn thận đi đến phía trước, Mạc Tinh quan sát chiếc bàn ngọc thạch tinh tế, bằng phẳng đơn giản không có gì cả, thoạt nhìn giống như là dùng để đến nghỉ ngơi, chỉ là chỗ chân bàn có loang lổ vết máu, tản ra mùi hôi thối.

“Vách núi này rộng đấy.” Minh Dạ gõ vách núi chậm rãi nói.

Mạc Tinh nghe nói, hai ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn đá, không hề vang lên âm thanh nào, bên trong bàn ngọc này cũng là rộng đấy.

“Mở ra nhìn một chút.” Minh Dạ đã cất bước đi tới.

Mạc Tinh không có động tác gì, im lặng suy nghĩ một lát. Mạc Tinh cúi xuống nghiêng tai nghe trên bàn ngọc thạch, Minh Dạ thấy vậy liền nhẹ nhàng gõ theo nhịp xuống mặt bàn. Hai người không trao đổi gì, một ánh mắt cũng không có nhưng giống như đã hiểu rõ đối phương muốn làm gì, bản thân nên làm như thế nào, lặng yên chẳng lẽ bởi vì hai người đều là cường giả?

Lúc âm thanh thay đổi hai dài một ngắn, Mạc Tĩnh đột nhiên thủ thế với Minh Dạ, Minh Dạ lập tức không hề thay đổi, cứ như vậy gõ hai dài một ngắn, đồng thời cũng cúi đầu xuống lắng tai nghe.

Một lát sau, hai người sắc mặt cứng đờ ngẩng đầu lên.

“May mắn không mở đường rút lui, nếu không thành đồ ăn cho chúng nó rồi.” tay Minh Dạ run rẩy.

Mạc Tĩnh liếc nhìn Minh Dạ thản nhiên nói: “Người cũng sợ à?!”

“Không thể trêu vào được.” Minh Dạ cười cười buông tay, tuy miệng nói thế nhưng trên mặt hẳn lại không nhìn ra bất kỳ sự sợ hãi nào.

Mạc Tĩnh nghe xong cũng không đáp lời, dưới thứ này là thứ không quá đáng sợ, chỉ có điều tốt nhất là không nên chọc vào.

Dưới mặt bàn ngọc thạch âm thanh tuy nhỏ nhưng bọn họ vẫn đoán ra cái này không phải là âm thanh của Ngũ Độc Chu bò sát, nhất định là những con Ngũ Độc Chu được tạo ra chung quanh sơn động rộng, mặt bàn ngọc thạch có thể mở, tất nhiên chính là cửa vào, bên cạnh rỉ vết máu thối rửa nàng cũng không nhìn, xem ra bọn họ không tìm được đường đi ra ngoài ngược lại chạy đến đại bản doanh Ngũ Độc Chu rồi.

“Đừng là chịu bỏ tâm tư ở đây.” Minh Dạ hất nhẹ tóc bạc phát phới, đột nhiên năm ngón tay bắt lấy khe bóp cái ghế ngọc thạch. Ba~ gãy nứt ra, Mạc Tĩnh đưa mắt nhìn theo, chiếc ghế ngọc thạch bị gãy để lộ ra không phải ngọc thạch mà là vật liệu gỗ khô ráo, này rõ ràng là mặt ngọc thạch thật ra lại là một chiếc ghế, chiếc ghế có thể thiêu đốt đồ vật, hai mắt Mạc Tĩnh sáng ngời, hẳn bằng đường ra Ngũ Độc Chu, còn đây là thứ để khắc chế đám Ngũ Độc Chu ngoài kia. Xem ra Hàn Chiêu vương cũng sợ Ngũ Độc Chu vạn nhất cần trả chủ nhân mà lưu lại một đường như vậy.

“Thật xa xỉ, dùng Long Tiên Hương để ngâm.” Minh Dạ cười cười, hai tay mở ra, vụn đá bạch ngọc rơi xuống, lộ ra một đầu bên trong.

“Hắn là để che giấu mùi.” Mạc Tĩnh đưa tay bẻ một phần thành ghế, cười lạnh một tiếng nói.

Một đầu trời sinh có mùi, cho dù bị cắt bên trong ngọc thạch thì người coa hiểu biết vẫn có thể phát hiện ra, mà ngâm Long Tiên Hương rồi mùi vị kia sẽ biến đổi, muốn phát hiện Một đầu tồn tại trừ phi là người tương đối hiểu rõ với cái này, nếu không sẽ không phát hiện được, hẳn là không muốn bị ai phát hiện để vây khốn giết người xông tới chỗ này.

“Vương thất Hàn Chiêu không thể xem thường.” Minh Dạ nghe vậy trong ánh mắt chợt lóe lên thần sắc lợi hại, khó khăn lắm mới tìm được chỗ này, như thế từng bước đều bố trí tinh tế, Hàn Chiêu vương này không phải là nhân vật đơn giản so với những gì hắn từng nghe. Hắn chà xát hai tay, mảnh gỗ vụn rơi xuống bàn ngọc thạch,

“Có thể trong một đêm diệt đi Băng gia ta mà không trở ngại, Hàn Chiêu khiến người xem thường, thì tuyệt đối không phải là hắn.” Mạc Tĩnh nhàn nhạt tiếp lời nói, chui thủ về trên mặt bàn ngọc thạch, những đốm lửa nhỏ tách ra lập tức nhen nhóm mảnh gỗ cực kì khô ráo. Không tức giận, chỉ trầm tĩnh.

Minh Dạ nghe vậy động tác trong tay dừng lại, thấy nét mặt Mạc Tĩnh lạnh lùng, trên mặt thoáng qua một tia khen ngợi nói: “Người thực sự tinh táo lại rồi.”

Đang châm lửa ngón tay Mạc Tĩnh hơi hơi dừng lại một chút, chậm rãi nói: “Nếu không ta không phải đối thủ của bọn họ.”

Tức giận, kích động không thể giải quyết vấn đề, không khống chế được cảm xúc chỉ có thể gây chuyện xấu, lúc này tuy trong miệng nàng nói vậy nhưng trong lòng lại đè nén muốn chính mình tỉnh táo.

Cừu hận ngập trời như vậy không thể nào hoàn toàn tỉnh táo được, nàng vẫn không thể nhìn rõ ràng hình dung trọn vẹn đối thủ.

Chỉ có điều lần này chìm nổi trong mặt đạo này, sinh tử đồng thời giao thoa, nàng đã hiểu, rất hiểu đối thủ của nàng cường đại cỡ nào, nàng tự hiểu át chủ bài của nàng đều bị đối thủ học hỏi, cũng tiến hành cải tiến, khiến đồ vật cường đại càng thêm uy lực, nàng không chiến thắng được, nước lạnh thấu xương và độc tố giới tình lòng nàng, lại để cho nàng chính thức bình tĩnh lại.

Bảo thủ, không phải là chuyện một sớm một chiều, nàng muốn làm chắc chắn điều gì đó, để Băng gia không bị tổn thất.

Dung nhan yêu nghiệt hiện lên ý cười khen ngợi, Minh Dạ giờ tay cầm một lọn tóc đen của Mạc Tĩnh, nghiêm mặt thấp giọng mà nói: “Còn có ta, đừng quên ta luôn ở phía sau nàng.”

Mạc Tĩnh ngẩng đầu liếc nhìn Minh Dạ, sắc mặt trầm xuống.

Minh Dạ thấy vậy vươn tay nói: “Ta cũng không phải đồng tình, nàng cũng không cần đồng tình, ta sẽ không vì nụ cười của mỹ nhân mà gây ảnh hưởng tới toàn bộ Đông Hải, chúng ta lấy tất cả cần thiết, chung sức hợp tác, tương lai ba đại lục, bốn vùng biển lớn, chúng ta cùng nhau xông vào.”

Mạc Tĩnh không cần thương tiếc, nàng vốn thích bay lượn phía chân trời, nàng cần chính bầu trời rộng lớn mà không phải là đôi cánh vì nàng che gió che mưa.

Tránh đi đôi mắt đen nhánh của Minh Dạ, Mạc Tĩnh im lặng một lúc, qua vụ việc lần này có lẽ người này thật sự có thể tin cậy và hợp tác được.

Chậm rãi giờ tay lên, Mạc Tĩnh nghiêm túc nói với Minh Dạ: “Tốt, chúng ta quyết định vậy, sau này tính sau.” Hắn khẽ đập tay, hận thù ngày trước buông đi, từ nay về sau chung sức hợp tác, cùng tung hoành thiên hạ.

“Ta lúc nào cũng chờ đợi.” Một tay nắm chặt tay Mạc Tinh, Minh Dạ cười dài, lúc này đây, Mạc Tinh chân chính nhận lời. Hợp tác với hắn không phải bị ép buộc, cũng không phải lục đục đấu tranh gay gắt mà là chân chính nắm tay đồng minh đi thu phục thiên hạ.

“Đi thôi.” Liếc nhìn Minh Dạ cười vui vẻ, Mạc Tinh giờ bỏ đuốc bốc cháy quay lại cửa động, Minh Dạ cũng không chậm trễ, hai tay nắm lấy mấy bó đuốc tốt đi theo.

Ánh lửa nhảy lên, hoa lửa xinh đẹp, khí tức ôn hòa toả ra, cảm xúc cũng khác hẳn lúc mới đi vào mật đạo.

Đến không dễ dàng, lúc này trong tay đã có nhiều bó đuốc thì còn có cái gì không dễ dàng. Ánh lửa cực nóng lướt qua, Ngũ Độc Chu rậm rạp lập tức lui ra sau, trốn chạy bỏ vào trong huyết động, quanh năm không thấy ánh lửa, lúc này bỗng nhiên nhìn thấy chẳng khác nào muốn mạng của nó.

Ánh lửa lập lòe, hai người bước đi, lưu lại trên nền đất sau lưng đầy xác cháy.

Lại lần nữa đứng lại bên cạnh hồ nước sóng xanh lăn tăn, Minh Dạ cười đưa tay với Mạc Tinh, Mạc Tinh hồ hững đưa tay để vào tay Minh Dạ, đã nhiệt tình hợp tác như vậy, ngoan cố thì liên lụy sẽ là cả hai người.

Nắm chặt tay Mạc Tinh, Minh Dạ dẫn Mạc Tinh lặn xuống nước, thấy sâu trong đầm nước đen ngòm, rét lạnh thấu xương, có điều lúc này Minh Dạ cảm thấy cực kì ấm áp, một tay đặt ở eo Mạc Tinh. Minh Dạ rẽ nước bơi đến chỗ có ánh sáng.

Thoạt nhìn không xa, nhưng không ngờ lại xa hơn dự đoán, có điều với Minh Dạ thì điều này không tính là gì cả, bị Minh Dạ ôm trong ngực, một chút sức lực cũng không có, Mạc Tinh chỉ để ý bản thân nín thở đánh giá bốn phương. Sóng xanh nước lạnh băng, sóng ánh trùng trùng điệp điệp.

Sóng ánh trùng trùng điệp điệp? Mạc Tinh liếc mắt đảo qua đột nhiên lại mở mắt ra, Hắc đàm bình thường là địa phương chết, lúc này bọn họ trong nước hoạt động chỉ chơi gọn sóng, làm sao có thể xuất hiện gọn sóng trùng trùng điệp điệp.

Chui thủ chần ngang trước người nàng và Minh Dạ, Mạc Tinh nhẹ thoát một phát bên cạnh Minh Dạ, hắn quen hoạt động trong nước hơn nàng. Trong lúc đó Mạc Tinh túm lấy hắn, Minh Dạ cũng phát hiện cách đó không xa gọn sóng trùng trùng điệp điệp đi tới bọn họ, không có tiếng nước chảy kịch liệt, không có hình bóng của động vật cỡ lớn trong nước, không có sát khí công kích bén nhọn nhưng vệt nước kia từng đợt rồi từng đợt, lại khiến hắn cảm nhận được một loại hơi thở bức người dày đặc.

Khí thế như vậy không phải động vật nguy hiểm sẽ là gì? Ý niệm vừa chuyển Minh Dạ đột nhiên rùng mình, là chúng nó...

Tay ôm bên hông Mạc Tinh bỗng nhiên tăng sức, Minh Dạ lập tức tăng lực ôm Mạc Tinh tăng tốc bơi gấp về phía ánh sáng. Mạc Tinh cảm giác được động tác Minh Dạ liền biết không ổn, chui thủ trong tay đưa ngang ngực, ánh mắt bình tĩnh nhìn chăm chăm phía nước gọn bốn phía, thân như cá bơi, xông thẳng phía trước.

Minh Dạ nhanh nhưng sóng ánh trùng trùng điệp điệp kia còn nhanh hơn.

Chỉ thấy vô số bóng lắc lư, cách ngàn dặm chớp mắt đã đến gần tới, trong khoảnh khắc đã tụ lại bên cạnh hai người.

Mạc Tinh nhờ ánh sáng Dạ minh châu trên đỉnh đầu nhìn sóng ánh trước mắt rõ là vật gì, không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Màu đen, màu đỏ, màu lục, màu lam, độ lớn cỡ ngón út, có cỡ bàn tay nhỏ hay cỡ cánh tay, cái đầu hình tam giác nho nhỏ ở phía trên, thoạt nhìn cực kì đẹp đẽ, cực kì hiền lành, tư thái theo nước không ngừng chấn động, mềm mại không xương, cái này là... rắn nước.

Thân thể đột nhiên căng cứng, rắn nước màu sắc sặc sỡ như vậy tất nhiên là kịch độc, hơn nữa trong nước bọn họ làm thế nào tránh công kích bọn chúng.

Rắn nước nhanh chóng tới gần, Minh Dạ cách chỗ ánh sáng gần trong gang tấc chỉ cần cho hắn một chút thời gian là có thể đi lên nhưng cũng không dám động, rắn nước đã tới rồi.

Bắt được đỉnh động nham thạch, Minh Dạ một tay ôm Mạc Tinh một tay bắt lấy nham thạch, vẫn bắt động không nhúc nhích.

“Không nên cử động, chúng không nhìn thấy.” Nghiêng mắt qua, Minh Dạ trong tối không tiếng động nói.

Rắn nước kịch độc, không cứu được nhưng không thể so với động vật biển khác, thị lực chúng không tốt chỉ dựa vào khứu giác và xúc giác, chỉ cần có một chuyển động là chúng nó có thể phát giác, nếu không có bất kì cử động nào như vậy chúng sẽ coi người thành đá mà bỏ đi.

Bình tĩnh trừng mắt nhìn chúng lợi nước tới, Mạc Tinh sáng mắt tiếp thu tin tức của Minh Dạ, lập tức thân thể cứng nhắc không dám cử động.

Bên cạnh có rất nhiều rắn nước tụ tập, thân thể xinh đẹp kia lắc lư trước mắt, trông vô cùng đáng yêu nhưng lại ẩn chứa nguy cơ trí mạng.

“Trên lưng ta có một mội thạch, lấy ra đây.” Minh Dạ khẽ mấp máy miệng nói với Mạc Tinh.

Mạc Tinh biết Minh Dạ một tay bảo vệ đỉnh đầu một tay ôm nàng không dư tay để lấy đồ đạc, mà tay của nàng lúc này đặt ở hông của hắn, lập tức không lên tiếng ngón tay cực kì chậm chạp vươn vào hông Minh Dạ.

Thất lung phía trên dính sát lấy phần hông Mạc Tinh nhìn chăm chăm vào rấn nước ngày càng gần, cắn chặt răng. Da thịt cực nóng dần hồi không giống với nữ tử non mẫn mà tràn đầy lực lượng, ẩn chứa sức mạnh, cơ thịt vô cùng tinh tế, thứ cảm xúc chết tiệt này lại làm cho ngón tay nóng lên.

Mặt đen lại, Mạc Tinh từng chút từng chút sờ soạn bên trong. Ngón tay mảnh khảnh hơi lạnh buốt, chỗ ngón tay đi qua lập tức để lại độ ẩm cực nóng giống như sữa đá thành vàng, mặt Mạc Tinh càng đen lại.

Càng lúc càng sâu, càng ngày càng gần, càng ngày càng tiếp cận nơi tư mật, Mạc Tinh một bên tiếp tục sờ một bên nhìn chăm chăm rấn nước lắc lư tới, trong mắt sát khí gần như muốn nuốt sống thủy hào rậm rạp chẳng chịt trước mặt.

“Nàng sờ soạn ở đâu thế?” Hai tay Minh Dạ đều bị giữ chặt, mắt liếc xéo như cười như không nhìn Mạc Tinh, khề nói, tuy hẳn rất muốn Mạc Tinh có thể mò xuống dưới có điều bây giờ không phải thời điểm tốt, nếu sờ xuống dưới hẳn cũng không thể cam đoan hẳn không có động tĩnh gì.

Khóe mắt quét đến Minh Dạ đang giữu cột, mặt Mạc Tinh đã đen lại càng đen hơn, sát khí dữ tợn lạnh thấu xương bao phủ Minh Dạ.

Cười yêu mị, Minh Dạ hạ tầm mắt, nhìn chăm chăm xuống bên trái. Mạc Tinh thấy vậy biết là Minh Dạ chỉ chỗ cho nàng, không khỏi trừng mắt nhìn rấn nước càng ngày càng gần, đề nén lửa giận trong lòng, sờ soạn chỗ Minh Dạ ra hiệu.

Một thạch đầu hình cầu bằng ngón cái rơi vào trong tay, mà phía trước rấn nước đã theo bốn phương tám hướng bao vây chung quanh, Mạc Tinh khề cắn răng, tay nahnh chóng lật qua lật lại lấy nó trong vạt áo Minh Dạ ném vào nước.

Lập tức những con rấn nước đánh tới phía bọn họ, nguyên một đám như mất đi mục tiêu bắt đầu mờ mịt di động.

Năm màu sắc vây quanh hai người bọn họ chậm rãi di động, thân hình mảnh khảnh trong nước trông rất đẹp mắt.

Nháy mắt đỏ, da cam, lục, lam xem Mạc Tinh và Minh Dạ như cười ngửa xem hoa bình thường rất nhanh di động, vây quanh bọn họ, từ xa nhìn lại giống như cầu hoa đủ loại màu sắc, mà bên trong hoa cầu Mạc Tinh và Minh Dạ một cử động nhỏ cũng không dám, đứng thẳng bất động.

Một con rấn đỏ nhỏ bơi theo bờ vai Minh Dạ, mấy con rấn vàng nhỏ trên đỉnh đầu Minh Dạ xoay một phát, bỏ vài bước lại bơi tới, bên hông, trên tay, vô số rấn nước bơi qua. Minh Dạ không nhúc nhích, giống như mỉm cười tùy ý để đám rấn nước ở trước mặt hẳn bơi qua. Mấy con rấn nước màu tím phun lưỡi mặt đối mặt đứng trước mặt Mạc Tinh, gần trong gang tấc, cái lưỡi kia chỉ cần duỗi thêm một chút gần như muốn nhả lên mặt Mạc Tinh, gần đến nỗi Mạc Tinh có thể nhìn rõ thời điểm nhả ra, răng nọc sắc nhọn bên trong cái miệng nho nhỏ kia, độc tố kia có thể khiến người ta lập tức mất mạng.

Một người hai mắt, ba xà sáu mắt cứ như vậy đối mặt, mặt Mạc Tinh gần như muốn rút gân, trái tim đập thùng thùng, kịch liệt phập phồng, y hệt âm thanh sấm sét vang dội có thể nghe thấy rõ ràng, chưa từng trải qua khấn trương như vậy, thế trận bây giờ, bị cắn trúng một ngụm không đáng sợ nhưng chính là đối mặt như vậy, nín thở ngưng thần lại làm cho da đầu run lên. Tay đặt bên hông Minh Dạ vô thức bấm vào thật sâu.

Trước mắt, chỉ trong chớp lát ba con rấn nhỏ phảng phất đã cho rằng Mạc Tinh không phải vật sống, phun lưỡi bơi qua tai Mạc Tinh.

Bên cạnh vô số con rấn nhỏ bơi qua bơi lại, quần quanh trên đùi, trên cánh tay, ở trước ngực lắc lư, chơi đùa trên lưng, loại cảm giác này làm cho lông gà lông vịt trên người nàng dựng đứng hết lên.

Mồ hôi cuộn cuộn chảy xuống, hòa vào nước, đã không còn phân biệt được đâu là mồ hôi đâu là nước.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cừu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Kẻ Thù Gặp Mặt

“Nhìn qua đây.” Đôi mắt đỏ sẫm của hắn nhìn nàng chăm chăm, tay đặt bên hông nàng cũng bỗng nhiên siết chặt, Minh Dạ dùng khẩu hình nói với nàng.

Mạc Tinh chậm rãi di chuyển ánh mắt, nhìn thẳng Minh Dạ.

“Không phải sợ, chúng xem chúng ta là những tảng đá, chỉ cần bất động thì chúng sẽ không cần.” Minh Dạ nở nụ cười tươi vô cùng xinh đẹp nhìn Mạc Tinh, cảm giác ma mị kinh người, cũng tự tin tuyệt luân.

Tảng đá sao? Mạc Tinh trừng mắt nhìn Minh Dạ.

“Ta ra biển sao lại có thể không có chuẩn bị chứ, muốn để cho những tiểu tử này thu thập ta à, đây không phải là vút hết mặt mũi xuống biển rồi sao?!” Minh Dạ coi như đã hiểu hết những thắc mắc về Mạc Tinh, khề nhếch môi cười cười ngạo nghễ mà nói.

Mộc thạch, là loại hương liệu có thể tán ra mùi hương đặc trưng của đá, khứu giác người không phân biệt được nhưng đối với rấn nước, chúng sẽ cảm

giác được.

Nàng nhìn Minh Dạ vẫn rất nhẹ nhõm như không hề nhìn thấy cả đám rắn nước, Mạc Tinh đang thăm căng thẳng hồi hộp trong lòng cũng dần bình tĩnh lại, đúng vậy, những điều này Minh Dạ tuyệt đối thành thạo nhất, hẳn nói không cần vậy tức là không cần, nếu ngay cả chút bản lĩnh ấy mà Minh Dạ cũng không có, vậy sẽ không có tư cách làm Hải Vương rồi, Mạc Tinh thoáng yên tâm.

Nhìn thân thể không còn cứng đờ của Mạc Tinh, Minh Dạ cười nói: “Được rồi, không sợ nhé, nàng toàn lực bẻ khí là được, những thứ khác cứ giao cho ta, chúng boi một hồi không thấy đồ ăn sẽ rời đi thôi.”

Rắn nước đối với hắn mà nói không đáng sợ, nhưng là đang trong nước, công lực bẻ khí của Mạc Tinh kém xa hắn, nếu rắn nước dừng lại lâu hơn một chút, hẳn sợ Mạc Tinh chịu không được.

Mạc Tinh hiểu rõ được ý của Minh Dạ, cũng biết nhược điểm của mình, Mạc Tinh cắn răng, vừa định nhắm mắt tập trung bẻ khí, tất cả những thứ còn lại ném cho Minh Dạ xử lý. Nhưng mí mắt còn chưa kịp khép lại, đột nhiên thấy một con rắn nhỏ toàn thân màu cam lao đảo bơi qua, nó chỉ nhỏ bằng ngón tay, nhưng thân hình rất dài, không ngừng uốn lượn bên tai Minh Dạ, coi như là nhìn trúng cái lỗ nhỏ kia muốn vào trong nghỉ ngơi.

Mạc Tinh đột nhiên mở to hai mắt.

Rắn nước không ngừng bơi lội bên tai Minh Dạ, đôi mắt nhỏ màu lục của nó tản ra hào quang, khiến Mạc Tinh không rét mà run.

Minh Dạ cũng cảm nhận được nhưng đối với Mạc Tinh vẫn tươi cười, chỉ là trong mắt chột lóe lên thần sắc khó hiểu.

Đó là lỗ tai, sao có thể nhân nhượng cho rắn nước chui vào chứ?!

Mạc Tinh cắn răng thở ra một hơi, tay vốn đang cầm chặt chủy thủ chậm rãi từng chút từng chút nâng lên, hướng tới lỗ tai Minh Dạ.

“Nàng làm gì, đừng nhúc nhích.” Minh Dạ vừa thấy cử động của Mạc Tinh lập tức khế quát.

“Câm miệng.” Mạc Tinh gào lại một tiếng, mặc dù không thật sự phát ra thanh âm nào, nhưng so về khí thế thì không ai yếu hơn ai.

Nếu Minh Dạ mà chết rồi, thì nàng cũng không thoát ra được, Mạc Tinh lo lắng điều này, liền vô cùng tỉnh táo vô cùng chuẩn xác mà di chuyển chủy thủ.

Minh Dạ thấy trong đôi mắt sáng của Mạc Tinh là sự chuyên chú cùng kiên định, nhưng cũng không nói gì, chỉ là nhìn chăm chăm thần sắc nghiêm túc của Mạc Tinh, nhìn nàng chuyên tâm chủy thủ trong tay, trong mắt hắn dần dần nồng đậm ý cười, là thật lòng mỉm cười.

Được rồi, đành giao tất cả của bản thân cho nàng vậy.

Chủy thủ từng chút đâm về phía trước, rắn nước boi bên cạnh chủy thủ, lượn lờ ngay trên mu bàn tay Mạc Tinh, chỉ cần động một chút có thể bị nó cắn ngược lại.

Mạc Tinh chuyên chú nhìn chăm chăm vào rắn nước muốn chui vào lỗ tai Minh Dạ, nàng hết sức cẩn trọng khai triển.

Mạc Tinh chuyên tâm nhìn bên tai Minh Dạ, Minh Dạ nhìn chăm chăm vào Mạc Tinh, ánh mắt không giao thoa nhưng lại phẳng phất như có sự hòa hợp nhất thể.

Chủy thủ không hề gây bất cứ dao động gì, từ từ tiếp cận rắn nước đang uốn lượn bên tai Minh Dạ, con rắn nhỏ màu cam như rằng không còn kiên nhẫn với cái hang động kia. Muốn chui vào, nhưng sao lại khó như vậy, thân thể của nó trong nước hơi cong lên, giống như một đầu mũi tên nhọn, muốn nhắm thẳng lỗ tai Minh Dạ mà bắn vào.

Tay mất lạnh lẽ, sát khí trong mắt Mạc Tinh lóe lên, chủy thủ trong tay phóng về phía nó, thoáng chốc, lưỡi dao sắc bén lập tức nhắm vào vị trí bảy tấc (vị trí của tim rắn), một đao hai lưỡi, ngay sau đó Mạc Tinh lật tay, lưỡi dao lập tức xoay ngang, khó khăn chắn trước lỗ tai Minh Dạ, nhưng một nhát đao kia lại không ngăn được đầu rắn sau khi chặt vẫn khí thế xông lên, “phanh” đầu rắn đâm vào mặt dao rét lạnh, hàm răng bén nhọn cắn lên trên lưỡi dao mỏng.

Lệch một ly.

Làn nước gọn gọn lăn tăn tạo thành bọt nước xung quanh, bảy rắn lập tức cong thân mình, bày ra trạng thái công kích, Mạc Tinh một hơi nghẹn tại cổ họng, không dám cử động. Đầu rắn kia bị chặt cùng thân rắn rơi xuống đáy nước.

Một hồi lâu, không có phát giác được cái gì chấn động, bảy rắn chỉ cảm nhận được tung tích từ hương vị của chính đồng loại mình, từng con giãn thân thể, tiếp tục chậm rãi bơi.

Cổ họng nghẹn lại, tâm cũng từ từ bình tĩnh lại, Mạc Tinh phát hiện ngón tay mình đều cứng ngắc lại.

“Làm gọn gàng lắm.” Minh Dạ chăm chú nhìn Mạc Tinh chậm rãi nở nụ cười phong hoa tuyết nguyệt, đẹp dễ vạ phần.

Liếc mắt nhìn Minh Dạ, trong đôi mắt xinh đẹp của hắn không hề toát lên sự căng thẳng, cũng không có lo lắng, chỉ có nồng đậm vui vẻ, Mạc Tinh không khỏi thắm nhũm mày, người này rất tin tưởng nàng.

Mạc Tinh quét mắt nhìn đám rắn nước bơi xung quanh, chúng tùy ý uốn lượn trong làn nước, lắc lư thân mình, nhưng không con nào muốn chui ‘hang động’ như ban nãy nữa, trái tim treo ngược cành cây của nàng cũng từ từ thả lỏng.

Chẳng ngờ nàng vừa thả lỏng, vừa rồi căng thẳng cực độ nên không hề chú ý tới, tận bây giờ mới phát hiện ra hô hấp của nàng đã đến cực hạn rồi.

Nàng cau mày, Mạc Tinh dứt khoát nhắm mắt lại, điều chỉnh nội tức gắt gao bế khí, nàng có thể không giúp đỡ nhưng nếu không tự bảo vệ được bản thân, thì thiên hạ sau này, nàng không được phần một phần nào.

Minh Dạ nhìn Mạc Tinh nhắm mắt điều chỉnh hô hấp liền biết Mạc Tinh không thể ở dưới nước lâu hơn được nữa, lập tức cau mày, liếc mắt nhìn đám rắn nước vẫn còn đang tung tăng bơi xung quanh, không có dấu hiệu rời đi.

Rắn nước đẹp đẽ uốn lượn bơi, tốp năm tốp ba uốn éo thành một đoàn, hoặc là chất chồng cắn cái đuôi bơi văng lai, đang chơi đùa hết sức nhàn nhã.

Chúng nhàn nhã bao nhiêu thì mặt Minh Dạ sấp đen như đất nồi bấy nhiêu, cổ tay của hắn có thể cảm giác được Mạc Tinh bắt đầu khổ sở chống đỡ, dù khuôn mặt nàng không lộ ra cảm xúc gì.

Chết tiệt, hắn thăm căn răng, Minh Dạ nhanh chóng suy nghĩ biện pháp, có cách nào để dụ dỗ những con rắn nước này rời đi không?

Không có, không có cách nào, hiện tại hắn không mang theo thuốc viên có thể làm cho rắn nước tránh xa, hắn đã không đeo được vật phòng ngừa độc trùng nhiều năm rồi, bởi vì hắn tự nhận thấy những thứ này hắn hoàn toàn có thể ứng phó được, nhưng Mạc Tinh thì lại khác.

Cổ tay và thân thể Mạc Tinh càng ngày càng nặng, hiển nhiên Mạc Tinh cũng bắt đầu không khống chế được cơ thể của nàng rồi.

Sắc mặt Minh Dạ trầm xuống, hắn nhìn lướt qua tầng tầng lớp lớp đám rắn nước, rồi đưa mắt nhìn huyết động phía trước cách đó không xa, nếu tiến lên thì có bao nhiêu cơ hội đến được?

Không hề có cơ hội, chỉ cần khẽ động thì hàng trăm cái răng nọc sẽ lập tức cắn đến, hai người hay một người cũng không có hi vọng.

Tay đặt tại eo Mạc Tinh càng siết chặt, không được, không thể cứ như vậy, hắn có thể đợi nhưng Mạc Tinh không thể đợi được, mà thôi, tạm thời cứ liều mạng, tập trung hết lực chú ý của đám rắn nước lên người hắn, Mạc Tinh có lẽ sẽ thoát ra được.

Ý niệm đã định, Minh Dạ dùng sức bắm Mạc Tinh đang nhắm mắt một cái, Mạc Tinh lập tức mở mắt ra.

“Lấy Mộc Thạch xuống, cầm trong tay nàng.” Tóc bạc yếu mị bay tứ tán trong làn nước, khuôn mặt cực kì tuấn mỹ kia lúc này nhẹ nhàng cười cười, thật làm cho cảnh đẹp ý vui cực kì.

Bảo nàng lấy Mộc Thạch giữ trong tay, đây là ý gì đây? Tuy ý thức của Mạc Tinh lúc này vô cùng nặng nề, lồng ngực như muốn nổ tung, nhưng nàng không hề đánh mất năng lực suy xét, hai người hiện tại đang ở cùng một chỗ, đeo trên người hắn hay giữ trong tay nàng có gì khác nhau?

Chỉ có một khả năng duy nhất là hắn phải rời đi.

Rời đi, muốn rời đi nơi bị trùng trùng điệp điệp rắn nước bao vây này, đây không phải là muốn tự sát sao, cho dù hắn là Hải vương, cho dù hắn có cách ứng phó thật nhưng muốn chạy trốn khỏi nhiều miệng rắn như vậy. Không phải nàng đánh giá thấp hắn mà hắn thật sự là không có khả năng.

Nhìn chằm chằm Minh Dạ trước mắt cười cười với nàng, thần sắc kia không hề nghiêm nghị, rất nhẹ nhàng, vô cùng vui vẻ tự nhiên.

Ngón tay đang chuyển động thoảng ngừng lại, Mộc Thạch chỉ ngay cạnh tay nàng, khẽ động sẽ chạm tới, cầm lấy nó, rồi để Minh Dạ dẫn dụ đám rắn rồi đi cho nàng cơ hội thoát ra, chuyện này rất tốt.

Nàng còn có một thân huyết hải thâm thù, nàng không thể chết được, cũng tuyệt đối không muốn chết.

Nhưng là.... nhưng là.... người trước mắt này dùng sinh mệnh của hắn đổi lấy mạng sống cho nàng, dù nàng đã từng thề muốn nghiền người này thành tro mới tiêu đi mỗi hận trong lòng, dù hắn là tên khốn nạn vấy bẩn sự trong sạch của nàng. Cứ như thế mà để hắn vì mình hy sinh ngay trước mặt ư? Nàng làm không được, nàng không phải loại người có thể đạp lên thi thể của người khác để bò lên trên, huống chi người này còn vừa mới cứu sống nàng. Nàng không sắt đá đến mức đó.

“Không.” Gọn gàng mà linh hoạt ném ra một chữ, Mạc Tinh không thêm đề ý tới bất luận Minh Dạ định phản bác gì, trực tiếp nhắm mắt lại, không để ý tới Minh Dạ nữa.

Người có việc nên làm, có việc không nên làm. Hôm nay nếu thật không thể thoát được ra ngoài, đó là mệnh của nàng, nàng nhận lấy.

Im lặng thờ dài một tiếng, Minh Dạ nhìn chằm chằm về mặt kiên định của Mạc Tinh, ánh mắt tối tăm chợt lóe lên ánh sáng lóng lánh, xinh đẹp tựa ngôi sao trên bầu trời đêm.

Có phải Mạc Tinh đã bắt đầu có vài phần kính trọng với hắn rồi không, cho nên mới không đánh lòng, tuy lúc này hắn thật không khỏi lo lắng nhưng lại không biết nói gì cho phải, vui mừng cùng lo âu, tâm trạng lúc này hơi hỗn loạn.

Ý niệm trong đầu vừa lướt qua, bầy rắn nước xung quanh đột nhiên bắt đầu xao động, từng con từng con bắt đầu phi tốc né tránh hai người bọn họ, phóng vào chỗ sâu trong thủy đầm. Minh Dạ vừa thấy hiện tượng này lập tức vui mừng dùng sức bám vào eo Mạc Tinh.

Sắc mặt Mạc Tinh trầm xuống, vừa mờ mắt ra, cả giận, khẽ nói: “Ta nói. . .” Lời còn chưa nói hết thì thấy hiện tượng bất thường từ rắn nước, Mạc Tinh hơi ngẩn ra, nhếch mày sắc mặt vui mừng, bầy rắn nước tản ra rồi.

Đến nhanh đi cũng nhanh, vô số rắn nước đẹp đẽ giống như có vật gì xua đuổi chúng đi, ngay lập tức tản đi mất hút.

Minh Dạ vui sướng, có thể nhìn đáng vẻ bầy rắn nước nhao nhao chạy thực mạng, nhưng ngay sau đó sắc mặt vui vẻ liền thoáng biến mất, hân hoan mặt xuống, trong đáy mắt lóe lên sự tàn khốc.

Rắn nước nhanh chóng chạy thực mạng, tức là trong nước có điều bất thường.

Minh Dạ cũng không nói gì với Mạc Tinh, cũng không chờ bầy rắn nước hoàn toàn tản ra, lập tức đặt tay lên vách động ổn định thân hình, nhanh chóng ôm Mạc Tinh phóng tới hướng có ánh sáng của huyệt động.

Thân ảnh chuyển động trong sóng nước nhanh như tia sét.

Ánh sáng càng ngày càng gần, hai người gấp gấp nhảy vọt lên, thân ảnh như mũi tên bắn về phía ánh sáng.

“Vù.” Minh Dạ vội vàng nhảy vọt lên, khoảnh khắc sắp ôm được Mạc Tinh lao ra khỏi mặt nước, bắp đùi hắn đột nhiên bị xiết chặt, bọn họ bị kéo xuống bằng một lực rất lớn. Cùng lúc đó, Mạc Tinh cũng cảm thấy trên đùi bỗng nhiên gia tăng lực, có vật gì quán quanh bắp đùi nàng, lõi nàng xuống.

Nét mặt của Mạc Tinh biến sắc, lập tức cúi đầu nhìn xuống dưới.

Dạ mình châu trên đỉnh đầu tản ra ánh sáng mờ mờ, chiếu rọi hết tất cả những gì mờ lung dưới nước, thực sự chỉ có thể vừa đủ thấy được xung quanh, Mạc Tinh lướt mắt thấy vật đang cuốn lấy hai chân nàng lập tức hít một hơi lạnh.

Trên bắp đùi nàng, là một cái đuôi thô kệch quán quanh, không có vảy, màu xanh đen đan chéo trên thân hình nó, đặc biệt trong đêm lộ rõ thân hình đen bóng trông cực kỳ đáng sợ, nhìn theo cái đuôi màu xanh đen xuống phía dưới nước, một thân rắn sợ rằng dài đến vài chục trượng, thân rắn cuộn quanh thành hình tròn, cái đầu nhọn ngóc cao lên, đôi mắt to cỡ trứng gà, tản ra sát khí lạnh thấu xương, một mực nhìn chăm chăm bọn họ, cái lưỡi đỏ hồng kia liên tục phun ra, cực kỳ âm trầm.

Cự mãng, một con cự mãng nước.

“Khốn kiếp.” Minh Dạ đen mặt, một con cá nặng mười cân sẽ có sức lực tựa trăm cân trong nước, Cự mãng như vậy nặng mấy trăm cân sức mạnh này sẽ lên ngàn cân rồi.

Sát khí trong mắt đột nhiên phóng ra, Minh Dạ đoạt lấy chủy thủ trong tay Mạc Tinh, thân thể cong lên, một đao chém đuôi Cự mãng đang quán quanh hai người.

Đa Cự mãng cực kỳ cứng rắn, nhưng sức lực của Minh Dạ cũng không phải bình thường, một đao vừa hạ xuống, phần đuôi nhỏ nhất lập tức bị Minh Dạ chém thành hai đoạn, trượt xuống từ đuôi hai người, sức lực ghim hai người lập tức suy giảm, Minh Dạ tận dụng thời cơ, ôm chặt Mạc Tinh phi tốc xông lên huyệt động bên trên.

Trong thủy đầm này, Cự mãng đã quen xưng bá, chưa từng chịu vết thương như thế, trong lúc nhất thời, đáy đầm sóng lớn ngập trời, Cự Mãng điên cuồng uốn éo, tầng tầng sóng nước bắn ra bốn phía như những mũi tên nhọn, còn mãnh liệt hơn bão tố trên mặt biển.

Cự mãng đỏ mắt nổi giận, thân hình vài chục trượng bỗng nhiên lao vút lên, ngang tàng cán quét, đốc sức liều mạng xông lên hai người bọn họ, đồng thời đầu rắn phình ra lao phốc tới.

Không hề ngược lên nhìn, Mạc Tinh chỉ chăm chú xem xét Cự mãng chấn động bên dưới, thấy Cự mãng đã đánh tới thân thể Minh Dạ, Mạc Tinh lập tức trở tay nắm lấy chủy thủ trong tay Minh Dạ, xê dịch thân hình, một đao đâm tới. Chủy thủ khí thế hung hăng ngang trời.

Một đao chống lại kích xạ khiến cho cái đuôi của Cự mãng bị thương, Mạc Tinh hung hăng đâm một đao vào thân thể Cự mãng, thuận theo lực của Minh Dạ đang lao lên vùn vụt, tay Mạc Tinh lật cổ tay, dùng sức cắt một đường ngang, nháy mắt, bên trên thân thể xanh đen xuất hiện một vết cắt sâu dài cả trượng, máu tươi văng khắp nơi.

Cự mãng giận dữ, há cái miệng đỏ lòm như chậu máu cắn tới hai người, mùi hôi thối dày đặc xông vào cánh mũi.

Chủy thủ trong tay Mạc Tinh lạnh lẽo vung lên muốn chống lại.

“Phốc.” Đột nhiên thấy trước mắt một bông hoa, chớp mũi truyền đến không khí tươi mát, trước mắt đã không còn tầng tầng lớp lớp sóng lớn mà biến chuyển thành không bộ không khí khô ráo, thoát ra khỏi nước rồi.

Mạc Tinh trừng hai mắt, còn chưa kịp có bất kỳ động tác gì, tay một mực ôm bên hông nàng đột nhiên tăng lực, ném nàng lên trên.

“Đi lên.” Cùng lúc bên tai vang lên tiếng Minh Dạ gào to.

Thân ảnh lập tức bay lên không. Mạc Tinh thấy vậy trở tay túm lấy Minh Dạ đang trong nước, muốn hai người cùng lên bờ.

Mà tay nàng đang vươn ra trong nháy mắt đầu rắn đen kịt đã gấp gấp xông tới, một ngụm cắn Minh Dạ, thân hình khổng lồ kia bao bọc Minh Dạ chính giữa. Mạc Tinh biến sắc, tay giờ ra còn chưa có bắt lấy Minh Dạ, Minh Dạ đã chìm xuống đáy nước.

“Tay.” Mạc Tinh lập tức hét lớn một tiếng.

Thân thể Minh Dạ rơi xuống lúc này một tay chế trụ đầu rắn đang cắn tới, một bên giờ tay ném một vật lên cho Mạc Tinh, không đợi hấn kịp nói một câu nào, thân thể đã theo đuôi Cụ Mãng rơi xuống đầm băng lạnh lẽo.

Thân hình lão đảo, đứng không vững bên cạnh bờ, Mạc Tinh “Ba” tiếp được đồ vật Minh Dạ ném tới. Mặt nước quay cuồng kịch liệt, sau đó ngay lập tức yên lặng không một tiếng động, mọi chuyện diễn ra nhanh như một cái chớp mắt.

Vài bước áp sát vào thủy đầm trầm tĩnh, Mạc Tinh vừa thở gấp vừa bình tĩnh trừng mắt nhìn xuống mặt nước, không chút gọn sóng, không có lực nghiêng trời lệch đất, không có quay cuồng kịch liệt, không có gì cả, trầm tĩnh như thế lại khiến người ta có cảm giác đáng sợ.

Mạc Tinh hạ tầm mắt xuống, nhìn thoáng qua đồ vật lần Minh Dạ ném qua cho nàng vào những phút giây cuối cùng, một cái bình bạch ngọc nhỏ, năm ngón tay vô thức nắm thật chặt, không cần nhìn bên trong cũng có thể đoán được là nó đựng cái gì, nàng chắc chắn đó là đơn thuốc thần y Mộc Phong kê cho nàng. Nếu là trên đường ngừng dùng, một thân công lực sẽ hóa thành hư ảo, lời nói Mộc Phong vang lên bên tai, năm ngón tay Mạc Tinh siết chặt thành nắm đấm.

Minh Dạ nhớ rõ, cho nên lúc này hấn ném lên. Người này... người này...

Nàng nhũ mây, hai con ngươi đen láy sáng lấp lánh như bầu trời sao bất định. Bình tĩnh đứng bên bờ đầm, Mạc Tinh không hành động ngay, chỉ là bình tĩnh đứng đấy, không nhảy xuống nước nhưng cũng không có bỏ đi.

Minh Dạ là Hải vương, trong nước là thiên hạ của hấn, tuy Cụ Mãng hung mãnh, nhưng nàng tin tưởng hấn sẽ có bản lĩnh đi lên, về phần nàng ở trong nước chỉ là gánh nặng, cùng hấn xuống dưới cản trở không bằng đứng chờ ở đây.

Gió đầm hiu hiu thổi qua, lay động mái tóc đen dài của Mạc Tinh, bóng lưng kia kiên định tuyệt luân.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Minh Dạ không đi lên, đầm nước cũng không có biến hóa, Mạc Tinh càng không hành động.

Ánh sáng loáng thoáng mờ đi, ánh sáng trong động không đủ. Mạc Tinh quay đầu nhìn thoáng xung quanh, chỗ nàng đứng lúc này đã không phải là son động rồi mà là thạch động do con người làm ra, vô số đá xanh từ trên cao chĩa xuống, ánh sáng theo đó mà rọi vào hang động, gió hè cực nóng nhẹ nhàng thổi, đem cái hàn khí của đầm thổi tan ra, lúc này chính là khí tức giữa hạ.

Mà bây giờ sắc trời đã âm ỉ, hấn là đến đêm rồi, bọn họ vào đây được một ngày một đêm rồi.

“Phanh, phanh.” Thanh âm phức tạp theo chỗ cao loáng thoáng truyền đến, tiếng bước chân kia chạy vội mà chính tề hữu lực, rất nhanh tiếp cận đến đây.

Mạc Tinh nghiêng tai lắng nghe một hồi, trên mặt lướt qua một sự sắc bén, lối ra đã bị bao vây, xem ra động tác bọn họ bên trong đã làm kinh động đến người Hàn Chiêu vương đình.

Trên người liền tản ra sát khí dày đặc, Mạc Tinh chậm rãi giờ tay tháo xuống dạ minh châu trên đầu, để lại ở đầm, ánh sáng mờ nhạt tản ra, mặc dù không sáng như nhật nguyệt nhưng thực sự đủ cho người dưới nước tìm được đường đi lên.

Mạc Tinh đặt Dạ minh châu xuống, sửa sang lại mặt nạ da người, nắm chặt chủy thủ trong tay, cất bước đi lên cầu thang.

Một đầu tóc bạc, đưa mắt nhìn khắp tam lục tứ hải chỉ có Minh Dạ, đó là tiêu chí của hấn, hiện hấn không tiện xuất hiện ở chỗ này, như vậy vấn đề trên đại lục nàng đến giải quyết.

Nhấc từng bước một trên bậc thang cao, tiếng bước chân hỗn loạn có trình tự càng lúc càng nhanh bị át đi, nhưng sát khí nồng đậm lại hiện đầy lối ra, từng bước một tiến lên, động tác Mạc Tinh chậm chạp lại cực kì cẩn trọng.

Bầu trời đêm đen như dải vải sa tanh xuất hiện trước mắt, trong màn đêm là vô số vì sao lấp lánh, nom tĩnh nghịch như ánh mắt đứa trẻ, tĩnh mịch như vậy, xinh đẹp như vậy. Thiên địa bao la mênh mông, vô cùng rộng lớn.

Một bước leo lên, gió đêm man mát dễ chịu, gió đêm giữa hạ nhẹ nhàng thổi, phả lên cổ, lên mái tóc đen dài của Mạc Tinh khiến nó bay bay trong gió.

Mạc Tinh nhìn tình cảnh trước mắt, đáy mắt hiện lên sự sắc sảo.

Bên cạnh chuông đồng kì vĩ, một Văn Thiên Đại Cung sừng sững chắn ngang trước mắt, cực kỳ ngạo nghễ, không thấy kiến trúc đồ sộ gì cả, chỉ có thể thấy vô số ngọn đèn đầu chiếu rọi một phương giống như ban ngày.

Tại vị trí cao này có thể bao quát muôn dân trăm họ. Đây là chỗ cao nhất trong Hàn Chiêu hoàng thành, Trích Tinh Lâu.

Không phải Hàn Chiêu vương thì không được bước vào Trích Tinh Lâu, kho tàng tuyệt mật của Hàn Chiêu vương đình thu thập...

Đáy mắt hiện lên sự chầm chọc, Mạc Tinh tiến tới một bước, cao cao tại thượng nhìn xuống bó đuốc dày đặc cùng cấm vệ quân, gió đêm thổi tung bay mái tóc dài của nàng, giống như thiên thần bóng đêm, vô số người bên dưới ngước lên nhìn nàng.

Cung tiền ngày đêm được đặt ngay ngắn trước Mạc Tinh, dưới ánh lửa, mũi tên lạnh buốt hiện ra rõ ràng, vô cùng trang nghiêm.

Mạc Tinh lạnh lùng nhếch môi, nàng nở nụ cười cực kì lạnh lẽo, thị huyết mà lãnh khốc.

Không ai nói gì, một mảnh tĩnh lặng, tràn ngập sát khí.

“Ngươi là ai?” Giọng nói ôn nhuận đột nhiên vang lên, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, nhẹ nhàng truyền tới bên tai nàng.

Một người từ trong tầng tầng lớp lớp cấm vệ quân tiến lên, một bộ áo bào màu vàng, một thân nho nhã khiêm tốn, Hàn Chiêu Thái tử Âu Dương Húc chậm rãi tiến lên, ngước nhìn Mạc Tinh cao cao tại thượng.

Trong ánh mắt ôn nhuận kia, không có khiêm tốn, không có dịu dàng, chỉ có kinh ngạc dò xét cùng khiếp sợ.

Mạc Tinh khiêu khích lạnh lùng nhìn Âu Dương Húc, khuôn mặt hiện lên sự chán ghét tột cùng và căm hận, lần trước gặp mặt trong lòng đang đổ máu, lúc này dĩ nhiên không có bất kì tâm trạng nào với hắn, chỉ có căm hận, họ là kẻ thù.

Nắm lấy Văn Thiên Cung được khám nạm tại Trích Tinh Lâu, Mạc Tinh lui bước giương cung, kéo cung tên, nhắm ngay Âu Dương Húc, phía dưới lập tức ồn ào hân hân.

Văn Thiên Cung, không phải bất cứ kẻ nào cũng đều có thể kéo được, tương truyền rằng đây là thần binh nổi tiếng lợi hại đứng thứ hai, năm đó thiên hạ đệ nhất môn đình Thiếu đương gia Băng Vũ Nguyệt tặng hạ lễ sinh nhật cho Thái tử bọn họ, đồn rằng có thể kéo cung chỉ có một số ít người, mà Băng Vũ Nguyệt nằm trong số đó.

“Ngươi rút cuộc là ai?” Âu Dương Húc vừa thấy tư thế Mạc Tinh kéo cung sắc mặt lập tức đại biến, bước lên gấp gáp lạnh lùng lớn tiếng hỏi.

“Ngươi không có tư cách biết rõ.” Nàng trầm giọng trả lời, toát lên sự lạnh như băng, nương theo tiếng này, Mạc Tinh đồng thời kéo căng dây cung, hình dạng Văn Thiên Cung như mặt trăng nhắm ngay Âu Dương Húc.

Đồng lúc cấm vệ quân phía dưới thấy vậy, cung tên trong tay cũng kéo căng theo.

Tên đã lên dây hết sức căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Nghịch Cửu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.